

KARANLIK BİR ASKERİ ROMANTİZM

“RİÖT ASKERİNİN İYİSİ, ÖLÜ OLANIDIR.”

BENİ GERİDE BIRAK

K. M. MORONOVA

Nell Gallows, iki yıl önce gerçekleşen yıkıcı bir saldırının ardından ekibi Riöt'un hayatta kalan tek üyesiydi. Özel operasyon ekibi Malum'un en güçlü adayı olarak gösterilmesi de kimse için sürpriz olmamıştı. Malum, kimsenin gitmeyeceği veya *gidemeyeceği* yerlere giden tek ekipti. Ancak ortada ciddi bir sorun vardı. Malum, Patagonya operasyonunda yaşadığı kayıptan Riöt ekibini sorumlu tutuyordu.

Bu yüzden Kaliforniya'ya giden bir uçakta ölüm cezasına doğru ilerleyen Nell, tek gecelik bir birliktelik yaşamaya karar vermişti. Fakat bunu yapmak istediği karanlık ve gizemli adamın hem yeni silah arkadaşı hem de tanışmaktan en korktuğu kişi olduğunu çok geç fark etti: Doğrudan üst rütbelisi ve arazideki dokunulmaz şeytan... *Bones*.

Bones, yeryüzündeki cehennemin ta kendisiydi. Acımasızdı, kimseyi affetmezdi ve en önemlisi Nell'den nefret ediyordu. Yine de görevleri ters gittiğinde ve Bones tahliye noktasına ulaşamadığında, Nell onu geride bırakmamıştı. Şeytanla ve onun sakladığı sırlarla birlikte yanında kalmıştı.

**VE ARTIK İNANÇ KALMADIĞINDA,
YALNIZCA BİRBİRLERİNE GÜVENMEK
ZORUNDA KALACAKLARDI.**

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

 /pukkayayinlari

PUKKA
YAYINLARI

BENİ GERİDE BIRAK

Orijinal Adı: Leave Me Behind

K.M. Moronova

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Çeviren: Tuba Özkar

Editör: Dila Öz

Düzeltili: Zeynep Işıklar

Son Okuma: Gülsena Karaca

Kapak İllüstrasyon: © K.M. Moronova

Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Haziran 2025

ISBN: 978-625-96128-6-7

Sertifika No: 73186

Copyright © 2024, 2025 by K.M. Moronova

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A

Daşkırıan Apt. Bağcılar/İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

Düzenleme

Ny.ozlem

BASKI ve CİLT

Egem Basım Yayın ve Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43624

BENİ GERİDE BIRAK

K. M. MORONOVA

Çeviren: Tuba Özkat

AŞKIN EN VAHŞİ HALİNİN
ÖZLEMİNİ DUYANLARA.

ÇALMA LİSTESİ

Jerk – Oliver Tree

My Songs Know What You
Did in the Dark (Light
Em Up) – Fall Out Boy

Can't Hold Us – Macklemore
& Ryan Lewis

Waste – KXLLSWXTCH

Enemy – Tommee Profitt feat.
Beacon Light, Sam Tinnesz

Ava – FAMY

Brother – Kodakline

Hate Myself – NF

Fill the Void – The Weeknd,
Lily-Rose Depp, Ramsey

Tourniquet – Zach Bryan

Older – Isabel LaRosa

Pretty Toxic Revolver – MGK

i hate u, i love u – Gnash
feat. Olivia O'Brien

Black Dahlia – Hollywood
Undead

Bloody Valentine – MGK

I Think I'm OKAY – MGK with
YUNGBLUD and Travis Barker

To Die For – Sam Smith

I Am the Antichrist to
You – Kishi Bashi

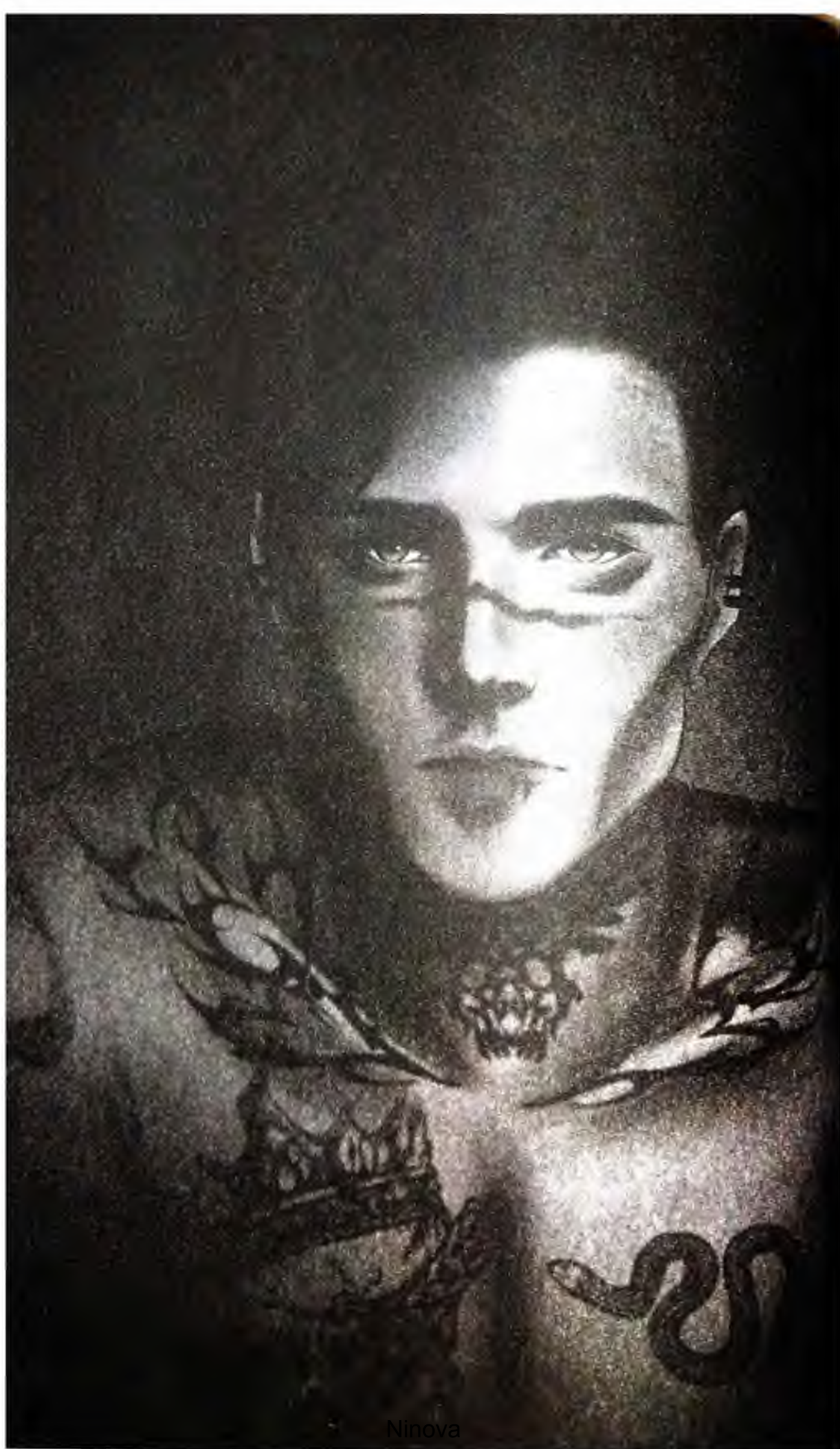
Animals – Maroon 5

İçerik Uyarısı

Bu kitabın içeriği bazı okuyucular için tetikleyici ve rahatsız edici olabilir. Bu, kurgusal bir *gölge birlik* ortamında geçen karanlık bir askeri romantizm kitabıdır. Bazı silahlar ve görevler son derece gerçeküstüdür. Bazı yerler ve simge yapılar da kurgusaldır.

Eğer aşağıdaki konulardan herhangi birine karşı hassas/kalayca rahatsız olan biriyseniz, lütfen bu kitabı okumayın."

Bu kitap şunları içermektedir: Fiziksel şiddet, açık seks sahneleri, acı sapkınlığı, kan oyunu, hastalıklı mizah, detaylı kan, ölüm anlatımı, açık dil, **aşırı zorbalık**, taciz, cinsel saldırı, rıza dışı, şüpheli rıza, cinsiyetçi davranış, savaş travması / savaş açıları, tssd, tecavüz ve eve izinsiz girişten bahsedilmesi, cinayet.

Ninova

patagonya - iki yıl önce

BONES

ABRAHM'IN GÖZLERİ KOYU KANLA BULANIKLAŞMIŞTI. Yanaklarından süzülen kırmızılığı kolumla silmeye çalıştım ama başının yan tarafındaki yaradan durmaksızın kan akıyordu. Daima çok parlak olan sarı-kahverengi saçları şimdi bordoydu ve ölümün çağrısıyla lekelenmişti. Yapışkan derisi kir ve taşlarla kaplıydı. İçimi aniden bir panik kapladı, tüm irademle yüz hatlarımı ifadesiz kalmaya zorladım.

“B-Bones.”

Göğsüm onun güçsüz, inlemeye benzer nefesleriyle ve bana uzanırken parmaklarının titremesiyle ağırlaştı. Siyah eldivenleri kana bulanmıştı. Boğazıma sızan acıyı bastırmak için dişlerimi altdudağıma geçirdim.

“Buradayım, Abrahm.” Umutsuzluğa kapılmamak için gözlerimi yumdum.

“Ben-” Öksürdüğünde maskeme kan sıçradı. Gözümü bile kırpmadım. “K-korkuyorum.” Yeşil gözleri kırmızı sıvıyla çamurumsu bir sarıya bürünmüştü, ölüm ona yapıştıkça kanaması azalıyordu. Titreyen elimle eldivenimi çıkardım ve soğuk avucumu yanağına yasladım.

Kahretsin. Burada olmamamız gerekiyordu, bu şekilde değil. Riöt Timi'nin bizimle kontrol noktasında buluşması gerekiyordu. Hangi cehennemdeydiler? Kurşunlar kuru toprak araziye saplanıp etrafımızı tozla kaplarken eğildim.

Abrahm'ın göğsünde, kalbinin hemen yanında bir delik vardı, etinin sıcaklığı hızla onu terk ediyordu. *Lanet olsun.* Başımı kaldırıp dumanın arasından timimizin kalanını aradım. Açıklıkta sadece hareketsiz yatan üç düşman cesedi vardı. Onları tıpkı bana öğretildiği gibi merhametsizce, acımasızca öldürmüştüm ama komutan yardımcımı vuran onlar değildi. Pamuk ipliğine bağlı hayatından sorumlu olan onlar değildi. Kurşun, yeleğini delip geçmişti. Bunu daha yüksek rütbeli biri yapmış olmalıydı.

Yumruklarımı sıktım. Neden ona söylediğim gibi geride kalmamıştı? *Kahretsin.*

Timin geri kalanı ateşe karşılık veriyor ve bölgeyi emniyete alıyordu ama çok geç olacaktı. Birçok insanın ölümüne şahit olmuştum. Çok fazla hasar olduğunda bunu anlıyordum. Abrahm başaramayacaktı ama onun yanından ayrılamıyordum. Uymam gereken protokoller vardı ve görev henüz tamamlanmamıştı fakat bu, benim için bir zamanlar olduğu gibi önemli değildi. Özellikle de şu anda o ölecekken. Gözlerimin kapanmasına izin verdim ve titreyen ellerle, yavaşça maskemi çıkardım.

Kimse bilmemesi gereken bir yüz. *Onun bilmesini istiyorum.*

Gözlerimi açıp ona baktım.

Abrahm'ın gözleri irileşti, kaşları endişeyle çatıldı. "Bones, yapmamalısın-" Yüzümü kapatmak için elini kaldırmaya çalıştı ama artık kolunu bile kaldıramıyordu. Düşen elini yakaladım.

"Bradshaw."

Yorgun gözleri yavaşça kapanıyordu ama çatlamış dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı.

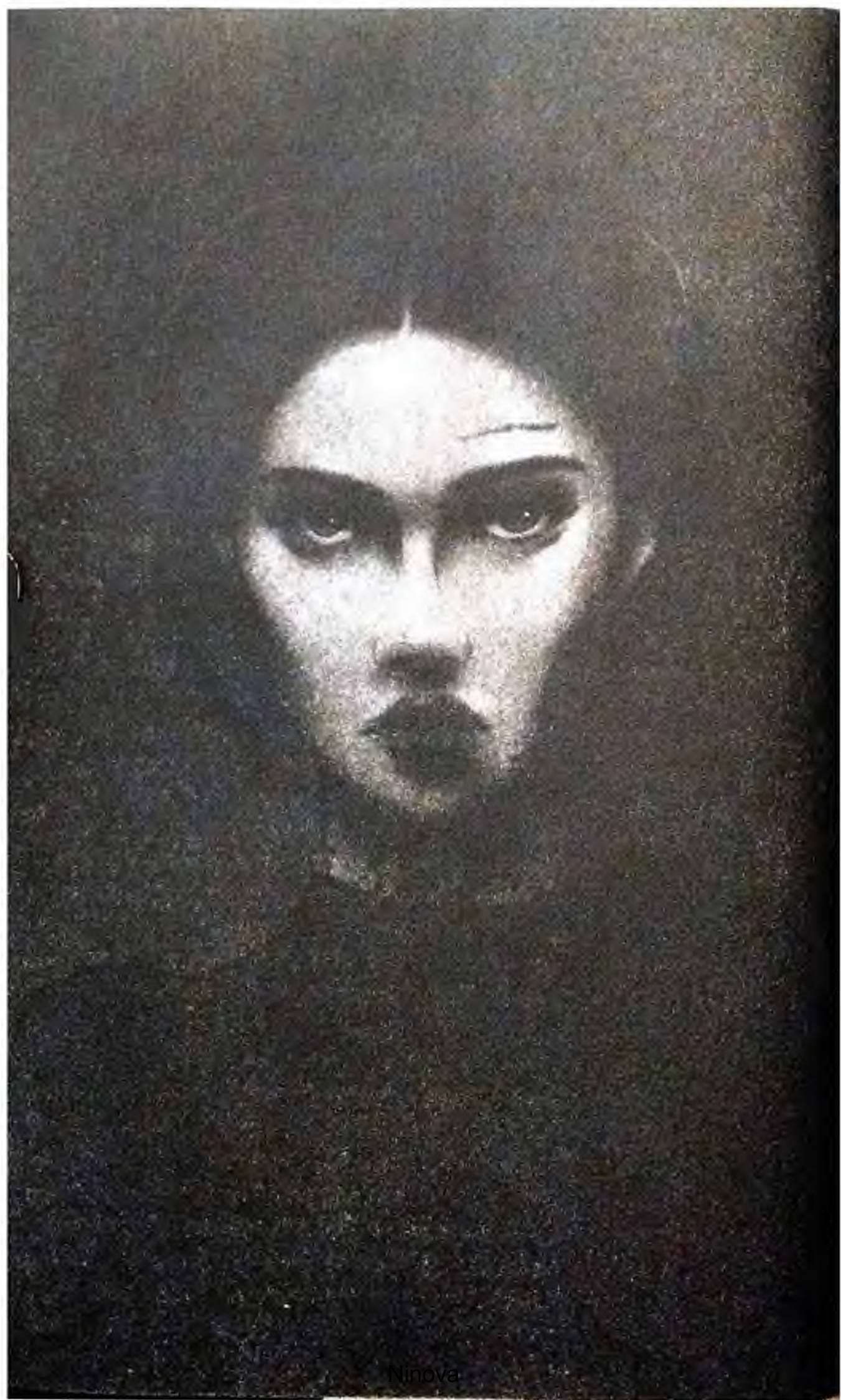
"Benim adım Bradshaw." Sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti ama onun duyduğunu biliyordum.

Abrahm son nefesini verdi, adeta rahatlayarak iç çekmiş gibiydi. Hiç de çıkaracağı son sese benzemiyordu.

Gözleri hâlâ üzerimde olsa da artık pusluydu, içimi delip geçiyordu.

Derinlerindeki ışık gitti.

Ve o anda kalbimde intikam duygusu doğdu.

Ninova

bir

NELL

ŞEYTANLAR TİMİNE ATANMIŞTIM. Hayır, gerçek anlamda değildi. Sadece buna gerçekten çok yakın olan adamlardan oluşuyordu.

Tüm Riöt Timi, iki yıl önce Patagonya'da bir Kırmızı Seviye görevi sırasında öldürülmüştü. Benim dışımda herkes. Peki ya hayatta kalmam bana ağır bir travma dışında ne kazandırmıştı? Olabilecek en kötü time atanmıştım: *Malum Timi*.

Dudaklarımdan uzun bir nefes döküldü ve yüzüncü kez saatimi kontrol ettim. Uçaktan inip bir sonraki terminale geçmem gerekiyordu. Önümdeki yolcular üst bölmelerden bagajlarını alırken sabırsızlıkla ayağımı yere vurdum.

Aktarmalı uçuşum için havaalanında koştururken, yeni timimin saygısının kan ve terden başka bir şeyle kazanılamayacağına kendimi umutsuzca ikna etmeye çalışıyordum. *Umalım da onlar da Riöt'a ilk katıldığım zamanki kadar acımasız olmasınlar.*

Uçağa bindiğimde benim sıramdaki cam kenarı koltuk çoktan kapılmıştı. Numaramı tekrar kontrol etmek için biletimi çıkardım. *O pislik benim koltuğumda.* Öfkeyle derin bir nefes verdim. Üç koltuklu bir sıraydı ve her iki uca oturan adamlar

ortadaki koltuğu bana bırakmışlardı. Koridor koltuğunda oturan adam kapüşonunu çekmişti, yüzünü saklıyordu.

Diğer adam da siyahlar içindeydi ve kapüşonu çekiliydi ama pencereden dışarı bakıyordu. Etrafta olan bitenle pek ilgilenmiyor gibiydi. Orada sinirlenmiş bir halde öylece duruyordum ama arkamdaki insanların da sabırsızlandığını duyabiliyordum, bu yüzden orta koltuğa yerleşmekte gecikmedim. *Tanrım, uçmaktan nefret ediyorum.* Herkes öfkeli, yorgun ve çok ama çok kaba oluyordu.

Koridordaki adam bacaklarını çekme ya da başını kaldırma zahmetine bile girmedi, ben de boğazımın gerisinde biriken küfürleri yuttum ve etraftan geçmeye çalıştım. Bacaklarım dizlerine sürtününce bu sabah ince, siyah taytımı giydiğime pişman oldum. Eh, eşofman altı giyseymdim daha iyi olurdu.

Ayaklarına değmeden geçmeye çalışırken ayağım onunkilerin arasına takıldı ve öne doğru düştüm. Sırt çantam pencere kenarındaki adamın kucağına fırladı, koridor koltuğunda oturan adam da güçlü ellerinden birini karnıma, diğerini de uyluğumun içine sararak beni yakaladı.

İçgüdüsel olarak elinden kurtulup ona ölümcül bir bakış fırlattım. Kısa ömürlü oldu. Çünkü artık bana baktığı için güzel yüzünü görebiliyordum. Soluk mavi gözlerinden yayılan buz gibi bir donukluk vardı. Keskin çenesi ve boş ifadesi de tavrına herhangi bir sıcaklık katmıyordu. Sol gözünün altında ince, üç santimlik bir yara izi vardı, onu yorgun gösteriyordu. Bir başka iz burun kemerinden geçiyordu, sağ taraftaki iki küçük yara izi altdudağını adeta bir *piercing* gibi ikiye bölüyordu. Yanaklarındaki çukurlar, kemik yapısını tamamlayan kaslarla kaplıydı. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel adam olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim.

Zihnim tekrar kendini toparlamayı başardı, sivillerin benim eğitilmiş profil çıkarma tepkilerimden hoşlanmayacağını hatırladım.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim.

Orta koltuğa oturmadan önce olabildiğince rahat bir şekilde, “Teşekkürler,” dedim. Cevap vermedi, başını koltuğuna geri yasladı. Ona göz attığımda kapüşonunun altında ses engelleyen kulaklık olduğunu fark ettim. Küçük etkileşimimiz üstüne düşünmedim. Sadece bu uçuşun bitmesini istiyordum, böylece yarınki kâbus başlamadan önce biraz uyuyabilirdim. Pencere kenarındaki adam bana gülümseyip çantamı verdi. “Pardon,” diye homurdandım. Adamın dudaklarından yukarı bakmaya zahmet etmedim.

Kendi ses engelleyici kulaklığımı çıkardım ve sırt çantamı koltuğun altına ittikten sonra rahatlamaya çalıştım. Tabii herhangi biri bir uçakta ne kadar rahat edebilirse. Uçmaktan nefret ediyordum, hep etmiştim, her zaman da edecektim. Eskiden uçağa bindiğimde göğsüm endişeyle dolardı ama sıkı bir eğitimle bu korkudan kurtulmayı başarmıştım.

Kaliforniya’ya altı saatlik bir uçuş vardı. Bir noktada uykuya daldım ve türbülansla sarsılarak uyandım.

Bir anda tetikte olup odaklansam da helikopterde olmadığını hatırlamam uzun sürmedi. Havadaki her türlü değişim beni tetikliyordu. Uykumun hafif olmasına alışkındım. Başımı hızla kaldırıp aceleyle etrafıma bakındım, uykunun sersemliğini üzerimden atmaya çalışırken kulaklığımı boynuma indirdim. Herkesi ya sessizce bir şeyler okurken ya film izlerken ya da uyurken buldum.

Rahatlayarak yanımdaki pencere kenarında oturan adama baktım. Meraklı bir ifadeyle bana bakıyordu. Onu incelerken gözlerim büyüdü. Burada ışık loştu ama tamamen karanlık olsa bile onun yakışıklı olduğunu söyleyebilirdim ve *bir dakika...* ben uykuya dalmadan önce onun koridordaki koltukta oturduğuna yemin edebilirdim. Kömür grisi beresinin kenarından çıkan siyah saçları, koyu renk kaşlarıyla uyumluydu. Gözleri öncesine göre daha koyu, daha yumuşak bir maviydi.

Ama sol gözünün altında, burnunun üzerinde ya da altdudağında yara izi yoktu.

“Özür dilerim, koridor koltuğunda oturmuyor muydunuz?” diye sordum tereddütle. Çok da kibar birine benzemiyordu. O yüzden araştıran bakışını bırakıp bana ufak bir sırıtışla karşılık verdiğinde şaşırdım.

“Hayır. O benim ikizim,” dedi rahatça. Sesi boğuk ve hoştu. Ne çok yüksek ne çok alçaktı, tam olarak ortadaydı.

Cazibesiyle çarpıldım, düşüncelerimi toplamam bir saniyemi aldı. “Ah.” Kaşlarım çatıldığında yüzünde bundan keyif alıyor gibi görünen bir ifade belirdi. *İkiz mi?* Bakışları dudaklarıma indi, sonra geri gözlerime baktı. Model miydi? Kesinlikle olabildi. Normalde sormayacağım soruları sormak için hevesliydim. Alaycı gülümsemesinde beni kışkırtan, davetkâr bir şey vardı. *Bana Çavuş Jenkins’i hatırlattı.* Bu düşünceyi çabucak uzaklaştırdım, Jenkins’i düşünmek kalbime derin bir acı vermekten başka bir işe yaramıyordu.

“Evet, benim aksime, o pek konuşmaz.” Göz kırptı. “Ama şu türbülans seni biraz korkuttu, ha? Başını omzuma koyarak resmen sızdın.” Sırıttı ve ruhumdaki ağırlık biraz hafifledi.

Bekle- Ne yapmıştım?

Yüzümü ateş bastı ve koltuğumda ondan olabildiğince uzaklaştım, ona fazlasıyla yakın olduğumu ve utandığımı hissettim. Ancak kaçış yoktu, uyluklarımız resmen birbirine değiyordu.

Dehşete kapıldım. “Çok üzgünüm.”

Rahat bir sesle gülerek omzunu silkti. “Sorun değil, sadece beklediğim bir şey değildi. Seyahat etmekten yorgun düşmüş olmalısın. Son durağın neresi?” Bana attığı o çocuksu sırıtışla kalp atışlarım hızlandı. Kirpikleri uzun ve gürdü, okyanus gözlerini daha da karşı konulmaz hale getiriyordu. Yirmilerinin sonunda görünüyordu.

“Bence bir uçakta *son durak* dememelisin.” Film göndermesiyle cazibesine karşılık verdim ve minik bir kahkaha attım. “Coronado, Kaliforniya. Sen?”

Yorumuma şeytani bir şekilde sırtırken beni daha iyi incelemek için koltuğunda döndü.

“Aslında aynı yer. İş için çok seyahat ediyorum, bu yüzden uzun uçuşlara alışkınım.”

Benim de aynı durumda olduğumu söylemeyi düşünerek başımı salladım.

Duraksamamı cevap vermek istemediğim şekilde yorumlayarak, “Eren,” diye mırıldandı.

“Ha?” Ona tekrar baktım ve o yine yumuşak bir şekilde gülümsedi.

“Adım Eren.”

“Ah. Tanıştığımıza memnun oldum, Eren. Ben Nellie.” Resmi adım yerine takma adımı kullanıp ona beceriksizce elimi uzattım. İnsanlar hâlâ el sıkışıyor muydu? Ben askeri selam vermeye alışkındım. Sivil tarafta her şey gerçeküstü geliyordu.

Kendimi topluma alıştırmak için zamanım olduğundan değildi. On beş yaşında yetim kaldığımda gerçek yüzümü dünyaya göstermiştim. Gizli askeri birlik beni ilk o zaman ele geçirmişti. O zamandan bu yana on yıl geçmişti.

İşte bu şekilde, elit ölüm makinelerine dönüşüyordunuz. Gölge birlikler benim gibi ağza alınmayacak şeyler yapan insanları alıp onları hapse atmak yerine bizi kullanıyorlardı. Kâğıt üstünde biz yoktuk. Eskiden tanıdığımız insanlar tarafından çoktan unutulmuştuk.

Ben sadece bir silahtım. Kaçınılmaz ölüm vuruşundan kaçan kuduz bir köpektim.

Belki de hükümetin en karanlık sırrıydık; ellerini kirletmek istemedikleri tüm pis işleri yapan, özel kuvvetlerin de altında bir birlik. Anti-terörizm, yabancı cepheler, karaborsa silah

baskınları. Hepsini durdurmak için gönderilir ama hiç övgü almazdık.

Özetle, biz intihar timleriydik. Generaller sadece görevleri yerine getirdiğimizden emin olmak istiyorlardı. Biz umurlarında bile değildik.

Eren elimi tutup hafifçe sıktı. “Hislerimiz karşılıklı,” dedi.

Başını koltuğa yaslayıp bana baktı. Gözleri çok yakıcıydı, beni delip geçiyor ve bakışlarımı kaçırmam için bana meydan okuyordu. Ben göz temasını birkaç saniyeden fazla sürdüremeyen biriymdim ama onunlayken bakışlarımı kaçırmak için bir dürtü hissetmedim. Gözlerimde bir şey arıyor, beni yakından inceliyordu.

Gülümseyerek, “Boynundaki dövmeleler güzelmiş,” dedi.

Elim boynuma gitti. “Teşekkürler, yaptırırken çok acıtmışlardı.”

“Bahse varım öyledir ama harika görünüyorlar. Kaliforniya’da seni bekleyen biri var mı?” diye sordu cüretkârca.

Başımı iki yana salladım. Yanaklarıma basan kızarıklığı görebildiğinden emindim. “Hayır... sadece iş. Orada özel biri olduğu söylenemez.”

Ya da başka bir yerde.

Eren tek kaşını kaldırıp başını yana eğdi. “Özel biri olmadan olamayacak kadar güzelsin.” Arkamızda oturan çocuk koltuğumu tekmeledi ve onun sözleri karşısında sersem gibi gözlerimi kırptırdım.

Güzel olduğumu mu düşünüyordu? Orduda olduğum için erkeklerden aldığım yorumlar *güzel kıç, sikilesisin, tutulacak uzun siyah saçlara bayılırım ve sik emici dudakların var*, şeklinde oluyordu. Ama diğer yandan Jenkins vardı. Bana bir defa bile güzel olduğumu söylememiş olsa da çalıntı bakışlar ve baş döndürücü öpücükleriyle bunu bilmemi sağlardı.

Fakat Çavuş Jenkins'i düşündüğümde aklıma sadece o son gecede kanla sıırsıklam olduğu hali geliyordu. Onu Patagonya'da o halde gördükten sonra, güzel sarı saçlarını ve sadece bana ayırdığı nadir gülümsemelerini hatırlamak zordu.

Hatıralarımı yalayan alevleri gözlerimi kırpıştırarak uzaklaştırdım.

"Peki ya sen?" diye sordum. Eren'in bir ailesi ya da en azından bir karısı olduğundan emindim. Bunu düşünürken gözlerim eline kaydı. *Yüzük yoktu.*

"Hayır. Benim ilişkilerle işim olmaz."

Bu ilgimi çekti. Orduda mıydı? Meraklı bakışımı fark etmiş olmalıydı ki gülümsedi.

"Ordudayım," diye itiraf etti. Bu konuda çok fazla konuşmak istemediğini söyleyebilirdim, o yüzden fazla kurcalamadım. Benim de eğitimli bir katil olduğumdan bahsetmedim. Katıldığım tim konusunda ketum olmam gerekiyordu, o yüzden bu gerçeği sohbetin dışında tuttum. Ancak düşüncesi bile gittiğim cehennem hatırlattı. *Malum Timi.* Diğer intihar timlerini göndere-mediklerinde yolladıkları gölge birlik. Patagonya'da işler kontrolden çıkmadan önce kontrol noktasına gelmeyip Riöt'u satan Malum.

"Hizmetiniz için teşekkürler, *efendim,*" dedim sinsice. Dudaklarını geren hafif bir ilgiyle birlikte gözleri büyüdü. Üste karşılaştığım biri olamazdı, değil mi? Oldukça şüpheliydim. Normalde asker arkadaşlarımla flört etmezdim çünkü sonu daima kötü biterdi ama genelde çalıştığım adamlar da model gibi görünmüyordu. Onlar da benim gibi ahlak yoksunu ve canilerdi.

Bence o temiz. Ayrıca gölge birlikte olabilmesine imkân yoktu. Onda o sertlik yoktu.

Eren kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Ben sadece düşük rütbeli bir subayım. Ah bak, Bradshaw uyanmış," diye

mırıldanarak arkama baktı. Bakışlarını takip ederek diğer tarafındaki adama göz attım, diğer uyluğuma değen uyluğa. O buz mavisi gözlerle ve sol gözünün altındaki göz korkutan yara iziyle tekrar karşılaştım. Renk farkı hemen gözkapağının altından başlıyordu ama bundan çok da etkilenmiş görünmüyordu. *O kadar yakınından geçen bir bıçaktan kurtulduğu için şanslı.*

Jenkins o kadar şanslı değildi. Göğsünden fışkıran kanın hatırasıyla titredim. Yumruklarımı bacaklarıma dayadım ve gözlerimi kırparak son görüntüsünü aklımdan silmeye çalıştım. Onu bir asker olarak hatırlamalıydım, onu savaş alanında bıraktığımda nasıl görüldüğüyle değil. Bana onu orada bırakmamı söylemişti ve ben de bırakmıştım. Son emirlerini yerine getirmiştım.

Beni en çok rahatsız eden şey de buydu; onu tam da emrettiği gibi orada bıraktığımı fark ettiğinde gözlerinde beliren farkındalık. Kabullenmeyle dişlerini sıkmış ve gülümsemişti.

Bu sızı asla dinmeyecek, sadece büyüyecekti.

Parmaklarımı açılmaya zorladım.

Bradshaw o soğuk tavrını hiç bozmadan sakince bana baktı. Bu adamdan yayılan ilgisizlik gerçeküstüydü. İkiz olduklarına şüphe yoktu ama şimdi ikisini de yakından görüyordum, gözleri mavinin farklı tonlarındaydı ve karakterleri bundan daha zıt olamazdı. Ateş ve buz gibiydiler.

“Nellie.” Eren’e yaptığım gibi elini sıkmak için elimi uzattım ama Bradshaw beni sadece aynı duygusuz bakışlarla süzdü. Elim sıkırmaya niyetli gibi görünmüyordu. *Tanrım, bu herifin olayı ne?*

Eren omzuyla benimkini dürttü. “O herkese karşı pisliktir, kişisel algılama.” Bradshaw cevap vermedi ya da alınmış gibi bile görünmedi. Sadece kulaklığını kulaklarına geri taktı ve gözlerini kapattı. Kirpikleri uzundu ve solgun tenini süslüyordu. Bakmam gerekenden bir saniye daha uzun baktım. Onun dünya dışını andıran yüz hatlarına hayranlık duyduktan sonra dikkatimi

geri Eren'e çevirdim. Sırıttı. "Bu akşam birkaç kadeh içmek için bize katılmak ister misin? Yoksa olman gereken bir yer mi var?"

Beni dışarı mı davet ediyordu? Kalbim kıpırdandı. Yarından önce karşılaşmaktan endişe ettiğim tek bir kişi vardı. Ona Bones* diyorlardı. Gölge birliklerdeki en zalim adam olduğu söyleniyordu. Görünüşe göre, göğüskafeslerini kırıp açmayı ve insanların kalplerini sökmeyi seviyordu. Bazen de kemiklerini. Duyduğuma göre rahatsız edici kod adı da oradan geliyordu.

Ne yazık ki Malum'daki ortağım oydu ve bundan nasıl sağ kurtulacağımı bilmiyordum.

Fakat Eren o değildi. Bundan emindim. Önümüzdeki ay resmen burnumdan gelecekti, o zaman neden önce biraz eğlenmeyecektim ki?

Gülümsemesine karşılık verdim.

"Elbette. Sadece çok geç saate kadar dışarıda kalamam. Yarın erkenden işim var," dedim olabildiğince rahat bir şekilde. Son özgür gecemde dışarı çıkma düşüncesiyle damarlarım adrenalinle doldu.

Sırıttı ölümküldü. "Senin gibi tatlı birini geç saate kadar dışarıda tutmayı hayal bile edemem."

Bar dedikleri yer, tam anlamıyla bir gece kulübüydü. Ama o küçük kasabalardaki berbat yerlerden değildi; ön kapısında rezervasyonları ve listeleri kontrol eden fedailerin beklediği türdendi.

Uber şoförüne ödeme yapıp binaya baktım. Müzik öyle gürültülüydü ki dışarıdaki konuşmaları duymak bile güçtü. *Otele geri mi dönsem acaba?* Bir anlığına aklımdan bu düşünce geçti ama Eren beni bekliyordu ve o sırada adımı seslendi.

* (Ing.) İskelet.

Uçakta giydiğim tayt ve yumuşak, vücudu saran tişört bar ortamı için uygun gelmişti ama şimdi göbeği açık bluzlar ve kısacık shortlar giyen daha genç kadınların arasında göze çarpıyormuşum gibi hissettim. Zaten o şekilde kıyafetim de yoktu. Bavulumu pek doldurmuş değildim, sokağa giymek için üçten fazla kıyafet almamıştım. Buraya seyahat ederek aylardır ilk defa üs dışına çıkıyordum. Gölge birlikler tam olarak özgür bireyler değildi. Suçlular ve ordunun av köpekleri arasında bir yerdeydik.

Eren beni kaldırımın kenarında karşıladı. “İşte buradasın. Eğer burada durup seni yakalamazsam kaçacağını düşündüm.” Göz kırptığında tek yapabildiğim tuhafça gülümsemekti.

“Aklımdan geçti.”

Alçak sesle gülüp beni doğruca kapılara doğru götürdü. İçeri girmek için bekleyen sinirli insanların oluşturduğu sıraya göz gezdirdim, sabırsızlıkları ve öfkeleri elle tutulur cinstendi. Ben de insanların araya girmesinden nefret ediyordum. Fedai bana ters bir bakış attı ama Eren ona başıyla selam verince sorun yaşamadan geçmeme izin verdi.

Eren’in dış görünüşüne bakınca kulüp müdavimi olacak biri olduğunu düşünmemiştim.

Kolunu omuzlarıma atarken, “Buraya daha önce hiç geldin mi?” diye sordu rahatça. Sırtıma bir ürperti yayıldı ve kalbim daha hızlı atmaya başladı. Başımı iki yana salladığımda gülümsemi. “Felaket bir gece geçirmeye hazır ol.”

Kulübün ana katına girdik. Burası karanlıktı ve diğer insanların yüzlerini seçmek zordu. Mekânda yankılanan müzik ile birlikte mavi ve mor ışıklar yanıp sönüyordu. Damarlarımda heyecan kıvılcımları çaktı. Işıklar gölgeleri kesip geçerken havada buhar kıvrılıyor, belirgin bir alkol kokusu üzerime yayılıyordu.

Yirmi iki yaşımdan beri böyle bir yerde bulunmamıştım ama burası onlardan çok, çok daha havalıydı.

Eren bana bakarak gülümsedi, hayranlığım karşısında memnun olduğu her halinden belliydi. “Bize içki alacağım,” dedi yüksek sesle.

“Bana açılmamış kutuyla getir,” diye bağırdım müziğin üstünden. Yüzüne ahlaksız bir gülümseme yayıldı.

“Akıllı kız.” Göz kırptı ve barın etrafını saran kalabalığın içinde kayboldu.

Gülerek başımı iki yana salladım, bu gecenin nasıl sonuçlanacağını şimdiden merak ediyordum. Yarın yaşayacağım dehşeti hafifletmek için tek gecelik bir ilişki yaşamak dünyanın en kötü şeyi olmazdı. Eren kaçamak yaşama konusunda iyi bir adama benziyordu. Bizim mesleğimizde, bu kötü bir özellik değildi. Hayatlarımız çok kısıydı ve sürekli hareket halindeydik. Benim durumumda, yeraltındaydım ve istesem de bir ilişkim olmazdı.

Eren bir süre orada olacak gibi görünüyordu. Gözlerimi kısarak barmenin dikkatini çekmeye çalışmasını izledim ama bağıran ve kartlarını sallayan çok fazla insan vardı, yakın zamanda döneceğine inancım yoktu. Bakışlarım, dans pistinde müziğe eşlik eden ve dans eden insan denizinde gezindi. Dans pisti kulübün merkezindeydi, kenarlarında insanların mola verip bir şeyler içebileceği oturma alanları vardı. Müziğin her vuruşu öyle gürültülüydü ki kemiklerimde yankılanıyordu. Kendi kendime gülümsedim ve sarhoş, terli bedenlerin sıcaklığına doğru ilerledim. Hayatımın en iyi anını yaşadığımı kimsenin görmeyeceğinden emin olduğum bir yerdeydim.

Kimsenin sizi tanımadığı bir yerde olmak tamamen farklı bir duyguydu. Kendinizi özgür bıraktığınız için sizi yargılayacak kimse yoktu.

Rahat hareketlerle yaklaşık on dakikadır dans ediyordum ki *David Guetta*’nın “*Hey Mama*” şarkısının kulüp remix versiyonu çalmaya başladı ve herkes heyecanla haykırdı. Bu his heyecan

vericiydi ve kalbim göğsümü hafifçe tekmeledi. Bedenimin onların heyecanına uymasına ve basla birlikte hareket etmesine izin verdim, kalçamı şarkının ritmine göre sallıyordum.

Gözkapaklarım ağırlaştı, çenemi havaya kaldırdım ve kulübün uzak duvarına baktım. *Duvara yaslanmış duran Bradshaw'a*. Kollarını sımsıkı kavuşturmuştu, simsiyah giyinmişti ve kapüşonu hâlâ kafasındaydı. Mor ışık bir anlığına ona vurdu, o soğuk gözlerini aydınlattı ve sanki bunca zamandır kalçamın salınışını izliyormuş gibi direkt bana odaklandıklarını açığa çıkardı. Daha önce boynundaki dövmelere iyi bakamamıştım ama ışık ona vurduğunda, mükemmel çene hattını takip eden ve o hattı sertleştiren dövmeyi fark etmemek mümkün değildi.

Bana bakışında bir şey vardı, günahkâr bir eylemi düşünen aç bir adam gibiydi. Kafasında tek bir iyi düşünce olmadığının söylenmesine gerek yoktu.

Bu adamın etrafında kırmızı bayraklar uçuyordu. Yine de başka tarafa bakamadım. Beni büyülüyor, hatta *beni* korkutuyordu ve ben bir adamı beş saniyede öldürebilirdim.

İncelemesi altında damarlarım soğuyordu ama dans etmeyi bırakmadım. Beni korkutmadığını bilmesini sağlamak için yoğun bakışlarına birkaç saniye karşılık verdikten sonra sanki onu büyüleyici bulmuyormuşum gibi başka tarafa baktım.

Psikopat ikizi nasıl unuttum? Kendimi azarlayarak gözlerimi devirdim. Beni bu kadar dikkatle izlemesinden etkilendiğimi bilmesine izin vermeyi reddediyordum. Annem her zaman kötü adamlara çekildiğimi söylerdi. Büyüdüğümde açıkça psikolojik sorunları olanlara ilgi duyacağımı bildiğinden şüpheliydim. *Şu kilisede günahlarınızı affetmesi için dua ederken Tanrı'ya bahsetmedikleriniz, karanlık geçmişleri ve yükleri olanlar, onlardan söz ediyordum.*

Merakla ve belki de biraz takılarak kirpiklerimi yavaşça ona doğru kaldırdığımda bana hâlâ sabit bir şekilde baktığını gördüm. Küstahlığı içimi ısıttı. Doğruca ona bakmamı umursamıyordu. Ondan etkilenmeden dans etmeye, kalçamı kıvırmaya ve herkes gibi ellerimi başımın üzerinde kaldırmaya devam ederken en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermedi ama koluna sardığı parmaklarını sıkıldığını, altdudağının dişlerinin altında düzleştirdiğini fark ettim.

Ah. Demek ki duvarları o kadar da aşılmaz değildi.

Ben dans etmeye devam ederken arkama birisi geldi, sessiz bir sorguyla parmak uçlarını yumuşakça kalçamdan geçirdi. Gülümsedim, ona doğru eğilerek ve kıcımı sert ereksiyonuna dayayarak karşılık verdim.

Evet, havanın şehvet ve alkolle ağırlaştığı bir kulübe gelmeye-
li epey zaman olmuştu. *Yabancıların, onlara izin vermeniz umu-
duyla vücudunuza dokunduğu türden kulüpler.*

Yeni dans partnerim anında kalçamın ritmine karşılık verdi. Salınırken parmak uçlarını belime gömdü; nefesi müziğin her ritmiyle birlikte ağırlaştı. Bir an için kendimi unuttum, sırtımı sert kaslara dayadım ve burun deliklerimi dolduran parfümün keyfini çıkardım.

Bradshaw'un durduğu yere baktım ama çoktan gitmişti. Kıcıma sürtünen ereksiyon beni çok endişelendirmiyordu ama Bradshaw'un nereye gittiğini uzun süre merak etmeme gerek kalmadı.

"Hey, ne yapıyorsun?" Arkamdaki adam öfkeyle bağırdı. Vücudu benimkinden hızla ayrıldı ve serin hava anında moralimi bozdu.

Müzik gürültülüydü, şu ana kadar kalbimi benim yerime at-
tırıyordu. Arkamı döndüğümde Bradshaw'un dans ettiğim ada-
mı kenara ittiğini gördüm. Adam Bradshaw'u geri itmek ister

gibi görünüyordu ama o göz korkutucu cüssesine bir kez baktı ve küfredip kalabalığın arasına dönmekle yetindi.

Kaşlarımı çatıp, “Derdin ne senin?” diye bağırdım.

Bradshaw aynı soğukkanlılıkla dikkatini tekrar bana çevirdi ama şimdi orada bir parça ilgi vardı. “Burada *bizimle* birlikte-sin.” İlk defa konuştu ve bir an için diğer her şey sessizliğe gömüldü. Bağırmanın olmasına rağmen sesi kafamın içinde patladı. Tekrar duymak istedim.

Yutkundum ve niyetinin ne olduğundan emin olamadığım için konuyu kapatmaya karar verdim.

Sonraki şarkı gümbürdeyerek başladı, *Lana Del Rey*’in *Summertime Sadness* şarkısının remiks versiyonuydu. Ben dans etmeye devam ederken gözlerimi Bradshaw’unkilerden ayırmadım. Buzdan bakışları yanıp sönen ışıklarla titriyordu. Burun delikleri genişledi, çenesi kasıldı.

Ağır bakışlarından kaçınmak için döndüm, bedenimin tekrar ritmi bulmasına izin veriyordum. *Tanrım, umarım Eren şu içkileri biraz çabuk getirir.*

Nasırlı eller kalçalarımın kaydı. Bradshaw’a ait olduklarını anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Sert ve buyurganlardı, tıpkı onun görüldüğü gibi, yine de şimdiye kadar tanıdığım en etkileyici dokunuşa sahipti. Belki de bunun sebebi ardındaki kötü niye ve tutuşunun yoğunluğuydu. Parmaklarını etime daha çok gömerken bütün vücuduma sıcaklık yayıldı.

Hain bedenim içgüdüsel olarak sert göğsüne doğru eridi. Kapüşonunun altında hissettiğim kaslar beni çok şaşırttı. O da kardeşi gibi orduda mıydı? Kıçımı ona sürttüm ve sert bulduğumda sııttım.

Bir elini hareket eden kalçalarımın tutarken bir parmağını tişörtümün altına daldırdı ve izin ister gibi karnımın derisini okşadı. Bu etkileşime gülümsemekten yüzüm acımaya başlıyordu.

Elimi onunkine doğru kaydurdım ve biraz daha yukarı iterek keşfetmesine izin verdiğimi anlamasını sağladım.

Bradshaw karanlık bir şekilde güldü, neredeyse duyamayacağım kadar alçaktı. O kadar istekli bir sesteki ki, bir anda gelen hissi kontrol altında tutmak için uyluklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Vay canına. Kim bu adam?

S. Nino

iki

NELL

O NUNLA GEÇİRDİĞİM BU KISA ANDA KENDİMİ KAYBETTİM. Sanki bedenlerimiz yıllardır birbirlerini tanıyormuş gibi dans ediyorduk. Kokusu üstüme siniyordu. Derin bir nefesle onu içime çektim, sabahları sis çökmeden hemen önce taze orman nasıl kokuyorsa öyle kokuyordu.

Ağzını omzuma dayadı ve kafamda dolaşan düşüncelere karşı dudagımı ısırdım. *Onunla seviş, kim bilir ne kadar süreliğine son gecen olacak.*

Sonraki şarkı başladığında Eren elinde iki içkiyle belirdi. İkimize de muzipçe sırıttı. Dans etmemizi kıskanmak yerine, bundan eğlendiğini görünce şaşırdım. Dans etmeyi bıraktım, bir anda yanaklarımı utançla kızardı.

Eren söz verdiği üzere bana açılmamış bir *spritzer* kutusu uzattı, kendi içkisinden bir yudum aldıktan sonra bağırarak, “*Bradshaw*’u kendinle dans mı ettirdin?” dedi. “Lanet olsun, ne yaptın, onu sikinden falan mı yakaladın?” Bradshaw da ben de gülmedik. Ama Eren kendi şakasına bizim yerimize güldü.

“Dans etmemiz senin için sorun değil mi? Ben biraz-”

Eren sözümü keserek, “Yalan söylemeyeceğim, bu akşam ikinizin takılmasını umuyordum,” dedi. Sinsice sırıttı. *Neden bu*

bana kendimi kullanılmış hissettirdi? Benim onu kullanıyor olmam gerekiyordu. Gözlerimi kaplayan endişeyi görünce kaşları hafifçe birbirine yaklaştı. “Kadınlar konusunda zorlanıyor... demek istediğim, kendisi pisliğin teki. İkinizin anlaşılabileceğini düşündüm.” Bunu o kadar masumca söylemişti ki sinirlenmem mümkün değildi. İkisi de aynı sevimli yüzü paylaşırken yapamazdım. Altında ne yattığını neden umursayacaktım?

“Hiç de bile. Bu kadar ucube olmamayı denemeli,” diye karşılık verdim. Yorumumla birlikte Bradshaw’un parmakları kalçama saplandı. Omzumun üzerinden ona baktım. Gözlerini kısa bir süreliğine benimkilere çevirdiğinde niyeti belirsizdi, sonra tekrar kardeşine baktı.

Başta Eren’in peşindeydim ama Bradshaw ile daha çok ilgilenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. O ruhsuz ifadesinin altında sakladığı sırları ve iblisleri vardı. Gözlerden uzak tutulan hasarlı ve kırık bir şey.

*Spritzer*ımı açıp yudumlarken iç çektim. Bradshaw kardeşinin yanına geçip birkaç şey söyledi. Gürültülü müzik yüzünden ne dediklerini anlayamadım. Sonra ellerimin arasında ezdiğim boş kutuya şaşkınlıkla baktılar.

“Ne yani? Yudumlamamı mı bekliyordunuz?” İçme becerilerim konusunda utanmayı reddediyordum.

Eren kahkaha attıktan sonra Bradshaw’un sırtına vurdu. “Siz ikiniz buradan çıkıp gidin. Ben de çok geride kalmam.” Bize göz kırptı. Bradshaw ile göz göze geldiğimde nabzım kulaklarımda atmaya başladı.

“*Buradan çıkmak mı?*” diye sordum. İstedğim tek gecelik ilişki umut vaat ediyordu ama olacağını düşündüğüm adamla değil de psikopat kardeşiyle.

Bradshaw kardeşine başıyla selam verdi ve Eren bizi uğurlamadan önce alnıma bir öpücük kondurdu. *Bekle.* Bradshaw beni

müziğin o kadar gürültülü olmadığı kulübün girişine yönlendirdi, ben ise yavaşlamaya başladım.

Soru sorar gibi bana baktı. Gözlerindeki soğukluk azalmıştı, bunun sebebinin ikimizin de bu gecenin nereye varacağını bilmesi mi olduğunu merak ettim.

“Hadi benim otelime gidelim,” dedim cüretkârca. Ayrıca odama çıkmadan önce resepsiyon görevlisine benimle birlikte giriş yaptırmasını sağlayacaktım. Ne kadar dikkatli olsam azdı. Her ne kadar bir adamı kimsenin bilmeye hakkı olmadığı kadar çok şekilde öldürmek için eğitilmiş olsam da aklı başında her insanı paranoyak yapacak kadar gerçek suç belgeseli izlemiştim. Bradshaw beni tedirgin eden nadir insanlardan biriydi.

İlk defa gülümsedi ve bu görülmeye değer bir manzaraydı. Bir şekilde onu daha da gizemli kılmıştı.

“Tabii,” derken bana yine tembel sırtışını gösterdi. *Vay canına*. Sırf yetmiş iki saat boyunca sikişmek için üç günlük tatile çıkabileceğim türden bir adamdı.

Elimi tutup bizi kulüpten çıkarırken yanaklarım ısındı. Beni karanlık bir otoparka yönlendirdikten sonra bir yarış motoruna bindi. Dudaklarımda belirmek isteyen gülümsemeyi küçük kalmaya zorladım. *Kesinlikle sürprizlerle dolu*. Bradshaw bana kaskını uzattı ve ben de ona tek kaşımı kaldırdım.

“Sen tak,” dedi sertçe. Kaskının olmamasını dert etmeme bile sinirlenmiş gibiydi.

Pislik herif. Kaskı kafama geçirip arkasına oturdum, kollarımı geniş gövdesine doladım ve ellerimi birbirine kenetledim. Motosiklete ilk kez binmiyordum ama Bradshaw kullanırken göğsümde aynı çarpıntıyı hissettim. Tehlikeli bir hıza çıktı, belki beni korkutmaya çalışıyordu ama sadece gülümsemekle yetindim ve başımı sırtına yasladım.

Bunun zevke son erişimim olabileceği bilgisi, içime bir korku dalgası gönderdi. Ama lanet olsun, bunu unutulmaz kılacaktım.

Riöt'a ilk tayin olduğumda, Çavuş Jenkins beni duş kabiniinde sıkıştırdığından beri hiç böyle heyecanlanmamıştım.

Otel görevlisine giriş yaptırdık ve hiç sohbet etmeden odama çıktık. Konuşmaması ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. Ben anahtar kartımı odamın kapısından kaydırırken onun bakışlarındaki sıcaklığın farkındaydım.

Cüzdanımı girişteki masanın üzerine bıraktım, aklımdan bunun ne kadar aptalca olabileceğine dair kısa süreli düşünceler geçip gitti. İtiraf etmeliydim ki daha önce hiç bir yabancıyla sevişmemiştim. Ama elleri karnımda geziniyor, beni geniş göğsüne doğru çekerken sahip olduğum her şüpheyi yok ediyordu. Gözlerim büyüdü. Çoktan kapüşonlusunu çıkarmıştı ve o karın kaslarını sadece incecik bir tişört gizliyordu. Başını benimkine doğru eğdi ve dudaklarını usulca köprücük kemiğime bastırdı. Tenimdeki nefesi sıcaktı.

Beni göğsüne doğru çevirdi ve öpmek için başını eğdi. Doğruca olaya girişmek yerine bir şey söylemek için ağzımı açtım ama iç çekip bana imalı bir bakış attı. Bu kadar yakından yara izleri daha belirgin ve kırmızıydı. Yeniydi. Belki bir yıllık. En fazla iki.

“Buraya seni tanımaya gelmedim.” Sesi hem sert hem de mesafeliydi.

“Ah... üzgünüm. Bunu sık sık yapmıyorum, yani...” Sözü mü yarıda kestim ve aşağı baktım. Utançtan damarlarımdaki ısı yükseldi. Kesinlikle acımasızdı.

Bradshaw başını yana eğdi ve çenemi yukarı kaldırıp soğuk bir şekilde gözlerimin içine baktı, beni sanki yiyip bitirmek istediği bir yemekmişim gibi inceliyordu. Gözlerim, her birinin ortasında iki siyah kelepçe küpe bulunan kulaklarına yöneldi. “Ben yönlendireceğim,” dedi sakın bir şekilde ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı.

Kişiliğinin aksine, dudakları şimdiye kadar öptüğüm en yumuşak dudaklardı. Taze orman kokusu üzerime sindi ve anında onunla birlikte bu anın içine çekildim.

İnsanların hayalini kurduğu romantik bir öpücük değildi. Ateşliydi ve açlıkla doluydu. Bradshaw beni yatağa yönlendirip örtülerin üzerine yatırdı. Acımasız arayışını derinleştiriyor, dillerimiz agresif bir şekilde buluşuyordu. Dişleri de çok arkada kalmadı. Altdudağımı ısırdığında inledim.

Temasımızı kesip kalkarak tişörtünü çıkardı ve yere fırlattı. Yarı kapalı gözlerle onu izledim ve vücudunun keskin hatlarına hayran kaldım. Her kıvrımı okşayan birçok yara izi vardı, bu da onun da orduda olduğundan emin olmamı sağladı. Yara izlerinin ciddiyetine bakılırsa, uzun olanların KA-BAR bıçaklarıyla* olduğunu varsaydım. Kurşun delikleri derisinde yıldız patlamaları bırakmıştı. Onlar hakkında soru sormak istedim. Hikâyelerini dinlemek istedim. Ama konuşmak istemediği barizdi ve muhtemelen bu en iyisiydi. Hem yarın gitmiş olacaktım. O yüzden sessizlik içinde ona hayranlıkla baktım ve hareketlerinin düşüncelerimi alıp götürmesine izin verdim.

Bradshaw pantolonunu yavaşça çıkarırken gözleri benimkileri buldu. Ellerimi kemerime doğru indirdim ama beni durdurdu.

Karanlık bir sırıtışla, "Bunu yapmak hoşuma gidiyor," diye itiraf etti.

Yutkundum, hiç öyle hissetmesem de sakın kalmaya çalıştım. İçimdeki zonklayan ihtiyaç beni kıvrandırmaya yeterdi ama yavaş temposu hoşuma gidiyordu. Kontrolü elinde tutmayı seviyordu ve içimdeki ahlaksız bir yan bunu erotik buluyordu.

Sikini serbest bıraktı ve biz hazırlanırken çarşafın üstüne bir prezervatif attı.

* ABD Donanması tarafından kullanılan bir savaş bıçağıdır.

Gözlerim kalın aletine takıldı. Daha azını beklemezdim. Nedenise pislik heriflerin siki hep büyük olurdu.

Bradshaw dikkatini bana çevirip tişörtümü yavaşça kaldırdı ve karnımdan göğsüme doğru öpücükler kondurdu. Sutyenimin kopçasını açıp tişörtümle birlikte başımdan çıkardı. Taytımı ve külotumu rahatça sıyrıp attı. Serin havada meme uçlarım sertleşti. Dudaklarını birine doğru eğerken diğerini nazikçe avuçladı.

Mememi okşayıp dilini acımasızca kıvrırırken altında kıvrandım. Aletini ıslaklığıma sürtüyor, beni kandırıyor ve benimle uğraşıyordu, ta ki tırnaklarımı sırtının yumuşak etine saplayana kadar. Göğsünde alçak sesli bir homurtu titreşirken elini indirdi ve iki parmağıyla klitorisimi okşadı. Sırtım gerilirken beni göğsüne daha çok çekti, ağır ağır nefes alıyor ve boynumu öpücüklerle boğuyordu.

Kalçasını nazikçe hareket ettiriyor, sikini karnıma sürterek tenimi zevk suyuyla ıslatıyordu. *Aman Tanrım*. Arkama uzanıp prezervatifi aldı, inci beyazı dişlerinin arasına yerleştirip yavaşça yırtarak açarken gözlerimin içine bakıyordu.

Ve işte böylece prezervatifleri seksi hale getirdi.

Bradshaw seğiren sikine prezervatifi taktı ve aşağı doğru uzanıp iki parmağını içime iterken bana bakıp sırıttı. Bu ani girişle inlediğim sırada o iç duvarlarımı okşuyor, G noktamı parmaklıyor ve ben durmaması için yalvarırken gülümsüyordu. Orgazmım daha fazla ilerlemeden parmaklarını çıkardı ve uyarılmamın kanıtını bana gösterdi.

“Bir yabancı için ne kadar ıslandığını görüyor musun? Ne kadar da uslu bir kızsın. Benim için çığlık da atacak mısın? Bu hoşuma giderdi,” diye fısıldadı ama sesi yatıştırıcı değildi. Seksi ve korkutucuydu. Dominanttı.

Lanet olsun, bu adam kimdi? Kendimi tekrar merak ederken buldum.

Aletinin ucunu girişime hizaladı ve bana sataşmaya başladı, sadece ucunu soktuktan sonra geri çıkardı. Onun için esnediğimi hissedebiliyordum, her hamlesiyle daha derine giriyor ve her seferinde küçük parçalarımı nüfuz ediyordu.

İnlediğimde çıkan ses dikkatini tekrar dudaklarıma çekti. Üzerimde durup dudaklarıma doğru, "Sert severim," diye fısıldadı. Kasları konsantrasyonla çatıldı, hamleleri öyle acı verecek kadar yavaştı ki kalçam kendi kafasına göre hareket etmeye başladı. O anda daha derinime gömülmesini sağlamaya çalışıyordum.

Sözleriyle kadınlığım zonkladı ve şehvetle sarhoş halde başımı salladım.

Dudaklarımın üstündeki sırtışı hissettim ve beni yan çevirince hızla nefes verdim. Dizlerinin üzerinde kalıp uyluklarımın arasına yerleşti. Sağ bacağıma tutup dik bir şekilde göğsüne doğru çekti. Esnek olmam iyi bir şeydi, yoksa bu acı verici olurdu. Acımasız gülümsemesi onun da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu.

"Siktir, vücudun mükemmel."

Elini uyluğuma sarıp diğeriyle belime bastırdı. Sonra acımasızca içime girdi. Anında çığlık attım ve elimi dudaklarıma koyarak sesi bastırmaya çalıştım. İnlemelerim de bir o kadar gürültülüydü. Bradshaw beni daha önce hiç sikilmediğim kadar sertçe sikerken sadece alçak hırıltılar çıkarıyordu. Kasları kasılıyor, zahmetsizce çalışıyordu. O, insan tenine bürünmüş bir tanrıydı.

Merhametsiz gözleri utanmazca bana bakıyor, zevk ve acı arasında değişen ifademden keyif alıyordu. Bir saniyeliğine durup beni karnımın üstüne çevirdi, ardından kendini tekrar içime kaydırıp elini kolum boyunca indirdi ve parmaklarını bileğime doladı. Kalçasını oynatıp aletini amıma gömdüğünde inledim. Beni tamamen, rahmimin en derin yerlerine kadar doldurdu ve bu acayip iyi hissettirdi.

Öyle iyiydi ki bileğimi başımın üstüne kaldırıp çarşafa sabitlediğini ve diğer elini de boğazıma sardığını doğru düzgün fark etmedim bile. Nefesim kesildi, bir an için irkildim çünkü bana tamamen hükmediyordu ama kalçasını içime doğru savurdu ve aldığım nefesler hızla haz dolu bir haykırıya dönüştü.

İkimiz de kızarana ve hamleleri yavaşlayana kadar içimi doldurdu. Tamamen dışarı çıktıktan sonra, her seferinde çığlık atıracak bir güçle en sonuna kadar itti. Ta ki gözlerim kayana kadar. Sanki ilk kez beceriliyormuşum gibi nefes nefese kalmamı ve çığlıklar atmamı sağladı.

“Aman Tanrım!” diye haykırdığım sırada kalçam titredi, sikiinin her tarafına boşaldım. Bırakmadı. Sonraki orgazmım hemen peşinden geldi, daha ne kadarını kaldırabileceğimden emin değildim.

Bradshaw elini boğazımdan yukarı kaydırıp ağzıma getirdi, iki parmağını zorla dudaklarımdan içeri sokup kulağıma doğru soludu. “Ne tanrısı? Bu gece sadece benim için çığlık atıp haykıracaksın. Hiçbir tanrı seni soktuğum hallere tanıklık etmeyecek.” Sözleriyle gözlerim titreyerek kapandı ve parmaklarını emdim.

Gülerek içime daha sert girdi. Tekrar haykırdım, çarşafı avuçlayıp parmaklarını ısırdım. İnledi ve elini ağzımdan çekip çenemden aşağı kaydırarak beni öpebilmek için başımı geriye doğru eğdi. Dilini ağzıma sokup beni tüketti. Birbirimizi yiyip bitirirken sıcak nefeslerimiz birbirine karıştı. Hareketleri hızlanıyordu, nefesi düzensizdi. Tüm bedenim, içimden ateş gibi salınan rahatlamayla titredi.

O da benden birkaç saniye sonra boşalırken çarşafa tutundum, kasığını kalçama sertçe bastırdı ve irileşen aleti içimde zonklarken kollarını göğsüme doladı. Resmen rahim ağzıma dayanmıştı ve her sarsılışıyla nabız gibi atıyordu. Hayatımda hiç bu kadar dolu ve doygun olmamıştım. Dişlerini sıktı ve birkaç kez daha homurdandıktan sonra vücudu üstümde gevşedi.

Nefeslerimiz sakinleşince bizi yan çevirdi. Beni göğsüne sıkıca bastırdı, siki hâlâ içimdeydi. Bu vahşi sikişmeyle prezervatif yırtılmadıysa şaşırırdım. Genelde şefkatli kucaklaşmalar yapmazdım, sadece Jenkins'in bana sarılma izni vardı ama kendime bu son zevk gecesini verdiğim için gözlerimi yumdum ve bunun tadını çıkardım.

Bradshaw başparmağını uzun uzun, tembel hareketlerle birkaç defa yan tarafımda gezdirdikten sonra omzuma bir öpücük kondurdu. Yavaşça sikini çıkardığında boş kaldım. Onunla konuşmak, birazcık bile olsa onu tanımak istedim. Ancak soğuk yüz hatlarına şöyle bir göz atmak, dilimi tutmamı sağladı. Sanki bir düğmeye basılmış gibi yine o mesafeli havası gelmişti.

Buraya yapmak için geldiğimiz şeyi yaptık. Yüzünden okunuyordu.

Doğru. Beynimi aynı algı seviyesine getirdim.

Ayağa kalkıp banyoya gitmek için yanından geçerken ona samimiyetle gülümsedim. "İyi bir sikişti. Kendin çıkabilirsin," dedim elimden geldiğince kararlı bir şekilde. Yollarımızı ayırma konusunda soğuk davranan kişi olmayı tercih ederdim.

Mucizevi bir şekilde ona son bir kez bakmamayı başardım. O soğuk gözlerini ve kalp durduran yüzünü asla unutmayacaktım. Bir milyon soruyu ve asla öğrenemeyeceğim hikâyeleri barındıran o yara izlerini de.

Banyo kapısını arkamdan kapattım ve duşu açtım, buharın havayı doldurduğunu görünce içeri girdim.

Güzel bir geceydi. Yarın katil olmaya geri dönecektim. Bu kılıktan sıyrılıp kendim olacaktım. Cildimi sabunla köpürtürken *yine de bugün eğleneliydi*, diye düşündüm. Her ne kadar bana neşe veren şeylerle kendimi şımartmayı hak etmediğimi düşünsem de. Kan ve çamurun içine geri atlamadan önce, ölen tim arkadaşlarımin son bir nezaket için beni cesaretlendirdiğini düşünmek istemiştim.

Saçımı şampuanlarken kapı gıcırdadı. Yüzümü durulayıp sil-dikten sonra gözlerimi açtım. Kalbimde bir çırpınma oldu ve dudaklarımdan ufak bir nefes kaçtı.

Bradshaw duşta benimle birlikteydi, okunaksız gözlerle beni izliyordu.

“Neden hâlâ buradasın?” diye sordum. Sesim niyetlendiğim kadar acımasız çıkmadı.

Dudağının kenarı yukarı kıvrıldı ve tek elini arkamdaki duvara dayadı. “Daha önce kimse beni kapı dışarı etmemişti ve bu hoşuma gitmedi.”

İç çekerek gözlerimi devirdim. Sırtışı büyüdü.

“Erken kalkmam gerekiyor, yani...”

Bir kahkaha patlatıp beni şoka soktu. Bu adamın gülebileceğini hiç düşünmemiştim. Onun gürültülü kahkahasını duyunca kalbime yayılan sıcaklıkla ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. Yabancı olmasına rağmen bunun nadir olduğunu söyleyebiliyordum. Kahkahası alışılmış değildi.

“İşte yine oldu. İyi hissettirmiyor.”

Arkamı dönmek için hareket ettim ama çenemi yakalayıp dudaklarını ezici bir öpücük için yaklaştırdı. Geri çekildiğinde gözleri merakla doluydu, yüzümü dikkatle inceledi.

“*Buraya beni tanımak için gelmediğini* sanıyordum,” dedim sertçe.

Eğilip dilini boğazım boyunca kaydırıp dudaklarıma yaklaştı ve beni birkaç defa öptükten sonra mırıldanarak, “Bana bir şey sor,” dedi.

Bacaklarımdan arasında yeni bir sıcaklık oluştu. Dilini köprücük kemiğimin üzerinde gezdirirken beni duvara doğru itmesine izin verdim, ıslak tenimin tadına bakıyor ve elleriyle vücudumun her santimini hissediyordu.

Bir iniltiyi bastırdım. “Aslında biraz acıktım ve duştan sonra sokağın aşağısındaki, yanından geçtiğimiz lokantaya gidecektim.”

Bradshaw geri çekildi ve beni değerlendirdi, beni çözemiyor-muş gibi gözlerini kıstı. Ama gülümsedi.

“Lanet olsun. *Yine* reddedildim,” diye mırıldanıp tek kaşını kaldırdı. “Arkadaş ister misin?”

Dağıldım.

“Tabii.”

üç

NELL

BRADSHAW YEDİ-YİRMİ DÖRT AÇIK LOKANTA HAVASINA GAYET İYİ UYUM SAĞLADI. Siyah kıyafeti kasvetliydi ve kapüşonu ait olduğu yere geri dönmüş, güvenli bir şekilde başına çekilmişti.

Bana bir fincan kahve ve *Hollandez* soslu poşe yumurta getiren garsona teşekkür ettim. Bradshaw bir bardak portakal suyu ve kahvaltılık *burrito* sipariş etmişti.

Saat sabahın biriydi. *Erkenden yatmak buraya kadarmış*. Ama yarın yorgun olmak umurumda değildi. Bu umduğumdan çok ama çok daha iyi bir geceydi. İki yıldır buna benzer bir şey hissetmemiştim. Ayrıca yine biriyle ilgilenme özlemi, henüz bırakmaya hazır olmadığım bir sızıydı. Onun varlığının tadını çıkarabildiğim kadar çıkaracaktım.

Geldiğimizden beri birbirimize hiçbir şey söylememiştik. Sadece beni çözmeye çalışıyormuş gibi bakıp duruyordu. En azından artık gözlerini tamamen dikip de bakmıyordu.

Fincanıma iki küp şeker ve her masaya beyaz bir kâse içinde bıraktıkları küçük, sahte süt bardakları şeklindeki paketlerden üç tane attım. Bradshaw dürümünden bir ısırık alıp gözlerini yumdu.

“O kadar mı iyi?” diyerek ona takıldım. Poşe yumurtalarını kestim, yeme zevkinde onu takip etmeye hevesliydim.

Başını salladı. “Bu zamana kadar yediğim en iyi gece *burritosu*.”

Güldüm. “Kaç tane yedin ki?”

Omzunu silkti. “Sanırım bu ilk.”

“Hiç gece geç saatlerde yemek yemek için dışarı çıkmadın mı?”

Başını iki yana salladı, boş ifadesi yavaşça gözlerine dönüyordu. “Büyürken evden çıkmama hiç izin yoktu. Sonra da genç yaşta orduya katıldım.” Fazla uzatmadı.

Yutkundum. Biliyordum. *İş konusundan kaçın.*

“Neden? Ailen sana ve Eren’e karşı çok mu katıydı?” diye sorduktan sonra ağzıma yemek tıktırdım. *Hollandez* sosu tat tomurcuklarımı ele geçirince gözlerimi kapattım. *Çok iyi.*

Bana bakıp pis pis gülümsedi.

“Erken yaşta yetim kaldık. Bakıcı aileler Eren’in her istediğini yapmasına izin verdi. Sadece beni kilit altında tuttular çünkü fırsatım olursa insanlara zarar vereceğimi düşünüyorlardı.”

Çatalım tabağımda havada kaldı.

“Yapar mıydın?”

Bradshaw merakla beni inceledikten sonra, “Belki. Her zaman biraz *tuhaf* bir çocuktum,” dedi.

Ben de öyleydim. İtiraf etmek istedim ama kelimeler dilimde düğümlendi.

“Hımm, bu garip,” dedi, o buz gibi gözlerinde karanlık bir gölge belirliyordu.

“Ne?”

“Burası benden korkman gereken kısım.”

Kahvemden bir yudum aldıktan sonra boş lokantaya bakındım. Gözlerim onunkilere geri döndü. “Beni korkutmuyorsun.” Aslında korkutuyordu. *Sadece birazcık.*

Yakışıklı yüzünü uğursuz bir ifade kapladığında tüylerim diken diken oldu.

“Öyle mi?” İçeceğini kaldırıp birkaç yudum aldı. Âdemelması birkaç defa hareket etti, onu bu kadar dikkatle izlemekten nefret ettim. Bardağını bırakıp dudaklarını yaladı. “Senin gibi bir kız neyden korkar o zaman?”

Beni neyin korkuttuğunu düşünmeye çalıştım.

“Okyanus.” Yaramaz bir şekilde gülümsedim.

Alayla sıırttı. “Ciddi misin sen?”

Kahkaha attım. “Elbette! Tonlarca insan okyanustan korkuyor. Devasa ve uçsuz bucaksız sularda kontrolü kaybetmek çok kolay.” Konuşurken bile titredim.

Bradshaw dirseğini masaya dayayıp öne doğru eğildi, çenesini avucuna dayadı. Siyah saç tutamları alnına dağılmıştı ve onu daha da sevimli hale getiriyordu. Sözlerimi ilginç bulmuş gibi gözlerini kırıpıstırdı ve gülümsemesi memnuniyetle doldu.

Tepem atınca, “Neye bakıyorsun?” diye sordum.

“Okyanustan korkan ama benden korkmayan kadına,” diye alay etti.

Gözlerimi kıstım. “Senin gibi biri neyden korkar?” Şakalaşarak ayağımla ayakkabısını dürttüm. Şu anda nostaljik bir filmde, hayallerimdeki erkekle flört ediyor olabilirdim. Onun cevap vermeye tereddüt etmesini izlerken bunu düşünüyordum. “Ee?”

“Beni hiçbir şey korkutmaz.”

“Bu saçmalık.” Ayağım dürtmeyi bırakıp tekmelemeye dönüştü.

Bana dik bir bakış attıktan sonra dayanamayıp başka bir yatıştıran kahkahayla başını iki yana salladı.

“Tamam, pekâlâ. İlla bir şey söylemem gerekiyorsa, ikizimden uzun yaşamak olurdu.”

Başımı salladım. “Senin için önemi olan tek kişi o mu?”

Gözleri titredi. “Geriye kalan tek kişi o.”

Yani başkaları da vardı ama artık yoklardı. Arkama yaslanıp kollarımı kavuşturdum. Kaybetmeye yabancı değildim. “Bunu duyduğuma üzüldüm.”

Bradshaw omzunu silkti. “Hayat böyledir.” Duraksadıktan sonra konuyu değiştirdi. “Peki senin gibi biri Coronado’da ne yapıyor?” Garsona yemeklerimizi bitirdiğimizi işaret etti.

“Sadece yeni yerler deniyorum. Bana neyin uygun olduğuna bakıyorum,” diye yalan söyledim. Garson kız hesapla birlikte geldi, ben itiraz edemedim Bradshaw parayı uzatınca yanaklarım ısındı.

Garson uzaklaşırken, “Teşekkürler,” dedim.

Beklentiyle elini bana doğru uzattı. Parmaklarımı onunkilerin üzerine kaydurdum.

“Eren dışında konuşmaktan keyif aldığım biriyle tanışmayalı uzun zaman oldu.” Başparmağını parmak uçlarımda gezdirdikten sonra elimi bıraktı ve başıyla çıkışı işaret etti.

“Kesinlikle. Ama tabii Eren olmadan,” diye mırıldandım. Bradshaw yüzünü buruşturdu ve gülümseyerek başını iki yana salladı.

“Gördün mü? Tuhaf şeyler söylüyorsun.”

“Sen de öyle.”

“Belki de bu yüzden sana aldırmıyorum.”

Kendi kendime gülümsemeden önce onun ilerlemesini bekledim. Bunu söylerken Jenkins gibi konuşuyordu. *Sana aldırmıyorum.* Bunlar çavuşumdan aldığım zor kazanılmış, nazik ilk sözlerdi. Onunki kadar soğuk dudaklardan duyacağımı hiç düşünmediğim sözlerdi.

Bradshaw'un da içten içe nazik bir insan olduğunu böyle biliyordum.

Köşeyi dönüp otele doğru yürüdük. Ona beni geri götürmesine gerek olmadığını söylemeyi düşünüyordum ama dinleyeceğinden şüpheliydim.

"Peki Bradshaw, sen gerçekte nasıl bir adamsın?" Omzumla onunkini dürttüm. Boynundaki kaslar titredi ama kararlı bir şekilde yürüdü.

"Ben şeytanım."

"Şeytan mı?" İnanamayarak tekrarlardım.

Neler yapabileceğimi bilseydi benim de bir şeytan olduğumu düşünürdü.

"Evet. Kimsenin aklına gelmeyecek şeyler yaptım. Kendimden nefret ettiğim şeyler." *Pekâlâ, biraz uğursuz olmadı mı?* "Peki ya sen? Sen nasıl bir insansın?"

Bunu düşündüm. Birçok *hedef* öldürmüştüm. Atanmış ve evrakla desteklenmiş. Hiç tanımadığım ya da bunu neden yaptığımı bilmediğim insanlar. Kaç çocukları ya da kardeşleri olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece emirlere uyardım, körü körüne ve pek de umursamadan. Jenkins bana hep küçük Azrail'i olduğumu söylerdi.

Düşüncesizce, "Ben Azrail'im," dedim.

Otelin girişinde durdu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Azrail, ha? Güzel, genç bir kadın için söylenecek tuhaf bir şey bu." Gözlerini kıstı.

Keşke işin aslını bilseydi. Ama hayatım günahkâr bir sırdı, yaptıklarım rüzgârdaki bir fısıltıdan başka bir şey değildi.

Yine de her cinayet ruhumu bir öncekinden daha fazla tüketiyor, beni yıpratıyordu.

Başparmağını yanağımda gezdirirken, "Ne iş yapıyorsun?" diye sordu.

Kısa bir nefes alıp başımı iki yana salladım. “İki iş arasında-
yım.” Şu anda *teknik olarak* timler arasındaydım.

Kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı ama beni kucaklayıp parmaklarını sırtımda gezdirdi. Parmakları sırtıma yakın bir yerde, ilgisini çektiğini bildiğim kurşun büyüklüğündeki yara izinin üzerinde durduğunda hareketsiz kaldım.

“Daha önce ne iş yaptın?” diye üsteledi. Kafasındaki çarkların dönmeye başladığını duyabiliyordum.

Bir an için beynim kısa devre yaptı.

“Kütüphanede çalışıyordum.”

Beni bir kol boyu uzağa iterek güvensiz bir bakış attı. “Neden yalan söylüyorsun?”

Nefesim kesildi. “Söylemiyorum.”

Gözlerindeki soğukluk geri döndü, çenesi sertleşti.

Bu duygusuzluğa karşılık verdim. “Bunun ne önemi var? *Sen* ne iş yapıyorsun?”

Cevap vermedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm. İkiyüzlü.” Etrafından dolaşıp lobiye doğru gitmeye yeltendim ama Bradshaw kapılarla arama girdi.

“Ne iş yaptığını, benim söylemememle aynı sebepten mi söylemiyorsun?” Sesinde yeni bir keskinlik vardı, bana doğrultulmuş bir bıçak gibiydi.

Başımı kaldırıp o inceleyen gözleriyle buluştum. İlahi güzelliği yasadışı olmalıydı.

“Sen neyden bahsediyorsun?” Becerebildiğim kadarıyla rahatça sordum. Gözlerinde yanan küçümsemeyle inceledikten sonra beni binanın tuğla cephesine doğru itti. Orada üzerime eğildi, kollarını sırtımdaki duvarın iki yanına dayadı.

Donakaldım. Nefes alamadım. Konuşamadım.

Sözlerini dikkatle seçti. “*Sen Penelope Gallows* değilsin, değil mi?”

Ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu ve yüzümdeki şok ifadesini gördü.

Gerçek adı mı nereden biliyordu? Tabii... hayır.

“Yeraltında... gölge birliklerde... değilsin, değil mi?” Sesim titredi.

Gizli kolumuzdan bahsedince gözleri büyüdü ve çenesi kinle gerildi. Bradshaw’un kasları kasıldı ve şaşkınlığı hızla öfkeye dönüştü.

“Sen timimize atanan siktiğimin *Bunny*’sisin’.”

Ah. Sikeyim.

* (İng.) Tavşan.

S. Nino

dört

NELL

BUNNY. BANA TAKTIKLARI SIKIK İSİM BUNNY'YDİ! Bu benim timdeki kod adım olmasa iyi olurdu, yoksa tanrıya yemin olsun ki ben... ben... Yastığıma çığlık atıp çarşafı yumrukladım.

Bradshaw kim olduğumu fark ettikten sonra konuşmayı bırakmıştı ve o da aniden çekip gitmişti.

Odama geçip kafayı yemeye devam etmiştim.

“Lanet olsun. *Lanet olsun!*” Sözlerim karanlık otel odasını doldurdu. Daha öncesinde seks yaptığımız örtülerin üzerine uzanıp kollarımı iki yana açtım, günün yorgunluğu vardı ve yeni timle tanışmaktan, öncekinden daha fazla korkuyordum.

Hantal kulaklığımı taktım ve *MGK*'in “*Forget Me Too*” şarkısını son ses açtım, kaşlarım çatılmış bir halde uzandıktan sonra en sonunda sızıp kaldım.

Otobüsten inip yanımda sadece kişisel eşyalarımдан oluşan küçük çantamla askeri alana adım atarken kanım kaygıyla kaynıyordu. Çantamı bir tür güvenlik battaniyesi gibi kolumun altında sıkıca tutuyordum.

Jenkins bana hep küçük kötü alışkanlıklarım olduğunu söylediler. Kolumun altındaki çanta da bunlardan biriydi. Gözlerimde taşıdığım umut da bir diğeri idi ama artık böyle bir sorunum yoktu. O *çok* uzun yıllar önce ölmüştü.

Bu iyiydi. *Ben iyiydim*. Derin bir nefes aldım. Bradshaw'un yakın ekibimde olmadığını umuyordum. Sonuç olarak yeraltı kolumuzda üç tim vardı: *Malum, Riöt ve Hades*. Benim timim Doğu Yakası'nda konuşlanmış tek timdi. Hades ve Malum birbirlerine daha yakın çalıştıkları için buradaydılar. Ama dün gece kim olduğumu fark ettiğinde verdiği tepkiye bakılırsa... *Tanrım*. İhtimaller benden yana değildi.

En kötü senaryoyla, çavuş ya da onun gibi bir şeydi. Ortağım Bones olmasının ihtimali yoktu.

Beton kaleye adım attığımda içimdeki hüznün biraz daha arttı. Bu üsteki binaların hepsi sıradan bir griydi. Çimler kısa ve düzgün kesilmişti. Erkekler, sabah egzersizleri için çitlerle çevrili parkurun etrafında gruplar halinde koşuyorlardı, anında birkaç çift gözün üstüme çevrildiğini hissettim. Beni yargıladıklarına emindim.

Jenkins'in bana öğrettiği soğuk kaltak ifadesini takınma zamanıydı. Erkeklerin egemen olduğu bu dünyada nasıl hayatta kalacağımı öğrendiğimden emin olmuştu. Bana, "*Aksi takdirde seni canlı canlı yerler,*" demişti. Keşke bilmeden tim arkadaşlarımdan biriyle yanlışlıkla yatma ihtimalime karşı da bana bir şeyler öğretmiş olsaydı. *İşte bu faydalı olurdu*.

Derin bir nefes alıp gözlerimi karşıda tuttum. Bacaklarım sabit tempoda, neredeyse marş adımlarıyla yürüyormuş gibi hareket ediyordu. Bakışları ve onaylamayan nefeslerin ardından çıkan aşağılayıcı fısıltıları görmezden geldim.

Bazen bu adamların çoğunun gölge birliklerin varlığından bile haberdar olmadığını hatırlamak zordu. Demek istediğim, sadece yirmi yıl kadar önce, organize terörizmin ve hükümetin adının karışmasını istemediği karaborsa anlaşmalarının

yükselişle kurulmuştu. Bu dünyada gerçekten oluşan karanlığa karşı her şeyi ve herkesi cehalet içinde tutmak için özel sektörler oluşmuştu. Bazen ahlaki açıdan gerçekten yozlaşmış şeyler yapıyorduk. *Diğer ülkelerde hastalıkları tedavi etmek için yeni yöntemler üzerinde çalışan bilim insanlarını ortadan kaldırmak gibi.* Ama biz görevleri sorgulamak için burada değildik, sadece onları yerine getirmek zorundaydık. Asıl görevimiz emirlere uymaktı.

İyi adamlar olmadığımız sonucuna varmıştım. Bu sebeple de görünmezdik.

Sinirlenmem sadece alaylarını artıracak, diye hatırlattım kendime. *Onlara saygılarına layık olduğunu göster.* Jenkins, ilk birkaç yıl ne zaman beni gizlice ağlarken bulsa bunu söylemişti. Daha önce hiç gözyaşlarımı silen şefkatli eller olmamıştı. Yanımda oturup ben sakinleşene kadar beklerdi, sonra da yoldaşlarıma burada olmayı en az onlar kadar hak ettiğimi göstermemi söylerdi.

Yeni timimin beni adeta yılan yuvası gibi beklediği küçük savaş odasına girerken bu kelimelere tutunmak çok daha zordu. Hepsi şimdiden buradaydı. Başlarını kaldırdılar ve bana kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapmadılar.

Toplamda altı adam vardı. Odanın başında duran Eren'i anında tanıdım; yüzünde benim için acıma ifadesi taşıyan tek kişi oydu ama aynı zamanda belirgin bir keskinlik de vardı. *Siktir, bu, Bradshaw'un ona her şeyi anlattığı anlamına geliyor.*

Odayı gözlerimle taradım ama Bradshaw'un yüzünü göremedim. Olabilecek en kötü senaryodan sıyrıldığımı düşünerek neredeyse rahatlıyordum ki gözlerim yüzünün alt yarısı siyah, kumaştan bir maskeyle kapalı olan tek adama çevrildi. Sadece soluk mavi gözleri, siyah saçları ve yara izleri görünüyordu.

Şu anda göğsüme dolan endişeden ölebilirdim.

Kimse hiçbir şey söylemiyordu. Boştaki tek koltuğa, Bradshaw'un hemen yanındaki yere, tuhaf bir şekilde oturduğum

sırada oda on derece birden ısınmış gibi geldi. Ona dokunmaktan kaçınmaya çalışarak kollarımı göğsümde sımsıkı bağladım. Utanç boğazımı yakarken yutkundum. Neden başka biri değildi ki? *Herhangi* biri.

Eren kapıya yönelip kapattıktan sonra hepimize hitap etti. “Malum Timi, yeni askerimiz Er Gallows ile tanışın. Aslen Riöt Timi’nden.”

Malum. Onları ilk duyduğumda araştırmak zorunda kalmıştım. Askerliğimin başında Riöt’a atandığımda, bizim kadar ölümcül olan iki gölge birlik timi daha olduğunu bilmiyordum. Hades: Ortılığı kasıp kavurmak için gönderdikleri tazılar. Riöt: Hainlerin infazcıları. Ve Malum: *Kötülük*; düşmanı yok etmek için gecenin karanlığında hayaletler gibi sessizce, kimsenin gidemediği ya da gitmeye uygun olmadığı yerlere giden ekip. Görevlerinin çoğu uzak bölgelerdeki gizli örgütlerle oluyordu. Karaborsa silah tüccarlarını veya ticari perakendeci kisvesi altında topluma entegre olmuş büyük uyuşturucu satıcılarını çöktürmek.

Oturuşumu dikleştirip yüz ifademi bu odada oturmak için gerekli olan sert ve duygusuz görünüme göre ayarladım. Hepsi bana tüyler ürperten bakışlar attı. Bradshaw benden tarafa bakmaya tenezzül bile etmedi. Kollarını göğsünde sıkıca birleştirmişti.

Ciğerlerim öfkeyle kabardı ama onu dizginledim. *Onlara burada olmayı hak ettiğimi göstereceğim.*

Sert bir sesle, “Burada olmaktan onur duyuyorum efendim,” diye cevap verdim.

Eren bana sırtıttı. “Burada hepimiz kod adları kullanıyoruz, o yüzden yoldaşlarının adlarını bir kez söyleyeceğim. Onları hatırlarsan ve hayatın pahasına korusan iyi edersin, Er Gallows.” Dudaklarımı sıkıca bastırarak başımı salladım. Sağımdaki adamdan başlayarak hepsini sırayla işaret etti. “Jefferson, Pete, Ian ve Harrison.” Bradshaw’u atladı ve bir an için onunla zaten tanıştığımı bildiği için böyle yaptığını düşündüm. “Karşılık gelen kod

adları şunlar: Jobs, Badger, Colt, Wasp ve Bones. Benim kod adım sadece Çavuş.”

Bones.

Gözlerim büyüdü ve en kötü senaryonun doğrulanmasıyla midemdeki o çukur daha da derine çöktü.

Lütfen Tanrım, bana ölüm tanrısı olduğuna dair söylentiler dönen, karanlık operasyon elemanı Bones ile yatmadığımı söyle. Bir keresinde bir askerin kolunu kopardığını ve kırık kol kemiğini mızrak olarak kullanıp diğerinin boğazına sapladığını duymuştum. Kendi ekibinin bile onun kimliğini bilmemesi gerekiyordu. Benim doğrudan sağ kolu olmakla yetkilendirildiğim adam. Siperdeki ortağım.

O adam.

Eren, ciğerlerimi tutuşturan karanlık bir tonla, “Senin kod adın da *Bunny*,” dedi. Dudaklarının kenarları seğirerek alaycı gülümsemesini bastırdı.

Ona gözlerimi dikerek ters bir bakış attım. “Özür dilerim efendim. Bu kabul edilemez.”

Bones hariç tüm adamlar kahkahalara boğuldu, bu durumla ilgili hiçbir şeyi komik bulmadığı belliydi. Kollarını sıkıca kavuşturmuş, bana bakmayı reddederek oturuyordu. Siyah, uzun kollu tişörtü tenini sımsıkı sarıyor ve o unutulmaz kaslarını öne çıkarıyordu.

Eren bana zalimce sırıttı. “Ekibin senin için kod adını seçti, Bunny. En yeni tim arkadaşlarının sana isim vermeye layık olmadıklarını mı ima ediyorsun?”

Dişlerim yanağımda bir delik açtı ve dilimin üzerinde kan birikti. Bunu reddedemezdim. Elbette bana bunu yapacaklardı. Şaşırmasam da gururumun incindiğini inkâr edemezdim. Riöt bile bana Gallows” derdi. İsmimi kişiliğime ve acımasız

* (İng.) Tavşan.

** (İng.) Darağacı.

infazlarıma uygun bulmuşlardı. Derin bir nefes alarak kendimi sertçe gülümsemeye zorladım. “Hayır efendim, Bunny... yeterli.” Tanrım, bu kelimeleri söylemek fiziksel olarak acı vermişti.

Adamlar bir kez daha kahkahalarla kükredi ve kendimi kaybetmemek için tırnaklarımı avuç içlerime batırmak zorunda kaldım. Bu on sekiz, on dokuz yaşındaki yoldaşlarımın bana gülmesinden on bin kat daha kötüydü; o zamanlar şimdiki kadar sert değildim. Bu adamlar yetişkin puştlardı. Otuzlu yaşların başında, belki benim gibi yirmili yaşların ortalarında ve hâlâ pislik gibi davranıyorlardı.

İstedikleri kadar dalga geçebilirlerdi. Arazide kışlarını kurtaracak olan bendim. Eğer bana Bunny demek istiyorlarsa o zaman karşılaştıkları en gaddar, en küçük yaratık ben olacaktım.

Pete küçümseyici bir sesle, “Ah, çok tatlı çocuklar,” dedi. O koyu kahverengi gözlerinde neşeden eser yoktu.

Jefferson bana doğru başını eğip kaşlarını çattı. “Bence sevimli bile değil. Riöt Timi kör falan olmalı,” diyerek dirseğiyle Pete’i dürttü.

Aniden ayağa fırlayıp ellerimi masaya vurdum. Bu dikkatlerini çekti. Çenelerini kapatıp nefretle bana baktılar.

“Ekibim hakkında konuşma,” diye tehdit ettim Jefferson’ı. Yerinde dikleşti, açık kahverengi kısa saçları geriye doğru yapıştırmıştı.

Bana doğru gözlerini kıstı, uyarımı dikkate almadığı belliydi. “*Eski ekibin, Bunny. Hepsi öldü.*”

Ona doğru atıldım... Ne için olduğunu bilmiyordum, ona vurmak ya da mantıksız bir şey yapmak için olabilirdi ama Bonnes bileğimden sıkıca yakalayıp ısıklık çaldı ve beni durdurdu. “Vay canına, Bun’. *Fizikselleşerek* sadece bizi daha çok heyecanlandırırısın.” Ona doğru dönüp kolumu elinden kurtardım,

* (İng.) Tavşancık.

gözlerimle ona hançer fırlatırcasına baktım. Tek kaşı eğlenirmiş gibi havaya dikildi.

“Bu kadar yeter, Bunny, *otur*,” diye emretti Eren. Siyah bir klasörü açıp bilgilendirme için sayfaları düzenledi.

İsteksizce oturup sadece odanın karşısına baktım. Bu tam da düşündüğüm gibi bok çukuruna dönüşmüştü. Bradshaw uzun bir nefes verdi. Harrison ve Ian kısıp seslerle konuşuyor, sık sık bana ters bakışlar atıyorlardı. Konuşmalarında birkaç kez daha timimin adını duydum. Tırnaklarımı koltuğumun derisine geçirdim.

Puşıtlar.

“Kuralları biliyorsunuz. Ekibe yeni bir üye katıldığında, bağ kurmak ve iyi uyum sağladıklarından emin olmak için uzatılmış bir eğitim alırsınız. İsteyeceğimiz son şey, güven ve beceri eksikliği nedeniyle bir görevin ters gitmesidir. Bunny, Riöt Timi’nde birinci keskin nişancıydı ancak uzun mesafe ve yakın dövüş becerilerinin bizimle nasıl yürüdüğünü görmemiz gerekecek.”

“Ama Çavuş, seçme şansımız olmadığını söyledin-”

“Pete,” diye patladı Bradshaw ve ona ters ters baktı.

Eren devam etmeden önce Pete’e imalı bir bakış attı. “Evet, teknik olarak time istediğimiz şekilde uyum sağlayıp sağlamayacağı konusunda bir seçeneğimiz yok. Ama diyelim ki pes etti...” Sesinde yoğun bir kasıt vardı. “Şey, bunu kontrol edemeyiz, değil mi?”

Odadaki tüm kafalar bana döndü, ben ise kısmen güvenilebileceğim biri olduğunu düşündüğüm ama görünüşe göre öyle olmayan Eren’e umutsuzca bakıyordum.

“Bir tavşanın pes etmesi için ne gerekir?” diye alay etti Ian.

Harrison ağzının köşesini çekiştiren pis bir sırıtışla, “Büyük bir havuç,” dedi. Yanımdaki Bradshaw kahkahasını bastırmaya çalışıyormuş gibi homurdandı.

Öfke damarlarımı ateş gibi yaktı. “Bekle, yani beni sizden biri olarak kabul etmek yerine, istifa etmem için bana zorbalık mı yapacaksınız? Eski Riöt askeri olduğum için mi? Sizin derdiniz ne?” Sesim en az bir kurşun kadar sertti.

“*Bizim* derdimiz ne mi? Tüm ekibin yok olurken sen hayatta kalan tek kişiydin. Bu senin hakkında ne söylüyor?” Jefferson masanın üstüne doğru eğilip alayla bana baktı.

Kanım buz kesti çünkü haklıydı. Bunu bana söyleyen tek kişi de değildi.

“Riöt askerinin iyisi, ölü olanıdır,” dedi Bradshaw yumuşak bir sesle. Sanki bu onun yaşam felsefesiymiş gibi konuşmuştu. Ben öfkelenidikçe onun gözleri zevkle doluyordu. Onu kol-tuğundan ittiğimde kıcı yere yapıştı. Anında ayağa fırladı ve omuzlarımı mengene gibi kavradı.

“Bu kadarı yeter, millet! Daha fazla sataşma istemiyorum. Eğitim görevinde faullü hareket görmek istemediğimi zaten belirttim.” Eren gözlerini bana ve kardeşine çevirip dik bir bakışla bizi olduğumuz yere sabitledi. “Sen de öyle, Bunny. Sahip olduğun her şeyi görmek istiyorum.”

Bradshaw’un beni tutuşu gevşedi ve lanet olası bir çocuk gibi sertçe yerine oturdu.

Bir süre Eren’e bakıp onu okumaya çalıştım ama yüz hatları olduğu gibi kaldı. İsteksizce başımı sallayıp masanın altında yumruklarımı sıktım.

“Dağılmadan önce, sorusu olan var mı?” Eren bize baktı ve kimsenin sorusu olmadığını görünce ben konuştum.

“Generalin beni gönderdiği *bu kadar* önemli görev ne?” Gölge birliklerde böyle pozisyonların açılmasını bekleyen timi olmayan yüzlerce asker vardı. Zaten Riöt’u yeni bir ekiple değiştiriyorlardı. O zaman neden başka biri olmamıştı? Neden ben?

Masanın üzerindeki dosyayı kapatan Eren'in kaşları seğirdi. "Timde kalacağın onaylanana kadar detayları öğrenmeyeceksin, Bunny."

Tek kaşımı kaldırıp diğerlerine baktım. Çavuşlarının otoritesini hiç sorguluyor gibi görünmüyorlardı. "Tabii çünkü bu çok mantıklı," diye homurdandım ama görmezden gelindim.

Eren ellerini birbirine vurdu. "Pekâlâ ekip, duşlara girdikten sonra Bunny'ye kışlayı gösterin. Saat dört buçukta üssün kuzey ucundaki helikopter pistinde buluşacağız. Çantalarınızı hazırlayın ve cehennem gibi geçecek bir aya hazır olun."

Hepsi ona selam durup birlikte ayaklandılar. "Emredersiniz, Çavuş."

Eğitim alanındaki bir ay berbat olacaktı. Ancak pozitif kalmak için elimden geleni yapıyordum. Bones'a tereddütlü bir bakış atarak garip durumumuzu aşırıp aşamayacağımızı merak ettim. Dürüst olmak gerekirse, diğer yoldaşlarımla seks yapmamış değildim. Kimliğini bildiğim için endişe ediyorsa belki de bunu onunla konuşmak iyi bir fikir olabilirdi. Ekip savaş odasından dışarı çıkarken bunu düşündüm.

İkizler birbirlerine belirsiz bir bakış attıktan sonra Bradshaw dışarı çıktı.

Eren'in yanında durdum. O konuşulması daha kolaydı, o yüzden belki de ilk olarak ona açıklamayı denemeliydim. "Çavuş, dün için özür dilerim. Bilmiyordum-"

Beni sertçe böldü. "Bunny, dünkü olayları tamamen kendine saklayacağına güveniyorum. Önümüzdeki bir saat içinde postalanmak istemiyorsan sesini bile çıkarma." Eren'in sesinden küçümseme damlıyordu, gerçi diğer adamlarınkinden daha yumuşak olduğu da kesindi.

Başımı salladım ve yeni ekibimi betondan ormanda takip etmeden önce dikkatle başımı çevirdim.

Bu iş beklediğimden çok daha kasvetli bir hal almaya başlamıştı. En azından yoldaşlarımı kaybettiğim için bana biraz sempati duyabileceklerini düşünmüştüm ama bu net bir *hayır* dı. Beni suçluyorlardı ve görünüşe bakılırsa pes etmem için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardı. Bildiğim bir şey varsa, o da inatçı olduğumdu. General Nolan'ın beni Malum'a atamasının bir nedeni vardı ve bana yeniden atandığımı söylerken yüzünde beliren endişe, bana bunun Patagonya'da olanlarla bir bağlantısı olduğunu söylüyordu.

Ne olursa olsun, kalmak zorundaydım. Malum'un beni korkutup kaçırmasına izin vermeyecektim. Yapmam gereken lanet bir iş vardı ve ne pahasına olursa olsun onu yapacaktım. Ekibimin intikamını almalı ve düşmanı dize getirmeliydim. Kaliforniya'daki eğitim denememizin sonunda Malum'un saygısını kazanacaktım.

Derin bir nefes alıp ekip arkadaşlarımın ileride istikrarlı bir şekilde yürüdüğü yere odaklandım. Birbirlerini herkesten daha iyi tanıyorlardı ama bu değişmek üzereydi. Beynimin en güçlü özelliklerimden biri olduğunu bildiklerinden şüpheliydim. Jenkins buna, "*zekâyı sınıflandırmak*," diyordu.

Malum'un en uzun boylusu Jefferson'dı. Kod adı: Jobs. Her ekip arkadaşım ile ilgili zihnimde bir profil oluşturabilmek için onları hafızama kazımaya çalışıyordum. Bu aynı zamanda durumumla ilgili stresten geçici süreyle kurtulmam da demekti.

Eğitime bu gece başlıyorduk ve o zamana kadar her birini ezberlemem gerekiyordu. Jefferson'ın kısa, açık kahverengi saçları, koyu kahverengi gözleri ve güneşte kızarmış teni vardı. Yirmilerinin sonlarında gibi görünüyordu ve ensesinde kurşun şeklinde bir yara izi vardı. Yara izleri zayıf noktalar olabilirdi. Eğer kendimi onunla yakın dövüş halinde bulursam mafsalıma oraya saplayacağımdan emin olacaktım.

Analiz ederek arkalarından yürürken birinin de beni incelediğini fark etmeden edemedim. Soluma baktığımda Pete'in

kahverengi gözlerini beni dikkatle izlerken buldum. Kod adı: Badger. Ekibimdeki tüm adamlar arasında, en az yargılayıcı olan onun gözleriydi. Gözlerinde güvensizlikten ziyade bir merak vardı. Benden daha uzun ama Bradshaw'dan daha kısaydı. Teni benimkinden daha koyuydu ve siyah saçları Jefferson'ınkiler gibi kısaydı.

"Bunny," diye selamladı. Sesinde alaycılık yoktu ki, şu an için son derece minnet duyduğum bir şeydi.

Aynı tonda, "Badger," diye cevap verdiğimde bana gergince sırıttı.

"İsim hafızan iyi," dedi düşünceli şekilde.

Gülümsemesine karşılık vermedim.

Jenkins'in ilk kuralı: *Duygu yok. Zayıflık yok. Görev başındayken olmaz.*

"Bu gece başın yere değmeden önce içindeki ve dışındaki her şeyi öğreneceğim." Sesim yumuşak ama kötü niyetliydi. İki dakika öncesine kadar ne kadar büyük bir pislik olduğunu unutacak değildim.

Gülümsemesi yok oldu ve bakışlarında bir kararsızlık titreşimi belirdi. "Şey, k-kesinlikle," diye kekeledikten sonra sohbeti çevirdi. "Ölü olduğunu biliyorsun, değil mi? Eğer kendi isteğiyle bırakmazsan, bence Bones seni öldürebilir."

Bakışlarımı Bradshaw'un kafasının arkasına diktim. "Deneyebilir."

"Güven bana, deneyecek. Umarım iğrenç olur. Diş koleksiyonu yaptığını biliyor muydun?"

Bradshaw'dan korkmamı sağlama çabasını görmezden geldim.

"Riöt olduğum için mi?"

Pete'in ağzı uğursuz bir sırıtışa dönüştü. "Hadi ama. Senin ekibin yüzünden Achilles'i kaybettik. Kontrol noktasına gelmeyerek bize ihanet ettiniz." Sesi öfkeyle doluydu ve ilerlemeden

önce bana omuz attı. Achilles adını duyduğunda Bradshaw'un omzunun gerildiğini fark ettim.

Yerine geçtiğim asker.

Yan yana yürürken Ian, Pete'e, "Hey, Bunny ile konuşmaya zahmet etme, şafaktan önce ilk otobüse binecek," diye homurdandı. *Görmezden gel-sınıflandır*, diye emrettim kendime. Ian'ın kod adı: Colt. Ona bakarak gözlerimi kıstım. Grubun en genciydi. Saçları Pete'inkinden bir santim daha uzun, siyah ve geriye doğru taranmıştı. Bronz teni benimkiyle aynı tondaydı ve yumruğumu geçirmek istediğim ukala bir gülümsemesi vardı.

Ona en sinsi bakışlarımı yönelttim. Eğer emir verilirse onu öldüreceğimi anlatan bir bakış olduğunu umuyordum. Çünkü yapardım. Bir askeri tanısam da tanımasam da bunu daha önce sayısız kez yapmıştım.

"Onunla işimiz bittiğinde lanet bir bebek gibi ağlıyor olacak." Ian bana göz kırptı.

"Tavşanlar stres altında kendilerinden olanı tüketirler," dedim umursamazca. Beşi de yürümeyi bırakıp şok olmuş bir şekilde bana baktılar. Hatta Bradshaw'un bile bu sefer gözleri öfkeyle dolmuştu.

"Az önce ne sikim söyledin?" Harrison iğrenme dolu bir sesle bağırdı. Kod adı: Wasp. Saçları sarıydı ve güneşin bronzlaştırdığı soluk bir teni vardı. Saçları kısıydı ve henüz kırılmamış düz bir burnu vardı. *Henüz.*

"Ah, özür dilerim. İşitmekte zorlanıyor musun? *Tavşanlar* stres altında kendi türlerinden olanları yerler dedim." Sesimi yükselterek diğer erkek gruplarının bakışlarını üzerime çektim. Ekibimin benimle ilgili daha önceki eğlencesi tamamen sönmüş gibi görünüyordu. En azından rahatsız ifadeleri alaycı ifadelerinden daha iyiydi.

Riør'un silahlı kuvvetlerdeki hainleri takip etme ve öldürme konusunda uzman olduğunu onlar da benim kadar iyi

biliyorlardı. Bazı zamanlar, Jenkins'in alıcısında adı geçerse birlikte çalıştığımız gölge birliklerin askerlerini bile ortadan kaldırırdık. Siyah bir kurşun, bunun bir Riöt silahından çıktığını gösterirdi. Eğer siyah bir kurşunla vurulduysanız, öldünüz demektir.

“*Tanrım,*” diye mırıldandı Ian.

Jefferson Bradshaw’a bu konuda bir şey yapmasını ister gibi baktıktan sonra bana ters ters baktı. “Harika. Psikopatımız dengiyle karşılaştı ve şimdi hayatlarımız onların sapkın ellerinde.”

“Senin zavallı kığın için düşmanın göz çukuruna yedi santimlik bir kurşun sıktığımda bunu hatırladığından emin ol, Jobs.” Sesim nefretle doluydu. Çantamı omzuma atarak beşinin de yanından geçip ilerideki duşlara doğru ilerledim. Hepsinin kaşları kızgınlıkla çatılmış, dudakları öfkeyle dümdüz olmuştu.

Özellikle de Bradshaw’un. Maskesinin öfkesini gizleyemediği gerçeği tüyler ürperticiydi. Bana sanki fırtına sırasında içeri girmiş bir çöpmüşüm gibi baktı. Egomu incitti ama dün gece bana şefkatle baktığı tüm düşünceleri aklımdan kovdum.

Kadınlar duşunda yalnız kaldığım anda bıkkın bir nefes verdim ve donuk gözlerle aynadaki yansımama baktım.

Buradan nasıl sağ çıkacaktım?

Ninova

beş

NELL

BEŞ YIL ÖNCE

KAPLICAYA GİRERKEN İNCİNEN BACAĞIM VE PARÇALANMIŞ AYAKLARIM YANDI. Riot'un geri kalanı üsse geri dönmek için kalan birkaç kilometreyi yürüyordu ama kaburgalarımın bir dirsek daha yemeyi ya da içlerinden birinin bana çelme takıp buna gülmesini kaldıramazdım.

Vücudumun geri kalanının ılık suya batmasına izin vermeden önce uzun bir nefes aldım. Gözlerim kapandı ve aylardır ilk kez bir parça huzur bulduğumu hissettim.

“Er Gallows, sizi eğitimden muaf tuttum mu?”

İşte böylece huzur kayboldu.

Çavuş Jenkins'in sesiyle irkilip doğruldum. Karşımdaki kalyonların üzerinde duruyordu, çıplak bedenimi tamamen görbiliyordu. Kollarım göğsüme doğru kalktı, yanaklarım yanmaya başlamıştı.

Yüzü her zaman olduğu gibi sertti. Sarı saçları yanlardan kesilmiş ve tepede daha uzundu, mükemmel bir şekilde yana doğru taranmıştı. Keskin elmacıkkemikleri ve çene çizgisi onu

göz korkutucu kılıyordu ama bu gece, koyu renk gözlerini her zamankinden biraz daha yumuşak buldum.

“Özür dilerim, Çavuş Jenkins.” Ayağa kalktım ve kıyafetlerimi almak için döndüm. Nasıl bu kadar aptal olabilmişim? Tabii ki ekipten sıvıştığımı fark edecekti.

“Gallows.” Sesi sertti.

İrkildim ve gömleğime uzanmayı bıraktım. “Efendim, Çavuş?”

“Gitmen gerektiğini söylemedim.”

Yumuşak ses tonuyla gözlerim büyüdü ve omzumun üzerinden ona baktım. Kaşları hafifçe kalktı ve ondan bugüne kadar ilk defa gördüğüm bir gülümsemeyle dudaklarının kenarları kıvrıldı.

Bütün dünyam o gülümsemeyle sona erdi. Bir daha asla böyle bir gülümsemeye maruz kalmayacağımı biliyordum.

Yavaşça ceketini çıkarıp bir dala asarken, “Lütfen, devam et,” dedi.

Bedenimin yavaşça tekrar suya gömülmesine izin verdim ve çıkardığı her parça kıyafetle birlikte onu meraklı gözlerle izledim. *Boxer*ı yere düşerken gözlerimi kaçırdım ve su sesi gelene kadar da bakmadım.

Etrafından buhar yükselirken kısık sesle iç çekti. Tam karşımda oturuyordu ve güzel gözleri aralandığında bakışlarımı ondan kaçıramadım.

“Resmi olmak zorunda değilsin, yani kendin olmaktan çekinme, Gallows.” Benimle konuşma şekli göğsümü sızlattı. San ki insanların onun etrafında bu kadar katı olmasından bıkmış gibiydi. Ama ne bekliyordu ki? Acımasızdı. Hepimiz onun nasıl öldürdüğünü görmüştük. Bir askerin gözlerini oyduğuna ilk kez şahit olduğumda haftalarca rüyamdan çıkmamıştı.

Jenkins mümkün olan her durumda abanoz bıçağını kullanmayı tercih ederdi. Bunun yarattığı samimiyeti seviyordu. Başımı salladım ama sohbet için bir şey söylemedim.

Bakışları ağırdı ama üzerimden ayrılmıyordu. Bana doğru gelmeye başladığında kalp atışlarım hızlandı.

“Hâlâ sana sorun çıkarıyorlar mı?” Eli dizimi bulduğunda ve bacağımı inceleyecek kadar yukarı çektiğinde çenemi sıktım. Çürükler ve kesikler ya benim yaşayan en sakar insan olduğumu ya da onların beni yere ittiğini gösteriyordu. Jenkins aptal değildi, o yüzden yalan söylemenin manası yoktu.

“Evet, çıkarıyorlar.” Bakışlarına karşılık vermedim.

Düşünceli bir şekilde mırıldandı. “Barlet’ı öldürenin sen olduğunu biliyorum.” Kanım buz kesti ve gözlerim neredeyse siyah olan gözlerine kaydı. Biliyor muydu? “Barlet’in pisliğin teki olduğunu da biliyorum. Hainler listemde sırada o vardı.”

Ama onu emir almadan öldürdüm.

Aman Tanrım. Siktir, artık ne kadar boktan biri olduğumu biliyordu. Şakağımdan bir ter damlası süzüldü.

“Çavuş, ben-”

“Jenkins. Baş başayken bana Jenkins de.” Gözleri beni esir aldı. İçlerinde karanlık bir ışık oynaşıyordu.

“Jenkins... lütfen beni generale rapor etme. Eğer itaatsizlik ettiğim öğrenilirse kartlarımı asla kazanamam.” Hepimizin tek istediği buydu. Kartlarımız... böylece topluma geri dönebilirdik. Gölge birliklerden tek çıkış biletimizdi.

“Seni rapor etmek mi? Hayır, Gallows. Asıl istediğim seni kanatlarımın altına almak.” Nazikçe çenemi kavradığında gözlerim büyüdü, kara gözlerine bakabilmem için başımı yukarı kaldırdı. “Gerçekte olduğun canavara dönüşmene yardım edeceğim.”

Bir canavar.

“Neden?”

Elini yanağıma götürdü ve başparmağını hafifçe yanağımda gezdirdi. “Çünkü tıpkı benim gibisin. Ayrıca senden hoşlanıyorum, Gallows.” Bu bana ettiği ikinci iltifattı. Kalbim kafesinde çılginca çırpındı.

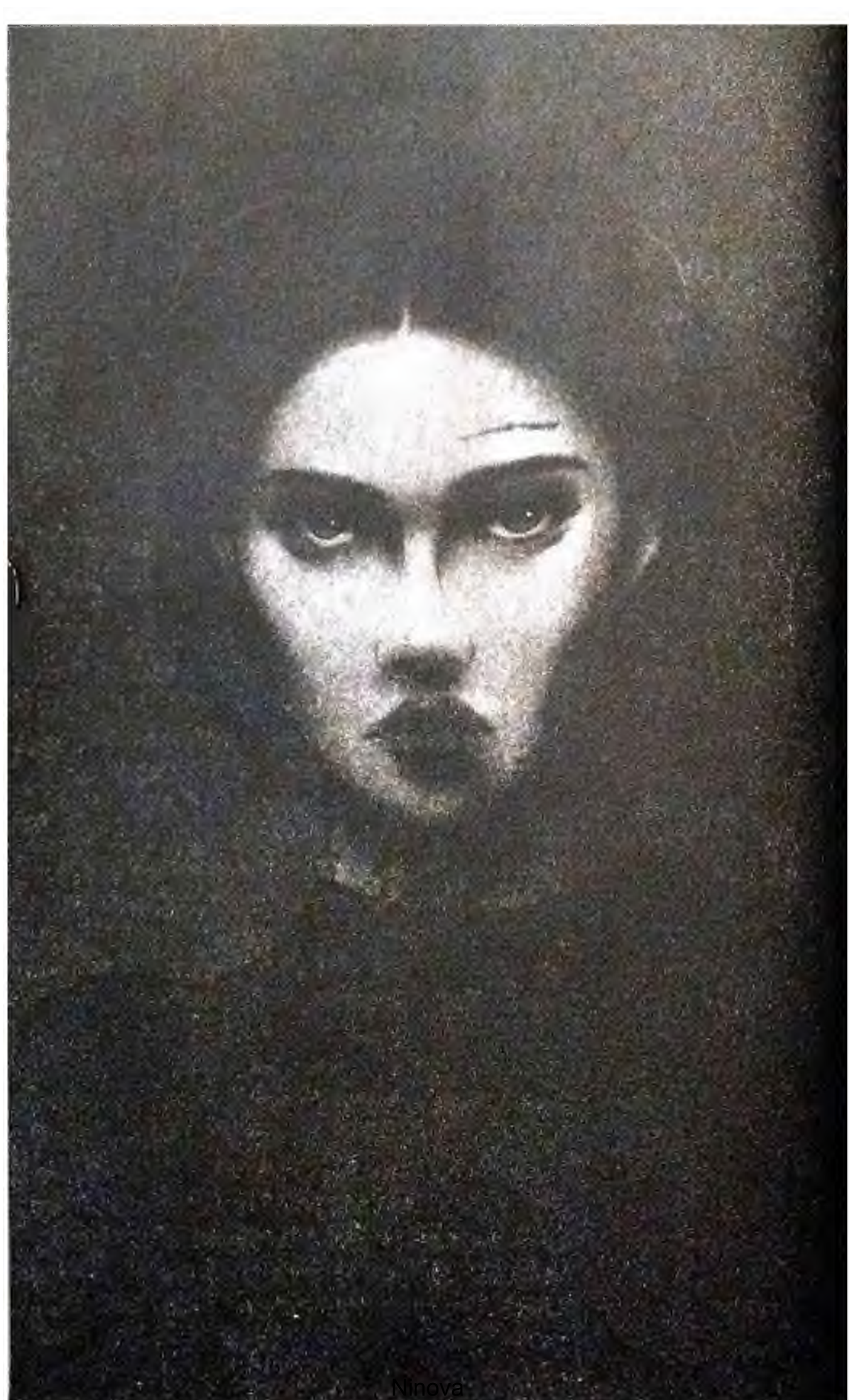
Bir an için birbirimize baktık, ılık su bütün vücudumu ya-tıştırıyor ve kollarında erimek istememe sebep oluyordu. Onun gibi bir canı tarafından kucaklanmak istememeliydim. Ama istiyordum. Bir doz morfini arzuladığım gibi arzuluyordum.

Jenkins’in gözleri dudaklarıma indi, yavaşça tekrar gözlerime doğru çıktıktan sonra eğilip beni öptü.

En çok korktuğum adam beni, öpücükleriyle ve bizim için kurduğu karanlık hayallerle süslerken dünya yok oldu.

O an anladım. Jenkins, içimde iyiye dair kalan her şeyi yok edecekti.

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

altı

NELL

EKİBİM ORTAYA ÇIKANA KADAR ERKEKLERİN DUŞLARININ DIŞINDA SABIRLA BEKLEDİM. Bradshaw aralarında yoktu ve onu arayarak etrafta gezinen gözlerimi hemen fark ettiler.

“Bones ayrı duş alıyor. Hiçbirimizin onun neye benzediğini bilmesine izin yok, yani herhangi birimizle sikişeceksen bu o olamaz. Eh, tabii maske işlerinden hoşlanmıyorsan,” dedi Harrison küçümser bir tavırla. Kışkırtmalarına cevap verme zahmetine girmedim. *Kesinlikle o işlerden hoşlanıyorum.* Pete ve Ian havlularını bana doğru atarken acımasızca güldüler. Kenara çekilip havlularının yere düşmesine izin verdim.

Onlar kışlamıza doğru giderken sessiz kaldım. Binada yatakhanelerin olduğu taraf, uzun bir koridorun sonunda diğer tim odalarıyla birlikte yer alıyordu. Aslında gölge birliklerin alt katta yer almaları gerekiyordu. Tabii ki normal birlikler bizi etrafta görüyordu ama gölge birliklerin varlığına dair hiçbir bilgileri yoktu. Bizim özel kuvvetlerde olduğumuzu düşünüyorlardı. Keşfedilme ihtimalini düşük tutmak için farklı koridorlarda kalmamız gerekiyordu, o yüzden bu kattaki kapılardan birini açtıklarında merakım kabardı.

Odamız, birbirinden sadece birkaç metre uzaklıkta üç adet ikiz ranzanın bulunduğu betondan, küçük bir odaydı. Uzak duvarda parmaklıklılı bir pencere vardı. Büyük bir hapishane hücresi gibi hissettiriyordu. *Harika*. En azından bir süreliğine araziye çıkacaktık, tavuklar gibi bir arada kapalı kalmayacaktık. Bu sıkışık odada uyumaktansa toprakta ve çalıların arasında uyumayı tercih ederdim.

Yine de anlıyordum. Sıkışık gruplar, güven veren bir ekip ve verimli görevler yaratırdı. Ancak bunun ölümcül bir kusuru vardı. Gözlerim Bradshaw'un ranzasının üstündeki yatağa takıldı. Boş olmasının bir sebebi vardı. Beni Pete'in bahsettiği adamın yerine almış olmalıydılar ve onun *sıradan* bir ekip üyesi olmadığına bahse girerdim. *Achilles*. Muhtemelen bu adamlar için kardeş gibiydi. Ancak Bradshaw'un sağ koluydu. İkisi çok yakın olmalıydı. Onun kaybı muhtemelen ekip için yıkımdı ama Bradshaw için bir felaket olmalıydı.

Ve bunun için Riør Timi'ni suçluyorlardı.

Bacaklarım yatağa yaklaşmama izin vermedi. Göğsümün tam ortasında bir sızı vardı. Ben de bu cehennemde ortağın kaybetmeye yabancı değildim. Bir başka sertifikalı ölüm makinesi yoldaşını kaybetmek kolay değildi.

İyileşmeyecek açık bir yara gibi acıtıyordu. Neyle doldurmayla çalışırsan çalış, kanserli ve yasa aç halde kalıyordu.

Jenkins'in buz gibi sarı saçlarını, gözlerinin koyu kahverengisini düşündüm. Beni bir daha asla odanın karşısından izlemeyeceğini hatırladım. İki yıl onu unutmak için yeterli değildi. Hiçbir zaman dilimi onun yüzünü zihnimden silemezdi.

Onun sağ kolu da bendim. Ölen ben olmalıydım, o değil. Son sözlerini düşünerek gözlerimi kapattım.

"Seni seviyorum, Gallows. Beni geride bırak."

Ben de onu seviyordum ve sonunda onu yüzüstü bırakmıştım. Onun yanında ölmek istiyordum.

Ellerimi yanlarımda yumruk yaptım.

Pete arkama gelip omzumu dürterek beni düşüncelerimden sıyırdı. “En sondasın. Üst ranza.” Başımı salladım ve odanın sonuna doğru tereddütle ilerledim. Bones duş aldığı yerden daha dönmemişti, bu yüzden vakit kaybetmeden çantamı en üst ranzaya attım.

Hepimizin yatağının ayakucunda isimlerimizin yazılı olduğu küçük şifoniyerler vardı. Kaşlarımı çatarak çekmeceme baktım. Etiketle *BUNNY* yazıyordu. İsmin etrafında da tavşan çıkartmalı çocuk etiketleri vardı.

Derin bir nefes daha alıp onu görmezden gelerek çekmeceyi açtım ve siyah bir üniforma çıkardım. Biz gölge birlik ekibi olduğumuz için diğer timlerin giydiği tipik üniformaları giymiyorduk. Bizimkiler tamamen siyah ve mattı, ışığı yansıtmayan ve şimdiye kadar gördüğünüz her siyahtan daha koyu tondaydı.

Bu akşam neredeyse görünmez olacaktık ve bir parçam bu düşünceyle keyifleniyordu. Uzun süredir araziye çıkmamıştım. Bilinmeyen bölgenin uğultusunu ve harekete geçmenin verdiği adrenali özlüyordum.

Pantolonum yere düştü. Dört adam ben giyinirken utanmadan ve biraz da küçümsemeyle beni izledi. Alışık olmadığım bir şey değildi. Bana dokunmadıkları sürece bir sorunumuz olmazdı.

Ben yokmuşum gibi kendi aralarında konuştular.

“General Nolan’ın onu seçmesine inanamıyorum,” diyerek kendi üniformasını giydi Ian. Harrison başını sallayarak bana yandan pis bir bakış attı ama gözleri memelerimde oyalandı.

Jefferson elini açık kahverengi saçlarından geçirip kahkaha attı. “Bir yanım hâlâ bunun lanet bir şaka olduğunu düşünüyor.”

Pete bana arkasını dönerken, “En azından bakması güzel,” diye homurdandı. Dördü birden başlarını kaldırıp bana bir bakış daha atarken yanaklarım öfkeyle ısındı.

Ian sırtıp bana pis pis gülümsedi. “Evet, güzel bir ağzı var, değil mi?” Kafalarından geçen düşünceleri görebiliyordum. *Cinsel yorumlarda bulunarak onu zorbalayacağız.*

Siktirip gidebilirlerdi.

Fiziksel olarak acıtsa da zoraki bir tavırla gülümsedim. “En güzel ağız sende, Ian. Endişe etme, timdeki sık yalama yerin güvende.” Harrison’ın eli kahkahasını bastırmak için ağzına doğru fırladı. Diğerleri bana soğuk bakışlar attı.

Jefferson başka bir şey söylemek için o koca ağzını açtı ama Bradshaw kapıyı açınca herkes sessizliğe gömüldü. Ekibi arasında saygı gördüğünü bilmek iyiydi. O etraftayken aynı şekilde davranmıyorlardı. Adamlarla daha fazla münakaşadan kaçınmak için gözlerimi yere diktim. *Eğer onların saygısını istiyorsam, önce Bradshaw’un beni kabul etmesini sağlamak zorunda kalacaktım.* Tanrım, söylemesi yapmasından kolaydı.

Ben kurşungeçirmez yeleğimi giyip kayışlarını çekerken Bradshaw yanımdan geçti. Yatağının kenarına otururken onu dikizledim. Bizimle aynı üniformayı giyiyordu, sadece onun üniformasının yakası maskesinin bitiş noktasına ulaşacak kadar yüksekti. Simsiyah saçları, siyah kaskıyla kaplıydı. Maskesinin alt kısmına, mat kumaşın üstünde parlak siyahla ufak bir kafatası resmedilmişti.

Bakışlarımı hissetmiş olmalıydı çünkü o soluk mavi gözlerini benimkilere doğru çevirdi, kaşları öfkeyle çatıldı. İçgüdülerim ondan uzak durmamı söylüyordu ama bunun işe yaramayacağını biliyordum. Dünyanın en büyük pisliği olsa da en sonunda anlaşmak zorunda kalacaktık.

“Sizinle birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum efendim,” dedim saygılı bir tavırla. Eh, kelimeler ağzımdan çıkarken geride zehir tadı bırakmıştı. Sadece dün geceyi unutmak ve bu göreve doğru şartlarda başlamak istiyordum.

Zalim bir tavırla, “Bırakmanı istiyorum, Bun,” derken gözlerini üzerimden ayırmadı.

Göğsüm sıkıştı ve diğer adamlar konuşmayı bırakarak dikkatlerini bize çevirdi.

Aşağılanmış homurtumu bastıramadım. “Öyle bir şey olmayacak.”

Bradshaw ayağa kalkıp beni omuzlarımdan geriye itti. Kıçım briket tuğla duvara çarptı ve sıcaklık tüm vücuduma orman yangını gibi yayıldı. *Sakin kal. Sakin kal. Üstüne yumruk atamazsın. İlk gününde, ilk saatinde olmaz.*

“Seni sağ kolum olarak istemiyorum. Hiçbirimiz seni ekipte istemiyoruz, *Bunny*. Önceki üstünü sağ bile tutamadın. Adı neydi? *Jenkins* mi?” Kalbim atmaya bıraktı ve yüzümde beliren ıstırapı gördü. Bir saniyelğine gözlerinde pişmanlık parladı ama kararlılığı kaybolmadı. Başımda dikiliyordu, elleri duvardan iki yanıma dayanmıştı, bana kendimi küçük hissettirmeye çalışıyordu.

Ah, sikerler. Kimse *Jenkins* hakkında böyle konuşamazdı.

“Beni ekibinde istemiyorsun çünkü son sağ kolun kadar kolayca ölmeyeceğim. Neydi adı? Ah, sanırım hatırlamaya değer biri değil çünkü hatırlamadığım kesin. En azından sen *Jenkins*’i duymuşsun.”

Bradshaw’un gözbebekleri büyüdü ve yüzü bir milisaniye boyunca dehşetle dolduktan sonra duygularını kontrol etti.

Evet, bu pek iyi hissettirmede değil mi, koca adam?

Kelimeleri ağzımdan çıktığı anda geri almak istedim ama öfke orada kalmalarını sağladı. Bradshaw’un gözleri nefretle doldu. Yeleğimi yumruklarının arasına alıp sırtımı öfkeyle duvara çarptı. Başım beton duvara doğru savruldu ama taşa çarpmak yerine Bradshaw’un eli tarafından kavrandı, darbenin şiddetini onun eli aldı. Darbenin etkisiyle duvara asılı çerçeveli ödüllerden bazıları sallandı ve etrafımıza düştü.

Odanın karşı tarafından hızla alınan nefes sesleri geldi ama ben sadece Bradshaw’a odaklanabildim. Öfkeyle kırıştırdığım gözyaşlarımdan ötesinde onun görüntüsü bile bulanıktı.

Bradshaw dişlerini birbirine kenetledi, bunu zehirli olduğundan emin olduğum sözleri yutmak için yaptığından emindim ama bu, beni saf bir öfkeyle duvara yapıştırmamasını durdurmadı. Baskıdan solunum yollarım gerildi ve aklım başıma geldiğinde elimi bileğine doğru kaldırdım. Bırakmadı, sadece gözlerimi araştırdı.

“Zaten ölü sayılırsın,” dedi en sonunda. Bu, uğursuz bir vatten ibaretti.

Diğerleri çarpık ifadelerle bizi izliyordu. Harrison araya girecekmiş gibi bize doğru elini uzatmıştı ama Bradshaw’a karşı konuşmuyordu.

“Önce düşmanın seni öldürmesine izin verirsem ölmem,” diye karşılık verdim. Bradshaw’un gözleri inanamayarak büyüdü. “Bahse girerim son sağ kolun da öyle ölmüştür. Senin nankör kışını kurtarıken. Eğer ölürsem, bu senin için kurşun yediğimden olacak ve bu bok gibi bir şey.” Dizimi hayalarına indirme niyetiyle hızla kaldırdım ama beni hemen bırakıp geri çekildi. Kafamın arkasına koyarak darbeyi alan elinin eklemleri kanlıydı.

Soğuk gözlerinde yeni bir alev vardı ve artık bunun çok ama çok *uzun* bir gece olacağını biliyordum.

Helikopter sahası ufak timimiz dışında boştu. Dairesel piste inen helikopterin pervaneleri diğer tüm sesleri engelliyordu. Yedimiz birden başımızı eğdik ve sırtlarımıza bağlı çantalarımızdan başka hiçbir şeyimiz olmadan hızla helikoptere ilerledik. Eren en arkada kaldı ve en son bindi.

Bradshaw sağ tarafıma, Jefferson ise sol tarafıma oturdu. Pete, Harrison ve Ian karşımızdaki yere geçtiler. Sahte görevimiz ve eğitimimizle ilgili talimatları duyabilmek için her birimiz susturucu başlık takıyorduk. Eren ortada durdu, helikopterin tavanının ortasındaki bir kolu tutuyor ve mikrofonundan yüksek sesle konuşuyordu.

“Malum Timi, Kırmızı Seviye bir operasyon için bir grup silahlı uzmanın yerini tespit ettik. Rocky Dağları’nın derinliklerinde beş rehine aldılar. Görevimiz onları bulmak, güvenli bir şekilde çıkarmak ve bugünden tam üç hafta sonra, saat on yedi sıfır sıfırda teslim noktasına dönmek. Bu eğitimdeki her şeyi

ciddiye almanızı istiyorum. Yani vurulursanız, yoksunuz demektir. Anlaşıldı mı?”

Hepimiz bir ağızdan, “Emredersiniz, Çavuş,” dedik.

Silahlarımızı dağıttı, çarpma anında patlayarak kırmızı tozlu bir madde yayan sahte mermilerle dolulardı. Henüz genel askeri kullanım için onaylandığını sanmıyordum. Tüm yeni ekipmanları *yukarıdaki* önemli insanlara vermeden önce *aşağıdaki* gölge birliklere denetmeyi seviyorlardı.

Eren’in bana uzattığı keskin nişancı tüfeğini aldım. Bunları kullanmaya alışkındım ve ağırlığı beni hiç rahatsız etmiyordu. Bu sırada diğerleri beni güvensiz gözlerle süzüyordu. Hatta Ian biraz kibirli görünüyor, oraya gittiğimizde başarısız olmamı umuyordu. Kendimi sadece keskin nişancı olarak değil, göğüs göğüse çarpışmada da kanıtlamam gerekiyordu. *Lütfen Tanrım, zamanı geldiğinde antrenman partnerimin Bradshaw olmasına izin verme.*

Gözlerimi tekrar ayaklarıma çevirdim ve kendime diğerlerinin aklımla oynamasına izin vermemem gerektiğini hatırlattım. Grubun seilmeyeni olmak zordu, özellikle de son timimden geldikten sonra. Onların saygısını kazanmak yıllarımı almıştı. Malum ile ise sadece bir ayım vardı.

Diğerlerinin silahlarını almalarını izlerken düşüncelerim kayboldu. Benim uzmanlık alanlarımdan biri de ne yazık ki gözlemci. Bir insanın konumunu ve tavırlarını birkaç dakika içinde çözebilirdim. Bu timi okumak diğerlerine göre biraz daha zor olsa da ellerine verilen silahlara bakarak bir asker hakkında çok şey öğrenilebilirdi.

Jefferson ve Pete’in hem makineli silahları hem de saldırı tüfekleri vardı. Onlar bizim ateşli silah ekibimizdi. Düşmanı hızlı ve gürültülü bir şekilde yok edebilecek ağır silahlara sahip olanlardı.

Bradshaw bacağını oynatınca dizime çarptı. Ona ters ters baktım ve o da bana aynı şekilde karşılık verdi. Boş gözleri beni

delip geçiyor, sadece nefret ateşimi körüklüyordu. *Sınıflandırmaya odaklan.*

İlan bir saldırı tüfeği ve içinde hava saldırıları için telsiz ekipmanı olan bir çantayı aldı. En az silahlı olan ve iletişim için güvenmemiz gereken kişi oydu. O bir sinyalciydi ama ensesindeki kuzgun kanadı dövmesinden onun bir hava kuvvetleri üyesi olduğunu zaten anlamıştım.

Harrison bir el bombası fırlatıcısı aldı. Bombaatar nişancısı olduğu apaçacık ortadaydı.

Eren çavuşumuzdu, o yüzden bir M16 ve tabanca aldı, Bradshaw ise yakın mesafe suikastçımızdı; sahte cinayetlerini işaretlemek için kırmızı kenarlı sahte bir bıçak ve susturuculu bir M16 aldı.

Gözlerimi kapattım ve zihnimin karşılaşılabileceğimiz durumları sıralamasına izin verdim. Varlığıma karşı isteksizlikleri belliyken, birlikte çalışması zor olacağını varsayarak birkaç senaryo daha düşündüm. Elbette bölgeye gidip neyle uğraşmak zorunda kaldığımızı görene kadar hiçbir şey kesin değildi.

Uçuş sırasında kimse konuşmadı. Sessiz kaldık ve herhangi bir sürpriz acil inişe karşı tetikte bekledik. Bir saatin ardından en sonunda zihnimin gevşemesine izin verdim ve bunu yaptığım anda hepimizin burada, nasıl yakın olduğumuzun farkına vardım. Bradshaw'un uyluğu benimkine dayalıydı ve vücut ısısı bana sızıyordu.

Farklı duygulardan bir karışım içimde dolaştı. Kafasını ko-parmak istemekle söylediğim saçmalıklar için özür dilemek arasında parçalanıyordum. O başlatmış olsa da... çocuk değildik. Sadece özür dilemeliydim; bu akşam yalnız kaldığımızda bunu yapmaya karar verdim.

Derin bir nefes alıp başını arkadaki koltuk başlığına yasladı. Sahte bıçağını tutan eli kasıldı ama sanki donuyormuş gibi titriyordu. Kaşlarımı çatıp yüzüne baktım. Maskesi birçok şeyi gizliyordu; dudaklarını ve burnunu, elmacıkkemiklerinin keskinliğini. Ancak onu sarsan azabı gizleyemiyordu. Kaşları ıstırapla

çatılmıştı, koyu kirpikleri sıkıca birbirine yapışmıştı, nefesi düzensizdi.

Küçük helikopterdeki ekibimize baktım ve hepsinin gözlerinin kapalı olduğunu, inmeden önce dinlenmeye çalıştıklarını gördüm.

İsteksizce ve sessizce elimi Bradshaw'un titreyen elinin üzerine koydum. Gözleri anında açıldı ve sırtını dikleştirdi. Gözlerinde pek çok şey gördüm, nefret ve güvensizlik ama bundan da öte, yorgun ve acı çeken bir adam gördüm. Tesellimi kabul etmeye hiç de istekli değildi.

Sanki hayatı buna bağlıymış gibi bıçağı tutan eline baktı ve tutuşunu gevşetti. Titreme durdu, ben de elimi çektim. Dürüst olmak gerekirse, ne düşündüğümü bilmiyordum ama ayağa kalkıp helikopterin ortasına gitmesini, ona *dokundum* diye yanımda oturmaktansa tavana asılı kolu tutmayı tercih etmesini beklemiyordum.

Benden hoşnutsuz görünerek gözlerini yere dikerken gözleri gölgelendi.

Lanet olsun, ona katlanamıyorum.

Takımın en değerlisinin o olduğu çok açıktı. Geri kalanımız harcanılabilirdi. Ve beni burada isteseler de istemeseler de amacımı kusursuz bir şekilde yerine getirmeyi planlıyordum. Çünkü elimde kalan tek şey buydu; işe yarar varlığım.

Senin için intikam alacağım, Jenkins. Bu görevin Patagonya ile bir ilgisi var. Bunu biliyorum.

Onlardan nefret etsem bile Malum için gökyüzünü kırmızıya boyayacaktım. Tek amacım ekipte kalabilmektir.

Eren ayağa kalkıp hepimize işaret verdi. Çavuşumuzla birlikte kalktık ve helikopterden inmeye hazırlandık. Bradshaw'un tam arkasında durdum. Keskin nişancı tüfeğim sırtıma asılıydı ve tabancamı iki elimle birlikte tutuyordum. Şarjörün sahte mermilerle dolu olduğundan emin olmak için kontrol ettim. Kolayca ayırt edilebilmeleri için arkaları kırmızı çizgilerle kaplıydı. Riöt

Timi'nde olduğu gibi siyah olmadıkları gerçeğiyle düşüncelerim bir an duraksadı, ardından gözlerimi kırparak anılarımı uzaklaştırdım.

Helikopter yere indiği anda ritmik bir şekilde hareket ettik. Bradshaw sağ taraftaki çıkışa öncülük ederken Eren sol tarafa öncülük etti.

Bradshaw'un hemen arkasıındaydım ve ilk alan taramasını yaptığım sırada yeşillikler arasında bir silahın parıltısını gördüm. Tabancamı kaldırıp sanki nefes almak kadar kolaymış gibi tetiği çektim ve çalılara doğru ateş ettim. Bradshaw benim yanımdan M16'sını ateşledi; neredeyse sırt sırtaydık. İçgüdülerim devreye girdi ve dönüp Eren'in ekibinin olduğu uzak tarafı kontrol ettim. Bize bakıyorlardı, sahte silahlarımızı şimdiden ateşlemiş olmamıza şaşkınlardı. Tekrar ateş ettim, iki kez ters yöne ve sonra emin olmak için son bir tarama yaptım, ardından doğrulup sessiz bir el hareketiyle *temiz* dedim.

Tüm ekip dehşet içindeydi, Bradshaw ile aletlerimizin boyunu kıyaslıyormuşuz gibi bize bakıyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, kıyaslıyor da olabilirdik.

Ama Eren öyle değildi. Üç adam çalılarının arasından çıkarken dudaklarının kenarları yukarı kalktı. Adamlar kamuflajlıydı, hepsinin alnında ve göğsünde kırmızı toz vardı.

Ian ve Harrison'ın dudakları şaşkınlıkla aralandı. Jefferson'ın gözleri bana doğru kısıldı ama şimdi orada yeni bir saygı kırıntısı da vardı. Pete bir saniyeliğine baktıktan sonra gözleri arkamdaki Bradshaw'a kaydı. Hareketi takip ettim, döndüğümde soluk mavi gözlerini içimde delikler açarken buldum. Daha önce oradaki nefretin kötü olduğunu düşündüysem, şimdi on kat daha kötüydü.

Sönüp kaldım.

Ona kendimi kanıtlamak için ne yapmam gerekecekti? Düşmanın varlığına onun kadar tetikte olan tek kişi bendim.

"Hadi gidelim. Bones, Bunny, siz ikiniz arkayı kollayın," diye emretti Eren. Sorgulamadan takip ettik.

Bradshaw önden gitmemi söylemek için başını salladı, ben de itiraz etmedim. Ian önümde yürüyordu. Kaskı ve teçhizatı onu diğerlerinden neredeyse ayırt edilemez kılıyordu ama ayağını kaldırmadan önce bir saniyeliğine sürüklemesi dikkat çeken bir özellikti. Ara sıra boynunu kaşıdığına dövmesini bir anlığına görebiliyordum.

Etrafımıza baktım. Rocky Dağları zorlu bir araziydi, gerçek görevin ortamının nasıl olacağına dair çok şey söylüyordu. Burada ormanlar sıkı, yükseklerle çıktıkça yamaçlar ve uçurumlar boyunca birçok keskin kaya oluşumu vardı. Soğuk dağ havası çok sertti ve rüzgâr doğrudan teçhizatıma sızarak beni iliklerime kadar ürpertiyordu.

Sık orman çalılarının arasından tek sıra halinde yürüdük. Güneş henüz tam olarak batmamış olsa da dalların gölgesinin altı daha karanlıktı.

Soğuk ve sefil bir hava vardı, çoğunlukla sessizlik içinde geçen saatler süren bir yürüyüştü. Bradshaw'un arkamdan attığı her adımın fazlasıyla farkındaydım. Botlarının altındaki toprağın çıtırtısının, zihnindeki hesaplayıcı düşüncelerin... Benden kurtulmak için bir şey yapacağını biliyordum, asıl soru bunun ne olacağıydı.

Eren acımasız bir tempo tutturdu ve kayalık bir uçurumun kenarına giden, sık çalılıklara ulaşana kadar yavaşlamadık. Oraya vardığımızda ayaklarım ağrıyordu ve hava zifiri karanlıktı, ay da yoktu. Herhangi bir medeniyet belirtisinden çok uzaktaydık.

“Rahat, Malum. Bu akşam burada kalıyoruz. Takım olarak nöbet değişimi istiyorum. İlk nöbeti Harrison ve ben alacağız. Ortaklarınızla birlikte kalın... ve Bunny-”

Başımı kaldırdım ve Eren'in dingin mavi gözleriyle karşılaştım.

“Bugün iyi iş çıkardın. Eğer bu gerçek olsaydı kıcımızı kurtarmış olurdun. Sana neden bu kadar saygı duyulduğunu gayet iyi anladım,” diyerek beni övdü. İlk defa bir çavuştan bu kadar açık şekilde takdir görüyordum.

Gözlerim büyüdü, tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

Eren uçakta tanıştığımızda sezdiğim o nazik tavrın aynısını sergiliyordu. Bu onun gözündeki tekrar az da olsa iyi bir izlenim bıraktığını ummama neden oldu. Tanrım, keşke psikopat ikizi yerine otel odasına götürdüğüm kişi o olsaydı.

Ekibin kalanı bana karanlık ifadelerle baktı ama hiçbirini Bradshaw'unki kadar acımasız değildi. Benimle nöbet tutmaktansa pislik yemeyi tercih eder gibi görünüyordu.

Çalılıklarda olabildiğimiz kadarıyla rahatladık. Dallar ve böcekler işimizi zorlaştırsa da en azından yağmur yağmıyordu. Kesinlikle daha kötüsü olabilirdi. Kış değil de sonbaharın ortasında olduğumuz için şanslıydık.

Sessizlik içinde kumanyalarımızı yedik ve uyumak için yerlerimize geçtik. Bütün gün yük taşıdıktan sonra sadece benim omuzlarım ağrıyor olamazdı. Bradshaw yanımda gergindi, onun varlığını görmezden gelebilmek için elimden geleni yapıyordum. Daha önceki tartışmamız aklıma geldi ve zihnimin bir köşesinde suçluluk duygusu kıpırdanmaya başladı.

O şeyleri söylememem gerektiğini biliyordum. *Beni tahrik etmek için ne yapmış olursa olsun.* İçimde bir huzursuzluk vardı.

“Bones,” diye fısıldadım.

Hemen cevap vermedi. Çoktan uykuya dalıp dalmadığını merak ettim ama onun kadar travma geçirmiş birinin bu kadar kolay uykuya dalabileceğinden şüpheliydim. Tanrı biliyordu ki ben dalamıyordum.

Alçak, sinirli bir sesle, “Ne?” dedi.

“Achilles hakkında söylediklerim için özür dilerim. Haddimi aştım.” Kelimeler aramızda asılı kaldı ve cevap vermeyeceğinden emin olana kadar sessizliği uzattı.

Kıpırdandı ve başımı ona bakabileceğim kadar çevirdim. Benden uzaklaşmak için diğer tarafına döndü. Dişlerimi sıktım ama çene kaslarımı gevşemeye zorladım.

Özrüme karşılık almayacağımı biliyordum ama yine de rahatsız etmişti.

Başım ağırlaşırken düşüncelerim bocaladı ama en sonunda uykuya daldım.

Koluma inen bir çizmeyle uyandım.

Hızla kalkıp oturdum ve Bradshaw'a doğru gözlerimi kırıştırdım. Hiç uyumamış gibi görünüyordu. Gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı. Hava zifiri karanlıktı, yüz hatlarını sadece sigarasını yakmak için çakmağını yüzüne yaklaştırdığında seçebildim. Maskesinin alt kısmını kaldırıp bir nefes çektikten sonra nöbet yerine doğru başını salladı ve ayağa kalkıp tüfeğini almamı bekledi.

Eren ve Harrison bize göz atıp çalıdan yataklarına doğru gittiler. Onların da tıpkı benim gibi, ağızlarından tek bir söz çıkmayacak kadar yorgun olduklarını hayal edebiliyordum. Eren'in vücudu karanlıkta kaybolana kadar izledim. Bradshaw'un yanına oturduğumda korku beni bütünüyle yuttu.

İlk yirmi dakika yavaşça geçti. Orman, cırcırböcekleri ve çam dalları arasında kanat çırpın yarasaların sesleriyle gürültülüydü. Gözlerim uzaktaki çalılıklara dikilmiş, herhangi bir hareket belirtisi bekliyordu.

"Üzgünüm."

O kadar uzun süredir konuşmamıştı ki sesi beni irkiltti. Ona boş boş baktım.

Bradshaw konuşurken bana bakmadı. "Jenkins için. Onun adını çamura bulaştırmamalıydım." Sesi alçak ve boğuktu. Jenkins'in adını duyunca gözlerim acıyla kısıldı.

Ardından tuhaf bir sessizlik oldu çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ama en sonunda şeytanla barışmaya karar verdim, *tabii o da istekliyse.*

"Biliyor musun, gölge birliklerde hayatta kalmamın tek nedeni oydu," dedim hırıltılı bir sesle. Öldüğünden beri Jenkins hakkında yüksek sesle konuşmamıştım. Sadece zihnimde yaşıyordu. Nedense çok iyi tanımadığınız insanlara sırlarınızı

anlatmak çok daha kolaydı. Bradshaw başını bana doğru çevirip gözlerini üzerime dikti. İlk defa nefretten arınmıştı, onun yerine belli belirsiz bir merak vardı. “Gerçek beni gören ve onun gibi olmam için beni eğiten ilk kişiydi.”

Bradshaw yavaşça gözlerini kırptı ve maskesinin altında belirsiz bir sırıtma fark ettim.

“Senin içten içe küçük bir Azrail olduğunu bilen tek kişi o muydu?” Ses tonu acımasız değildi ama nedense yine de acıttı. O kadar belli miydi?

Gözlerimi kaçırdım ve yorumunu görmezden gelmeyi seçtim. Ona kendimi bir Azrail olarak gördüğümü söylememeliydim. “Henüz Azrail değildim. Daha yirmi yaşındaydım. Aptal ve duygusaldım. Sanırım bende kendinden parçalar gördü ve katlandığım eziyetleri araya girmeden izlemek ona zor geldi... Ayrıca bir tim arkadaşımı öldürüp kaza süsü vermiştim.” Bradshaw’a göz attım. Gözleri boş ve sabırlıydı. İtirafımdan etkilenmemişti. “Azrail olmama yardım etti çünkü o yanımı seviyordu. Kurallara karşı gelerek öldüren yanımı.”

“Sadece seni sikmeye çalıştığından olmasın?”

Yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı ve midem öfkeyle düğümlendi.

Bradshaw birkaç kısık sesli kahkahanın aramızdaki havada yankılanmasına izin verdi. “Siktir, ikiniz sikiştiniz, değil mi? Onu da beni kandırdığın gibi mi kandırdın?” Taş kalpli pislik geri dönmüştü. Ya da belki de hiç gitmemişti ve beni kandırıyordu.

“Benimle derdin ne?” diye sorarken sesimin ters çıkmaması için uğraştım.

Bana ters bir bakış attı, gözlerinin altındaki o yorgun çizgiler kalbimi olması gerekenden daha fazla çekti.

“Ben Eren ile takılmaya çalışıyordum, seninle *değil*.” Bir nefes bıraktım ve kaslarımın gevşemesine izin verdim. Arkamızdaki

ağaca yaslandım. “Sadece son görevimden önce son bir gece eğlenmek, kendimi şımartabileceğim küçük bir zevk istedim.”

Omuzları gerildi. “*Son* görevim derken neyi kastediyorsun? Çıkış kartlarını mı kazanacaksın?”

Dudaklarımın kıvrılmasıyla gözleri sertleşti. Yeni bir hayat kurmak için kartlarımı kazanmaya yakın olduğumu mu düşünüyordu?

“Hayır. Sadece içimde bunun son görevim olacağına dair bir his var. Hepimiz eninde sonunda öleceğiz, değil mi?”

Başka tarafa baktım ama ağır bakışlarının tenimi yaktığını hissedebiliyordum.

“Neden?”

“Ne neden?”

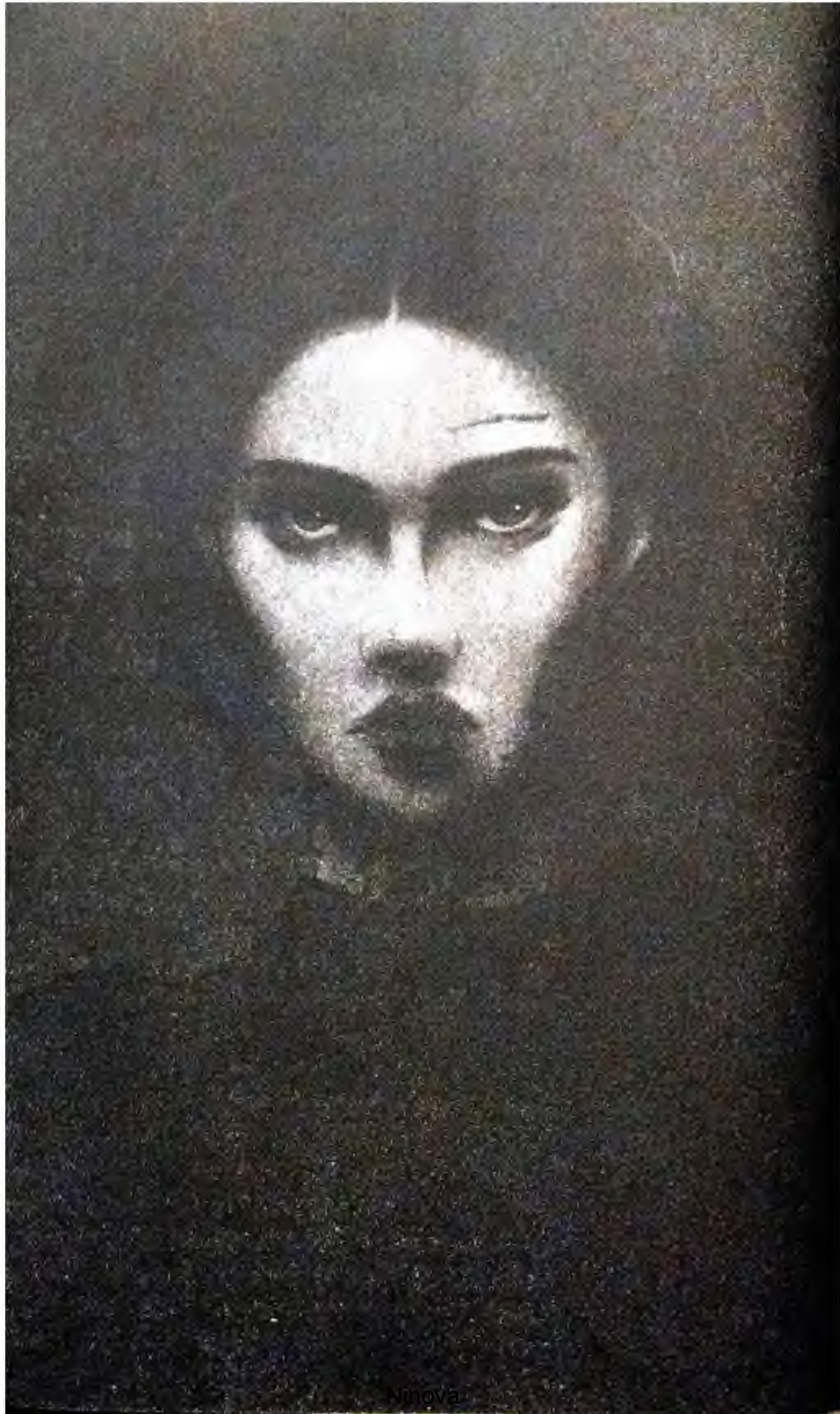
“Neden bunun son görevin olacağını düşünüyorsun?” Sesi umursamaz olsa da ısrarcıydı.

Ona bunun son görevim olmasını *istediğim* için olduğunu mu söylemeliydim? Ya da Malum çoğu askerin geri dönemediği görevlere gittiği için mi? Achilles gibi. Yoksa ona gerçeği mi söylemeliydim? Elimizdeki görevde, Patagonya görevinin altüst olmasına neden olan pisliğin peşinden gideceğimizi bildiğimi. Elbette, Malum kayıpları için Riöt’u suçluyordu ve biz de onları suçlamıştık ama asıl düşman, operasyonumuzu işgal eden üçüncü taraftı.

Omuz silkmeye karar verdim.

Gözlerini benden ayırmadan önce birkaç dakika daha bana baktı.

Etrafımızdaki sessizlik tenime işledi. Konuşmayı pek sevmediği için memnundum.

Ninova

yedi

NELL

KARNIMIN ÜSTÜNE UZANIP DÜRBÜNÜMLE AŞAĞIDAKİ VADİYİ TARADIM. Bir hareketlilik vardı. Sabırla bekledim, kafamdaki kamuflaj örtüsü ağırdı. Boynum yarım saat önce ağrımaya başlamıştı ama kritik bir şeyi kaçırmamak için kıpırdamak istemiyordum.

Aşağıda bedenler görüş alanıma girdi, bunların düşman timi olduğunu doğruladım.

Kısık sesle, “Dört silahlı adam,” dedim.

İlan telsizini açıp bilgileri ve koordinatları Eren’e mırıldandı. Ondan haber alana kadar hareketsiz kaldık.

Telsiz çatırdadı ve Eren’in sesi az miktardaki parazitte birlikte geldi. “Geri çekilin. Yarın onları yaya olarak takip edeceğiz. Ana üste yeniden toplanın. Tamam.”

Ana üs, boktan çalı altı mevzilerimiz ve arkasına kurabildiğimiz kamuflaj çadırından oluşuyordu. İlk birkaç gün çok kötü geçmemişti ama gece nöbeti berbat. İnsanı ne kadar yordüğünü unutmuştum. Bradshaw ilk gecemizden beri benimle hiç konuşmamıştı. Garipti ama sanırım bu durum, ağzından çıkan kötü şeylerden daha çok hoşuma gidiyordu. Bacaklarım ağrıyor

ve gözkapaklarım ağırlaşıyordu ama bunun performansımı etkilemesine izin veremezdim.

“Siktir. Pekâlâ, sanırım geri dönsek iyi olacak,” dedi Ian. Yüzündeki boya ve çamura rağmen siyah saçları hâlâ düzgünce geriye taranmış haldeydi. Benim yanaklarım gibi onunkiler de kir içindeydi.

Başımı sallayıp kamuflaj örtümü toplamaya ve keskin nişancı tüfeğimi boşaltmaya koyuldum. Beni sessizce izliyordu ve ben de bunu tercih ediyordum. Eren şiddetle teşvik etmesine rağmen şu ana kadar pek takım kaynaşması olmamıştı. Herkes oldukça sessizdi ve bir bağ oluştuğunda da bu benimle değil, onların arasında oluyordu. Bradshaw bile onlarla konuşurken daha rahat görünüyordu. Eh, kimseyle çok fazla konuştuğu da yoktu. Bu sabah onu tek başına oturmuş, başını öne eğmiş, bir ağaca yaslanmış halde kitap okurken bulmuştum. Oysa kardeşi tam tersiydi. Eren hiç gülümsemediği kadar gülümsüyor, gün içinde herkesle birkaç kez konuşmaya özen gösteriyordu.

Bunun bir manipölasyon taktiği olup olmadığına henüz karar vermemiştim. Kimse bu kadar çok gülümsemezdi.

Bazı parçaları bir araya getirebilmiştim. Bunlardan biri, ekip arkadaşlarımızdan hiçbirinin Bones’un Eren’in ikizi olduğunu bilmediği idi. Başta nasıl anlayamadıklarını anlamadım ama ikisi de görev başındayken kardeş gibi davranmıyorlardı ve gözlerinin mavi tonlarındaki fark onları alakasız gösteriyordu. Tabii bir de üzerine Bradshaw’un yara izleri ve maskesi eklenince kimse bir şeyden şüphelenmiyordu.

“Gölge birliklere girmek için ne yaptın?” Ian sessizliği bozdu. Ona kısa bir bakış attıktan sonra ekipmanlarımı sırt çantama koymaya devam ettim. *Yeraltı tarafından fark edilmek için herkes ağza alınmayacak bir şey yapar.*

“Herkes nasıl giriyor ki?” diye karşılık verdim. O da benim kadar iyi biliyordu. Sadece kötü insanlar işe alınırdı.

“Ne yaptığını söylesene,” dedi kararlı bir şekilde. Sanki bu bir sorguymuş, ben de sorgu koltuğunda oturuyormuşum gibi davranıyordu.

Teçhizatım ve tüfeğim sırtıma bağlı olarak ayağa kalktım. Ian acımasız gözlerle yüz ifademi inceledi. Faydası yoktu; bundan bir şey çıkaramayacaktı.

Ona söylemekten zarar gelmezdi ve benim hakkımda öğrendiği her şeyi diğerlerine yetiştireceğini biliyordum. Onlar da bilmeliydi.

“Birkaç kötü insan öldürdüm.” *Korkunç bir şekilde. Hayvanlık sınırında.* “Gerçek dünyada işe yaramazım.”

Gözleri büyürken kıkırdadı. “İşe yaramaz mı? Ben tam olarak öyle demezdim.” Bunun kazara yapılmış bir iltifat olabileceğini düşündüm.

Başımı salladım. “Öldürmek dışında her anlamda işe yaramaz.” Bunun üzerine çenesi kasıldı. Timlerine yumuşak birini alacaklarını mı düşünmüştü? “Askere alındım çünkü içimde karanlık var ve en sonunda ben de öldürülene kadar ait olduğum tek yer burası.”

Üsse geri dönmeye koyulduk. “Kahretsin, Bunny. Çok iç karartıcı. Kaç kişiyi infaz ettin? Yok edilmeden önce Riöt’un uzun bir listesi olduğunu duymuştum. Peki kaç kişi?”

Ona kafam karışmış halde baktım. “Bunun çetelesini mi tutmamız gerekiyordu?”

Nefesini bırakıp başını iki yana salladı. “Lanet olsun, soğuk sürtüğün tekisin.”

Evet, bunu şimdi bilmen daha iyi olur. İlerideki ağaçların tepelerine baktım. Bradshaw’un önceki sağ kolundan bahsederken acıyla dolan gözlerini düşündüm.

“Adı neydi?” Bir anlık sessizlikten sonra sordum. “Achilles, gerçek adı neydi?”

Ian yutkundu ama bana söylemekten çekinse de gözlerini kırptırdı.

“Abrahm.” Ian adını usulca, saygıyla söyledi. “Kod adı Achilles’di ama biz ona genellikle Abrahm derdik.” Tek kaşımı kaldırdım ama Ian bana bakmadı. İlerideki çam ağaçlarıyla kaplı tepelere odaklanmıştı, bir tür trans halindeydi.

“Ne zamandır ekibin bir parçasıydı?” diye üsteledim.

“Beş yıl... ve onun yerini dolduramazsın. İstersen dene ama onun yerini asla dolduramayacaksın,” dedi zehirli bir şekilde. Yavaşça gözlerimi kırptım, söylediklerinden rahatsız olmamıştım.

“Çoktan doldurdum, Colt.” İfademi soğukkanlı tuttum. Bakışlarında parlayan öfke sessizdi, yine de cezalandırıcı bir şey vaat ediyordu.

Düşmanlığını görmezden gelmek zordu ama üstesinden geldim.

Bu kadar kolay görmezden gelemediğim şey, Eren’in bu akşam için planladığı ekip kaynaşma aktivitesiydi.

Bradshaw ile eşleşmiştim. Öğleden sonraki egzersizlerinden dolayı siyah saçları terden geriye doğru yapışmıştı ve eşleşmemizden hiç de memnun olmayarak çenesi gerilmişti. Aynı fikirdedim. Zaten yeterince birlikte olmaya zorlanmıyor muyduk?

Eren bize kafayı takmış durumdaydı.

Ekip arkadaşlarımızın geri kalanı eğlenerek sırtırken ikimizin de kolları sıkıca kavuşturulmuş durumdaydı. Bradshaw’un yüzü maskesinin altında okunaksızdı ama siyah kumaşın kırıksıklıkları bana sırtıyormuş gibi gelmiyordu.

Eren ellerini arkasında kavuşturarak altımızın önünde durdu. “Malum, bugün ekip kaynaşması üzerine çalışıyoruz,” dedi açık açık, özellikle bana bakıyordu. “Haritanızda işaretli varış noktasına akşam çökmeden ulaşmanız gerekiyor. Haritanızdaki

yolu, önünüze çıkacak engellere bakmaksızın harfiyen takip etmelisiniz. Hem siz hem de ortağınız birlikte varmalısınız, yoksa başarısız olursunuz. Başarısız olanlar tüm gece boyunca nöbet tutacak.” Ekipten uzun bir inilti yükseldi. Sanırım onlar da eğitimlerinin bir noktasında benim gibi bütün gece nöbet tutmak zorunda kalmışlardı. Kulağa geldiği kadar korkunçtu.

“Hadi ama Çavuş, hepimiz Bones ve Bunny olacağını biliyoruz. Takım kaynaşması kısmını atlayalım ve bu gece nöbeti onlara bırakalım,” dedi Jefferson. Bu sırada kollarını yukarı doğru esnetiyordu. Ian onun yanında başını sallıyordu, bu da Eren’in ona ters ters bakmasına neden oldu.

“Eğer daha fazla şikâyet duyarsam, bu gece *herkese* nöbet tuttururum,” diye tehdit etti Eren. Koyu mavi gözleri tekrar bana kaydı ve yumuşadı. “Haritalarınızı işaretledim. Gece olmadan siz askerlerle görüşürüz.”

Yüce Tanrım. Kötü bir eşleşme için bundan daha kötü bir senaryo olamazdı. Bradshaw şimdiden bana on kereden fazla gözlerini devirmişti ve ben de en az kırk küfür savurmuştum.

Sabrımı hafife almış olabilirdim.

“Daha hızlı tırmanamaz mısın?” Ben üç metre yüksekliğindeki bir çıkıntıya kendimi çekerken Bradshaw beni tersledi. Eldivenli parmak uçlarım acıdı ve sırtımdan aşağı akan ter her saniye beni daha da tedirgin etti.

Dişlerimin arasından, “Kapa çeneni,” diye karşılık verdim. Son bir hamleyle kendimi yukarı sürüklemeyi başardım. Yere yığılıp gökyüzüne baktım. Yukarıdaki alan çam ağaçlarıyla kaplıydı. Sonra *onun* yüzü belirince kaşlarımı çattım. Gözleri donuktu, kaşları sertçe çatılıydı ve ifadesinin tersliği maskenin altından bile belliydi.

Bu adamdan, böceklerden ettiğimden daha çok nefret ediyordum.

“Ayağa kalk, Bunny. Bulunduğumuz yerden bir kilometre ileride olmalıyız.” Yeleğimi avuçlayıp kalan birkaç metrede yukarı çekti, sonra sertçe yere bıraktı. Elini vurup ittim ve ona dik dik baktım. Tek kaşını merakla kaldırdı, neredeyse eğleniyormuş gibiydi.

“Bana dokunma, pislik,” diye patlayarak ayağa kalktım ve yanından geçtim. “Devrilmiş iki ağacın arasına sığmadığı için nehir kıyısında fazladan beş dakika yürümek zorunda kalan ben değilim.”

Cevap vermedi ama nefret dolu bakışlarının kafamın arkasında delik açtığını hissedebiliyordum. Eren’in bizim için işaretlediği haritayı çıkarıp bir kez daha detayların üzerinden geçtim. Çayırı ve nehri çoktan geçmiştik. İşaretli noktaya varmamıza neredeyse beş kilometreden fazla vardı ve bunun büyük bir kısmı bu lanet dağın yamacındaydı.

Haritayı yeleğimin cebine geri sokup kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. *Jenkins şu anda bana ne derdi?* İleride sallanan çam dallarına odaklandığım sırada ince dallardan birine kuşlar kondu ve dünyanın kalanını umursamadan cıvıldaştılar. Jenkins muhtemelen bana duygularımı yenemiyorsam zihnimi boşaltmam gerektiğini söylerdi. Stresi ve ağır şeyleri bırakmamı. Kulağıma çarpan kahkahasını, düşen yoldaşlarını çamurda taşırken zorlukla aldığı nefes sesini neredeyse duyabiliyordum. *“Düşüncelerini bıraktığında, her şeyi yapabilirsin, Gallows.”*

Gözlerimi kapattım, kokusu bile hâlâ etrafımda dolaşıyordu. Fırtınadaki soğuk bir esinti. Kırılan dallar ve özsuğu.

Sırtımdan aşağı bir ürperti inince döndüm ve Bradshaw’un soğuk, buzdan gözlerini üzerimde buldum. Sonra göğsümde korku büyüdü. Jenkins’i geri almak için veremeyeceğim hiçbir şey yoktu. Yine arkamda olması, bakışlarıyla yüzümün çizgilerini takip etmesi için. Ruhumun her parçasına, daha önce hiç

kimsenin yapmadığı gibi değer vermesi için. İçimdeki karanlığı görmüş, beni gölgelere çekmek için elini uzatmıştı.

“Neyin var?” diye sordu Bradshaw. Şaşırtıcı bir şekilde, sesi genelde benimle konuştuğundaki kadar keskin değildi.

Durup bir an boyunca ona baktım. Aynı sessizlik içinde beni inceliyor, cevabımı bekliyordu. “Bazen hâlâ onları duyuyorum. Bazen... sanki arkamı dönsem hâlâ orada olacaklar.” Dudaklarım çatlaaktı ve kelimelerin tadı acı geliyordu.

Bradshaw’un gözleri anlayışla donuklaştı. Bir adım yaklaştıktan sonra elini yüzüme doğru kaldırdı. Avucunun tenime neredeyse değecek olması karşısında irkildim ama kendini durdurdu. Beni teselli etmek üzere olduğunu fark eder gibi olduğunda gözlerinden bir korku parıltısı geçti. Elini geri çekip boğazını temizledi.

“Bazen onları rüyamda görüyorum,” diye itiraf ederek başını çevirdi. Önden ilerledi, ben de arkasından onu takip ettim. “Bazı zamanlarda onları yabancılarda, küçük şeylerde görüyorum. Bir gülümsemenin genişlemesi ya da sadece onlara özgü olduğunu düşündüğüm bir tuhafılıkta.”

Sözlerini düşündükten sonra, “Bana baktığında bu kadar kızgın olmanın nedeni bu mu?” diye mırıldandım. Birkaç saniye daha sessizlik içinde yürüdükten sonra başını sallayarak onayladı.

“Sadece bir kişiye ait olması gereken özelliklerin var.” Sesi duygusuz ve hamdı.

“Senden kimi çaldım?” *Lütfen sağ kolu olmasın.* Konuşmadığında boğazımdaki yumruyu yutup, “Abrahm,” diye mırıldandım.

Çamura atılmış bir kaya gibi durdu ve topuklarının üzerinde döndü, öfkeden gözü dönmüştü. “Onun adını anma. Onu hiç tanımadın.” Omuzları kasıldı. Gözlerinden görebiliyordum.

Abrahm'ı en az benim Jenkins'i sevdiğim kadar seviyordu. Gözlerinden yansıyan acı, benim mutsuzluğumun aynasıydı.

“Olduğum kişiyi değiştiremem, Bradshaw. Dediğin gibi, onu tanımıyordum. Gördüğün benzerlikler sadece kafanda.” Sözlerimden hiç de tatmin olmuş görünmüyordu. “Sadece iyi geçinmek istiyorum.” Elimini ona doğru uzattım, sıkacağını umuyordum.

Bradshaw'un çenesindeki kaslar seğirdi ve hafifçe elime vurdu. “Hadi gidelim, *Bunny*.”

Göt herif.

Bradshaw'un gövdesinin engebeli arazide ilerleyişini izlerken zihnimin sürüklenmesine izin verdim. Kayalar ve ağaçlar zorlayıcı, çalılıklar ise acımasızdı. Botlarımız her türlü koşulla başa çıkabildiği için rahatladım.

Son engelle karşılaştığımızda bu rahatlama kısa sürdü; bir başka üç metrelik, dik yüzlü uçurum kenarı. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Buna tırmanma şansımız yoktu. En azından son uçurumda kaldıraç olarak kullanabileceğimiz kayalar vardı. Bu ise topraktan çıkan düz yüzlü taşlardan oluşuyordu. Bradshaw ile bakıştık. Birimizin diğerini kaldırması gerekecekti.

Kahretsin.

“Önce ben yukarı çıkmalıyım.” Bradshaw uçurumu inceleyen elini ensesinde gezdirdi. “Benim vücut ağırlığımı yukarı çekemezsin,” dedi, sonra da söylediği şeyi ima edercesine bana tepeden baktı.

Kaşlarımı çattım. “Seni yukarı *çekebilirim*.”

Başını iki yana salladı. “Önce ben çıkıyorum.” Kollarını kavuşturdu, dudakları kesin bir ifadeyle düzleşmişti. Sanırım tartışmanın bir anlamı yoktu. Bıkkın bir nefes vererek aşağı eğildim ve iki elimi birleştirdim.

Bradshaw birkaç adım önden başladı, sonra onu yukarı kaldırdım. Uçurumun kenarını yakaladı ve manevra yaparak kendini kenardan attı. Yukarı doğru baktım, kenardan bana bakmasını ve yukarı çıkmama yardım etmesini bekledim ama kafası belirmedi.

“Orada ne yapıyorsun?” diye bağırdım.

Maskeli yüzü kenardan belirdi ve çıkmama yardım etmek için aşağı uzanmadığında, göğsüme rahatsız edici bir his oturdu.

“Zamanı boşa harcıyorsun. Hadi, yardım et de çıkayım.” Geriye çekilip çıkıntıya doğru koştum, zıplayıp duvarı tekmeleyerek uzanmaya çalıştım. Bradshaw bana elini uzatmadı.

Ciğerlerimdeki nefesi kesen bir güçle yere düştüm. Şaşkınlıkla ona baktım.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Gülümsemesinin genişlediği yerde maskesi yukarı doğru çekildi. “Görüşürüz, Bunny.”

“Bu *bağ kurma egzersizini* birlikte kaybedeceğimizin ve bütün geceyi birlikte geçirmek zorunda kalacağımızın farkındasın, değil mi?” Elimden geldiğince sert bir şekilde konuştum. Duygular göğsümü sıkıştırdı; son iki günde yaşadıklarımı görmezden gelmek gerçekten çok zordu.

Omuzlarını kaldırdı ve tekrar düşmelerine izin verirken bir puşt gibi el salladı. “Onlara tepeyi aşmadığını söyleyeceğim. Arazide ayak bağı olurdun. Pes et.” Çenem titredi ve parmaklarım toprakta kıvrıldı.

Çılgılık atmak istiyordum.

Belki Hades Timi'ne atanabilirim. Bu canavarın sağ kolu olmaktansa herhangi birisi olurdu. *Ama Jenkins'in intikamını almak için tek şansım bu.* Bradshaw'un başının tepesinin yok olmasını izledim ve adım sesleri uzaklaştı. Eğer bu engelde takılıp

kalırsam Eren benim yeterince iyi olmadığımı düşünecekti. Ne dersem diyeyim, kardeşine inanacaktı.

Gökyüzüne baktım, güneş uzaktaki dağlara doğru alçalmaya başlıyordu. *Hâlâ zaman var.*

“Kahretsin,” diye fısıldayıp ayağa kalktım.

Uçurumu değerlendirdikten sonra oraya tek başıma çıkabilmemin mümkün olmadığı sonucuna vardım. Kaya yüzeyi çok dikti. Tamam, başka ne kullanabilirdim? Etrafıma bakındım ve uçurumun her iki tarafa doğru uzandığını gördüm. Hiç iyi değildi. Yakınlarda duran ağaçları inceledim. Bir çam ağacı diğerlerinden daha büyüktü; kalın bir gövdesi vardı, ilk dalı uzun ve genişti, uçurumun kenarından uzanıyordu.

Bu tek seçeneğimdi.

Birkaç denemede ağaca tutunamayıp kıcımın üstüne düştüm ama en sonunda dala uzanıp vücudumu etrafına doladım. Bradshaw’u elime geçirdiğimde lanet olası boynunu bükecektim. Ona zarar verme düşüncesi dikenli dalın üzerinden sürünerek ilerlerken nefret ateşimi körükledi. Baldırlarıma batan kıymıkları görmezden geldim. Aşağı bakmamak büyük çaba gerektiriyordu.

Sikini kesmeliyim. O güzel burnunu kırmalıyım. Onu ağlatmak için neler vermezdim.

Bu şeytani düşünceler karşısında dudaklarıma kendini beğenmiş, bencil bir sırıtış yayıldı. Çok daha kötüsünü hak ediyordu.

En sonunda dalın ucuna ulaştım ve aşağı bakmaya cesaret ettim. Dal, çıkıntının üzerine umduğum kadar uzanmıyordu. Sallanmam gerekecekti. *Siktir.* Yerden rahat altı metre yüksekteydim, bu yükseklikten düşüşle muhtemelen bir yerlerim kırılırdı. Derin, sakinleştirici bir nefes aldım ve titrek ellerle dala tutunarak yavaşça kendimi aşağı bıraktım. Aynı anda bacaklarımı

hareket ettirip bedenimi salladım, ta ki kendimi çıkıntının üzerine atacak ivmeyi kazandırana kadar.

Bırakırken nefesimi tuttum. Sonra da yere çakılan bir kuş gibi düştüm. Bacaklarım kenarı yakalayamazsa diye kollarımı da uzattım. Botlarımın tabanları çakıllara değdi ve kısa, aptalca bir an için başardığımı sandım. Sonra altımdaki toprak kaydı ve dizlerim sert kayaya çarptı. Göğsüm yere çarparken boğazımdan bir hırıltı kaçtı. Kenardan kaymamak için tutunacak bir şeyler aradım ve bir şekilde parmak uçlarımı toprağa saplamayı başardım.

Kıvrılarak düzlüğe çıkıp sırtüstü uzandım. Kalbim göğüs kafesimi tekmeliyordu ve tek düşünebildiğim, Bradshaw'u öldürmesiye dövmekti.

Başardım, lanet olsun.

Göğsümden bir kahkaha yükseldi ve uzuvlarımdaki titreme kesilene kadar birkaç dakika daha orada uzandım. Ayağa kalkıp pantolonumu silkeledim, uçurumun kenarına çarpan dizlerimin acısıyla irkildim. Üniformamın altında kırmızı lekeler oluşmuştu ama çoğunluğu kumaşın siyahlığıyla gizleniyordu, o yüzden daha sonra bandajlayana kadar görmezden gelmeyi seçtim.

Güneş hızla ilerliyor, turuncu fırça darbelerini andıran soğan renkleriyle göğü boyuyordu. Kalan kilometreleri koştum ve nihayet işaretli noktaya gelirken Bradshaw'a yetiştim. Kendini beğenmiş adımları rahattı, dünyayı gram umursamayan tavrı sinirimi daha da bozdu.

Avucum büyüklüğünde bir taşı aldım ve ona atmaya hazırlanırken yüzümde beliren yaramaz gülümseme vücudumdaki acıyı bastırdı.

“Hey, *göt herif!*” diye bağırırken taşı ona doğru fırlattım. Arkasına döndü, irkildiği belliydi. Taş kaskına çarpıp başını geriye savurdu. Kahkaha patlattıktan sonra, “Siktir git!” diye bağırdım.

Bradshaw bana boş boş baktı, sanki beyninde bir şeyin fişi çekilmiş ve kaşıntı oluşmuş gibiydi. “Seni lanet olası küçük şey.”

Dışlerimi nefretle sıksam da gülmeye devam ertim. “Ah, *harrika* karşılık verdin. Nesin sen, beş yaşında falan mı?”

Hiçbir uyarı vermeden ya da ses çıkarmadan bana saldırdı. İçgüdülerim keskin bir çığlığa dönüştü. Kenara doğru fırlayıp ondan kaçmak için olabildiğince hızlı koştum. Ellerini uzatıp uyluk ceplerimden birini yakaladı. Dönüp yüzünün yan tarafına ters bir yumruk indirdim. Homurdansa da gitmeme izin vermedi. Saç örgümü yakalayıp başımı geriye doğru çekti. Birlikte toprağa düştük, hayatlarımız buna bağlıymış gibi güreşiyorduk.

“Beni hasta ediyorsun.” Sesinden nefret damlıyordu. Kolumu arkamda sabitledi, bu dövüşü kazanacağını zaten biliyordum. Nefesim düzensizdi ve beni bir hayvan gibi köşeye kısırmıştı. Boğazımda büyüyen çığlığı tuttum. Bileğimi sırtıma doğru çevirip dizini üstüne koydu. Yüzüm toprağa yapıştı, ağırlığı acı veren şekilde omurgamın üzerine yayıldı.

“Buradaki tek iğrenç şey sensin,” dedim becerebildiğim kadar sert biçimde.

Bir süre bunu düşündü. “Bir daha güzelce sormayacağım, Bunny. Ekipten çıkmanı istiyorum. Lanet olsun, bırak gitsin.” *Bundan daha fazla istediğim bir şey yok, dostum.* Kıvranarak kurtulmaya çalıştım ama bileğimi daha sıkı tutarak dudaklarımdan bir çığlık kaçmasına neden oldu. “Burada asla bizimle yerin olmayacak. Riöt askerinin iyisi, ölü olanıdır. Bunun için gerekli düzenlemeleri yapabilirim, Bun. Dene de gör.”

Çenem titredi ve dövüşme isteğim titretilen bir nefesle yok oldu. Yanağımın yanındaki yerde tükürük ve kandan kabarcıklar oluştu. Omuzlarım gevşerken kalçasını gövdeme yerleştirdi ve bileğimdeki tutuşunu gevşetti.

Sıcak maskesi kulağıma değene kadar öne doğru eğildi. “Eğer gerçekten seni öldürmek isteseydim, şu anda bıçağım sırtına

gömülmüş olurdu. Yakın dövüşte rekabet edemezsin. Kendini koruyamazsın. Ya düşman askeriyle savaşırken senin güzel olduğunu fark ederlerse ve seni üslerine götürürlerse? O zaman ne olacağını biliyor musun?” Midem sıkıştı. Tabii ki biliyordum. Herkes bilirdi. “Bırak git. Hiçbirimiz seni burada istemiyoruz.”

“Çünkü Ben Riöt’tan geldim,” dedim. Gözlerimde zehirle ona dik dik baktım.

“Çünkü sana güvenmiyorum. Sana *asla* güvenmeyeceğim.”

Bana küçümseyerek baktı ve mesajı aldığımdan emin olunca en sonunda pes etti. Bırakıp geri çekildi, önden yürüyerek beni toprak zeminde bıraktı. Toprağın içinde kaldım, zorlanarak nefes alıyordum, hareket etmedim ve kendimi içinde bulduğum bu durumdan daha trajik ne olabilirdi diye düşünüyordum.

“*Askerler ağlamaz.*” Jenkins’in sesi hafızamda mırıldandı. Sıcak elleri omuzlarımda geziniyordu. “*Eğer pes edersen, ölürsün.*”

Gözyaşlarım sessizce burnumun üstünden aktı. Güneş batarken gökyüzü karardı. Ayak sesleri yaklaşıyordu ama kalkıp oturacak iradeyi kendimde bulamadım.

“Nell.” Eren’in sesi yanıma diz çökerken nazik ve anlayışlıydı. Dehşet içime işlerken başım ağrımaya başladı. Kendimi kalkıp oturmaya zorladım. Tenime toprak ve kan bulaşmıştı, kolumla yüzümü sildiğimde iyice yayıldı. Gözleri yumuşadı ve elini yanağıma doğru kaldırıp başparmağını kanlı dudağım yüzünden kızaran toz tanelerinin üzerinde gezdirdi. “Uzun bir gün mü oldu?”

Kuru, duygusuz bir kahkaha attım. “Öyle de denebilir.”

Eren yanımda oturmak için hareketlendi, benim seviyeme indi. Çok güzel ve sevimliydi. Yüzünde Bradshaw’unki gibi yara izleri yoktu. Yine de izsiz güzelliğiyle, kardeşinin sahip olduğu karakteristik özelliklerden ve yaşamışlıklardan yoksundu.

Eren havayı yumuşatmak için biraz alaycı bir tavırla, “Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama ikiniz gece nöbetinde-siniz,” dedi.

“Evet, tahmin etmiştim.”

“Sizinle kalmamı ister misin? Zor bir adam... biliyorum.”

“Bu yetersiz bir ifade.”

Eren güldü. “Senden söylediği kadar nefret ettiğini sanmıyorum. Abraham’ın yerine başkasının geçmesi konusunda isteksizdi ama hiçbirisi-” derken sözünü yarıda kesti.

“Bir Riöt askerini istemiyor,” diyerek onun yerine bitirdim. Karanlık ormana doğru baktım.

İç çekip başını salladı. “Evet.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Malum Timi bu yüzden mi bu kadar uzun süredir göreve gönderilmiyor?” Başıyla onayladı, çatık kaşları mükemmel yüzünü buruşturdu.

“Kısmen. Ama bizi oraya geri götürmek için bu kadar acele edilmesinin asıl nedeni bu görevin çok ama *çok* önemli olması. Yani o yüzden-” Tekrar duraksadı ve benimle göz göze geldi. Tanrım, nezaketi sinir bozucu olmaya başlıyordu çünkü cümlelerini bana tamamlatıyordu.

“Ben görevlendirildim.”

Başıyla onayladı.

“Pes etmiyorum.” Ağzım kurudu. Bu göreve gitmememin imkânı yoktu. Timim için adaleti sağlamamın tek yolu buydu. Jenkins için.

Eren’in hüznünlü ifadesi derinleşti. “Abraham’ın başına gelenlerin senin de başına gelmesini istemediğine gerçekten inanıyorum. Sadece kötü bir timden olduğun için değil.”

Kötü bir tim. Göğsüm daraldı.

Başımı iki yana sallayıp iç geçirdim. “Evet, tabii.”

Sessiz havanın aramızda asılı kalmasına izin verdikten sonra, “Gidelim mi?” diye homurdandı.

Kontrol noktasında bekleyen Humvee’ye kadar onu takip ettim, üsse dönüş yolunda ve akşam yemeğinde ekibin geri kalanının bana attığı dik bakışlara katlandım. Yaralı dizlerimi sarmakla ya da bakmakla uğraşmadım. Acı donuk bir zonklama halindeydi ama en azından etrafımı saran küçümseme dışında odaklanabileceğim başka bir şey veriyordu.

Ninova

sekiz

NELL

NÖBET SIRASINDA BRADSHAW SALDIRI SİLAHINI GEVŞEKÇE TUTUYORDU. Gözlerim şimdiden ağırlaşmıştı ama daha birkaç saat olmuştu. Bu gece bulut örtüsüyle hava daha da karanlıktı. Ormandaki canlılar bile bu kasvetin altında sessizdi.

Önceki *çatışmamızdan* beri hiç konuşmamıştı. Bir anlığına gözlerimi kapattım. *Böylesi daha iyi.* Gerçek görevde bir şey olma ihtimaline karşı mesafeli olmayı tercih ederdim. Ona karşı arkadaşça davranmaya çalışmıştım ama benimle bir şey yapmak istemiyordu.

“Sanırım bir şey duydum,” diye fısıldadı Bradshaw. Sesi rüyelerimi ürpertti. Gözlerim hızla açıldı ve anında alarma geçtim ama hiçbir şey duymadım.

“Nerede?” diye sordum kısık sesle. Başıyla doğruca ileriye işaret etti ve ben de öne geçip yavaşça yürürken herhangi bir tehlike işaretine karşı her tarafa baktım. Görev yerimizden birkaç metre kadar ilerledikten sonra durdum. “Kimseyi görmüyorum, burası temiz-”

Bir ayak tam belime inerek beni yere yapıştırdı. Kollarımı önüme alarak düşüşümü engelledim ama yine de acı tüm vücuduma yayıldı. Düşüncelerim girdap gibi döndü.

Başımı kaldırıp baktığımda Bradshaw'u tepemde dururken buldum, Jefferson ve Pete iki yanındaydı. Göğsümün derinliklerine korku çörekledi. "Ne halt ediyorsunuz siz?" diye hırlayarak ayağa kalkmaya çalıştım, bunun olduğunu düşündüğüm şey değil de bir şaka olduğunu söylemeleri için onlara bir fırsat veriyordum.

Dizlerimin üzerine kalktığım anda Bradshaw omuzlarımı geriye itti ve tekrar yere kapaklandım ancak bu defa üstüme çıkıp vücut ağırlığıyla gövde mi ve kollarımı yere sabitledi.

Altında çaresizce kıvrandım. Korku iliklerime kadar işledi, aldığım nefesler hızlanıyor, daha boğuk ve hırıltılı çıkmasını sağlıyordu. "Bir günde iki saldırı mı? Lanet olası üretken bir psikopatsın," diye bağırıp yüzüne tükürdüm. Kalbim göğüs kafesimi zorluyordu, tek görebildiğim Bradshaw'un kısılan, soğuk mavi gözleriydi. O beni görmezden geldi ama Jefferson ve Pete, sanki onları ikna ettiği şeyi tamamen kabul etmemişler gibi birbirlerine endişeli bir bakış attılar.

Öfkeye odaklanmaya çalıştım. Korku sizi mantıksızlaştırıyordu, en azından öfke biraz daha ayakta tutardı. Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirdim. *Henüz hiçbir şey yapmadı. Belki bir şey yapmaz. Sadece beni korkutmaya çalışıyorlar.*

Bradshaw öne doğru eğilip KA-BAR bıçağını çıkardı. Gerçek bıçağı. Başka insanların göğsüne saplamak için tasarlanmış, siyah, askeri sınıf bir bıçak.

Yüzümdeki kan çekildi.

"Bırakacak mısınız?" Bradshaw'un sesinde hiç pişmanlık yoktu. Şaka yapmadığı açıktı ama kararlılığının sarsılmasına izin vermedim.

Öfkem geri dönüp sözlerimi körükledi. Bu noktada, bu artık şahsi bir meseleydi. “Hayır. Şimdi, siktir git üstümden,” dedim.

Sözlerimden etkilendiyse bile bunu belli etmedi. Jefferson başımın yanında diz çöktü ve Pete ayak bileklerimi sertçe tuttu.

Göğsüme dehşet dolunca çığlık attım, “Siz ne yapıyor-” Jefferson eliyle ağzımı kapatıp dudaklarımdan ses çıkmasını engelledi.

İçim adrenalinle doldu ve onlara karşı *sertçe* debelendim. Hayatım için, sonraki nefesim için mücadele ettim. Beni öldürecekler miydi? Hepsi pes etmediğim için miydi? Bunların derdi neydi böyle? Kaçma girişimim işe yaramazdı; beni kurban edilecek bir kuzu gibi kıstırmışlardı. Bradshaw tekrar bıçağını kaldırdı, düz kısmını karnımın yumuşaklığı boyunca kaydırды, soğuk metali tenimde yakarcasına gezdirdi.

Onu üstümden atıp yardım için haykırmaya çalıştım, çaresizce tekmeler attım. Sonra soğuk hava karnıma çarptı ve savaşı her uzvum donup kaldı; damarlarımdaki kan da dondu.

Nefesim hızlı, vahşiydi. Bradshaw yeleşimin fermuarını açarken yüzümün yanından yaşlar damladı. Bıçağını tişörtüm boyunca gezdirip kumaşı ve sporcu sutyenimi zahmetsizce kesti, göğüslerimi serin gece havasına maruz bıraktı. Meme uçlarım sertleşti ve kemiklerime korku yerleşti.

Jefferson’ın elini ısırmaya çalıştım ama diğer eliyle çenemi sıkıca kapalı tuttu. Boğazımdan boğuk bir çığlık kaçtı ve bir kez daha becerebildiğim kadar sertçe çırpınmaya başladım. Hepsinin gözü çıplak meme uçlarımdaydı. Utançla doldum ve onları döverek bayıltmak istedim.

Bunu neden yapıyorlar? Bu Riot’un yaptığı her şeyden daha kötü.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı ve enerjim hızla azaldı. Zihnim kendini kapatıp hayatta kalma moduna giriyordu.

Hareketsizce uzanıp vücudumun gevşemesine izin verdim. Karanlıkta tek ses zorlukla aldığım nefeslerdi.

Bradshaw tepemden bana boş gözlerle bakıyordu. Bana ne yaptığı ya da ruhsal durumum üzerindeki etkisi umurunda değildi. Gözlerimi onunkilere kilitledim, elimde kalan tek şeyi, öldürücü bakışımı bırakmayı reddettim.

Alçak sesle güldü, sanki bana acıyormuş gibi kaşları çatıldı.

“Hâlâ savaşıyor musun? Lanet olsun, zor birisin.” Bradshaw hançerinin ucunu sağ tarafıma, göğsümün hemen altındaki hassas ete dayadı. Keskin ucunu içeri itti ve Jefferson’ın terli avucuna doğru çığlık attım. Acı sistemime hücum etti ama acıdan çok, Bradshaw’un kendini sabitlemek için hassas eliyle kaburgalarımı sıkışını hissettim. Kasığımın üstündeki kasığı çok sıcaktı ve kanıma karışan korku, birdenbire tahrike dönüştü.

Bu çok boktan.

Çığlığım iniltiye dönüştü ve Bradshaw’un gözleri benimkileri yakaladı, vücudumun ona ve acıya nasıl tepki verdiğine dair tek bir ayrıntıyı bile kaçırmıyordu. Tanrım, diğer ikisinin fark etmeyecek kadar ilgisiz olduğunu umdum. Bundan tahrik olmalıydım, hayır, bundan tahrik olmuyordum. Sonraki yükselen iniltiyi bastırmak için altdudağımı ısırdım.

Jefferson sarsıldı. “*Bones*, sadece onu korkutacağımızı söyledin. Bu çok ileri gitti.” Kararsızca Bradshaw’dan Pete’e döndü.

Pete’in ayak bileklerimi tutan elleri titredi. “Canını yakıyorsun!” Sesi gerçekten şok olmuş ve endişeli geliyordu. *İnlemele- rimdeki zevki duymadıkları için tanrıya şükürler olsun.*

Bradshaw ikisini de görmezden gelerek şeytani gözlerini üzerimden ayırmadı ve bıçağı hilal şeklinde, acı verici bir yavaşlıkla göğsümün şeklini takip ederek kaydırıldı. Kıvranıp kalçamı kaldırdım. Acı beni uçururken şehvetli gözleri, kavrayan elleri ve şişen kasığı sinirlerimi alevlendirdi. Başını eğip maskesini sadece dudaklarını açıkta bırakacak kadar çekti ve meme ucumu

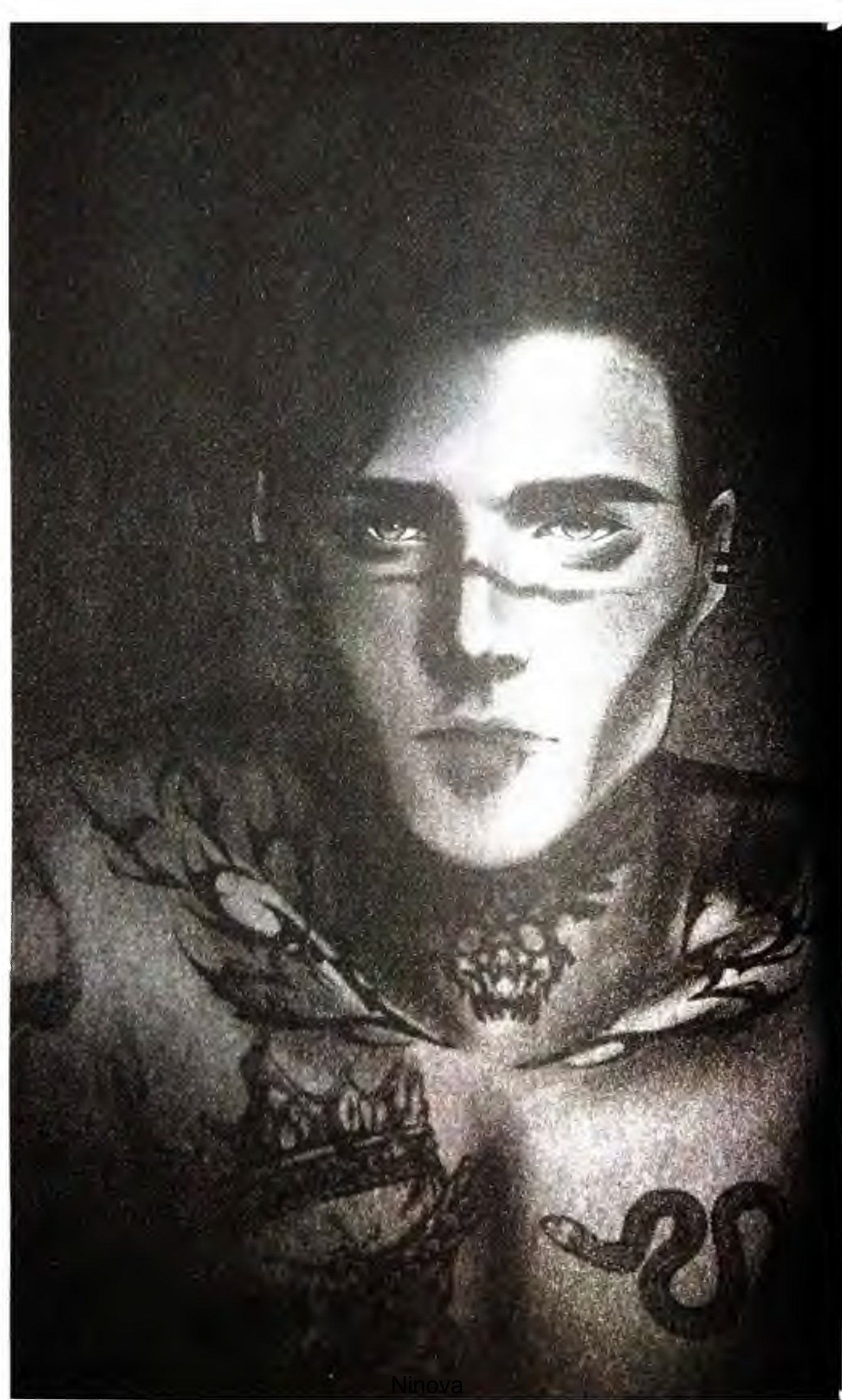
dişlerinin arasına aldıktan sonra dudaklarını etime yapıştırıp oraya bir öpücük kondurdu.

Kesiği göğüs kafesimin ucunda durdurdu.

Acı ve utançtan ama daha da ötesi, ücünün acımasızlığından gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı aktı.

Sıcak kan, yan tarafımdan akıp toprakta birikirken tenimi ısıttı. Jefferson elini ağzımdan çekip Bradshaw'u üzerimden itti. Jefferson, "Lanet olsun," diye lanet okuyup örtmek için yeleği dikkatlice memelerimin üstüne çekti. Elleri titriyordu. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni hızla kollarına aldı ve üsse geri götürdü. O benim gevşek, yorgun bedenimi taşıırken ben sadece onun arkasındaki Bradshaw'a bakabiliyordum, hâlâ bitiremediği bir yemekmişim gibi beni izliyordu. O maskesinin altında gülümsemişine emindim.

Bahse girerim, beni kırdığını düşünüyordu.

Ninova

dokuz

BRADSHAW

“SENİN KAHROLASI SORUNUN NE?” Pete beni bir ağaca doğru ittiğinde ona izin verdim. Hâlâ biraz önce onun esnek etinden dökülen kanı düşünüyordum. Gözlerini tutuşturan ateşi ve altımda uyluklarını birbirine sürtüşünü, kendini biraz rahatlatmak için umutsuzca kıpırdanışını.

Elbette hoşuna gitmişti. *Siktir*. Kafamı karıştırıyordu.

Elimi çenemde gezdirip dudaklarımın üstündeki maskemin yumuşak kumaşını okşadım. Jefferson'ın üssü ayağa kaldırmasını izledim. İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. İşleri kızıştıracığımı Jefferson'a söylemeliydim ama olup bitene kadar ne yapacağımı ben bile bilmiyordum. Gözlerinde yanan o nefretle bana baktığında, o nefreti kendim oyup çıkarmak istemiş ve tam olarak da bunu yapmıştım.

Eren çoktan buraya doğru geliyor ve acayip öfkeli görünüyordu.

Pete oflayıp küfrederek uzaklaştı, muhtemelen küçük Bunny'mizi kontrol edecekti. Sadece ufak bir kesikti. Yoldaşlarımın bu konuda çıkardığı dramatik havaya gülmek istedim. Hem de bir Riöt askeri için. Onun da benim gibi keyif aldığını

görmemişler miydi? Farklı bir perspektiften nasıl görünmüş olabileceğini düşündüm.

Hımm. Belki biraz fazla ileri gitmiştim ama dokunuşuma tepki verdikçe daha fazlasını görmek istemiştim.

Eren yanıma geldi ve bir şey söylemeden yumruğunu yüzüme geçirdi. Nefesim kesildi.

Bana daha önce hiç vurmamıştı. *Asla.*

Ona dönüp baktığımda gözleri hiddetle doluydu. Onun bile olmayan bir şey yüzünden. Gözlerim donuklaştı, onu ilgisiz bir şekilde süzdüm.

“Bradshaw. Aklından ne halt geçiyordu?” Kaşları acı içinde çatılmıştı. Zihnimle ilgili endişelendiğini biliyordum. Bunu hep biliyordum. Bazen, gölge birliklerde kalmaya aldırmamamızın nedeni bu mu diye merak ediyordum. Buradayken içimdeki karanlığın çıkmasına izin verebiliyordum. Bence Eren benden daha uzun zamandır biliyordu. Fakat ben de onun içindeki canavarı tanıyordum. “Bunun için cezalandırılacaksın. General Nolan’ın ondan hoşlandığını biliyorsun.” Başını iki yana sallayıp dişlerini sıktı.

Soğuk, ölü kalbimden bir keder sızısı geçti. Bu hayatta sahip olduğum tek şey kardeşimdi ve ben de onun için öyleydim. Ama benim genç yaşta öleceğimi ne kadar erken anlarsa o kadar iyiydi. İçinde bulunduğumuz iş kolunda bu kadar uzun süre hayatta kalmam bile bir mucizeydi.

Düşüncelerim Abraham’a döndü. *Ben olmalıydım.*

Göğsümde bıraktığı soğukluk, yayılmaya devam eden bir enfeksiyon gibiydi. Yerin altına girmek ve yerime Abraham’ı göndermek istiyordum. Olmam gereken yer orasıydı.

Eren konuşup bana ders veriyordu ama onu duymuyordum. Arkasına doğru, uzaktaki Bunny’ye baktım. Yoldaşlarım etrafını sarmıştı, yan tarafını sarıyor ve durmadan özür diliyorlardı.

Gözlerim kısıldı ve dişlerimi sıktım. *Bu kız tam bir felaketti.* Ama bu düşünce bir gün önce olduğu gibi göğsümü öfkeyle doldurmuyordu ve bu tepemi attırıyordu.

Eğer bırakması için ellerini kırmam gerekiyorsa onu da yapardım.

Bunny bana doğru baktı, o parlak, bal rengi gözlerinde benim için duyduğu endişe vardı. Gözlerinde umduğum gibi bırakma kararlılığının yandığını görmedim. Onun yerine öfke ve öncekinden çok daha fazla irade vardı. Dilini o dolgun dudakların üzerinde gezdirdiğinde onları daha fazla karanlık şehvetle kuşattı. Önceki çavuşunun ona âşık olmasına şaşmamalıydı. Onda biraz gölge görmüş ve kendisi için almıştı.

Bir Riöt'u asla sevemezdim.

Yumruklarımı iki yanımda sıktım. Neden o olmak zorundaydı? Neden hayatta kalan tek Riöt o olmak zorundaydı? Bakışları içimde istenmeyen bir zonklama yarattı. Bakmayı ve doğru düzgün araştırmayı reddettiğim bir şeydi.

Omuzlarımın utanç verici bir gevşeklikle düşmesine izin verdim ve bakışlarımı Eren'e çevirdim.

Söylediklerinin tek kelimesini bile duymadığımı biliyordu, bezginlikle ellerini havaya kaldırdı.

Kesin bir ifadeyle, "Kalamaz," dedim.

Eren'in yüzü başta ifadesizdi, sonra gözlerimdeki acıyı görmüş olmalıydı ki yüz hatları anlayışla yumuşadı. Bende her zaman benim bile kendimde göremediğim şeyleri buluyordu. Ne kadar yorgun olduğumu görüp görmediğini merak ettim. İşte o yorgunluğu hissediyordum.

"O Abraham değil. Ona ihtiyacımız var," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, değil. Ondan daha kötü olacak. Ölüp ölmemek umurunda değil. İntihara meyilli bir ölüm makinesi olmak için eğitilmiş."

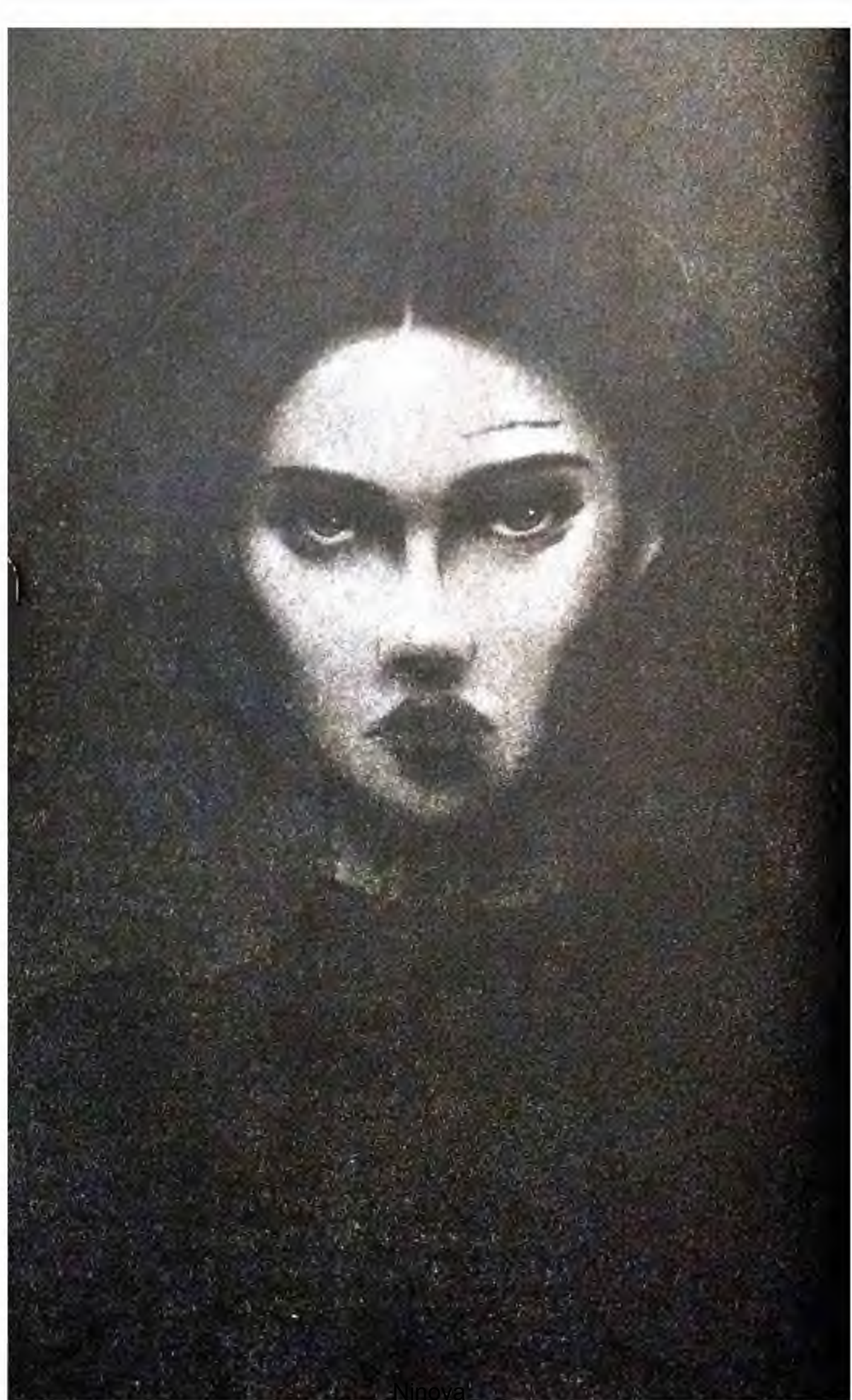
Eren'in gözleri büyüdü. "Konuşma şekline bakınca sanki onu önem-"

"Dikkat et," diye hırlayıp omuzlarını geriye doğru ittim.

"*Sakin ol.* Zaten sayende boktan bir gece geçiriyorum." Eliyle yüzünü sıvazladı. Araziye çıktığımızdan beri sakalı uzamıştı. Onu benden beş yaş daha büyük gösteriyordu ama belki de strestendi. "Görev sırasında ölürse ne olacak o zaman? Tek bir amacımız var ve o da onu eve götürmek değil. Planı bozmayı bırak." Omzuma vurdu ve gözlerim yine kıza kaydı. Onun öldüğünü gözümde canlandırımdı, Abrahm'ın tekrarıydı.

Sıcak kanın ve mide bulandırıcı çığlıkların anıları bir gelgit gibi üzerime kapandı, beni umutsuzluğun derinliklerine sürük-lüyordu. Ancak bu sefer, ışığa doğru uzanan Abrahm'ın titreyen, soğuk elleri değil, onunkilerdi.

Kararımı kesinleştirirken sesim duygusuzlaştı. "Gitmesini sağlayacağım."

Ninova

on bir

NELL

EREN DENEME BASKINI İÇİN BİZİ ÜÇ GRUBA AYIRMIŞTI. Hem düşman üssüne sızmak hem de rehine-leri kurtarmak için eğitimde sadece üç günümüz kalmıştı. Bunu yaptıktan sonra, onları tahliye noktasına geri götürmemiz gerekiyordu. Bu da rehine-lerin *yaralı* olup olmamasına bağlı olarak yaya olarak bir günlük yolculuk demekti.

Şimdiden son haftaya geldiğimize inanmak zordu. Üç haftadan çok, *çok daha* uzun sürmüş gibi hissettiriyordu.

Bir çayıra inen kısa uçurumun kenarına yerleştim, güvenle öldürecek atışı yapabileceğim kadar yakındım. Eğer bugün sah-te tahliye esnasında onları koruyamazsam, o zaman ekiplerinde olmayı hak etmiyorum demekti.

Altısını tespit etmek kolaydı. Bradshaw bir başına olan tek kişiydi. Yalnız çalışıyordu ve tek desteği keskin nişancısıydı. Yeni bir ortak için talepleri bunlardı. Abrahm'ın ölümünden sonra uzun mesafede uzmanlaşmış biriyle çalışmak istediğini tahmin ediyordum. Gerçi benim yakın dövüşte de uzmanlaştığım düşünülünce Eren'in onun taleplerine şüpheyle yaklaştığından emindim.

Henüz gerçek görevin detaylarını almamıştık ama Eren'i gizlice dinlediğim kadarıyla çok az ile hiç görüş noktası olan, uzak

Ian başını kaldırıp tereddütle Eren'e baktı. Ama ikisi de konu hakkında yorumda bulunmadı. Eren sadece başını salladı. Dudakları düz bir çizgi halini almıştı.

"Tamam. Pekâlâ, biraz uyu... Bu akşam Bones'un yanında uyumak senin için sorun olur mu?"

Tabii ki olur. Bana zarar verdi ama ayrıca içimde gerçekten karanlık ve rahatsız edici olan bir şeyleri uyandırdı.

Düşüncelerimi yuttum.

"Benim için endişelenmene gerek yok, Çavuş."

Eren bir süre beni izledikten sonra başını sallayıp çadırına çekildi. Bu gece birinin gözüne bir damla uyku girerse mucize olurdu. En sonunda kendime zaman ayırıp uzun bir nefes aldım, kanla kaplı siyah taktik eldivenlerime baktım. *Harika*. Her birimizin getirebildiği tek bir yedek tişört vardı, o yüzden harap olanı çıkarıp yeni bir tişört giydim.

Gözlerim Bradshaw'a kaydı. O çoktan mevziimize dönmüş, her zaman olduğu gibi yan yatmıştı. Uyku tulumlarımızın etrafındaki çalılar mükemmel bir mağara oluşturuyor, dağın soğuk havasına karşı nispeten sıcak tutuyordu.

Öfke içimde süzülüyor, göğsüme gömüldükçe daha da büyüyordu. O da diğer ikisi gibi cezalandırılmayacak mıydı? Muhtemelen cevap hayırdı, o Eren'in *kıymetli* ikiziydi.

Daha önce hiç kimseyi onun kadar incitmek istediğimi sanmıyordum. *Onu kesebilirdim. Beni korkutmak mı istiyor? Korkudan aklını kaçırmasına neden olabilirim. Onu kendi ölümlülüğüyle yüzleştireceğim.*

Onun yanına yerleşip yan tarafımdaki acıyla irkilirken kafamda karanlık düşünceler köpürüyordu. İz kalacaktı ve her gördüğümde onun aptal, muhteşem yüzünü düşünecektim. Bir an için, maskesini yukarı çekişini ve dudaklarının meme ucumdaki hissini düşündüm. Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Bunu düşünmeyi bırak.

Dizlerim zonkladı ve onlarla da ilgilenmediğimi hatırlattı. Ama öyle yorgundum ki sabaha kadar beklemeleri gerekecekti. En sonunda sırtımı yere koyduğumda dudaklarımdan ufak bir inilti kaçtı. Sesle birlikte Bradshaw yanımda gerildi. Onunla konuşmaya zahmet etmedim. Çok yorgundum ve yapabileceğim bir şey yoktu. Bırakmamı istiyordu, ben de ona bırakmayacağımı gösterecektim. Hepsine gösterecektim.

Üssümüze bir kez daha sessizlik çöktü ve uykunun iplikleri beni ele geçirmeye başladığı sırada kısık sesli fısıltısı beni uyardı.

“İyi misin?”

Ne haltlar dönüyordu? Hayır. Hayır, iyi falan değildim.

İyi olmaktan çok uzaktım.

Cevap vermek yerine uyuyormuş gibi davrandım. Şu anda onunla başa çıkabileceğim bir gerçeklik yoktu. Bıçağımı kınından çıkarıp göğsüne saplamaya çok yakındım.

Yüzünü bana döndü. Nefesi boğuktu ama ılık bir sis gibi tenime dağıldığını hissediyordum. Silüetini görebilecek kadar gözlerimi açtım. Hava karanlıktı ve beni izliyordu. Siyah kumaş maskesi yüzünün çoğunu örtüyordu ama yüzümü incelerken gözlerinde beliren ıstırapı gizleyemiyordu.

Ben bakmadığım zamanlarda bana böyle mi bakıyordu? Orada çok fazla acı vardı. Bir insanın taşıması gerekenden çok daha fazlaydı. Bu yükü biliyordum.

Gözleri, bıçağının etimi kesmesine izin verdiği yan tarafıma indi. Bradshaw elini kaldırdı ve ondan uzaklaşmamak için kendimi zorlayarak yerimde tuttum. Parmaklarını nazikçe yan tarafıma koydu, kumaşın altındaki yarada usulca gezdirdi.

Dokunuşu ne kadar hassas olursa olsun acı vericiydi. Kaşlarım çatıldı ve dudaklarım keskin bir nefesle aralandı. Parmak uçları sıcaktı. Sıcaklık ve acı uyluklarımdan arasına yerleşti. Gözleri

yüzüme doğru kalktı ve uyanık olduğumu bilsin diye gözlerimi açtım. Elini yan tarafımdan çekmedi ve gözlerini kaçırmadı.

O solgun gözler ruhuma işledi. *Ne arıyor?*

Belirsizlikle uğraşırken sığ bir nefes aldım. Onu okuyamıyordum. Bakışlarım dudaklarına indi, sonrasında gözlerimi tekrar kapatmaya karar verdim.

Ondan sonra bir süre daha hareket etmedi. Yan dönmek yerine yanıma uzandı, elinin ağırlığı kaburgalarımın üzerinde kaldı, göğsünün sıcaklığı içime sızıyordu. Acı dinmeye başladı ve elinin sıcaklığı bana Bradshaw her ne kadar soğuk ve umursamaz olsa da bir parça kalbi olduğunu hatırlattı.

Eren bıkkın bir halde, “Bunny, ellerini aşağıda tut. Rakibinden daha ufaksın, o yüzden ağırlıklarını onlara karşı kullan,” diye bağırdı. Ben yerden kalkarken Ian, Harrison ile birlikte kendini beğenmiş bir kahkaha attı.

“Biliyorum,” diye hırlayarak karşılık verdim. Günü bitirmeye hazırdım ama işimizin ne zaman bittiğini bize söyleyecek olan Eren’di. Kaburgalarım hâlâ ağrıyordu ama bunun beni engellemesine izin vermeyecektim.

Antrenman çemberi, ilk hafta keşfettiğimiz düz bir çayırılıkalandı. Eren her sabah güneş doğmadan önce buraya gelip birbirimizi dövmemizi istiyordu.

Gözlerim Bradshaw’unkilerle buluştu. Saçları ıslak ve geriye taranmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, Jefferson ile dövüşmemi izliyordu. Bradshaw’un maskesinin köşesi pis bir sırtıtışla yukarı kalktığında içimdeki öfke on kat daha yoğunlaştı. Bana saldırdığı gecedan beri çok daha uysal davranıyordu ama bunun ne kadar süreceğinden emin değildim. Bir yanımda bunun tek sebebinin Eren’in kardeşinin üzerine demir yumrukla gitmesi olduğunu düşünüyordu. Denemeler ve eğitimlerle, uzun gece nöbetleri ve kamp ateşi etrafında rahatsız edici yemeklerle geçen

iki hafta olmuştu. Ve her nasılsa Bradshaw'dan sadece birkaç yakıcı bakış kazanmayı başarmıştım. Konuşmalarımız en fazla iki üç kelimeden oluşuyordu ama eskisi gibi kavga etmiyorduk. Ah, yaşasın.

Muhtemelen onunla konuşma konusundaki isteksizliğimin yardımı oluyordu. Bu işin bittiğini düşünüyordu. Kazandığını. Beni hazırlıksız yakaladığı için ona boyun eğeceğimi sanıyordu.

Öyle düşünebilirdi.

“Hadi ama Bunny. Bu konuda kendimi kötü hissettiriyorsun,” dedi Jefferson alaycı bir tavırla.

“Siktir git.” Yan tarafıma kan tükürdüm, anında üstüne toprak yapıştı.

Jefferson elini uzattı ve ona doğru gelmemi işaret etti. Açık kahverengi saçları terden ıslanmış ve alnına yapışmıştı. Kendi kendime onlara karşı yumuşak davranacağımı, gerçekten üstünlük sağlamadan önce üstünlük sağladıklarını düşünmelerine izin vereceğimi söylemiştim ama buraya kadardı.

Bıçağımı kınından çıkarıp ona saldırdım. Ani cesaretim karşısında gözleri parladı. Hızlı hareketlerime tepki gösteremeyecek kadar hantaldı. Çabucak eğildim ve göğsüme darbe indirme girişiminden kurtuldum. Bacağımı altından kaydırduğımda sırtının üstüne yere yapıştı. Darbeden dolayı boğuk bir nefes aldı. Hiç tereddüt etmeden karnının üstüne binip çenesine bir tane geçirdim ve bıçağımın keskin kenarını sakalla kaplı boğazına dayadım.

Jefferson'ın kahverengi gözleri büyüdü ve rengi soldu. Ona alayla bakıp öne doğru eğildim, “Ah, Jobs, bu konuda kendimi kötü hissetmeme neden oluyorsun,” diye tatlı bir şekilde fısıldadım.

Burun delikleri genişledi ve duymakla hiç ilgilenmediğim aptalca bir şey söylemek için ağzını açtı. Bıçağımı kan çıkana kadar etine bastırduğımda hareket etmeyi bıraktı.

Eren monoton bir sesle, “Bu kadarı yeter, Bunny. Colt, sırada sen varsın,” diye emretti ama bana bakarken gözlerinde beliren parıltıyı kaçırmadım. Beni teşvik eden bir ateşti. *İyi iş*. Resmen bunu söylediğini duyabiliyordum.

Ian antrenman çemberine girdi ve canına okudum. Aynısı Harrison ve Pete için de geçerli oldu. Soğuk bakışlarından, şimdiye kadar gerçek becerilerimi saklayıp onlarla oynadığımı anladıkları belli oluyordu.

Pete duyabileceğim kadar yüksek sesle, “Bir Riöt’a da yılan olmak yakışır,” dedi. Nedense buna diğerlerinden daha sert tepki veriyordu. *Zavallı ezik*.

“Bir Malum’a da bu konuda mızızlanmak yakışır,” diye karşılık verdim. Pete’in gözbebekleri büyüdü ve sanki bu konuda gerçekten bir şey yapabilecekmiş gibi bana doğru gelirken nefesi keskinleşti. Kendimi hazırladım, bu defa gerekirse omzunu yerinden çıkarmaya hazırdım.

Ama tabii ki Bradshaw devreye girme ihtiyacı hissetti. Pete hemen durdu, ona olan sadakatlerinin bu kadar güçlü olması beni daha da kızdırıyordu.

“Oradaki en sert askerin sen olduğunu sanıyorsun, değil mi?” Bradshaw ensemdeki tüyleri diken diken eden boğuk ve öfkeli bir sesle konuşmuştu.

Eren ona ters ters baktı. “Bones, idmanlara katılmayacaksın. Bu adil olmaz,” diye uyardı.

Bradshaw kardeşini görmezden gelerek bana doğru yürüdü ve ceketinin fermuarım açtı, üstünde sadece koruyucu yeleği kaldı. Kollarını ilk kez gün ışığında çıplak görüyordum ve Yüce Tanrım, tam bir hayaldi. Kasları belirgindi ve damarları ise bıçağını kavrarken belirginleşmişti. Dar siyah taktik pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu, gözlerim bir anlığına oraya kaydı. O ölümcüldü ve vücudumdaki her içgüdü yüksek alarmda titredi.

Sanırım beni gerçekten öldürmek istiyor.

“Bones,” diye bir kez daha uyardı Eren ama boşunaydı.

“Buraya geldiğin anda bırakmış olmayı dilemeni sağlayacağım.” Bradshaw maskesinin altından sırtıttı ve bu, sırtımdan aşağı ürpertiler indirdi. Soğuk gözlerinin ardında korkunç şeyler dönüyordu.

Ona cevap verme zahmetine girmedim. Bunun yerine bıçağımı daha sıkı kavradım ve dövüş pozisyonuna geçtim. Bradshaw dövüşürken gözlemlemediğim tek kişiydi, sanırım bizi korumak ama aynı zamanda tekniklerini gizli tutmak içindi. Ona, Jefferson’a yaptığım gibi saldırarak değildim.

Dört takım arkadaşımız ona tezahürat yapıyor, kolumu kırmasını ve beni ağlatmasını söylüyorlardı. Yanaklarım yandı ama duygularımı uzak tutmak için kendimi zorladım.

Eğer Jenkins gibi dövüşürse, bu ölmüş olduğum anlamına geliyordu.

Bradshaw çok fazla merak etmeme izin vermedi. Dört uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapattı, öngörebileceğimden çok daha hızlıydı. İçgüdülerim devreye girdi. Zihnim darbelerine yetişemese de reflekslerim yapabildi.

Boğazıma doğru yumruk savurdu ve tam zamanında zorlukla geriye kaçtım. Maskesinin altındaki gülümsemesi sinsiydi, bu sadece gözlerini daha vahşi hale getirdi. Karşı hamlemi engelledi, böbreğime yaptığı ucuz vuruşu savuşturdum. Bundan keyif aldığını söyleyebilirdim. Bradshaw doğrudan üstüme geldi ve önden gelen saldırıyı savuşturmak için kollarımı kaldırıp onun numarasına kandım. Sağa doğru eğilip dalağıma vurdu. Boğulup acı içinde kaldım. Hatamdan faydalanarak çizmesini benimkine taktığında yere devrildim.

Bir saniyeliğine dünyam döndü ve alamadığım nefesle boğuldum.

Üzerime gelirken gülme cüretini gösterdi ama buna hazırdım. Ayak bileğimi onunkine dolayıp bizi yan çevirdim. Diziyle bizi durdurdu ve kolumu yere sabitledi.

“Zekice bir numaraydı,” dedi kısık sesle. Yanağını benimki-
ne dayayıp bacaklarımı ayırarak dizini arkamdan uyluklarımın
arasına yerleştirdi. “Ne yazık ki, daha önce gördüm.” Yanaklarım
kızdı ve bu tutuştan çıkmak için gereken tekniği bulmak adına
zihnimi zorladım.

Hiçbir şey. Zihnim bomboştu. Odaklanabildiğim tek şey,
tenime değen çıplak teninin sıcaklığı ve tam merkezimdaki ba-
cağının baskısıydı.

Diğerleri güldü, Bradshaw omurgamdaki ve kolumdaki ağır-
lığı artırıp geriye doğru büktü. Acıyla inleyip dişlerimi sıktım.

“Pes et. Seni yendim, Bun.”

“Hayır.” Dönmeye çalıştım ama zaten zonklayan koluma
daha fazla yük bindirdi.

“Ne kadar aptalca-” Kalçamı kasığına doğru kaldırdığımda
nefesi kesildi. *Sertçe*. Ben altından yuvarlanıp ayağımı göğsüne
dayayarak tüm gücümle onu geriye doğru tekmelediğimde öne
eğilip öksürdü.

Bradshaw geriye devrilip dirseklerinin üzerine kalktı, tekrar
üzerime gelmeye hazırdı ama onu toprağa yatırmıştım bile. O
mükemmel yüzünü yumrukladım ve o da yanağıma bir tane
indirdiğinde ağzımdan fışkıran kum ve kanın arasından gülüm-
sedim.

Birbirimize yumruklar geçirirken gördüğüm tek şey kırmı-
zıydı. Ben ne olduğunu anlamadan kollarımdan tutup beni
Bradshaw’un üstünden çektiler.

“Tanrı aşkına, ikiniz de şunu kesin!” Eren beni geriye itti
ve tekrar bana doğru atılmaya çalışan Bradshaw’un göğsüne
avucunu dayadı. Alnında yeni bir kesik vardı ve maskesi kanla
ıslanmıştı. Ona dudak büktüm ve bir kez daha atıldı. Eren’in

aramızda olmasına memnundum, eğer olmasaydı birbirimize ne yapardık bilmiyordum.

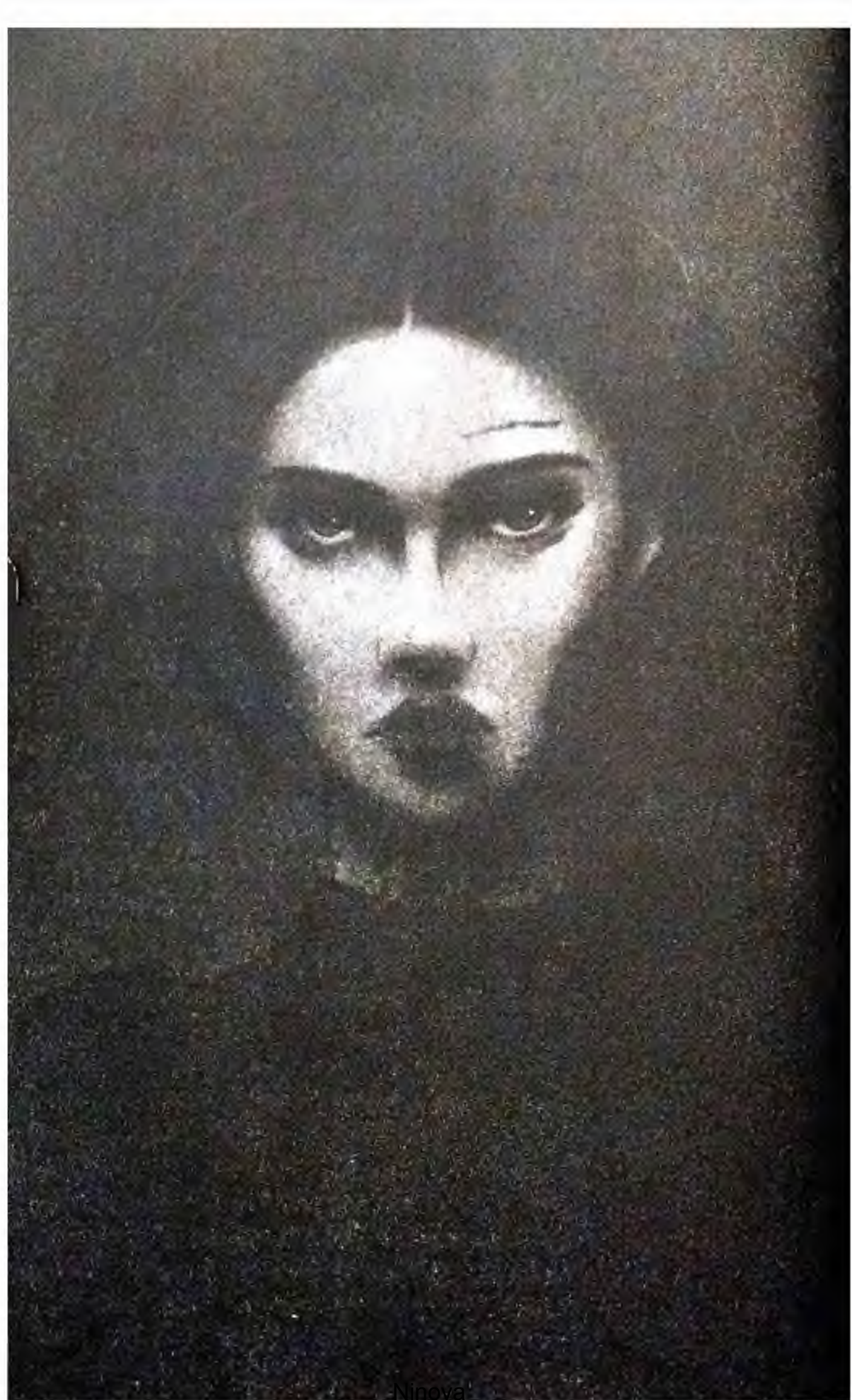
Bradshaw bana sanki uyutulması gereken vahşi bir hayvanmışım gibi bakıyordu.

“Emirlere itaat etmemenden bıktım,” dedi Eren daha sessiz bir şekilde, Bradshaw’un yüzüne doğru eğildi. İki rahatsız edici bir sessizlikle birbirine baktıktan sonra Bradshaw omuzlarını geriye atıp tek başına üsse doğru yürüdü. Çam ağaçlarının arkasında gözden kayboldu ve tekrar nefes alabildim.

Tırnaklarımın altındaki kanı temizlerken bütün gece sinirden köpürdüm.

Demek ki şeytanlar da kanayabiliyordu.

Ninova

on bir

NELL

EREN DENEME BASKINI İÇİN BİZİ ÜÇ GRUBA AYIRMIŞTI. Hem düşman üssüne sızmak hem de rehine-leri kurtarmak için eğitimde sadece üç günümüz kalmıştı. Bunu yaptıktan sonra, onları tahliye noktasına geri götürmemiz gerekiyordu. Bu da rehine-lerin *yaralı* olup olmamasına bağlı olarak yaya olarak bir günlük yolculuk demekti.

Şimdiden son haftaya geldiğimize inanmak zordu. Üç haftadan çok, *çok daha* uzun sürmüş gibi hissettiriyordu.

Bir çayıra inen kısa uçurumun kenarına yerleştim, güvenle öldürecek atışı yapabileceğim kadar yakındım. Eğer bugün sah-te tahliye esnasında onları koruyamazsam, o zaman ekiplerinde olmayı hak etmiyorum demekti.

Altısını tespit etmek kolaydı. Bradshaw bir başına olan tek kişiydi. Yalnız çalışıyordu ve tek desteği keskin nişancısıydı. Yeni bir ortak için talepleri bunlardı. Abrahm'ın ölümünden sonra uzun mesafede uzmanlaşmış biriyle çalışmak istediğini tahmin ediyordum. Gerçi benim yakın dövüşte de uzmanlaştığım düşünülünce Eren'in onun taleplerine şüpheyle yaklaştığından emindim.

Henüz gerçek görevin detaylarını almamıştık ama Eren'i gizlice dinlediğim kadarıyla çok az ile hiç görüş noktası olan, uzak

bir yer olacağını biliyordum. Keskin nişancı tüfeğimi, tabancam ve KA-BAR kadar kullanacağımdan şüpheliydim.

Bradshaw'un karanlığın içinden doğan bir gölge gibi hareket edip kırmızı işaretli sahte bıçağını kınından çıkarışını izledim. Bıçağını hazırlarken geniş omuzları kasıldı.

Diğerleri düşman ekibin izini sürdüğümüz küçük binanın etrafını sarmış, Bradshaw'un dışarıdaki korumalardan mümkün olduğunca çok sayıda kişiyi haklamasını bekliyorlardı.

Bradshaw ilk askerin arkasından sinsice yaklaşp bıçağını boğazına dayadığında parmağım yavaşça tetiğin etrafında kıvrıldı ve derin bir nefes aldım. Asker sessizce yere düştü ve Bradshaw herhangi bir ses çıkmasın diye askerin gevşek bedenini yavaşça yere indirdi. Düşman ekibin rolüne karşı tek kaşımı havaya kaldırdım. Sahte bir görevi bu kadar ciddiye alan sadece *LARP*çıları görmüştüm.

Bradshaw bir saniyesini bile boşa harcamadı. Çoktan harekete geçmiş, yavaşça bir sonrakine ilerliyordu. Onun bu kadar zahmetsizce çalışmasını izlemek vücudumda rahatsız edici bir ürperti yarattı. Aslında onları öldürmüyordu ama daha önce defalarca yaptığı çok belliydi. İnsan derisine bürünmüş bir şeytandı. Onu bu kadar akıcı şekilde hareket ederken izlemek, haftalardır görmezden gelmeye çalıştığım bir kaşıntıya neden oldu. İçimdeki bir şey onu arzuluyordu.

Kanım damarlarımda yanıyordu.

Düşmanlar Bradshaw'un varlığından haberdar olup binadan çıkmaya başladığında dudaklarımda acımasız bir gülümseme belirdi. Ian, Harrison ve Eren soldan yaklaşıırken, Jefferson ve Pete sağdan geldi. Bradshaw sayıca üstünlük sağlamadan önce ona ulaşamayacaklardı.

Derin bir nefes aldım ve tetiği çekerken nefesimi tuttum.

Tüfeğim geri teperek omzuma çarptı ama sabit tuttum, askerin şakağında kırmızı bir toz bulutu patladı. Kaskının darbenin

etkisini yumuşattığını umarak yüzümü ekşittim. *Bu yeni alıştıırma silahları kesinlikle yumruk gibi.* Gözümü kırpmadan yeniden doldurdum ve Pete'i göğsünden vurmak üzere olan sonraki hedefimi vurdum.

Tekrar doldurdum.

Ağaçlardan ve çalılardan bir duvarın arkasından bir dürbün parıltısı kendini belli etti. Bilinçli olarak algılayamadan vücudum yana döndü. Sahte kurşun az önce sırtımı dayadığım kayaya çarptı. Taşın yüzeyi kırmızı barutla kaplandı ve duman yükseldikten sonra rüzgârla taşındı. *Tanrım.* Hızla geri yuvarlanıp nişancının yerini tespit ettim. Tekrar ateş etmek üzereydi ama ben daha hızlıydım. Mermim karnına isabet ettiğinde devrildi.

Tekrar doldurdum.

Siktir. Bradshaw nerede? Gözlerim savaş alanını üç defa tardı ama onu göremedim. Rehineleri almak için içeri girmiş olmalıydı. Bradshaw omuzladığı iki topallayan rehineyle binadan çıkmadan önce üç adamı daha vurdum. Pete ve Ian ona yardım ederken Eren diğerlerini dışarı çıkarmak için içeri girdi.

Rahatlatıcı bir nefes aldım.

Şimdiye kadar gayet iyiydi. Eğer zorluğu bu kadarsa, ekipteki yerimi kesinlikle garantiledim demekti. Keşke saygılarını ve güvenlerini kazanmak da bu kadar kolay olsaydı.

Hepsinin sırtı dönüktü, binayı boşaltmışlardı ve üsse geri dönüyorlardı. Bulunduğum yerden tüm yollarını net biçimde görebiliyordum. Görünüşe göre günü bitirebilirdik-

Binadan elinde sahte el bombasıyla koşarak bir adam çıktı. Eğer kırmızı toz ekibime ulaşırsa sahte görevimizde başarısız olurduk. Tetiği çekmek kolaydı, benim için nefes almak gibiydi. Adamın kaskında patlayan kırmızı duman dikkatlerini çekti ve her biri tam anlamıyla şoka girmişti.

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi ama Bradshaw'un etkilenmemiş görüldüğünü görünce bu gülümseme çabucak

kayboldu. Sonuçlardan hoşnutsuz görünen tek kişi oydu. Tabii ki etkilenmemişti. Ne halt etmem gerekiyordu?

İntikam olarak göğsüne bir kurşun sıkmak istedim. Ama bu bana bütün gece sürecektir nöbet kazandırır.

Geri dönüş yolu boyunca onları dürbünümle takip ettim. Ağaçların arasında saklanan birkaç asker vardı ve ekibim daha bölgeden bile geçmeden onları kolayca avladım. En sonunda üsse döndüklerinde gözümü dürbünden çektim ve alnımı yorgunlukla yere dayadım.

Başardım.

“Eğer düşman olsaydım on dakika önce ölmüş olurdun.”

Gözlerim büyüdü ve arkamı döndüm, göğsüm adrenalinle dolarken dizlerimin üzerine kalktım. Kaburgalarım ve dizlerimdeki acıyla irkildim.

“Bones? Ne oluyor, üsse geri dönmen gerekiyordu. Sen ne zaman-”

“Kapa çeneni,” dedi sertçe.

Ciğerlerim sıkıştı ve anında öfkem alevlendi. Ayağa kalkıp göğsünü sertçe ittim. Etkilenmedi bile. Sadece soluk mavi gözleri küçümsemeyle kısıldı.

“Ne istiyorsun?” diye zehir gibi bir ses tonuyla sorarken fazlasıyla keskin ve son derece gerçek bıçağımı çektim. Sanki oyuncağı tutuyormuşum gibi baktı, sanki gerçekten kullanacağını düşünmüyormuş gibi.

“Bırakmanı istiyorum, *Bunny*.” Sesi soğuktu ve bugünkü tavrının ölümcül bir tarafı vardı. Tekrar bir şey denemezdi, değil mi? Bu düşünceyle yüzümün rengi soldu. Fakat önceki kavgalarımızın aksine, bugün tamamen yalnızdık ve ekibimiz duyma mesafesinin dışındaydı.

“Sana bırakmayacağımı söyledim. Bugün hepinizin kışını kaç kez kurtardığım hakkında bir fikrin var mı?” Onu tekrar

ittim ama geri çekilmedi. Bunun yerine ön kolumu acıtacak kadar sıkı kavradı.

Beni daha yakına çekerken gözleri hiçbir duygu göstermiyordu. “*Nell,*” diye fısıldadığında dudaklarımız arasındaki tek engel kumaş maskesiydi. Adım bir tehditten çok bir yalvarış gibi çıktı. Bradshaw’dan çok Jenkins’in sesine benziyordu. “Ekibimize katılmana izin vermiyorum. Ya bırakırsın... ya da ben bıraktırıyorum.”

Kolumu elinden kurtardım ve gözlerimde biriken yaşları görmemesi için ona sırtımı döndüm. Bu sahte görev tüketici hale gelmişti ve zihinsel dayanıklılığım kalmamıştı. *Başka bir şeye odaklan.* Keskin nişancı tüfeğimi boşaltmaya ve teçhizatı toplamaya başladım. Bu adamla konuşmak diye bir şey yoktu. Orta yol yoktu.

Adam kafayı yemişti.

Ellerini boynuma dolamadan önce çıkardığı tek ses, kısık bir iç çekiş oldu. Anında savaş ya da kaç tepkimi tetikledi ve dirseğimi kaburgalarına geçirdim. Bunu beklemiyordu, birlikte yere düştük; içgüdüsel olarak tutuşu gevşedi ve bu fırsatı değerlendirdi elinden kurtuldum.

Bir avuç toprak alıp yüzüne fırlattım. İnleyip gözlerini kapattı ama ben sürünemeden hızlı bir şekilde bana uzandı. Ayak bileğimi yakalayan eli tenimi yaktı, parmaklarını etime geçirdi.

Beni kendine doğru çektiğinde boğazımdan bir çığlık yükseldi. Beni altına almak için çabalıyordu. Aklıma antrenman maçından görüntüler geldi ve tekrar o durumda olmayı reddettim. Kaburgalarımındaki kesik zonkladı ve yan tarafımdan sıcak, ıslak bir his yayıldı. Haftalar içinde zaten birkaç defa açılmıştı. Kapalı kalması için dikiş gerekiyordu. Eren’e bahsetmeyi düşünmüştüm ama herkesin ekipten çıkmamı istediği bir ortamda, bundan vazgeçmiştim.

“Bradshaw, kalk üstümden hemen!” diye bağırdım ve bu tepesini daha da attırdı.

Ben hayalarına tekme atarken kolumu yere yapıştırdı.
İkimiz de inledik. *Sikerler.*

Ondan daha da uzaklaşmak için parmaklarımı toprağa sapladım.

“Lanet olası adımı bir kere daha sesli söylersen seni *gömerim*,” diye hırlayarak dizlerinin üzerine kalktı. Bu işin peşini gerçekten bırakmayacaktı. Ekipte olmama izin vermeyecekti.

Pes etmeyi öyle çok istiyordum ki. Bırakmak istiyordum çünkü aklı başında kim onun gibi birini korumak isterdi? Ölmeyi hak ediyordu. Ama aklımın gerisinde pes etmeme izin vermeyen küçük bir ses vardı.

Eğer pes edersem Patagonya’da olanlar hakkındaki gerçeği asla bulamayacağım.

Bradshaw bileklerimden tutup beni sırtüstü çevirdi. Yüzüme tereddütle baktıktan sonra el bileğime sanki kıracakmış gibi baktı. “Yapmak üzere olduğum şey için üzgünüm.”

Ne için üzgün olduğunu öğrenmek için beklemedim. “Ben de öyle,” deyip bacağıma dizinin etrafına doladım ve onu kenardan, kısa uçurumdan aşağı düşmeye zorladım. Ama bileğimi bırakmadı ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Çok yüksek bir düşüş olmadı, belki üç metreden fazlaydı ama sanki birçok parçalı ana ayrılmış gibi hissettirdi. Tek gördüğüm Bradshaw’un mavi gözleriydi; bütün öfkesi yok olmuş ve yerini ıstırap almıştı. Beni göğsüne doğru çekip kollarını etrafıma doladı. Eliyle enseme avuçladı. Panikten miydi, yoksa beni ikna etmeye çalıştığı kadar benden nefret etmiyor muydu?

Başını benimkine yaklaştırdı ve ciğerlerimdeki nefesi kesecek kadar büyük bir güçle yere çarptık. Bedenlerimiz hafif eğimli bayırda yuvarlandıktan sonra durabildik.

Her tarafım tozla kaplandı ve çakıllar yüzünden yüzümde yanıklar oluştu. Dallar ve dikenler karman çorman saç örgüme dolaşmıştı. Hareket etmeden önce acımı kontrol ettim. Bir

yerim kırılmış gibi hissetmedim, o yüzden toparlanarak küçük bir nefes verdim.

“*Siktir.*” Bradshaw birkaç metre öteden küfretti. Çoktan bana doğru gelmeye başlamıştı ve birkaç saniyede yanımda bitiverdi. Kıyafeti kirle kaplıydı. Gözlerinin etrafında ve burnunun kemerindeki kırmızı izler dışında iyi görünüyordu. Bana endişeyle baktığında şaşırdım. “İyi misin?”

Beni sırtüstü çevirdiğinde inledim, kaburgalarımındaki kesiği incelemek için yeleğimin fermuarını açıp tişörtümü göğüslerimin altına doğru kaldırdığında yüzümü ekşittim.

Yeni bir acı dalgasıyla dolarken zihnim bulanıklaştı.

“Siktir, açılmış.” Yan cebini açıp yeni bir medikal bant rulosu çıkardı. Çıplak tenime doğru yönelirken elleri titriyordu. Parmaklarının ucu sıcaktı, acı ile şehvet arasındaki o ince çizgi yine yüzünü gösterdi. Hoşlanmamam gerektiği halde hoşlandığım bir şeydi.

Bileğini kavrayıp sarmasını engelledim. “Dokunma bana, pislik herif.” Hırslayarak ruloyu elinden aldım, kendi titreyen ellerimle lanet şeyi açmaya koyuldum.

Eski bandajı çekip çıkarmamı sessizlik içinde izledi. İnlemek için dişlerimi altdudağıma geçirmek zorunda kaldım. Yaradan hızla kan sızdı. Ellerim istediğim kadar sakince hareket etmiyordu. Düşüşün şokundan mıydı, *ortağımın* bana saldırmış olduğu gerçeğinden miydi, yoksa zihinsel çöküşten bir saniye uzakta olduğum için miydi emin değildim.

Bandı göğsümün etrafına sararken ellerime ve karnıma kan bulaştı. Kayıp duruyor, daha kötü hale getiriyordu. Tişörtümü aşağı çekip kampa döndüğümüzde halletmek üzereydim ki, ellerini uzatıp benimkilerin üzerine koyarak titremelerini durdurdu.

Donakaldım, gözlerim onunkilere çevrildi. Alnı özür dilercesine kırıştı ama hiçbir şey söylemedi. Yavaşça bandı ellerimden aldı ve yaramı sarmayı bitirdi.

Bunu yaparken dikkatle onu gözlemledim. Şu anda zihninde bir savaş sürüyordu. Ekipten çıkmamı istediğini gayet açıkça göstermişti. Bunu gerçekleştirmek için elinden geleni ardına koymayacaktı. Ama sonra yaralandım diye üzülüyordu... Dişlerimi sıktım ve bunu daha fazla düşünmemeye çalıştım. Parmak uçlarını tenimde gezdirirken gözlerinde beliren karanlık, ahlaksız bakışına odaklanmamaya çalıştım.

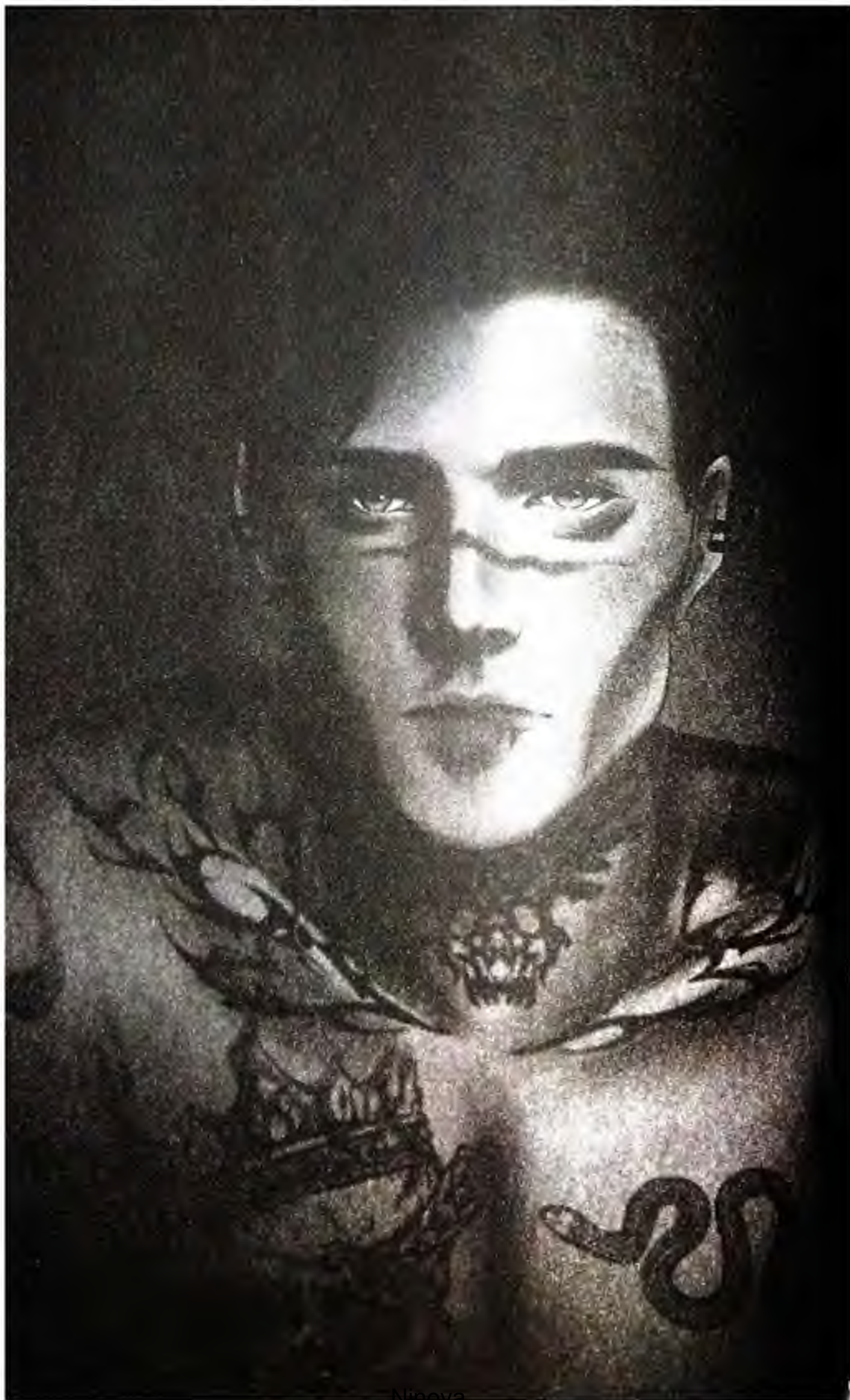
Bradshaw'un başparmağı kalçama saplandı ve yarattığı hisle istemsizce sarsıldım. Siyah maskesinin altından pis pis güldü. "Seni lanet mazoşist. Seni oymamın hoşuna gittiğini biliyordum. O yüzden mi gitmiyorsun? Hastalığını beslemeye devam ettiğim için mi?" Sesi boğuktu. Çökmekte olan bir adamı gördüğümde tanıdım.

"Belli ki acı vermekten hoşlanıyorsun. Benim sapkınlığımı keşfetmen benim suçum değil."

Gülümsemesi maskesinin altında genişledi ama gözleri donuk kaldı. Kanımla kaplanmış ellerini yanma doğru indirdi ve rahatsız edici bir sessizliği paylaştıktan sonra kendine gelir gibi oldu. Yavaşça kalktı ve hiçbir şey söylemeden, üssün olduğu yere doğru tek başına yürüdü.

Başımı geriye doğru yere attım ve birkaç dakika orada uzandım. Bana güvenmesini sağlamak için ne halt etmem gerekiyordu?

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Ninova

on iki

BRADSHAW

ELLERİMİN HER YANINA KANI BULAŞMIŞTI.
Sikeyim.

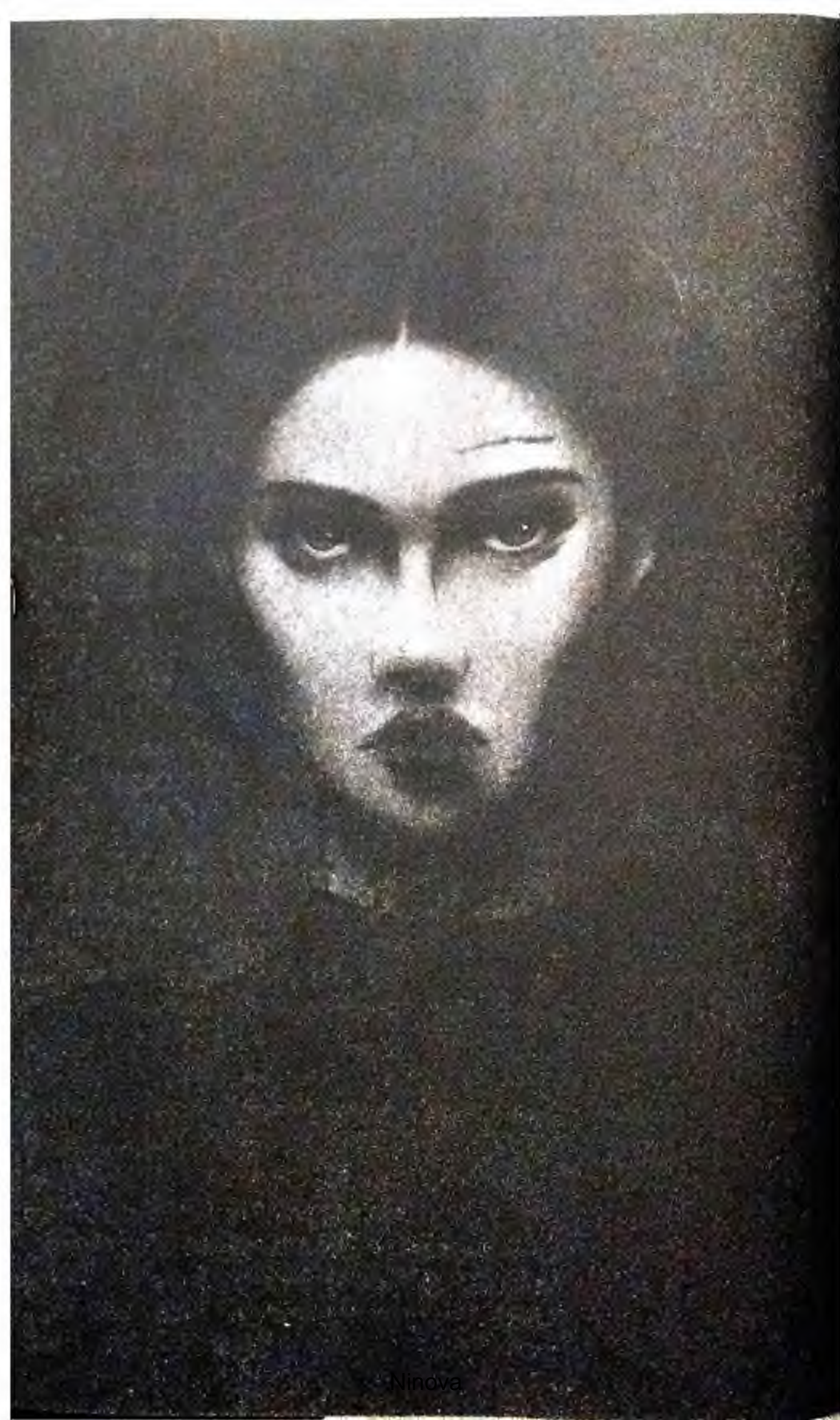
Sırtımı bir ağaca yaslayıp orman zeminine doğru kayarken kendimi toparlamak için derin, titrek bir nefes aldım. Ellerim kontrolsüzce titriyordu. Bu genellikle paniğimin başladığı, eğitimin ardından endişemin damarlarıma yayıldığı ve sadece ölümü düşünebildiğim andı. Ama onunlayken... Gözlerim parmak uçlarımdaki kanının parlak kırmızısına takıldı ve doğruca sikimi ısıttı.

“Lanet olsun,” dedim sessizce.

Ona bağlanma, diye hatırlattım kendime. Bacağım endişeyle ve pantolonumun içindeki şişkinliği yatıştırma dürtüsüyle zıplıyordu. *Kalmasına izin verme*.

Başımı sarıçam ağacının kabuğuna yaslayıp yavaşça nefes aldım, elim fermuarıma gitti ve sikimi çıkardım. Parmaklarımı kalınlığımın etrafına dolayıp sıvazlamaya başladım. Kanı uzunluğumun üzerinde kayıyordu, mastürbasyon yaparken düşünebildiğim tek şey, parmaklarımı keşiğinin üzerinde gezdirirken aralanmış olan dudaklarıydı. Gözlerinin şehvetli bir şekilde çırpınışı ve kalçasının dokunuşuma doğru kalkması.

Rahatlayışım hızlıydı, hiç tatmin edici olmadı. *Daha fazlasına ihtiyacım var*. Zorlanarak nefesimi bırakıp ormana doğru baktım. Ona kendimi daha çok gösterdikçe neden bana daha çok çekildiğini merak ediyordum. Ve daha da rahatsız edici olanı, ben onun için daha fazla açlık duyuyordum.

Ninova

on üç

NELL

IAN BANA BİR SU ŞİŞESİ ATTİ VE DUDAKLARINA YAYILAN KOCAMAN SIRITIŞLA SIRTIMA VURDU.

“Bugün orada çok iyi iş çıkardım, Bunny!”

Gülümsemem biraz yavaş ortaya çıktı çünkü ciddi miydi, yoksa alay mı ediyordu emin değildim ama gözlerinde samimiyet vardı ve dizlerimdeki taze morlukları ovalarken şüphelerim biraz uzaklaştı.

“O tepeden mi düştün, küçük Bun-Bun?” Jefferson tozla kaplı üniformama ve dağınık saçlarıma bakarak takıldı. *Bir bilseydi.*

Gülüyorsun gibi yaptım ve zorlanarak ellerimi harap olmuş dizlerimden çektim. “Bütün gün o lanet taşların üzerinde yüzüstü yattığım için oldu,” diye yalan söyledim.

Üssümüz artık sahte rehinelerle doluydu. Eren ve Pete onlarla ilgileniyor, güneş uzak dağların ardında batarken gece çökmeden önce onların yatacakları yerleri ayarlıyorlardı.

Bradshaw hâlâ dönmemişti.

Midem bulanıyordu ve endişem yüzümde yazılı olmalıydı çünkü Harrison bana tek kaşını kaldırarak baktı. *Bu kadar uzun süre orada ne yapıyor olabilir?*

“Bones için endişelenme. Patagonya’dan beri her eğitimden sonra mola vermek zorunda kalıyor,” dedi Harrison kayıtsızca. Sarı saçları bugünkü saldırıdan dolayı kirlenmişti. Yeşil gözleri alacakaranlıkta ve kamp ateşinde ıslı ıslı parlıyordu.

“Mola vermek mi?” diye sordum.

Ian ve Jefferson yüzlerini ekşiterek baktılar.

Harrison başıyla onayladı. “Abrahm’dan sonra yaşadığı travma sonrası stres bozukluğu çok kötü. Eğer gölge birlikte olmasaydık onu ekipten çıkarırlardı. Ama buna rağmen General Nolan onu çıkarmayı düşündü.” Eren’in ikizi hakkındaki konuşmamızı duymadığından emin olmak için gözlerim onun üzerinde gezindi.

Bradshaw neredeyse ekipten çıkarılıyor muydu? Bu noktaya gelmesi için durumun ne kadar kötü olduğunu hayal bile edemiyordum. Bizim gibi gölge birlik askerleri, yeraltı komutanlarını pek ilgilendirmezdi. İntihar görevlerine gitmeye hazır olduğumuz ve var olmadığımız sürece, ruhsal durumumuz umurlarında olmazdı.

“Daha önce nasıldı? En çok ne tür görevlere gidiyordunuz?” Yemeğimden bir ısırık alıp ateş başında bacaklarımı ısıttım.

Ian eldivenlerini ateşin kenarındaki büyük kayalardan birinin üzerine koydu. Nehirde yıkadığı için sırlıslık olmalıydı. “Eminim onun hakkındaki korku hikâyelerini duymuşsundur ve muhtemelen çoğu doğrudur ama o zamanlar şimdiki kadar pislik değildi,” diye mırıldandı. Jefferson küçük bir onay homurtusu çıkardı.

“Evet, yoldaşlarının tişörtlerini kesip çıkarması... daha az olasıydı, orası kesin,” diye takıldı Harrison. Omzunu dürttüm ve ona, “*Kapa çeneni,*” der gibi baktım. Ellerini masumca kaldırıp güldü.

“Malum öncelikle diğer ekiplerin hayatta kalamayacağı tüm boktan işleri yaptı. Yabancı ülkelerde apartman dairelerinde ya da Patagonya gibi hiçliğin ortasındaki yerlerde pusuya yattığımız uzun operasyonlar olurdu.” Jefferson durup bana baktı, gözlerini kaçırdı ve sonra gözlerime geri baktı. “Neden Riöt planlandığı gibi gelmedi?” Sesi sert değildi ama derinlere kök salmış bir acı ve gerçeğe duyulan bir özlem vardı.

Beni rahatsız etse de gözlerimi onunkilerden ayırmadım. “Bize farklı emirler verildi.” Kısa tuttum. Jefferson’ın gözlerindeki güvensizlik bana bunu yutmadığını söylüyordu.

“Abrahm’a ne oldu?” Konuşmayı değiştirdim. İşin yumuşak, insani tarafına girmek yerine tamamen bilgilendirici bir şekilde devam edersem, paylaşma olasılıkları daha yüksekti. Haftalar boyunca yemek yerken birbirleriyle konuşmalarını dinleyerek edindiğim bir bilgiydi.

Ian dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi ve bana yan gözle uzun uzun baktı. “Hedeflenmişti.”

Gözlerim daha fazlasını öğrenmek için Jefferson ve Harrison’a kaydı ama onlar sadece başlarını iki yana salladılar. Ölen yoldaşlarına ve Bradshaw’a duydukları sadakat övgüye değerdı. Söylemelerine gerek yoktu, söylemek istedikleri şey havada ağırlaştı.

Bu Bradshaw’un anlatması gereken bir hikâye.

“Peki ya siz? Bones ile kıyaslandığında iyi görünüyorsunuz,” dedim dikkatlice. Suratları asıldı ve birkaç saniye boyunca gözlerini kamp ateşinin titreyen alevlerine dikip baktılar.

Jefferson ellerini ovuşturdu, rahatsız olduğunda yaptığı ufak bir tikti. O mırıldanırken gözlerine baktım. “Bir kâsenin iyi durumda görünmesi çatlakları olmadığı anlamına gelmez. Ayakta duran bir at koşabilecek durumda olmayabilir.”

“O halde iyi değilsiniz.” Açık sözlü. Doğrudan.

Bu Jefferson'ın kaşlarını çatmasına neden oldu ama başını sallayarak onayladı. "O hepimizin kardeşiydi ama son anlarında yanında değildik." Harrison ve Ian huzursuzca kıpırdanıp kampın etrafına bakındılar, eminim Bradshaw'un bu konuşma sırasında geri dönmesinden endişeleniyorlardı. Bu konuda konuşmalarına hiç izin verilmiyor muydu? Bu zalimce görünüyordu.

"Ve Bones yanındaydı," diye mırıldandım.

Üçü de aynı anda başını salladı.

"Ondan sonra eskisi gibi olmadı. O gece Bones'un bir parçası Abraham ile birlikte öldü. Ve kalbinde bir karanlık doğdu," diye açıkladı Harrison. Bu sözleri duyunca midem bulandı.

"Siz hâlâ bunun Riöt'un suçu olduğunu düşünüyorsunuz. Bones bunun Riöt'un suçu olduğunu düşünüyor." Sesim sert ve soğuktu.

Jefferson çenesini kaşdı ve sanki tüm şeytanları yeniden uyanıyormuş gibi bana baktı. "Kimse senin *farklı emirler aldık* hikâyesi destekleyemez, Bun-Bun. Tek bildiğimiz sizin hiç ortaya çıkmadığınız."

Dizlerimdeki ellerimi yumruk yaptım. "Sizin de güncellenmiş emirleri almanız gerekiyordu." Gözlerim şüpheyile Ian'a kaydı. Sinyalci olarak, hava kuvvetleriyle temasta olmalıydı.

Harrison krakerinden bir ısırık aldı ve ağzı dolu halde konuştu. "En azından biz kendimizi koruyabildik. O gece sadece bir askeri kaybettik."

Ben herkesi kaybettim.

Timim öldürüldüğünde benim de bir parçam ölmüştü. *Benim hatamdı.* Gülümsemem ile birlikte geriye kalan tüm ahlaki değerlerim de yok olmuştu.

"Peki ya sen, Bunny? Tüm timini kaybettikten sonra *iyi misin?*" Ian bandajlı avucuna dayanırken sordu. Kahverengi gözleri ateşin ışığıyla aydınlandı. Zalimce bir soruydu.

Üçü de dikkatle beni izliyordu. Ne yazık ki istediğimden daha fazla cevap verdiğim bir soruydu. Kelimelerin acısı çekilip alınmıştı.

Kütüklerin altında titreşen közlere baktım. “Ben de aynı değilim. İşlevsel bir insanın aynı kalabileceğini de sanmıyorum.”

Harrison ateşe bir kütük daha atarak, “Eh, ne oldu peki?” diye üsteledi.

Jefferson koluna yumruk attı.

“Tanrım, ne var? Hayatta kalan tek kişiden duymak istiyorum. Artık bir efsane gibi.”

“Sorun değil. Bu konuda konuşmak beni rahatsız etmiyor.”

Parmaklarımı birbirine geçirdim ve ellerimin bacaklarımın arasında sallanmasına izin verdim. Daha dik oturdular, dikkatle dinlemek için kulaklarını dört açtılar.

“Bildiğiniz gibi, Patagonya’da indiğimiz yerin birkaç kilometre güneyinde birleşmemiz gerekiyordu. Tehlikeli olduğunu biliyorduk. Ama tahliye noktasında bizi bekleyen pusuyu beklemiyorduk. Malum gelene kadar yolda kalmamız gerektiği yönünde talimatlar almıştık. Bombalar öyle ani geldi ve öyle parlaktı ki... Patlamalar Humveelerimizi yoldan çıkarmadan önce resmen kör olduk.” O günkü bağırışlar ve boğazımı yakan demir tadı tekrar aklıma geldi. İliklerimin en derinlerine yerleşmiş olan titremeler uyandı.

“*Siktir.*” Harrison nefesini verdi, gözleri sertleşti.

Başımı sallayıp devam ettim. “İlk araç en kötüsünü aldı. İlk füze saldırısında dördü anında öldü. Patlamayla bizim aracımız ters döndü ve ben-” O gün yüzleştığımız dehşeti düşündüğümde olduğu gibi ellerim titredi. Ellerimi yanıma indirip kendimi rahatlatmak için karnımı tuttum. “Çavuş Jenkins’i şoför koltuğundan çektim ve araçtan yaklaşık altı metre uzağa sürükledim. Yoldaşlarımdan ikisi gelen düşmanlarla çatışmaya girdi. Güvenli

noktaya ulaşana kadar bizi korudular. Çok fazla kan vardı... Onlara yardım etmek için daha önce geri dönmem gerektiğini biliyordum ama Jenkins'i yapabildiğim kadarıyla uzağa götürmeliydim. O benim komutan çavuşumdu. Ben onun sağ koluydum. Onu bırakamazdım."

Kasvetli ifadeleri sefaletle doluydu. Bu hikâyenin nasıl bittiğini zaten biliyorlardı ama yine de her şeyin nasıl geliştiğini duymak berbattı.

"Yeterince uzaklaştığımızda onu yere yatırdım ama tim arkadaşlarıma yardım etmek için doğrulduğumda ikinci dalga doğrudan onlara çarptı ve şok dalgaları beni geriye savurdu."

Duygularım boğazımda düğümlendi.

"Patlama beni bayılttı, birkaç dakika uyanamadım. Kendime geldiğimde Jenkins beni yakındaki ağaçların arasına sürüklemişti. Zaten çok kan kaybetmişti ve ben olmasaydım o-" Kanayan kalbimi bastırmak için çenemi gerip altdudağımı ısırdım.

Yüzünü mükemmel bir şekilde hayal ederken zihnim girdap gibi döndü; son güçsüz gülümsemesi, tüm keskin yüz hatlarının çok yumuşak ve nazik görünmesi, nasırlı başparmağının kanlı yanağını yumuşak bir şekilde okşaması... Sözleri...

"İyi olacaksın, Nell." Beni yere yığılmış bedeninden uzaklaştırdı, ağaç onun kanıyla kırmızıya boyanmıştı. Titreyerek ayağa kalktım, yenilmez olarak bildiğim bir adamın bu kadar kırılmış görünmesine şaşırmıştım. "Beni geride bırak. Hâlâ yaşayabilirsin. Gidebildiğin kadar uzağa git, gölge birliklerden kaç, Gallows. Özgür ol."

Ateş çukurundaki odunlar kaydı ve çıkan çıtırtı beni şimdiki zamana geri döndürdü. Gözlerimi iki defa kırptım ve başımı kaldırdım, bir an için afallamıştım. Bir noktada Pete ve Eren çembere katılmıştı ve bana sanki yaralı bir köpek yavrusuymuşum gibi bakıyorlardı.

Avucumu alnıma bastırıp iç çektim. “*Siktir. Üzgünüm.*”

Sessiz kaldılar, yüzlerine kaybı bilen birinin ifadesi yerleşmişti. Eren özellikle rahatsız olmuş görünüyordu ama gözleri benim üzerimde değildi, arkamdaki bir şeye dikilmiş haldelerdi. Bakışlarını takip edip omzumun üzerinden baktım. Toprakla kaplı siyah bir taktik yelekle karşı karşıya kaldım, benimkiyle aynı durumdaydı. Gözlerimi yavaşça yukarı çıkarıp yüzüne baktım.

Bradshaw hayalet gibi görünüyordu. Maskesinin açıkta bıraktığı derisine kir bulaşmıştı ve gözleri burada değilmiş gibi boştu. Başını eğmiş bana bakıyordu ama her zamanki öfkesinin yerinde bir tür boşluk vardı.

“Br-” Yanlış bir şey söylemeden önce dilimi ısırıp boğazımı temizledim. “Bones?” Bileğine uzandım. Hareket etmedi. İfadesi tamamen boş kaldı. Artık biliyordu. Jenkins’i savaşta arkamda bıraktığımı biliyordu.

Ben bir korkaktım.

Ben bir şey diyemeden Eren yanına gitti. “Hadi gel, uzanmalısın.” Diğerleri onu görmesin diye Bradshaw’u çevirdi ve çadırlara doğru yönlendirdi. Ekip arkadaşlarımızın kalanına bakmak için döndüğümde, hepsini bakışlarını kaçırmış halde buldum. Gözlerime bakma konusunda isteksizlerdi.

Bradshaw araziye çıkmaya uygun değildi ve kalmasına izin veriyorlardı, bunun onun ölümüne sebep olacağını çok iyi biliyorlardı.

Zırhında aradığım zayıflık bu olabilirdi.

Harrison ve Jefferson ilk nöbeti alırken diğerleri uyku yerlerine yöneldi. Bradshaw ve Eren hâlâ çadırdan dönmemişlerdi. En az bir saat olmuştu. Altdudağımı kemirdim, neden bu pisliği umursadığımı bilmiyordum ama yine de onu kontrol etmeye karar verdim.

“Çavuş?” Dik bir şekilde durup çadırın girişine baktım, girmeden önce cevap gelmesini bekledim.

Eren yumuşak ve sakin bir sesle cevap verdi. “İçeri gel, Bunny.”

Koyu yeşil çadırın içine girdim. Gözlerimin loş, fenerle aydınlatılmış alana alışması birkaç saniye aldı. Burada sadece Eren ve Bradshaw vardı, iki yanlarında da boş iki yatak. Bradshaw’u maskesini çıkarmış halde görünce durdum. Yüzü, Eren’inkinin birebir aynısıydı.

Bu haline bakarken kalbimin kenarlarında acı verici bir şeyler hissettim. Onun kadar sert ve acımasız bir adamın bu kadar kırılabileceğini düşünmezdim. Hiç belli etmemişti. Sessizce yere, Eren’in yanına oturdum ve Bradshaw’un güzel yüzüne baktım. Gözleri hafifçe benimkilere doğru kaydı ve içleri hüznle titredi.

“Onun nesi var, Eren?” Bradshaw’un beni inceleyen boş bakışına hayranlıkla baktım. Sessizdi, beni mi inceliyordu, yoksa benim ötemde bir yere mi bakıyordu söyleyemiyordum. Onu gördüğüm en güzel haliydi ve kendimi asla bitmemesini dilerken buldum.

Eren derin bir nefes alıp yavaşça verdi, saçını geriye doğru iterek bana baktı. “Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. İki yıl içinde bu üçüncü kez oluyor. Saatlerce yok oluyor ve bu halde geri dönüyor.”

“Neden hâlâ aktif görevde? Yarattığı risk-”

Sözümü kesti. “İşimizin neyi gerektirdiğini biliyorsun. Bizde terhis olma diye bir şey yok. Gölge birliklerden çıkmanın tek yolu ceset torbasında olmak ya da kartlarını kazanmak. O şekilde olmasaydı bile kalmak isterdi.” Eren’e dik dik baktım ama dikkate almadı. “Her neyse, bu akşam nöbet tutmaya uygun olacağını sanmıyorum. Senin nöbetini ben devralacağım. Onunla burada kalabilir misin?”

Kaşlarımı çattım. Bradshaw'un tepede yaptığı şeyi ona söylemeliydim ama bu, Bradshaw ellerini kanıma bularken aklımdan geçen tedirgin edici şeyleri yeniden yaşamama neden olurdu.

“Emredersiniz, Çavuş.”

Bana ukala bir sırıtışla baktı, mavi gözlerinde sıcaklık vardı. “Teşekkürler, Bunny.” Ayağa kalkmadan önce elini bacağıma koydu. Eren çıkarken arkasından çadırın fermuarını çekti ve ayak sesleri azaldı.

Ne lanet gün ama. Ofladıktan sonra feneri almak için hareketlendim. Bradshaw'un eli bileğime sarıldı ve ani temas beni ürküttü. Başımı eğip ona baktığımda kaşlarını sertçe çatılmış halde buldum, sanki karanlık düşüncelerle savaşıyordu. Gözleri kapalıydı, kirpikleri tozlu yanaklarını öpüyordu.

Bir şey söylemeye çekinerek eğildim ve ateşini kontrol etmek için elimi alnına dayadım. Elimini yakalayıp yanağına dayayarak tuttu. Elimini çekmek üzereyken sadece kirpiklerinin arkasında saklanan buz mavisi mücevherleri görmeme müsaade edecek kadar gözlerini hafifçe açtı.

Yüz ifadesi hâlâ bomboştu.

“Bradshaw?” Yüz hatlarına istediğimden daha yakından bakarak fısıldadım. Gözleri titreyerek kapandı ama elimi bırakmadı. *Siktir.*

İlk yirmi dakika boyunca onun sert, yakışıklı yüzüne hayranlıkla baktım. Sonraki yirmi dakika yara izlerini inceledim ve saçlarının altında kaç tane daha saklandığını merak ettim. Acaba Abraham da bir zamanlar onu benim şu anda incelediğim kadar derinlemesine incelemiş ve benimle aynı güzel, kırık şeyleri bulmuş muydu?

Kollarım titremeye başladı ve bu garip pozisyonda daha fazla kalmaya dayanamadım.

Yavaşça geri çekilip onu uyandırmadan tutuşundan sıyrılmaya çalıştım. Bradshaw'un gözleri açıldı. Hâlâ sersemlemiş durumdaydı, uyku ile uyanıklık arasında bir yerdeydi. Gözleri büyüdü ve beni yakınına çekti. Sesi boğuk ve keskindi. "Ne yapıyorsun?"

Suçlayıcı tonuyla boğazım düğümlendi.

"Sen... gitmeme izin vermedin," dedim yavaşça. Sesim hırıltılıydı.

Omuzları gerildi. "Bunny?" İrkildi ve ikimiz de bileğime sıkıca sarılmış eline baktık. Yüzünde şaşkınlık belirdi.

Bradshaw elimi bırakıp beni bir kol boyu uzağa itti, ellerini ağır bir şekilde omuzlarıma yerleştirdi. Bir anlığına birbirimize baktık. Gözleri karanlık parıltılarını geri kazandı ama omuzlarımı bırakmadı.

"Bradshaw?" diye fısıldadım. Aklını mı kaçırmıştı? Uzun bir süre bana baktı, kolları titriyordu. Kalbimin onun için sızlamasına engel olamadım.

En sonunda beni bırakacağını düşündüm ama çekip yanına yatırdı. Hızla nefes aldım, kaçmaya hazırdım ama beni susturup omuzlarımı göğsüne yasladı.

Belki sistemimdeki şokun etkisiydi ya da belki ilaç verilmişti ama hareketsiz kalarak onunla uzandım.

Dürüst olmak gerekirse, belki de sadece yalnız olmaktan yorulduğum içindi. Bedeninin rahatlığıyla ve bunun bana yaptığı şeyle çenem kasıldı. Gözlerimin kapanmasına izin verdim.

"Bana bir şeyler yapıyorsun, Bun." Sesi kısık, uykuluydu.

Nefesim ağırlaştı. *Ne dediğini biliyor mu?* Bradshaw beni daha sıkı tuttu ve pantolonunun içindeki şişkinlik uyluğumun içine baskı uyguladı.

Varlığımın her zerresi ondan uzaklaşmamı söylüyordu. Bu adamın tek yaptığı canımı yakmak ve içimdeki karanlık

ihtiyaçları uyandırmaktı. Ama biri bana böyle sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu. Nefes aldım. Kan ve duman gibi kokuyordu. Yavaşça kollarımı göğsüne doladım ve onun bana sarıldığı gibi, ben de sahiplenici bir şekilde ona sarıldım.

Boktan bir nedenden dolayı bu bana uyuşturucu hissi verdi. *Bunun için sonsuza kadar her şeyi yaparım.*

Parmaklarının ucunu ensemdede gezdirip içime ürpertiler yolladı. Sonra dudakları alnımı buldu, onunla ilgili bildiğim her şeyin aksine, sıcak ve nazıktı.

“Sikim kanınla kaplı,” diye itiraf etti kulağıma. Sözleri tenimdeki tüyleri havaya kaldırdı. Kanımın sikiinde olmasının tek bir sebebi vardı, uçurumun kenarındaki karşılaşmamızdan sonra mastürbasyon yapmıştı.

“Sadist,” diye fısıldadım. Nedense gülümsedim ve kanımla kendini sıvazlamış olmasının düşüncesi beni tahrik etti. *Benim sorunum ne?*

Birkaç uzun saniye boyunca hareket etmedi. Sonra başını benimkine yaslayıp mırıldandı “Kendimi kontrol edemedim. En karanlık taraflarımdan hoşlanıyorsun ve ben seni sikimin her yerinde istiyorum.”

Boğazım kurudu. Edepsiz sözleri bacaklarımda arasında zonklamaya sebep oldu. “En karanlık taraflarını gördüm m ki?”

“Yakınından bile geemedin.”

Parmak uçlarını sırtımdan aşağı indirirken boynuna sokulup ağızımı bastırdım, ellerini tişrtmn altına kaydırđı.

“Nereye gittin?” Nefes almaya ve bunun gittiğini düşündüğüm yere gitmesini engellemeye çalıştım.

“Hiçbir yere.” Yüzünü benimkine doğru eğdi, tişörtümü aşağı doğru çekerken dişlerini omzumda gezdirdi. Gözlerine bakmak için geri çekildim ve baktığımdaya baş döndüren, şehvetli bir bakışla karşılaştım.

“Zihninde bir yerlere gittin. Boş bir kabuk gibiydin,” diye üsteledim. Ağzı öfkeyle gerildi.

“Ne zaman konuşsan sikimi ağzına sokmak istiyorum. Beni zorlamayı bırak, yoksa o kadar iyi olmayacağım.”

Midem takla attı. *Hayır. Buna heyecanlanma.* Ona dik dik baktım. “Sorudan kaçmayı bırak.”

Dudakları aralandı ve yüzüne sinsî bir gülümseme yayıldı. İçime bir şeyler yaptı. Ruhumun ahlaksız kısmını hareketlendirdi ve daha fazlası için beni içine çekti.

“Kendini üzerimden temizlemeye ne dersin, Bunny? Kanını sadece tazeyken seviyorum.” Bradshaw pantolonunun fermuarını açıp sikini çıkardı. Gözlerim anında aşağı indi, boyutunu ve vahşi bir hayvan gibi üzerine yaydığı kurumuş kanımı inceledim.

Aklımdaki her türlü düşünce durdu ve yerini, şu anda zihinsel olarak araştırarak kadar iyi olmadığı bir arzuya bıraktı.

“Tükür üstüne,” diye emretti. Beni yavaşça yataktan aşağı, dizlerimin üzerine itti. Kalkıp oturdu ve sikini kenardan salladı. Sözleriyle hücum eden tükürüğümü yuttum.

Bunu yapacak mıyım?

Zonklayan uzunluğuna gözlerimi diktim ve yapmaya karar verdim.

Ağzımı alçaltıp üstünde tuttum ve tükürüğün dilimden akıp sikini kaplamasına izin verdim. Elleri karyolanın kenarını kavradı ve inlerken başını geriye doğru attı.

“Siktir, bu çok ateşli. Islat sikimi, Bun. Kanını vücuduna geri sokmadan önce sıırıslıkla olmasını istiyorum.”

Sözleriyle ağzım açık kaldı ama tükürüğün dilimden damlamasına izin verdim. Bradshaw aletini avuçlayıp uzun, sabit hareketlerle sıvazladı. Damarlı aleti anında ıslak bir tabakayla parladı, beni doldurmasını öyle fena istiyordum ki...

Öldüğümde cehenneme gideceğim. Elimden olan tüm ölümler için. Hatta cehennemden daha aşağıda bir yer varsa, şeytanla yapmak üzere olduğum şey için daha dibine gireceğim.

Elimi merkezime baskı uygulamak için aşağı uzattım ama Bradshaw kolumu yakalayıp bana soğuk bir şekilde sırtıttı. “Ben yapmanı isteyene kadar kendini iyi hissedemezsin.”

Beni yere ittikten sonra üstüme geldi. Tişörtümü yukarı itti. Gözleri kısa bir süreliğine çadırın girişine kaydıkdan sonra bana baktı, bacaklarını kalçamın iki yanına koydu. Uzunluğunu karnıma dayadı ve göbek deliğime kadar ulaştı. Sıcaktı, ıslaktı ve öne doğru eğilip kasığını çıplak tenime dayarken hevesle zonk-luyordu.

Yüzü, sanki kendinden geçmiş gibi zevk dolu bir ifadeyle doldu. Gözleri titredi ve altdudağını yaladı, sanki dişlerini bana gömmemek için kendini zor tutuyormuş gibi dudağını dişledi.

Gerilmiş kaslarının altında kıvrandım, hazzı bulma dürtümü hafifletmemi engelleyen ellerinden kaçmaya çalıştım. Bilekleri-mi başımın üstünde sabitlediğinde çığlığını bastırdım, dudak-larını boynuma götürerek hassas tenimi ısırıldı.

“Seni boşaltmamı mı istiyorsun?” dedi derin, tüylerimi diken diken eden ve içime yeni bir sıcaklık gönderen bir ses tonuyla.

Sırtımı gerdim, böylece karnım onunkine dayandı ve ıslak siki aramızda kaldı. Aletini sıvazlamaya devam etti ve kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi çözmekten iki saniye uzakta olan başka bir inilti sesi çıkardı.

Olabildiğince duygusuzca, “Beni kırmanı istiyorum,” diye mırıldandım.

Başını kaldırdı. Koyu renkli saç tutamları alnına döküldü ve o soluk gözler kemiklerime kadar işledi. Dudaklarına samimi bir gülümseme yayıldı.

“Ah bebeğim, seni çok, *çok* daha sonra kıracağım.” Dilini boğazımdan yukarı kaydırıp ağzını benimkine getirdi. Bu anneme anlatabileceğim bir öpücük değildi. En iyi arkadaşşıma bile anlatamazdım, tabii arkadaşım olsaydı. Acımasızcaydı. Yıkıcıydı. Acı vericiydi. İki insanın yaşayabileceği en vahşi buluşmaydı.

Dilimi ağzına alıp ısırdı. Keskin bir inilti sesi çıkardım, zevk ve sıcaklık içimde toplanmadan önce acıyla altından çıkmak için kıvrandım. Amım ağlıyor, yalvarıyor, yakarıyordu. *Şu anda* bana dokunmasına ihtiyacım vardı.

Öpüşmemizden kan aktı ve aç bir adam gibi ağzıma atladı. Dudaklarımı onunkilerden ayrılmaya zorladım ve aynı muameleyi yaparak dişlerimi hassas etine geçirdim. Boynundaki yıldız patlaması şeklindeki yara izi dilimde yumuşacıktı, çenemi kapattığımda oluşan acıyla sertçe sarsıldı.

“*Siktir, Bun.*” Bradshaw inledi, saçımı sıkıca yumruğuna dolayıp başımı boynundan ayırdı. Beni böyle ani bir şekilde ayırmasını beklemiyordum; çenem kilitlendi ve derisi yırtıldı. Boynunu ovuşturup boynundan sızan kana bakarken nefesi baş döndürücüydü.

“Aman Tanrım. Bradshaw!” Öne doğru eğilip avucumla boynunu tuttum.

Gözlerinde beliren manik bakış beni duraksattı. Aptalca olsa da sikinin dışarıda olduğunu da unutmuştum. Göğüslerimiz birbirine yapışmış haldeydi, zaten üstünde oturuyordum. Kızımı avuçlayıp kaldırdıktan sonra çakısını çıkardı.

“O kesigi sıkı tut, Bunny ve amına bir bıçak sokulmasını istemiyorsan kıpırdama.” Vücudum hareketsiz kaldı ve o pantolonumun kasiğında bir kesik açarken tek kelime bulamadım. Kıpırdamadan dururken bedenim titriyordu, kaşlarım çatıldı. Göğsünün derinliklerinden kısık sesli bir kahkaha yükseldi. “Merak etme, külotunu bıraktım. Menimi tutmak için ona ihtiyacın olacak.”

Avucum onun kanıyla kayganlaşıyordu ve sıkıca tutmam gerektiğine odaklandığım için zekâm tam yerinde değildi. O yüzden, “Ya doğum kontrol hapı kullanmıyorsam?” diye mırıldandım.

İç çamaşırımı yana sıyırdı ve sikinin ucunu içime bastırdı. Bu pozisyonda pantolonum kalçamı sıkıyordu. *Pantolonumu kesip açtığına inanamıyorum.* Deliğim anında çıplak sikinin etrafında esnedi. Girişi nefesimin kesilmesine neden oldu ve diğer elimi desteklemek için boştaki elimi boynuna sarmak zorunda kaldım.

Gülümsemesi günahkâr bir hal aldı ve beni şaşırtan bir şey yaptı.

Ben kanamayı durdurmaya çalışmak için resmen onu boğarken öne doğru eğildi, beni sikine tamamen oturtana kadar avuçlarını kalçama bastırdı ve tatlı bir şekilde dudaklarımdan öptü.

Gerçek bir öpücüktü. Kalbimi daha hızlı attıran ve karnıma keleklerin doluşmasına sebep olan türden bir öpücük.

Bradshaw’un gözleri kapandı ve bizi yavaşça geriye doğru yönlendirdi. Omuzlarını karyolaya dayayacak ve bacaklarıyla derin darbelerini destekleyecek kadar geriye yattı.

“Böyle bir yere doğum kontrolü olmadan gelecek kadar aptal değilsin, tatlım.” İçime daldı. Ağır ağır nefes alış verişinin sesi içimin zevkle kıvrınmasına sebep oldu.

Ona haklı olduğunu söyleme zahmetine girmedim. Haklı olduğunu biliyordu.

Uzunluğu her santimimi doldurdu, gözlerim başımın arkasına doğru dönene ve parmaklarım boğazındaki tutuşunu gevşetene kadar iç duvarlarımı esnetti.

Bradshaw yapabildiği kadarıyla sessiz olmaya çalışarak inledi. Neredeyse nerede olduğumuzu, kim olduğumuzu unutmuştum. Bana bunu yapıyordu. Binlerce çılgılık atan, ölen adamlarla dolu bir odada sadece onu görürdüm.

Nefret ve arzu çok farklı değildi. İkisi de saplantılı, her şeyi tüketen türden duygulardı. Üzerinde yürümek için ince bir çizgiydi.

Ve Tanrım, nefret ettiğin birini becermek ne kadar da kolaydı.

O adrenalini ve peşinden gelen kafa karışıklığını hissetmek daha kolaydı.

“Seni sikiyorum çünkü aramızda kontrolün kimde olduğunu göstermek istiyorum,” dedi zehir gibi bir sesle. Ama kararan gözleri ve hareket eden boğazı duygularına ihanet etti.

Benim kadar kafası karışmış görünüyordu.

Çünkü bu doğru hissettiriyordu. İki canı, aşağılık ölüm makinesi, bedenlerinin verecek hiçbir şeyi kalmamışçasına birbirini incitiyor ve beceriyordu. Bu vahşi zevk eylemi dışında teslim olacak hiçbir şey kalmamıştı.

Jenkins ile hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Kimseyle böyle hissetmemiştim.

“Yine de üstte olan benim, sen beni efendinmişim gibi tatmin ederken sana bakıyorum,” diye fısıldadım. Dudaklarımız birbirine değiyordu. Nefeslerimizin sıcaklığı tenimi karıncalandırdı.

Bradshaw’un gözleri soğudu ve kalçamı sertçe kavradı, sonra hâlâ içimdeyken rahim ağzıma acı verecek şekilde bastırdı. Aleti zonkladı ve her zerresini içimde hissettim. Titredim ve soğukkanlılığımı korumaya çalıştım.

“O zaman sana tamamen hükmetmemi tercih ediyorsun, ha? Siktir, sen hastasın.” Tek kolunu sırtıma doladı ve diğerini kıcıma atıp beni yerimde tutarak ayağa kalktı, siki hâlâ içimdeydi. Ağırlığının rahim ağzıma yaptığı baskıyla inledim ve çığlık atmamak için yüzümü göğsüne gömdüm.

O bizi çadırın arkasına doğru götürürken kalçamı ona doğru hareket ettirdim. Göğsünden bir kahkaha yükseldi. “Şimdi

kim kimi tatmin ediyor? Merak etme, sana burada kimin yetkili olduğunu göstereceğim, Bunny. Sonuç olarak, sen benim sağ kolumsun, değil mi? Sana verdiğim her emri dinleyeceksin. Ve onları yerine getirmeni bekliyorum.” Benden uzaklaştı ve boşluğu sistemimde bir şok etkisi yarattı.

Beni yere bıraktı ve dirseklerimin üzerinde doğrulamadan üstüme çıkmıştı bile. Parmakları pantolonumun kemerini kavradı ve dizlerime doğru sıyırdı. Beni yan çevirip göğsünü sırtıma dayadı. Kolu boğazıma dolanıp da beni merhametine bıraktığında hava çok kıymetli hale geldi.

“Şşt, işte böyle.” Bradshaw dilini boynumun yanından yukarı çıkardı, elini merkezime ulaşana kadar karnımdan aşağı indirdi. İki parmağıyla klitorisimi sıvazlarken sikini uyluklarımın arasına sokup amım boyunca sürttü ve nefesimi kesti. “Seni sert ve acımadan sikeceğim. Ta ki sen bana boyun eğene kadar. İçine boşalmam ve zavallı, tatlı amcığına biraz rahatlama sağlamam için bana yalvarana kadar. Bunu istiyorsun, değil mi, Bunny?”

Utanmazca ve adrenalinle sarhoş olmuş halde ölümcül pençelerinin arasındayken hafifçe başımı salladım. Aldığım her nefes bir yudum hazdı. Dudaklarımdan ufak inilti dökülüyordu.

Dudakları kulağımın kepçesine değdi. “Bana boyun eğmeni istiyorum, küçük Riöt yılanım.”

Timden ayrılmamı istiyor.

Kendini tekrar içime soktuğunda tek cevabım dövmeli teni- ne karşı boğuk bir çığlık atmak oldu. Sonra beni vahşi bir şekilde becermeye başladı. Beni, zevkine hizmet eden oyuncak bir bebekten başka bir şey değilmişim gibi sikti. Parmakları kalça kemiklerime saplandı ve diğer eliyle boğazımı kavrayıp sıkıttığında bayılacağımdan emindim.

Bu adam bir tanrı. Şeytanların şeytanı.

Beni daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı kadar hızlı şekilde doruğa ulaştırırken aklımdan geçen tek düşünce bunlardı. Ulaştığım rahatlamayla bacaklarım titredi ve daha dinlenemeden bacağımı tutup kaldırdı, böylece amımı tamamen doldurabiliyordu.

“*Siktir.*” Arkamda nefesi kesildi, nasıl becerdiyse acımasız girişlerini arttırdı ve hassas duvarlarımı her hareketiyle titretti.

Ağzım sessiz bir çığlıkla aralandı, içim yanıyor ve hızla sonrakı orgazmımı inşa ediyordu. Haz çok yoğundu, acıtıyordu, bu şekilde boşalmaya devam edemezdim.

Bradshaw iniltimi duydu, sikini yapabildiği kadar ileri itip orada tuttu ve kasığını kalçama iyice yapıştırdı. Bu defa çığlığımı sessiz tutamadım. İki parmağını ağzıma soktuğunda ses boğazımda tıkanıp kaldı.

“Bence kendine sorman gereken soru; şu anda olduğun kişinin kabuğu olmadan önce kaç kez boşalabilirsin? Hımm?” Kalçası durmak bilmiyordu. İçimi karıştıran sikinin sesi beynimi bulandırıyor.

Acımasız bir güçle tam rahim ağzıma sapladığında klitorisimi çimdikledi ve o anda tamamen çözüldüm. Kalçam sikine doğru havalandı. Çıktığım doruğun etkisi sürerken tüm vücudu hareketsiz kaldı. İnemelerimin olması gerektiği kadar yüksek sesle çıkmasını engellemek için avucunu sıkıca ağzımın üzerine koyarak dudaklarımı kapattı.

Vücudum kollarında gevşedi ve uzuvlarım yorgunlukla sızladı. Amım hiç olmadığı kadar hassastı. Ona durması için yalvarmak istedim ama zihnim zevkle dağılıyor, bedenim daha önce hiç olmadığı şekilde tepki veriyordu.

Bradshaw tereddüt etti, sanırım çok yoğun boşaldığım için bayıldığımı düşünüyordu. Elini ağzımdan çekip başımı kendine doğru çevirdi. Gözlerimiz buluştuğunda daha sonrası için söz verdiği kırılmayı çoktan yerine getirdiğini gördü. O kalbi

durduran yüzünde memnuniyet parıltısı belirdi. Ve gülümsedi. Gülümsedi ve bu, göğsümdeki çarpmayı yerine geri getirdi.

“Şimdiden bitirdin mi?” Sikini sadece başı içeride kalacak kadar çıkarırken alçak sesle güldü, sonra ıstırap veren bir yavaşlıkla geri soktu.

Bu adam bana ne yapıyordu? O zehirdi, damarlarıma doğru-
dan zehri enjekte ediyordu. Kıvranarak ondan ayrılmaya çalış-
tım ama yanımı kavrayarak beni sıkıca kendine yasladı.

“Boşalmam için yalvar da işimizi bitirelim.” Bradshaw’un
sesi soğuktu, sanki daha önce yalvarmadığım için onu derinden
rahatsız etmiştim.

“Siktir git.” Sesim güçsüz çıktı ve bu tepemi attırdı ama gev-
şeyen kaslarım bana onunla savaşmam için gereken iradeyi ver-
meyi reddediyordu.

Derin bir nefes verip içimden çıktı. Beni dizlerimin üzerine
çevirdiğinde gözlerim büyüdü. Göğüslerim yere yapışana kadar
elini sırtımdan aşağı indirip bastırdığında, ciğerlerimdeki nefes
zorla çıktı. Kıçım havada ve ona açık haldeydi, eğer beni önceki
kadar sert sikerse bu pozisyonun acıtacağını biliyordum.

“İstedliğini söylediğinde duracağım,” diye alay etti karanlık
bir havayla. Çoklu orgazmlar yüzünden amım şişmişti ve tek-
rar içime girdiğinde yumuşak bir inilti çıkardı. “Lanet olsun,
Bunny, sikimi içine her sokuşumda amcığın daha fazla kavıyor.
Seni açgözlü küçük şey.” Kıçımı tokatladı. Koluma doğru hay-
kırdım.

İçime girip çıkmaya başladı, dizlerimin rahatlamak için çığ-
lık atmaya başlaması uzun sürmedi ve amım, kendimi içinde
bulduğum bu haz cehennemine bir son verme vaadini yerine
getirmemi istiyordu.

Gururumun her zerresini yutarak titrek bir nefesle,
“L-lütfen,” dedim.

“Lütfen ne, Bun?”

Tekrar kıcıımı tokatladı ve beni artan bir hızla becermesinden, nefes nefese olmasından yakın olduğunu anladım. Üçüncü kez doruk noktasına ulaşmak üzereydim, bacaklarım ve kollarım beni sabit tutmak için titriyordu.

“Lütfen içime boşal.”

“Pardon, ne dedin? Menimi içinde mi istiyorsun?”

Tanrı aşkına. Neden bunu söylediğinde gözlerim kayıyor ve içimde bir şeyler kasılıyordu?

“Evet, *lütfe*. Menini içimde istiyorum, Bones. Lütfen.”

Kahkaha attı ve birkaç defa daha girip çıktıktan sonra derinden inlemeleriyle kendini bana itip durdu. Saniyeler sonra boşaldım ve onunla birlikte sarsıldım. İçime boşalttığı her meniyle birlikte kalçası seğirdi. Sıcaklığı ve zonklayışı bütün dikkatimi yok etti, şişen duvarlarım içime sızdırdığı her damlayı açgözlülükle alıyordu.

“Siktir, sanki menimi almak için sikimi sağıyormuşsun gibi,” dedi titrek bir nefesle. Bizi ayırmak için belime koyduğu ellerinin titrediğini hissedebiliyordum. Şişen duvarlarım onu sıkıca tuttu, o yavaşça kendini dışarı çekerken oluşan sürtünmeyle ikimiz de dişlerimizi sıktık.

Vücudu benimkinden ayrıldığı anda yere yığıldım, nefes almak ve puslu gözlerle onu izlemek dışında başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdüm.

Her şey ıslaktı. Dizlerim, ellerim, yüzüm, bacaklarım.

Etrafına bakınıp o da aynı sonuca varmış gibiydi. Ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar yorgun görünüyordu. Vücudu yanıma devrildi, siyah saçları terden alınına yapışmıştı. Bradshaw gözlerimin içine baktı.

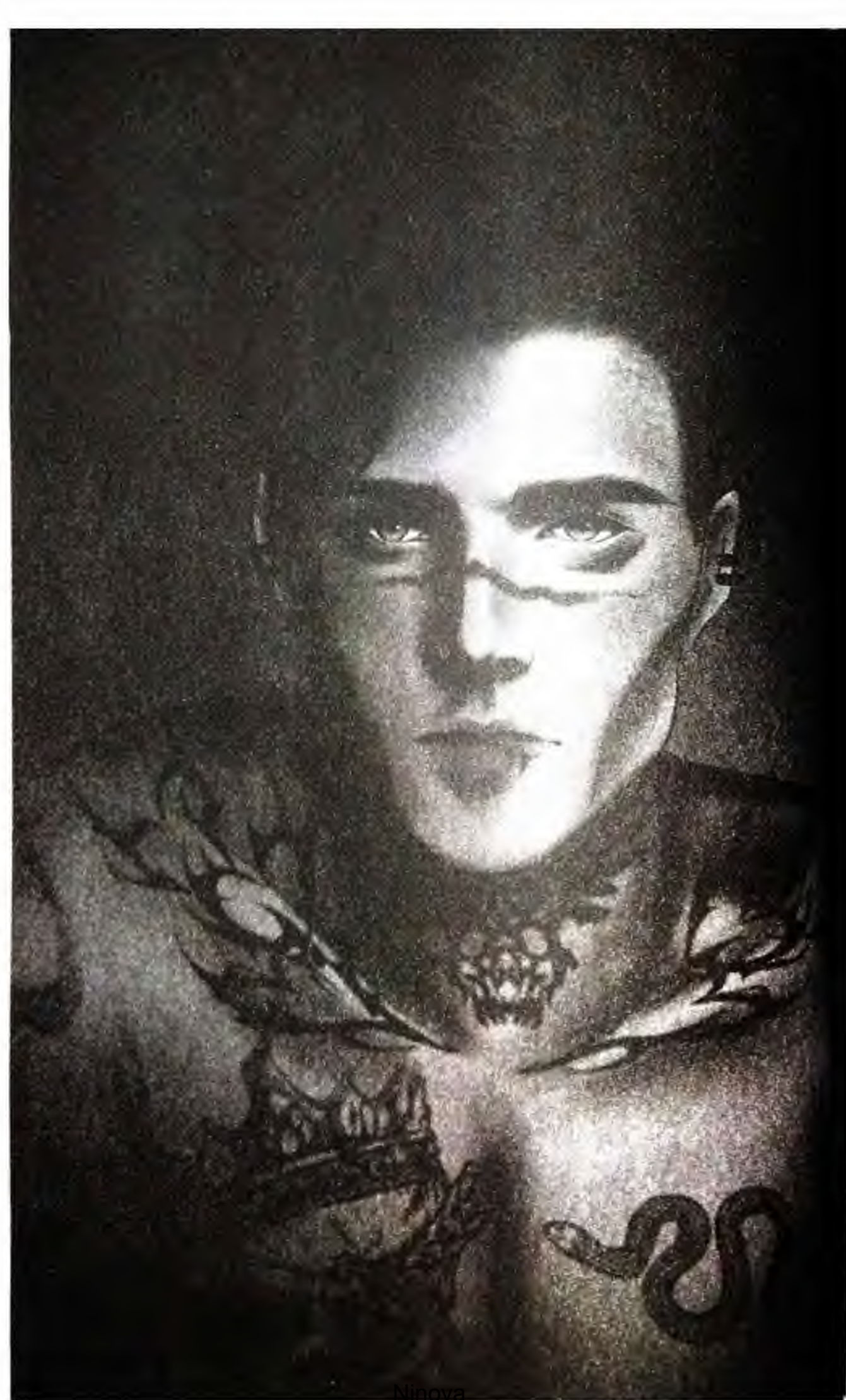
“Bu... siktir,” dedi birkaç saniyenin ardından.

Ona öylece baktım. Hem ondan nefret edip hem de ona karşı nasıl bu kadar yoğun duygular hissedebildiğimi anlamaya çalışıyordum. Bir adamın kırılmış kabuğunu gördüm. Dünyadan uzaklaştırılmış ve benim gibi bir kenara atılmış birini gördüm.

Yüz ifademde bir şeyler aradı ama alnında beliren kırıksıklıklara bakarak aradığı şeyi bulamadığını varsaydım.

“Temizlenmeliyiz. Her tarafında meni ve kan var.” Tembelce kalktı ve kalkmama yardım etmeye çalıştığında dünya döndü.

Dönmeye devam etti. Ta ki her şey kararana kadar.

on dört

BRADSHAW

BUNNY'Yİ ÜSSÜN YAKININDAKİ AKARSUYA DOĞRU TAŞIDIĞIM SIRADA BAŞI HUZURLU BİR ŞEKİLDE OMZUMDA SALLANDI. Gün içinde burada yıkınıyorduk, o yüzden bu saatte kimsenin burada olmayacağından emindim.

O çadırın içinde olanları kimsenin duymamış olması bir mucizeydi. Orası tamamen seks ve kan kokuyordu, gecenin kalanını ortalığı temizleyerek geçirecektim.

Yine de buna değmişti.

Gözlerim önümdeki karanlık, toprak patikadan ayrıldı ve Bunny'nin uzun kirpiklerine odaklandım. Baygındı. *Ona karşı o kadar hoyrat olduğumu sanmıyordum.* Kesinlikle halinden keyif alıyor gibiydi.

Dudaklarımın kenarı bir sırtıyla kıvrıldı.

Bu akşam dağ sessizdi ve yıllardır ilk defa, sessizlik zihnimde karşılık buluyordu. Çok yorgundum. *Yoldaşımı yarınım yokmuş gibi becermekten ve ona neden bu kadar fena kafayı takmış olduğumu çözmeye çalışmaktan dolayı.*

Suyun kenarında durup onu nazikçe yere bıraktım.

Kıpırdanıp uykulu gözlerle bana baktı. Artık çadırda olmadığını fark ettiğinde yüzündeki panik geçip gitti.

“Neredeyiz?” Yavaşça kalkıp otururken acıyla irkildi. Onun için biraz üzülsem de bunu dile getirmedi.

“Temizlenmemiz gerekiyor. Şu anda katliamdan çıkmış gibi görünüyoruz ve senin de... hassasiyetin olduğundan eminim.” Bunu nazikçe dile getirmeye çalıştım çünkü ona olan öfkem bu gece için tamamen sönmüş durumdaydı. Şu anda ona karşı nazik olmak istiyor olmamın düşüncesi bile beni biraz rahatsız ediyordu.

Kaşları çatıldı ama benimle tartışmadı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacakları hâlâ titriyordu. Dengesini kaybedip kışının üzerine düşmeden önce eğilip onu yakaladım.

Dudaklarından keskin bir nefes kaçtı. Burunlarımız aynı hizadaydı ve birkaç saniye için sadece birbirimizin gözlerine baktık. İrisleri günbatımı kahverengisiydi. Sonsuza kadar içlerine bakabilir, bana verdiği huzurla yıkanabilirdim. Çenesinin kenarındaki yara izi, arkasındaki hikâyeyi öğrenmek, birlikte uzanıp uykuya dalarken tatlı sözleri paylaşmak için özlem duymama sebep oldu. Ona sarılıp yalnızlığımı bir kenara atmak istedim.

Ama bunu yapamayacağımızı biliyordum. Neden istediğim hakkında bile bir fikrim yoktu.

Bu düşünceleri yok saydım.

Bunny yutkunarak beni düşüncelerimden ayırdı.

Doğrulup onu göğsüme çektim.

Başını kaldırıp ürkekçe yüzüme baktıktan sonra etrafımıza bakındı. “Maskeni takman gerekmez mi?”

Ah. Bana bu kadar yoğun bakmasının nedeni bu muydu? Onun yüzüme, benim onu bulduğum kadar çekici bulduğu için baktığına dair umudumu susturdum.

“Sorun yok. Herkes uyuyor ve nöbet yeri kampın diğer tarafında.”

Bana tam olarak inanmıyormuş gibi yavaşça başını salladı. Ne demeliydim? Onunlayken kendimi insan gibi hissetmek için takmadığımı mı? Bazen ağzı bağlanmış bir canavar olmaya ara vermem gerektiğini mi?

“Sana yardım edeceğim.” Onu suyun kıyısına doğru yönlendirirken konuyu değiştirdim. Orada, muhtemelen ana kaynaktan biraz daha ılık olan, kanal dışında kalan bir havuz vardı.

Bu kadar uysal olmasına şaşırdım ama öte yandan, birlikte geçirdiğimiz vakit yüzünden pis ve güçsüzdü.

Ona ödünç verdiğim montun fermuarını açtığım sırada kasları gerildi. Montun nehrin kıyısına düşmesine izin verdim. Altında komple çıplaktı. Kaburgalarındaki kesiğe ve dizlerindeki morluklara bakarken çenem kasıldı.

Bunu ona ben yaptım.

Neden sadece bırakıp gitmiyordu ki?

Gözlerimi uzaklaşmaya zorladım ve kıyafetlerimi çıkardıktan sonra onu suya yönlendirdim. Su soğuktu, hızla kollarındaki tüyler diken diken oldu. Yüzü soğukkanlıydı, soğukun yüz hatlarında iz bırakmasına izin vermiyordu. Belki de yaralarına iyi geliyordu. Yandıklarından emindim.

Onu dizimin üzerine oturtup omuzlarındaki kanı ovarken, “Abrahm senin için tam olarak kimdi?” diye sordu yumuşak bir şekilde. Adını şu anda yaptığı gibi yumuşak bir şekilde söylediğinde, duymak o kadar acı verici değildi. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye kararlı görünüyordu ama hayaletler ve kaybolan şeylerle ilgili bir şeyler öğrenmenin ne anlamı vardı? Onu asla benim tanıdığım gibi tanımayacaktı. Gülümsemesinin tıpkı onunkine benzediğini asla görmeyecekti. İnatçılığının tıpkı onunki gibi içime nasıl işlediğini anlamayacaktı.

Abrahm hakkında düşünmekten hoşlanmıyordum.

Onun kadar kıymetli birini unutmaya çalışmak korkunç bir şeydi ama neye benzediğini hatırlamaya çalıştığımda acım tekrar

alevleniyordu. Artık gözlerini hatırlayamıyordum. Biraz düşününce çenesi ve gülümsemesi geri geliyordu ama gözleri... *ruhu*. Hatırlayamıyordum. Ve bu da beni hasta ediyordu.

“O...” Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. “O benim huzurumdu.”

Elini boynuma doğru kaldırıp boğazımdaki kanı nazikçe yıkadı. Isırık izi hâlâ tazeydi ve acıyordu ama donuk zonklamasının beni uyuşturmasına izin verdim. Narin dokunuşuyla birlikte içgüdüsel olarak gözlerimi yumdum.

Aptal gibi hissederek, “Bunun muhtemelen mantıklı gelmediğini biliyorum,” diye ekledim.

Bunny bana baktı ve o güzel dudaklarına ufak, hüzünlü bir gülümseme yayıldı.

“Hayır. Mantıklı... Jenkins de benim huzurumdu. Beni olduğum halimle görüyor ve kabul ediyordu. Ne zaman yanıma otursa dünyanın sessizleştiğini ve böceklerin daha yumuşak sesle vızıldadığını hissederdim. Gülümsemesini hâlâ hissedebiliyorum, ona daha fazla yaklaşıp söylediği her söze tutunmak istememi sağlardı.” Duraksayıp nostaljik bir ifadeyle karanlık suya baktı.

Mantıksız da olsa ölü bir adamı hâlâ sevdiği için kışkandığımı hissettim. Kimse için o şekilde hissetmesini istemiyordum... Eh, herhalde benim için böyle hissetmesi sorun olmazdı.

Başını kaldırıp üzgünce bana baktı ve iç geçirirken yarım bir kahkaha attı. “Her zaman birlikte öleceğimizi düşünürdüm. Ya da en azından benim ondan önce öleceğimi. Onu korumam gerekiyordu.”

Ben fark etmeden elim yüzüne doğru kalktı. Başparmağımın ucuyla yanağını okşadım ve irkilerek gölgeler düşen ürkek gözleriyle bana baktı.

“Ölenin sen olmadığına memnunum,” diye itiraf ettim. Belki de karanlıkta bunu dile getirebileceğimi hissetmiştim. “Sağ kolu olmadan hayatta kalamazdı.”

Benim, benimki olmadan hayatta kalamadığım gibi. Ama her nasılsa, kabuktan ibaret olsam da hâlâ buradaydım. Eğer beni savaşa, ateşe doğru takip eden kişi bu kadın olursa, benim için kurşun yerse öleceğimi biliyordum. Riôt olup olmaması önemli değildi. Ona değer verdiğimi inkâr edemezdim ve bu düşünce beni korkudan deliye çeviriyordu.

Göğsümdeki kanı yıkadı, parmakları bir âşığın yapacağı gibi narince tenimde dolaşıyordu. Eğer gözlerimi yumup farklı bir hayatı düşlersem bir canavar olmazdım, o da bir katil olmazdı. Normal olurduk, belki de âşık olurduk.

“Eğer böyle konuşmaya devam edersen benden nefret etmediğine beni ikna edeceksin,” diye homurdanıp gözlerini kaçırdı. Onu dizimden kaydırdım ve suyun içinde sabit bir şekilde durdu.

“Fazla umutlanma, Bunny.” Başımı tekrar suyun içine daldırıp soğuk ve kararlı bir şekilde geri çıktım. “Eren gittiğimizi fark etmeden geri dönelim.” Sesim eski sertliğine geri dönmüştü, onu suda yalnız ve titrer halde bıraktım.

Konuşulması çok kolay biriydi. Eğer dikkatli olmazsam ona tüm sırlarımı, umutlarımı ve hayallerimi anlatırdım. *Ona her şeyi anlatırdım.*

Ama ben kâğıt üstünde yoktum. O da öyle. Gölge birliktekilerin hiçbirisi yoktu. Yani hayalleri paylaşmanın anlamı neydi? Öldüğümüzde, her şey biterdi. Yas duyulacak hiçbir şey yoktu. Düşüncelerimin ve sözlerimin önemi yoktu.

Sudan çıktığından emin olmak için arkaya göz attım. Vücut ısısıyla ince vücudundan buhar yükseldi.

Bu akşam onu kırdığımı düşünüyor olabilirdi ama aslında beni kıran oydu.

Ninova

on beş

NELL

ÇADIRA GERİ DÖNDÜĞÜMDE, BRADSHAW ÇOKTAN YERİ SİLMİŞ VE HER ŞEYİ OLMASI GEREKEN YERE GERİ KOYMUŞTU. Yaptığımız yanılsa dair hiçbir işaret yoktu.

Eren'in onu bıraktığı karyolada yatıyor, muşamba çatıya bakıyordu. Bu bana daha önce kamp ateşinin etrafında anlattıklarımı duymuş olabileceğini hatırlattı.

Kısık bir sesle, "Daha öncesinde diğerlerine anlattıklarımı duydun mu?" diye sordum.

Tereddüt etse de yavaşça onayladı. Onun benim hikâyemi duymuş olması ama benim onunkini duymamam adil görünmüyordu. Yanındaki karyolaya yerleşip onunla aynı noktaya bakarken, uzun bir süre bunu düşündüm.

Bir ara uykuya dalmış olmalıydım çünkü yaralı tarafımı kavrayan sıcak bir el ve köprücük kemiğimle boyun kasımın buluştuğu noktayı okşayan bir parmakla uyandım. Yumuşak ve yatıştırıcıydı. Bir an için nerede olduğumu unuttum. Kim olduğumu. Sonra Bradshaw'un yorgun gözlerini gördüm; gözlerinin etrafındaki deri bitkinlikten kızarmıştı.

Ben uyurken bana sarılarak rahatlama bulan yorgun bir adamdı. Bunu ben uyanırken yapmayacak kadar katılaştı. Başka bir kalbin özlemini çeken bir yüreği olduğunu biliyordum.

Beni o kendine has soğuk tavrıyla inceledikten sonra geri çekildi, yumuşak dokunuşuyla uyandığım için tedirgin olmuş gibiydi. Elinin yan tarafımdaki sıcaklığı kayboldu. Bradshaw arkasını dönüp çadırın öbür yanına baktı. Beni uyurken ne kadar süre izlediğini merak ettim. Öte yandan, bunun cevabını bilmek istediğimi sanmıyordum.

Bacaklarımın arası hassastı ve acıyla zonkluyordu. Kalkıp otururken irkildim.

Saatimi kontrol ettim, normal gece nöbetimi yirmi dakika geçmişti bile. Eren kafama takmamamı söylemişti ama Bradshaw ile içten bir dertleşme seansı yerine, dışarıda onunla oturmayı tercih edeceğime karar verdim. Bradshaw pantolonumu kestiği için köşedeki çantadan yedek bir pantolon aldım. Kimsenin yokluğunu fark etmemesini umuyordum.

Çıkmak için kalktığımda Bradshaw dönüp bana bakmadı. Omuzları çökmüş, başını öne eğmişti. Onu ayakta tutan şeyin ne olabileceğini merak ettim; bütün gün yorgun görünüyordu.

Çadırın fermuarı sessizdi, kimseyi uyandırmadan kampa sızabildim. Eren bacaklarını tembelce uzatmış, nöbet yeri olarak belirlediğimiz ağaca sırtını yaslamış oturuyordu. Geldiğimi duydu ama kim olduğumu görmek için bakmaya zahmet etmedi. Sadece yarım yamalak şekilde el salladı.

Sessizce yanına oturdum, sohbet etmeyi beklemiyordum ama yumuşak sesini hep hoş karşılıyordum.

“Bunny.”

“Çavuş.”

Dudakları alaycı bir sırıtişla kıvrıldı. Bunun tuhaflığına hayret ettim. Bradshaw’a ne kadar aykırıydı.

“Baş başıyken bana Eren diyebilirsin, Nell.” Öne doğru eğilip kollarını dizlerine dayadı. “Formaliteleri biraz geçtik.”

Başımı sallayıp gülümsemesine karşılık verdim. Birkaç dakika sessizlik içinde oturduktan sonra duruşunu değiştirdi ve doğrudan bana baktı.

“Rahatlayana kadar onunla kaldığın için teşekkür ederim. Sen etrafındayken hep daha sakın oluyor,” dedi içtenlikle. Eren, başını arkasındaki ağaca dayarken silahını rahatça, kucağında gevşek bir şekilde tutuyordu.

Bu beni neredeyse boğacaktı. O lanet çadırın içinde neler olduğunu bir bilseydi... Sakin falan değildi. Rahat hiç değildi.

“Birbirimize pek uymuyoruz aslında. Sanırım ikimizden biri ölene kadar benden nefret edecek.” Eren’in eğlenen ifadesine kaşlarımı çattım. Gece havası serindi, sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. Kollarımı kendime doladım, o da bunu fark etti.

Eren usulca yanıma kayıp yanını benimkine bastırdı. Yanaklarım ısındı. Kısık bir sesle konuştu. “Biliyor musun, Abraham da Bones’un kendisinden nefret ettiğinden şikâyet ederdi.”

Biraz şaşırarak çenemi kaldırdım. “Ciddi misin?”

Eren başını salladı. “Dikenleri var.”

“Ah, olur mu öyle şey?”

Kahkaha attı. “Senin de var aslında. İkinizin bu kadar çok çatışmasının nedenlerinden birinin bu olduğuna eminim. Yine de birlikte bu kadar akıcı çalışan iki insan görmemiştim. Tamamen uyum içindesiniz.” Koyu mavi gözleri bana döndü ve işaretparmağıyla alnımı dürttü. Hareket beni afallattığı için salak gibi gözlerimi kırptırdım. “Ayrıca hiç bu kadar ölümcül bir keskin nişancıyla da karşılaşmamıştım. Epey iyi nişan alıyorsun ve iyi bir tetik parmağın var, değil mi?”

Yutkunduktan sonra, “En az tereddüt eden nişancı olduğumu söylerler,” diye homurdandım.

“Evet, öyle duydum.” Sesi donuktu. Düşünceliydi.

“O yüzden Malum’a görevlendirildim. Faydalı olmak için.”

Eren’in gülümsemesi azaldı. “Evet.” Gözleri oyunculuğunu kaybetti ve bir süre bana ciddiyetle baktı. “Kendinle ilgili orduyla ilgili olmayan bir şey söyle.” Konuyu net bir şekilde değiştirdi.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama zihnimi bomboş buldum. *Orduyla ilgili olmayan bir şey.* Ben buydum işte. Eren’in kaşları çatıldı ve iç çekti.

“Kendini sadece bir savaş makinesi olarak görüyorsun, Nell. Ama bundan önce bir insansın. İkinci olarak bir silahsın. Ben başlasam yardımı olur mu?” Beni dürttü ve ben de omzumu hafifçe kaldırarak başımı salladım.

Yanılıyor; ben önce bir silahım.

Alçak sesle güldükten sonra gülümsedi ve dikkatini ağaçların altından görebildiğimiz birkaç yıldızla çevirdi. En azından dağlar dünyayı sessiz ve karanlık hale getiriyordu. “Her zaman bir gökbilimci olmak istemişimdir. Evren büyüleyici ve birçok bilinmeyen barındırıyor. Tüm takımyıldızları ve galaksilerin ötesindeki galaksileri öğrenmek isterdim. Dünyayı isterdim.”

Nefesim tıkanmıştı. “Sen? Gökbilimci?” Gülünç geldi çünkü Eren güçten ve güzellikten ibaretti. İçinde bulunduğu durum için doğmuş gibi görünüyordu. Kesinlikle bunun için gerekli duygusal şaltere sahipti.

Kahkaha attı. “Biliyorum. Zaten o kadar zeki de değilim ama bir zamanlar hayalini kurmuştum.” Sesi etrafımda kıvrıldı, sıkıca ördüğüm birkaç duvarı yıktı.

Bakışlarımı ellerime indirdim. *Ben ne olmak istiyordum? Hatırlıyor muyum ki?* Birkaç ömür öncesine ait gibiydi, yaşadığım hayattan ve aldığım onca hayattan sonra... bir zamanlar olmak istediğim şey artık çok anlamsız geliyordu. Dünyaya bakış açım değişmişti. Ama evet, sanırım bir zamanlar *bir şey* olmayı hayal etmiştim.

“Küçük bir kahve dükkânım olsun istiyordum. Orada kitap da satardım.” Tuhaf hayalimi hatırladıkça yüzümde bir gülümseme belirdi. On dört yaşındaydım ve hâlâ biraz normaldim. “Hayal ettiğim bir tür kasaba eviydi, peri masallarında okuduğun gibi dış cephesi taşlarla kaplı olan bir ev. İkinci katında yaşırdım. Sabahları kocam aşağıya iner ve erkenden işe koyulurdu, demlediği kahvenin kokusuyla uyanırdım. Ben de bornozuma sarınıp ona sıkıca sarılmak için aşağıya inerdim. Kitabımızı okur, dükkânı dokuzda açar ve üçte kapatırdık. Günün geri kalanını bahçeyle uğraşarak, keşfederek ya da-” Bir keresinde bir aile kurmayı hayal etmiştim ama bundan kaçınmaya karar verdim. “Ya da sadece öğleden sonraları birlikte eğlenerek geçirirdik.”

Saçmaladığımı fark ettim ve Eren ilgisini kaybetmiş mi diye başımı kaldırıp baktım ama tam tersiydi. Gözleri yoğun ve içtendi. Dudaklarının kenarında bir sırıtışın gölgesi belirdi.

“Bu kulağa lanet bir gökbilimci olmaktan çok daha iyi geliyor.” Omuzları kahkahasıyla titredi. “Neden kahve dükkânı hayalini kovalamadın? Nasıl oldu da... *buraya* geldin?”

Bu yüklü bir soruydu. Dosyamı dört defa okuduğundan ve tam olarak nasıl olduğunu bildiğinden emindim. Sadece benden duymak istiyordu. Fakat Ian’ın aksine, Eren’e anlatacaktım.

“Çünkü gerçek hayat peri masallarından ve pamuk şekerlerden oluşmuyor.”

Eren sabırla bana bakıp gerçek hikâyeyi anlatmamı bekledi. İç çektim.

“Babam beni küçük yaşta avlanmaya götürdüğünde iyi bir nişancı olduğumu keşfettim. Çok fakirdik ve yiyeceğimizin çoğunu avlanarak elde etmek zorundaydık. O geyiğin gözündeki ışığın sönmesini izledim ve o zaman gerçekten ne kadar sorunlu olduğumu anladım. Bir şeyleri öldürmekten ne kadar keyif aldığımı. İyi olduğum tek şey buydu.”

Yüzü bomboştı. *Düşündüğüm gibi.* Biliyordu.

“Ben on beş yaşımdayken ailem öldürüldü. Kışın ortasında haneye tecavüzle oldu. Adamlar beni uyandırıp bir sandalyeye bağladılar. Onlardan çaldığı bir şey için babamın peşindeydiler. Pek fazla bir şeyimiz yoktu, her ne aldıysa da muhtemelen kar-nımızı doyurmak için yapmıştı. Babamı tanınmaz hale gelene kadar dövmelelerini izledim. Ölene kadar. Sonra anneme tecavüz etmelerini izledim. İşlerini bitirdiklerinde kafasına bir mermi sıktılar, sonraki bendim.”

Sözlerin azalarak kaybolmasına izin verdim, etrafımızdaki ormanın sessizliği esintiyle birlikte kıpırdandı. Eren karanlığa gözlerini çevirdi, çenesini sıkarak dinliyordu.

“Güzel olduğumu düşündüler. Genç olduğum için beni yan-larında götürebileceklerini sanmışlardı. Aptallardı.” Eren’in göz-leri bana çevrildi, yüzü taş gibiydi. “Elimi çözdüğü anda çıplak ellerimle adamın boğazını deştim. Vücudun yumuşak noktala-rını biliyorsan çok kolay, hatta o şekilde tasarlanmış. İkincisini suratından üç defa vurdum. Üçüncü adamı ormanda avladım. İç organlarını kesip çıkarmadan önce onu yalvarttım, içine kar soktum. Soğuğu hissetmesini istedim. Hep içimde hissettiğim soğuğu. Onun yerine bağırsaklarını ağzına sokmalıydım.”

Eren bana bakıyordu, bakışlarında belirgin bir hüznün vardı.

“Ama sen bunu zaten biliyordun, yani gölge birliklerin beni neden aldığını, neden sordun?” Ona değerlendirci bir bakış attım.

Gülümsedi ama gözlerine ulaşmadı. “Yalan söyleyecek misin görmek istedim. O şekilde birisi hakkında çok şey söyleyebilirsin.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. Neşeli çavuş için biraz hesap-cıydı.

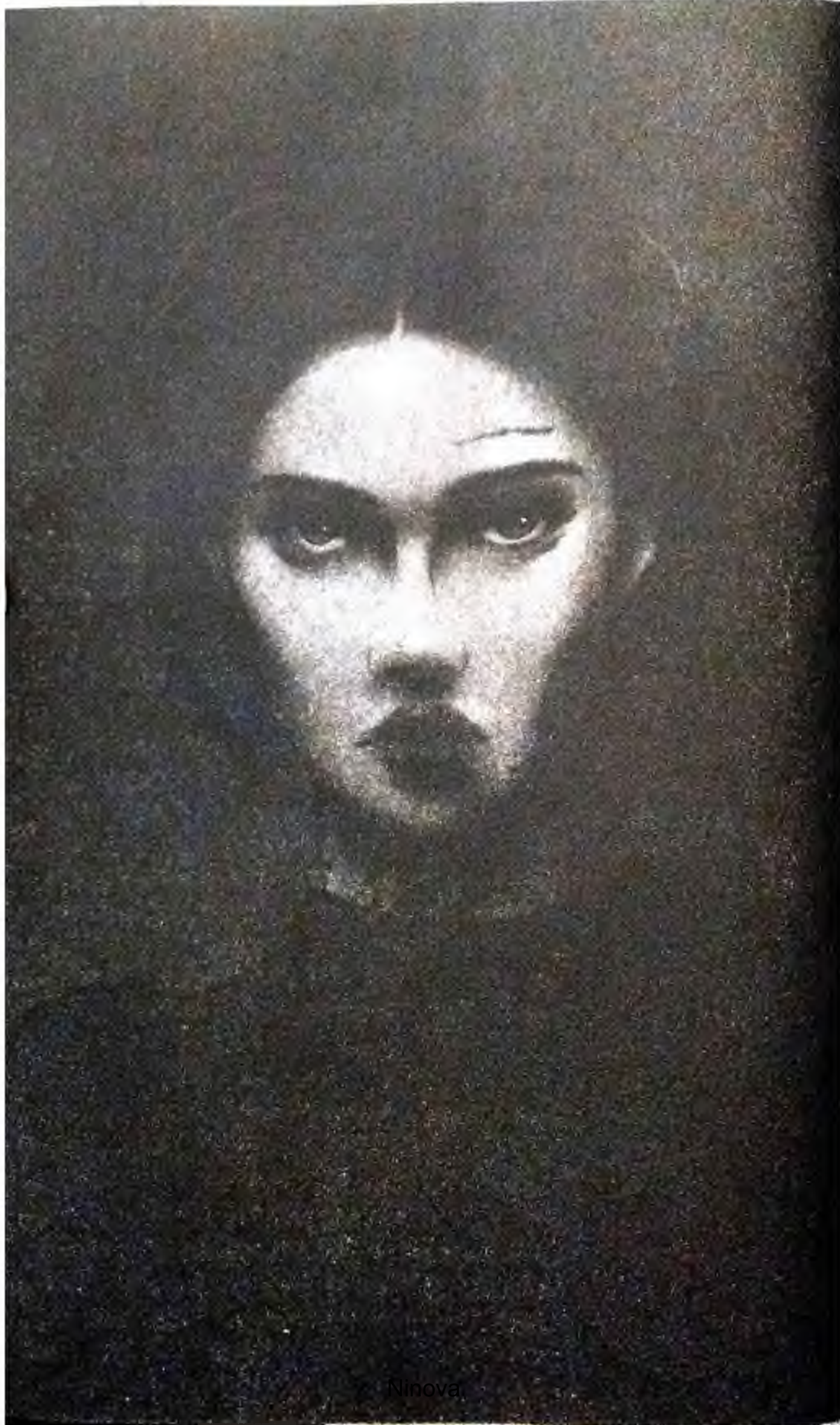
Yüz hatlarının ihanet edip etmeyeceğini görmek için, “En kötü kısmı da hoşuma gitmiş olması,” diye mırıldandım.

“Siktir... sen gerçekten Bones gibisin. O da canavar.” Eren’in sesi kısık ve biraz daha çekingendi ama gözleri titremedi.

İkisinin çocukken nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştım; biri normal, diğeri deli. İkisi nasıl olup da benim gibi buraya gelmişti? Çünkü kimse berbat bir geçmişi olmadan gölge birliklere giremezdi.

Peki Eren buraya gelmek için ne yapmıştı?

Cevabım duygusuzdu. “Gölge birliklerde yaptığımız iş için bizim gibi insanlara ihtiyaç duyarlar. İş bittiğinde atılması kolay insanlarız.”

Ninova

on altı

NELL

KAMP ATEŞİ BAŞINDAKİ KAHVALTI SESSİZDİ. D n geceki tuhaflık sürdü ve herkes Bradshaw ile göz teması kurmaktan kaçındı. Bugün yeni bir maske takmıştı; yine siyahtı ama daha keskin görünümlüydü ve dış kısmında perçinler vardı, çıkıntılı dokusuyla bir şekilde daha agresif görünüyordu.

Eren yanımda oturuyordu, gözleri onu hiç görmediğim kadar yorgundu. Dün gece iki nöbet tutmuştu ve hâlâ m kemmел bir şekilde işlevseldi. Ben ormana bakarak kumanyamı yedim; dün gece Bradshaw'un ve benim iş bittikten sonra kolayca kenara atılabilecek kişiler olduğumuzu söylediğimde Eren'in yüzünde beliren ıstırabı düşündüm.

Sessizleşmişti ve nöbetin geri kalanında aramızda söylenmeden kalan sözlere aldışış etmemiştim.

Tahliye bölgesine dönüş yolculuğu acı vericiydi. Uyluklarım ağrıyor, her adımda kemiklerim sızlıyordu. Bugün dağ havası serindi, burada sonbahar hızla yaklaşıyordu. Hatta en yüksek tepelerin bazılarında kar bile vardı.

Bugün Harrison ve Jefferson ın bana karşı yüz ifadeleri daha yumuşaktı. Dünkü iyi atışım yüzünden miydi, yoksa dün gece paylaştığımız üzücü hik yelerle mi ilgiliydi emin değildim.

Buna pek kafa yormadım. Travma diyarında oyalanmanın anlamı yoktu.

Ian ve Pete önümüzden istikrarlı bir şekilde yürüyorlardı, Eren günün büyük bölümünde rehinelere liderlik etmişti ve Bradshaw ile ben de her zamanki gibi arkada kalıyorduk. Önemli bir ilerleme kaydetmiştik ve gün batmadan tahliye noktasına ulaşmamız gerekiyordu.

Sıcak duş ve sıcak yorganın fikriyle vücuduma rahatlama doldu.

Bradshaw bana bakmıyordu bile. Sanırım soğuk tavrına geri dönmüştü. Ama dün geceki boş bakışlarından daha iyiydi. En azından şu anda sakindi. Gözlerim maskenin altından görünen yüz çizgilerinde gezindi. Bakmam gerekenden daha uzun süre baktım.

Yolculuğun son birkaç saati çok yorucuydu. Bitkinlik gözlerime vuruyor, sızlayan omuzlarıma ağırlık yüklüyordu.

Bradshaw yanımda güçlü bir şekilde yürüyordu. Sanki kendisi fiziksel olarak yorulmuyordu, *asla*.

Etrafımıza çöken havada belirgin bir gerginlik vardı. Boğazıma dolanmış ve sabırla ölmemi bekleyen zehirli bir yılan gibi beni boğuyordu. Dün gece yaptığımız şey hakkında konuşmak istiyordum. Vahşi kısımları ve yumuşak, şehvetli kısımları. Ona bakmak için döndüm, gözleri anında benimkilere doğru çevrildi ve konuşmak için ağzımı açmıştım ki-

Aramızdan bir kurşun geçti.

Saldırı tüfeğimi içgüdüsel olarak kaldırıp bağırdım. "Ateş açıldı!" Önümüzden gelen itiş kakış ve homurtular dikkatimi bir an için dağıttı, sonra bir kurşun daha sıkıldı. Bu defa kavalkemiğime isabet etti ve kırmızı toz, pantolonumun bacağına kapladı.

Plastik mermi gibi acıttı ama en azından göğsüme değil, bacağıma yemiştin. Hâlâ aktıftım, ölmüş sayılmıyordum. *Henüz*.

Bradshaw karanlık çalılıklara doğru ateş etti ve ardından bir homurtu duyuldu.

Başka düşman olup olmadığını anlamak için bir süre gergin bir şekilde bekledikten sonra Bradshaw gözlerini bacağıma indirdi. Gözlerinde hayal kırıklığı parladı. "Vuruldu."

"Evet, biliyorum, ahmak."

Kaşları aşağı doğru indi. "Çıktın."

"Ne? Sadece bacağa isabet etti. Ben iyiyim." Ayağa kalkıp dik bakışlarına karşılık verdim. Diğerleri yerlerinden çıkıp sessizlik içinde bizi izledi. Hava soğuktu ve kanım kaynamaya başladığı için tenim nemlendi.

"Çıktın dedim, Bun."

Eren yanıma gelip bacağıma ters bir bakış attı. "O haklı. Timimiz hata kabul etmez, Bunny. Çıktın."

Yanaklarıma sıcaklık hücum etti ve çığlık atmak istedim. Bunlar ciddi miydi? Onlara bu ay kanıtladığım her şeyden sonra, başarısız olduğum nokta burası mıydı? Diğerlerine baktım. Jefferson ve Pete bana kesin bir ifadeyle bakıyorlardı. Ian ve Harrison en azından bunun adaletsizliğinden biraz rahatsız olmuş görünüyorlardı.

Çavuşa meydan okuyarak, "Bu adil değil," dedim.

Bana gözlerini kısarak baktı, sesi karardı. "Bunny, otoriteme karşı çıkmıyorsun, değil mi?" Bunu gruptaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söyledi. Boynumdaki kaslar hiddetle gerildi.

Tabii ki otoritesini kullanarak bana geri adım attırmaya çalışacaktı.

"Hayır, Çavuş. Kararınıza karşı gelmeyi *aklımdan* bile geçirmem." Ses tonum sertti. Eren'in kaşları gevşedi, kazandığını hissediyordu. "Ama yapabileceklerim sınırlı. Korkarım bunu General Nolan'ın dikkatine sunmam gerekecek. Köpeklerinden birinin nasıl kudurduğunu ve kötü bir ısırık aldığını. Sence

köpeği uyuturlar mı? Ne de olsa, ben Nolan'ın gözdesiyim." Yeleşimin fermuarını açıp kazağını kaldırdım ve kana bulanmış bandajları ortaya çıkardım. Hareket ettikçe yaram zonkluyor, acıyla irkilmeme sebep oluyordu.

Eren'in gözleri dehşetle büyüdü. Bradshaw tepkisiz kaldı; soğuk bakışları beni iliklerime kadar ürpertmeye yetiyordu. Akıldan geçenleri anlayamadığınız zaman çok daha korkutucu oluyordu.

"Bunu düşünmenize izin vereceğim, Çavuş," dedim duygusuzca. Eğer kirli oynamak istiyorlarsa, o zaman lanet olası çamurda yuvarlanacaktım.

Tüfeğimi kolumun altına sıkıştırıp timin önüne doğru yürüdüm. Adamların yanından geçerken bana küçümseyici bakışlar atıldılar. Sorun değildi. Oyuncak bebek muamelesi görmek için burada değildim.

İki yıl önce Patagonya'da gerçekte ne olduğunu öğrenmek için buradaydım. Ve sorumlusu olan adama kurşunu sıkmak için. Gerisi saçmalıktan ibaretti.

Görünüşe göre, bundan sonra tamamen dışlanacağım konusunda fikir birliğine varılmıştı. Görevimizin kalanı sessizlik içinde ve başka pusu olmadan geçti. En sonunda tahliye noktasına vardığımızda, omuzlarım rahatlamayla gevşedi.

Tehdidimin Eren üzerinde işe yarayıp yaramadığından emin değildim. Ama her zamankinden daha içine kapanık ve öfkeli görünüyordu, demek ki en azından aklını kurcalıyordu. İkimiz de kardeşinin, ekip arkadaşına saldırdığı için muhtemelen kurtların önüne atılacağını biliyorduk. Gölge birliklerde farklı kurallarımız olabilirdi ama değerlerimizi koruyorduk. General Nolan'ın bana bir zaafı vardı ve hepsi bunu biliyordu.

Helikoptere binerken derin bir nefes aldım ve etrafımdakilerin soğuk ifadelerine bakma zahmetine girmedim. Şu anda istediğim tek şey sıcak bir duş, bir geceliğine lanet bir yatakta

uyumaktı. Coronado'ya yol uzun ve sessizdi; ben, Bradshaw ve Eren dışında herkes kolayca uykuya daldı.

Botlarımız yere değdiği anda Eren, Bradshaw ve benim dışındaki herkese duşlara gitmelerini emretti. Gözlerimi devirme dürtümle savaştım. Gerçekten de bu yarın sabaha kadar bekleyemez miydi? Şu anda akıl sağlığımızı zar zor zapt ediyorduk.

Bradshaw kardeşine benimle aynı enerjiyle bakıyordu.

“Siz ikiniz başıma büyük bela oldunuz... Bak Nell, ekip seni timde istemiyor. Bunun berbat olduğunu biliyorum ama görev beklentilerini karşılayan *ve* ekiple bağ kurabilecek birini arıyoruz. Günün sonunda, herkesin birbirine şüphe duymadan güvenmesi gerekiyor. Bunu istemek adil değil, biliyorum ama yine de soruyorum. *Lütfen*. Bırak bu işi. Sadece bırak.” Eren'in sesi yalvarmaya çok yakındı.

Göster onlara. Jenkins'in kısık sesi, hafızamda taşların üzerinden geçen bir nehir gibi akıp gitti. *Gerekli olduğunu görmelerini sağla.* Bana bir adamı akla gelebilecek her şekilde nasıl öldürebileceğimi öğretmişti. En zeki zihinleri bile nasıl manipüle edeceğimi.

“Tamam. Yerimden vazgeçeceğim. Ama benden daha iyi bir asker bulmanız şartıyla. Sahte düşman ekibinde olmak istiyorum. Eğer üssümüzü ele geçirip esirleri alabilirseniz, o zaman pes ederim,” dedim kendimden emin bir şekilde ve çenemi havaya kaldırdım.

Eren'in kaşları merakla kalktı ama Bradshaw'a dikkatle baktı. “Bu senin en iyi seçeneğin.” Eren yorgun görünüyordu, sanki hayatının her gecesinde uyumak yerine kardeşinin kaderini düşünüyor ve endişeleniyormuş gibiydi. Bradshaw'un yaptıklarını gerçekten rapor eder miydim? Hayır. Çünkü şu anda toprak altında olan ve asla bulunamayacak olan insanlara çok daha kötülerini yapmıştım. Ama onları kontrol altında tutmak için gerekliydi. Burada olmam gerekiyordu.

Bradshaw rahatsız edici bir dakika boyunca kardeşine baktı, başıyla kısaca onayladıktan sonra dönüp barakalara doğru yürüdü.

Eren uzunca iç geçirdi ve bana yan yan baktı. “Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kalman yönünde oy kullandım,” diye itiraf etti tedirgin bir kahkahayla.

Bir an için onu süzdükten sonra dudaklarımın bir gülümsemeyle genişlemesine izin verdim. “Teşekkürler, Eren.” Tembel gülümsemesi karnımın kıpırdamasına neden oldu. “Bu sözleri duymaya gerçekten ihtiyacım vardı.”

Elini başımın üstüne koydu. Ona baktığımda yumuşak bir sesle güldü. “Kazanmalarına izin verme. Yapacağını bildiğim şekilde onlara günlerini göster. Sonraki görevde sana ihtiyacım olduğunu biliyorum.” Göz kırptı, ben de bu duygunun ihtiyaç duyduğum derinliklere doğru gömülmesine izin verdim.

Eren bana inanıyordu. Hiç yoktan iyiydi.

“Şimdi, git de temizlen. Generalle görüşeceğim ve yedek nişancıyı takıma aldıracağım. Bir sonraki sevkியatta işgal edeceğimiz düşman kuvvetine atanacaksın.” Birlikte kışlaya doğru yürürken beni bilgilendirdi.

“O zamana kadar nerede kalacağım?” diye sordum. O zamana kadarki iki günlük tatil için başka bir yatakhaneyle yerleştirilmeyi umuyordum. Eğer öyle düşünebilerseniz, bu bizim için iki günlük bir hafta sonu tatili gibiydi.

Eren düşünceli bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı. “Odamda boş bir yatak var ama başka yatağımız olup olmadığını öğrenmek için generalle konuşmam gerekecek. Eğer iş o noktaya gelirse, benimle kalman sorun olur mu?”

Bradshaw’a elli adım yakın olmaktansa Eren ile çıplak uymayı tercih ederdim.

“Olmaz, sadece beni psikopat kardeşinden uzaklaştır,” dedim şiddetle. Eren’in kaşları çatıldı ve doğruca karşıya bakarken

gözlerini kara bulutlar kapladı. Keşke dün gece kıymetli kardeşi tarafından nasıl becerildiğimi bir bilseydi. Bütün gün karşılaştığım soğuk tavırlardan bunu anlayamazdınız.

“O hiç bu kadar-”

“Dengesiz mi?” diye araya girdim. “Acımasız?”

Eren o kara kirpiklerinin altından bana baktı ve çatık kaşlarının yerini eğlenceli bir ifade aldı. “Evet. Sağ koluyla hiç bu kadar *ilgili* olmamıştı.”

Eren için kötü hissettim. Sadece ekibin sorumluluğunu almakla kalmıyor, yeni katılanların kaburgalarını kesen ve güvenilmez şeyler yapan kardeşinin sorumluluğunu da alıyordu.

“Abrahm yüzünden,” dedim kesin bir ifadeyle.

Kapılardan dışarı çıktığımızda yere bakarak başını salladı. “Evet... ama senin burada olman da çok, *çok daha fazla* kötü hale getiriyor.”

“Onun yerine geçmeye çalışmıyorum,” dedim tereddütle. “Sadece bu görevde yer almak istiyorum. Eğer burada kalamazsam Hades Timi’ne gönderileceğim. Ve onlar Riöt’tan sizden daha çok nefret ediyor. General beni onlara göndermektense topluma salmayı tercih eder. Ve ben topluma geri dönemem.” Kulağa ürkütücü gelse de Eren sadece başını salladı. Belki de aynı iblisi kardeşinde de görmüştü.

Kaşını ilgiyle kaldırdı. “Kartlarını hak ettin mi?”

Yutkundum. Riöt’un ortadan kaldırılmasından sonra generalin beni gizlice gölge birlikten çıkaracağını kimseye söylemem gerekiyordu. Ama bunu reddettim. Başımı iki yana salladım.

“Hayır, sadece geri dönemeyeceğimi söylüyorum.”

“Kendini hafife alma, Nell. Sen bir silahtan daha fazlasısın.” Sözleri bana niyetlendiği şekilde ulaşmadı.

“Hayır değilim, Çavuş.”

Bir an için bana baktıktan sonra kapıyı itip açtı.

“Yeni oda düzenlemen için bir saat içinde seni almaya geleceğim. Eşyalarını topla.”

Ekip koğuştta uzanıyordu. Her biri yatağına yayılmış dinleniyordu. Yorucu bir aydı ve onları taktik kıyafetleri yerine sivil kıyafetleriyle görmek, tamamen farklı insanlar gibi görünmelerine sebep olmuştu.

Hepsinin gözü bana çevrildi, tişörtüm ve taytımın içinde kendimi tuhaf hissettirdiler. Beton odadaki son ranzaya doğru kendimden emin adımlarla yürürken gözlerimi karşıma diktim. Çantam üstteki yatakta bıraktığım yerdeydi. Yola çıkmadan önce eşyalarımı boşaltmadığım için minnet duyarak aldım.

Bradshaw başını kaldırıp bana bakmaya zahmet etmedi. Yollarımız ayrılmadan önce gözlerimin bir kez ona kaymasına izin verdim. Onu bir dahaki görüşümde, dürbünden bakarak sıkık suratına sahte bir mermi sıkıyor olsam iyi olurdu.

Yüzünde yeni bir maske vardı. Bunun siyahı daha koyuydu, dikey olarak uzanan gri çizgiler vardı. Kirpikleri tenine çarpıyor, uyanık olduğunu ve beni görmezden gelmeyi seçtiğini gösteriyordu. Böylesi bir güzellik onda ziyan oluyordu ama yine de bakmam gerekenden daha uzun süre baktım. Sol gözünün altından kıvrılan ince yara izinin kırmızılığına. Nefes aldıkça maskesinin dudaklarında oluşan boşluğuna. Dün gece kanını akıttığım ısırtık izime.

Veda sözleri söylemeden geldiğim yoldan yürüdüm.

“Güle güle, *Bunny*.”

Sesini duyunca bacaklarımdaki kaslar kilitlendi ve kapıda durdum, omzumun üzerinden Bradshaw’a bakacağım kadar başımı çevirdim. Şimdi odanın diğer ucunda ayakta duruyordu, adamları aramızdaydı. Yumrukları sıkılıydı ve yüzünde maskesini geren uğursuz bir sırıtış vardı.

Tüm bu fiyasko beni rahatsız etmiyormuş gibi gamsızca, "Siktir git," dedim. Dünkü yumuşak dokunuşlarının hepsinin boş olduğunu biliyordum ama acımasızlığı yine de acıtmıştı.

Bakışları öfkeyle parladı ve bu küçük zaferle ilgili bir şeyler beni ateşledi.

Onlara arkamı dönüp koridorda Eren'i bekledim. Tam zamanında gelerek hafif bir gülümsemeyle köşeyi döndü.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, haftalar sonra ilk defa salık bırakmak iyi hissettirmişti. Koyu renkli teller sırtımın ortasına kadar dalga dalga iniyordu.

Eren bana göz kırparak, "Epey iyi temizlenmişsin," diye mırıldandı.

Yorgunca gülümsedim. "Çavuşum, astlarınıza iltifat etmemeli ve göz kırpmamalısınız. Artık kulüpte değiliz."

Başını arkaya atıp güldü.

"Kusura bakma, Bunny. Huysuz adamları görmeye öyle alışkınım ki. Bazen sana baktığımda bunu unutuyorum çünkü bir uçakta tanıştık ve bunların hiçbiri adil değil, değil mi?" Eren onu takip etmemi işaret etti, ben de şimdilik Malum'la kalma-yacağım için minnetle nefesimi bıraktım.

"Ne yönden adil değil?"

Bana bakarken sırtışı bulaşıcıydı. Gözlerinde her zamankinden daha fazla sıcaklık vardı. Artık kimse bana şefkatle bakmı-yordu. Komik olan şeydu ki, en son ne zaman biri öyle bakmıştı onu da hatırlayamıyordum. Muhtemelen Jenkins, ölmek üzereyken bakmıştı.

"İkimizin de bu iş kolunda olması haksızlık."

"Başka nasıl olmasını isterdin?" diye üsteledim ve içten bir kahkaha kazandım. Yanaklarım ısındı ve bir an için, artık beton-dan bir mezardaymışım gibi hissetmedim.

Eren arkamıza göz attı. Merakım bakışlarını takip etmeme sebep oldu. Pete ve Jefferson kapıda durmuş, bizi izliyordu. Bunu yapmaları garip gelse de onları görmezden gelmeye çalıştım.

“Abrahm’ın ölmemiş olmasını tercih ederdim. Şimdi hepimiz farklı durumlarda olurduk,” dedi düşünceli bir şekilde. Koridorda ilerleyip köşeyi dönerek kışla kanadının başka bir bölümüne geçtik.

Abrahm. Nasıl oluyor da bir adamın ölümü bu kadar çok kişinin hayatını değiştirebiliyordu?

“Senin durumun ne olurdu?”

Eren bir kapının önünde durup benim için açarken çenesi kasıldı. İçeri adım atıp küçük odayı inceledim. İki basit yatak ve iki komodin vardı. Bu zamana kadar gördüğüm en boş odaydı; ne bir duygu ne de fotoğraf vardı. Sabah ya da gece kullanılacak bakım ürünleri yoktu.

“Patagonya, kartlarımızı kazanmadan önceki son görevimizdi.” Bir omzunu kaldırıp indirdi. Özgürlük kartları. Gözlerim büyüdü. Malum, kartlarını kazanmadan önceki son görevinde miydi? Kartlarını kazanan tek yeraltı ekibi Warsaw’du ve o da on yıl önceydi. Çoğu ekip özgürlüklerini geri kazanamadan yok olur giderdi.

Özgür olacaktı. Bizimkileri kazanmamız için Riöt’un tamamlaması gereken altı görev daha vardı.

Çantamı işaret ettiği yatağa koydum ve ağrıyan bedenimi yatağa bıraktım. Birkaç hafta boyunca çalılıklarda uyuduktan sonra basit çarşafı çok değerli geldi.

“Abrahm’ı kaybetmek size kartlarınıza mı mal oldu?”

Diğer yatağa oturup tek pencereden dışarı baktı. “Ondan sonra her şey boka sardı. Bones zihinsel olarak düştü ve ekip darmaduman oldu. Feci patladık ve general bize çok kızdı.” Bilmiş gözlerle bana baktı.

“Bizim de başarısız olduğumuz ortada.” Sesim kısık çıktı.

“Bir sonraki görev, kartlarımızı kazanmaktan daha fazlası, Nell. Bu bir intikam. Özellikle de Bones için. Ayrıntılara giremem ama ikimiz de bunun Patagonya ile bağlantılı olduğunu biliyoruz.”

Bu sözler karşısında irkildim; hedeflerimiz o kadar da farklı değildi.

“Ödemesi gereken bir borcu var,” dedim üzüntüyle.

Eren’in gözleri parladı. “Senin de bir borcun var.”

Gözlerimi ellerime indirdim. Kanla kaplı görünmüyor olsalar da öylelerdi. İlk timimin ölümünde boğuluyordum. *Jenkins’in ölümünde*. Eğer kalmış olsaydım, o hâlâ burada olurdu. Ya da ikimiz de ölmüş olurduk ve bu da sorun değildi. *Neden kalmadım?* Gözlerim yavaşça kapandı.

Dudaklarımın sert çizgisi ona verebileceğim tek cevaptı. Beni daha fazla zorlamadı. Ne yaptığımı biliyordu. İhanet eden yüz hatlarımın altında gizlenen canavarı tanıyordu.

Yatağa uzanıp uzun bir nefes verdim. Buranın tavanı fayans kaplıydı. Askeri üssün geri kalanı gibi yavan ve ruhsuzdu.

“Peki bir sonraki eğitime ne zaman başlıyoruz?” diye sordum. Dalgınlıkla parmağımın ucunu kaburgamdaki kesğin üzerine sürttüm. İzi her gördüğümde, her hissettiğimde Bradshaw’un şehvetli bakışları aklıma gelecekti.

Eren yaramla uğraştığımı fark edip ayağa kalktı ve komodinini karıştırdıktan sonra berrak bir sıvı ve malzemelerle bana yaklaştı.

Yatağın kenarına oturdum. “Zaten yeni bandaj yaptım, Çavuş.”

Bana ters bir bakış attı ve ben de boyun eğerek tişörtümü kaldırıp başımdan çıkardım, yatağın kenarına attım. Spor sütyenimin kenarı bandajla buluşuyordu, o yüzden sargıyı kolayca değiştirebilmesi için biraz yukarı kaldırdım.

“Bir sonraki eğitim görevi bundan iki gün sonra, sabah sekizde başlıyor. Üssünüze doğru gitmek için sen düşman ekibiyle

birlikte daha erken ayrılacaksın. Öncekiyle aynı, birkaç haftalık eğitimden sonra rehineleri almayı deneyeceğiz,” diye homurdanırken nazikçe sargıyı açıyordu. Kanla kaplı kısma geldiğinde yavaşladı. Gözleri büyüdü ve çenesi kasıldı.

“Nell, ikimiz de buna dikiş atılması gerektiğini biliyoruz.” Alnı kırıştı. Böyleyken Bradshaw’a daha fazla benziyordu.

Tek omzumu kaldırdım. “Kimsenin öğrenmesini istemediğini açıkça belirtmiştin. İyileşiyor, yani endişe etmeye gerek yok,” dedim kayıtsızca ve gözleri azapla doldu. Aklında milyon tane değişik şey vardı; omuzlarındaki yorgun çöküşten belli oluyordu. “Kötü hissetmene gerek yok. Beni deşip açan ve diğer ekip arkadaşlarımıza göğüslerimi gösteren sen değildin.”

Elleri donakaldı ve bir an için kardeşinin yaptığı şey yüzünden ruhsal durumunun paramparça oluşunu izleyeceğimi sandım. Fakat aldığı eğitimle kendini toparladı ve yüzülmüş etime merhem sürdü. Sahada çok daha kötülerini gördüğünü biliyordum. Dokunuşu yumuşak ve şefkatliydi; eğer gözlerimi kapatırsam bunun rahatlığıyla tükenip giderdim.

Uzun bir sessizlikten sonra nihayet, “Seni bir daha böyle incitmesine izin verme,” dedi. *Çok geç*, diye düşündüm. Yaptığı işlemi gerçekten işe yarayabilecek dikiş bantlarıyla bitirdi ve kaburgalarımı benim yaptığımdan daha iyi sardı. Nazik ama güvenilirdi.

Gözlerimin nasırlı ellerine kaymasına izin verdim ve onlarla kaç kişiyi öldürdüğünü merak ettim. Varlığıyla teselli buldum. Kendini cehenneme sürükleyen nazik bir ruhtu. Ama Eren de gölge birliklerdeki yerini hak etmek için kötü bir şey yapmıştı. Ne olduğunu bana söyler miydi acaba?

Vahşi dansımızın bitmekten çok uzak olduğunu bilerek, “Ya bana tekrar zarar verirse?” diye takıldım. Bir adamın omuzlarında, Bradshaw’da olduğu gibi ölüm ve nefretin dolaştığını hiç görmemiştim. Kusurlarına ve şiddet eğilimine rağmen içimdeki

Azrail, onun beni yok etmeye çalıştığı kadar onu kırmak istiyordu.

Eren ellerini iki yanımda yumruk yaptıktan sonra soğuk bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdı. “Bir daha emirlerime itaatsizlik etmeyecek.” Sol elini kaldırıp parmak uçlarını kaburgalarımın gezdirirken sesi kesildi. “Abrahm’ın ölmesi benim hatam. Bradshaw’un bu kadar berbat halde olması benim suçum.” İfadesiz yüzünden tek bir damla gözyaşı süzüldü. Onun kaçtığına farkında olup olmadığını merak ettim. Yüzündeki ifadenin sert hatları hiçbir duyguyu belli etmiyordu.

Eren de korkutucuydu, hatta belki kardeşinden de fazla korkutucuydu. Yüz ifadesini gizleme yeteneği tüyler ürperticiydi.

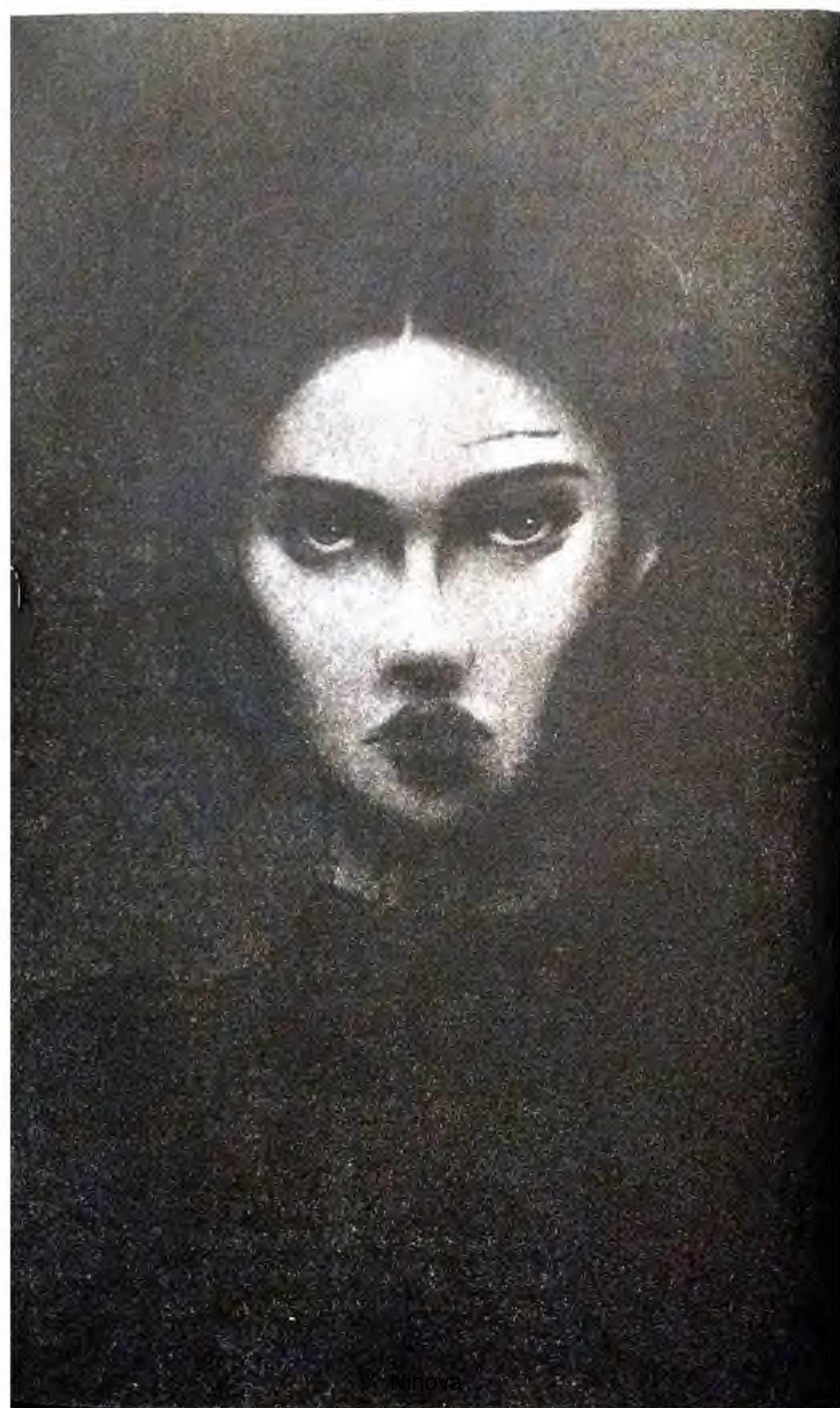
Konuşmamız odadaki garip bir sessizlikle sona erdi. Enerji soğumuş ve bayatlamıştı. Eren sessizce yatağına yöneldi, düşüncelerinin zihnini meşgul ettiği belliydi.

Kırılmış adamların yas tutma şeklini seviyordum.

Beni duraksatıyor, hâlâ sıkı sıkıya kilit altında tuttuğu üzücü şeylerin ne olduğunu merak etmeme sebep oluyordu.

Artık karanlık olan tavana bakarken sıkıcı bir şekilde bunu düşündüm. Hiçliğin sesinin beynimi kurcalamasını engelleyen tek şey, odanın diğer tarafından gelen Eren’in yumuşak horultularıydı.

Malum’un çavuşunun vicdanını bu kadar rahatsız eden şey ne olabilir?

Ninova

on yedi

NELL

TEKNİK OLARAK HAFTA SONUMUZDU AMA YİNE DE GÜNEŞ DOĞARKEN EREN BENİ DÜRTEREK UYANDIRDI. Ona fazlasıyla ilgisiz, sersemlemiş bir bakış attım.

Kara kaşları kendini beğenmiş bir tavırla yukarı kalktı. “Kahvaltıyı seven tarzda bir kız mısın?”

Gözlerimi kısıtım ama midem bana ihanet ederek guruldadı.

“*Evet*, kahvaltı seven bir kızım.” Sesim niyetlendiğim kadar keskin çıkmadı. Eren’in gülümsemesi göğsümü bir kadeh viski gibi yaktı.

“Sivil kıyafetlerini giy. Seni gençken sık sık gittiğim bir lokantaya götüreceğim,” derken sesi neşeliydi. Başımı eğip kılık kıyafetine baktım ve üniformalı olmadığını fark ettim. Siyah tişörtü üstüne oturuyor, kaslarına yapışarak her santimini gözler önüne seriyordu.

“*Hâlâ* gençsin,” diye takılırken pijama niyetine giydiğim tişörtü çıkardım ve basit, gri bir tişört giydim.

“*Daha* genç.” Eren bana sırtıp gözlerini devirdi.

Bakışlarımı kaçırıp yoga taytımı kışıma çektim. “Üsten ayrılmamıza izin var mı ki?”

Gülerek tekrar alnımı dürttü. “Nasıl yani, Riôt’un sokak ayrıcalıkları yok muydu?” Dürttüğü yeri okşayıp ona dikkatle baktım, gerçi içten içe bunu hissetmek umurumda değildi. Jenkins ne zaman sevimli olduğumu düşünse saçlarımı karıştırdı ve o küçük hareketi özlemeden edemiyordum.

“Hayır, yoktu.”

Eren duraksadı ve onunla dalga geçip geçmediğimden emin olmak için bir saniye bana baktı. Tek kaşımı kaldırdığımda tekrar gülümsedi.

“Ben çavuşum. Ne istersem onu yaparım.”

“Peki neden yanında *beni* götürüyorsun? Sevgili kardeşini götürmeyi tercih etmez misin?” diye bastırıp göz teması kurdum. Gülümsemesi ölümcüldü; o gamzeler sonum olacaktı.

“O pisliklerle burada kalmayı tercih mi ederdin?” Başparmağını timimizin yatakhaneğine doğru çevirdi. Ona bir saniye baktıktan sonra başımı iki yana salladım. “Ben de öyle düşündüm. Şimdi, çörekler bitmeden acele etsen iyi edersin.”

Eren’in karşısında oturup, güneş körfezin üzerinden doğarken kahve ve çörek paylaşmak tahmin edilebileceği kadar tuhaftı.

Her şey çok normal ve medeni hissettiriyordu. Garsonun yüzünde memnun ve yumuşak bir gülümsemeyle masadan masaya geçişini izledim. Bradshaw ile birlikte geldiğim geceden beni tanıdı. Eren’i o sanmış olmalıydı çünkü ne kadar tatlı bir çift olduğumuza dair bir şey mırıldandı. Ona siyah elbisesinin çok güzel olduğunu söyleyerek konuyu hemen değiştirdim. Neredeyse nereden aldığını soracaktım ki kim olduğumu hatırladım.

Ben asla böyle narin şeyler giyemezdim. Yaralarım çok fazla dikkat çekerdi ve elbise gibi tuhaf bir şeyin içinde kendimi güvende hissetmezdim.

Eren gözlerimdeki özlem dolu bakışı fark etmiş olmalıydı çünkü eli usulca benimkinin üzerine indi. Göz göze geldik ve üstdudağındaki kremadan bıyığı görünce irkildim. Son mizahi darbeyi vurmak için tek kaşını kaldırdı ve ben karnımı tutup gülmekten kendimi alamadım.

“Ne yapıyorsun sen?” Kahkahamı kontrol altına almayı başardım, kimsenin benim yüzümden rahatsız olmadığından emin olmak için lokantayı hızlıca gözlerimle taradım.

Eren dudaklarındaki kremayı yaladı ve bana o için için yanan bakışını attı. “İnsan oluyorum. Bir ara sen de denemelisin.” Göz kırptı.

Tereddüt edip aşağı baktım. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

Bu defa kahkaha attı, öne doğru eğilip dirseğini masaya dayadıktan sonra çenesini avucuna koydu. Gözlerinde Jenkins’in-kine hiç benzemeyen bir ışık titreşti. Gizemli ve cüretkârdı. Eren’i hiç ilgimi kaybetmeden günlerce izleyebilirdim. Çavuşluk yapmadığı zamanlarda öngörülemez ve eğlenceli biri oluyordu. Etrafında olmak kelimenin tam anlamıyla rahatlatıcıydı.

“Komik olmak, şakalar yapmak, hayattaki küçük şeylerden zevk almak.” Sonsuza kadar devam edebilecekmış gibi sıraladı ama durup başka bir yöne kaydı. “Gerçek dünyadan bu kadar kopuk görünmemek.”

“Ben kopuk değilim,” dedim. Gerçekten her şeyden ne kadar kopuk olduğumu çok iyi bilmeme rağmen alıngan bir sesle cevap vermişim. Burada oturup diğer müşterilerin sabahlarını nasıl geçirdiklerini izlemek bile beni rahatsız ediyordu.

“Öyle mi? O zaman seni elbise almaya götürmeme izin ver. Bahse girerim tek bir elbisen bile yoktur.”

Ona kaşlarımı çattım. “Eren, asla giyemem.”

“Neden olmasın? O kadının güzel elbisesini süzüşünü gördüm.”

İsteksizce gözlerimi kaçırdım. “Çünkü ekip arkadaşlarımdan benim hakkımda daha kötü düşüncelerine sebep olacak herhangi bir şeye ihtiyacım yok, *efendim*.” Bu hitabı özellikle vurgulayarak söyledim. Yapmaya çalıştığı her şey beni geriyordu. Neden bu kadar iyi davranıyordu? Neden bana sivil kıyafetler almaya çalışıyordu? *Beni topluma geri sokmaya çalışıyor. Bırakmam için iyi polisi oynamaya çalışıyor. Bu konuda suçluluk mu hissediyor?* Midem sancılandı.

Gözleri yumuşadı ve ıstırapla doldu. Sonra parmaklarıyla masanın üstünde ritim tutarak bütün duygularımı kovaladı.

“Bunny, gidiyoruz. Bu bir emirdir.” Sesi sert, yüzü soğukkanlıydı.

Birkaç saniye baktıktan sonra iç geçirdim.

“İyi.” Sonuçta giymek zorunda kalacak değildim.

“Biraz dalga yakaladıktan sonra gideceğiz.”

Omuzlarım kaskatı oldu. “Ne?”

“Sörf yapabilirsin, değil mi? Ah, hadi ama bana o bakışı atma. En azından denemen lazım.” Eren hesabı getirmeleri için elini kaldırdı.

Bradshaw ona okyanustan korktuğumu söylemiş miydi? Hayır. Yapmazdı. Ama neden Eren bakışlarında ölümcül bir şeyle bana bakıyordu? İfademdeki korkuyu şimdiden görebiliyor muydu?

Kahretsin.

Her nasılsa bana mayoyu giydirmeyi başardı. Elimde kullanmaya hiç niyetimin olmadığı bir sörf tahtasını tutarak kumda durdum. Okyanusa sadece bakmak bile midemi bulandırıyor.

Eren çoktan birkaç dalgayı kolaylıkla aşmıştı. Okyanusun suyuyla kasları kaygandı. Onu izleyip korkusuzluğuna hayranlık duydum.

Ensemde bir el hissettim. Dirseğim karnına inmek için anında geriye doğru fırladı ve şahsın diğer eli tarafından yakalandı.

“Sakin ol katil. Benim, en sevdiğin seks oyuncağın.” Bradshaw’un sesi pis bir gülümsemeyle ağırlaşmıştı.

Elinden kurtuldum, hoşnutsuzluğuma rağmen orada bir kara ve deniz tanrısı gibi duruyordu. Deniz şortu siyahtı, kalçasında duruyordu. İçindeki şişkinliği saklamak için hiçbir şey yapmıyordu. Göğsü kaslarla ve dövmelemlerle kaplıydı. Çene hattı boyunca dövmelemler vardı, boynundaki taze yara kabuğu mide-min kasılmasına neden oldu. O açık mavi gözleri bana doğru indi, arkalarında ilgi dans ediyordu.

Tahtamın ucunu yakalayıp yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla ona yaslandı. Maskesiz yüzü bir an için beni afallattı. Neredeyse altında bir yüzü olduğunu unutmuştum. Keşke çıkarmasaydı. O şekilde ona gıcık olmak daha kolay oluyordu.

“Okyanustan korktuğunu sanıyordum, şimdi de sörf mü yapıyorsun?”

Ona ters ters baktım. “Eren sörf yapıyor. *Ben* burada kalıyorum.”

“Seni oraya götüreceğim.” Sörf tahtamı kolunun altına sıkıştırıp boşdaki eliyle bileğimi yakaladı.

“Bekle!” Parmaklarını kolumdan ayırmaya çalıştım ama mengene gibi kavradı. Doğruca dalgaların içine girdi ve su dizlerime çarptığında kalbim durdu. “Dur dedim!”

Bradshaw bana dönüp beni göğsüne çekti, kolunu belime sardı ve sessizce konuşmak için kulağıma eğildi.

“Bağırmaya ve insanların bize bakmasına neden olmaya devam edersen sana gerçekten çılgılık atacağın bir şey vereceğim, Bun.” Geri çekildi ve sahte bir gülümsemeyle bana göz kırptı. Beyaz dişleri parladı, içimin ısınmasına neden oldu. “Şimdi, uslu dur.” Soğuk elleri yanlarımı kavradığında keskin bir nefes aldım, beni kaldırıp tahtanın üstüne oturttu.

Beni bu şekilde kontrol etmesi kendimi çaresiz ve ufak tefek hissetmeme neden oluyordu. Sinir sistemime bir darbe indirse

de bundan zevk almaktan başka bir şey yapamadım. Ben her zaman odadaki en tehlikeli insandım ama Bradshaw'un etrafındayken savunmasız hissediyordum.

Karanlık dalgalar sonsuz görünüyordu. Korku damarlarımda dolaşıyordu, boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum yenilmiş, kısık bir sesle.

Bradshaw arkama atlayıp kıcımlı kasığına doğru çekti. Karnı sırtımı ısıtıyor, ona doğru biraz daha sokulmama neden oluyordu. "Hiç küçük bir kemirgeni okyanusun ortasına bırakıp kıvrınmasını izleme şansın oldu mu?" Tahtayı uçsuz bucaksız suya doğru çevirirken kahkaha attı.

"Tavşanlar kemirgen değildir seni aptal. Onlar lagomorfa sınıfındalar." Tahtayı bir cankurtaran halatı gibi kavradığım için cevabım etkisini yitirdi. Derinlere ilerledikçe ve kıyıdan uzaklaştıkça omuzlarım titriyordu. Eren'e bakındım, çaresizce ona seslenmek istiyordum ama görünürde yoktu.

"Bu kadar işe yaramaz bir şeyi bilmene neden şaşırmadım, Bun?" Bradshaw kulağımın dibinde fısıldadı. Tenim ürperdi.

Bana burada ne yapacaktı? Beni suya atıp köpekbalıklarına yem mi edecekti? Bu düşünceyle titredim ve dizlerimi göğsüme çektim.

Jenkins okyanus korkuma her zaman gülerdi ama bunu bir sır olarak sakladığımdan emin olmuştu. Suda bocalarsam tüm timi tehlikeye atabilirdim.

Belki de çocukken iki çocuğun köpekbalıkları tarafından canlı canlı yenmesini izlememiş olsaydım, onlardan bu kadar korkmazdım.

"Pekâlâ, atla bakalım." Bradshaw'un elleri, beni suyun derinliklerine atmak için yanlarımdan aşağı kaydılar ama göğsüne doğru iyice yaslandım, daha iyi ruh haline hitap etmeyi umuyordum.

Sesim bir yakarıştan ibaretti. "Lütfen, yapma."

Kahkahası sırtımda titredi ve ona bakayım diye beni çevirdi. “Bundan benim çıkarım ne? Suda yardım edeyim diye çığlık attığını görmeyi gerçekten çok isterim.”

Gözlerim kocaman oldu, çaresizlik beni cömertleştirdi.

Yutkunup şortunun içindeki şişkinliğe baktım. Tekrar gülüp resmen bağırdı. “Aletimi emmenin seni kurtaracağını mı sanıyorsun?!”

Ona dik dik bakıp sonuçlarımı düşünmeden onu omuzlarımdan ittim. Suya düşerken gözleri büyüdü ama öfke ya da hiddet yerine, suyun altında kaybolmadan hemen önce yüzünde anlık bir eğlence yakaladım.

Siktir, ne yaptım ben? Tahtaya tutundum ve olabildiğince hızlı kulaç atmaya başladım. Vücudunun suyun yüzeyini yarıp çıkışını duydum ve arkama bakmaya cesaret ettim.

Tahtayı tutup çevirirken karanlık bir gülümseme gözlerine ulaştı. Çığlığım, suyun beni yutmasıyla kısa kesildi.

Yüzeye doğru yüzdüm ve birkaç boğuk öksürüğün ardından gözlerimi kırptıştırarak suları uzaklaştırdım. Fark ettiğim ilk şey, suyun üstünde sallanan boş sörf tahtasıydı. Beynime panik hücum etti.

Neredeydi bu adam?

Çok uzun süre merak etmeme gerek kalmadı.

Kollar omuzlarıma dolandı ve kalbim göğüs kafesimi dövdü. Beni burada boğacaktı, benim için buraya kadardı. Sözlerini zihnimde tekrarlardım. *“Riöt askerinin iyisi, ölü olanıdır.”*

Dudaklarımdan dehşetle dolu bir çığlık koptu ve bacaklarım kasılmaya başladı.

“Hey, hey. Sakinleş, Bun,” dedi Bradshaw nazikçe. Sesi gerçekten endişeli geliyordu. Beni suda çevirdi, böylece burunlarımız birbirine değdi.

Beni böyle görmesini istemiyordum. Kimsenin beni bu kadar savunmasız görmesine izin vermeyeceğime yemin etmiştim.

Ama okyanus bana bunu yapıyordu. Suda olmaktan, savaş alanında olmaktan ya da kafama dayanmış bir M16'dan daha çok korkuyordum.

Tepkimle şoka girerek beni inceledi. Bacaklarıyla suyu güçlü bir şekilde dövüyor, tek kolunu güvenli bir şekilde sırtıma sarak beni tutuyordu.

Korku beni farklı bir insan yapıyordu. Okyanus beni güçsüzleştiriyordu.

Bacaklarımı gövdesine dolayıp omuzlarına tutundum. Benden ne kadar iri olduğunu, kaslarının ne kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim ama bizi suyun üstünde tutmak için çalışan kaslarını bacaklarımın arasında hissetmek fark etmemi kolaylaştırıyordu. Beni daha sıkı tuttu; dişlerim takırdıyor, vücudum titriyordu.

Bradshaw hafifçe nefesini verdikten sonra başını benimkine yaslayıp kokumu içine çekti.

“Gerçekten bu kadar korkuyor musun?” Sesinde yoğun bir pişmanlık vardı.

“N-neden, bundan d-düşündüğün kadar hoşlanmadın mı?” Titreyerek söylediğim için sözlerim etkisini yitirdi.

Beni göğsüne daha sıkı bastırdı. “Hayır. Hoşlanmadım,” diye itiraf etti. Bizi tekrar tahtaya doğru yüzdürüp beni tahtanın üstüne ittiğinde nefesim kesildi. Anında bacaklarımı göğsüme çekip titredim.

Bradshaw suda kaldı, kollarını sörf tahtasının üstüne dayadı ve başını da o kollarına yaslayıp bana yandan bir bakış attı.

“N-ne yapıyorsun? Çıksana yukarı.” Kolundan tutup çekmeye çalıştım ama sağlam şekilde yerinde kaldı. Onu suyun içinde görmek bile beni tedirgin ediyordu.

“Neden? Başıma gelebilecek en kötü şey ne ki, Bunny?”

“Köpekbalıkları olabilir...” Ağzımdan çıkanlar kulağa çok aptalca geliyordu ama beni korkutan şeye engel olamazdım.

Bir süre bana şaşkın şaşkın baktıktan sonra başını geriye atıp gülünç bir kahkaha attı. “Sen ciddi misin? Korktuğun şey bu mu?” Nadir kahkahası, tüm çabalarımın rağmen beni gülümsetmeye başladı.

“Çık işte şuradan, burada oturup canlı canlı yenmeni izleyemem.” Titreyen sesim biraz düzelmeye başladı.

“Bir de canavarların zayıflıkları yoktur derler,” diye takılarak denizden çıktı. Kaşlarımı çattım ama su damlalarının karın kaslarından ve çenesinden damlamasını izledim.

Artık suda olmadığı için rahatlayarak iç geçirdim. “Hem burada ne işin var senin? Seni bu işe Eren mi karıştırdı?” Bana baktığında gözlerimi onunkilerden ayrılmaya zorladım. Kumsalı ve suyu taradım ama hâlâ Eren’den iz yoktu.

“Her fırsatta buraya gelirim. Eren bunu biliyor.”

Tabii ki Eren biliyor. Birbirimizle barışmamızı sağlamaya çalışmanın yolu mu bu? Sinirli bir şekilde Bradshaw’a baktım. “Beni kıyıya geri götür.”

“Bu bir emir mi?” diye sorarken bana yaklaşıp elini uzattı.

“Görevde değiliz, *Bradshaw*. Sana istediğim kadar emir verebilirim.” Elini geri ittim ama yine de beni yakalayıp kucağına çekti.

Eğlenen ifadesi hızla duygusuzlaştı. “Geçen geceki dersimiz yüzünden amın yeterince ağrı mıyor mu? Kime boyun eğdiğini unuttun mu, Bunny?” Elini iç uyluğuma doğru kaydırды.

Sözleri karşısında yanaklarım yandı. Neden beni perişan etme konusunda bu kadar kararlıydı? Bu beni çok yıpratıyordu. Aslında bunu direkt sorabilirdim.

“Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?” Bunun kulağa ne kadar üzgün geldiğini fark edince irkildim.

Islak saçlarımı nazikçe geriye taradı ve dudaklarını omzuma bastırdı. “Böyle mi düşünüyorsun? Senden nefret ettiğimi mi?”

Duruşumu dikleştirdim. “Eğer eylemlerin nefret dışında başka bir şeyi temsil ediyorsa seni dinliyorum.”

“Seni siktikten sonraki iki sabah sana şefkat göstermediğim için mi kırgınsın? İyi görünümlü, *vasat* bir askerden başka bir şey olduğunu düşünüyorsan, hayal görüyorsun. Seni sadece o an istediğim şey için kullandım. Hepsi bu.” Bradshaw’un tenime çarpan nefesi sıcaktı.

Ondan ayrılmaya çalıştım ama yerinden kıpırdamadı. “Soru-
dan sıyrılmaya çalışmaya son ver, sik kafalı.” *Sözlerinin seni etki-
lemesine izin verme.* Zihnimi elimden geldiğince güçlendirdim.

Tekrar güldü ve bizi tekrar suya düşene kadar yana yatırdı. Buz gibi su doğruca kemiklerime işledi, dilimde ısınan bir hid-
detle yüzeye çıktım.

“Senin derdin ne?!” Göğsüne vurdum ama saldırıma sadece sıırıttı.

“Senden nefret etmiyorum.”

Donakaldım, kolum bir sonraki darbe için kısmen havadaydı.

Çenemi kavradı ve alınlarımızı birbirine yaklaştırdı, o yüz-
den ruhsuz gözlerinden başka bakacak hiçbir yerim yoktu.

“Sana hükmetmek istiyorum. Seni bir milyon parça olana kadar kırmak ve sadece bana cevap vermeni sağlamak istiyorum. Senden geriye kalanları da mahvetmeden önce seni timimden olabildiğince uzak tutmak istiyorum. Çünkü eğer gitmezsen, başına gelecek olan bu. Seni kıracağım, tıpkı diğer her şeye yaptığım gibi. Bu yeterli mi? Artık lanet çeneni kapatacak mısın?” Çenemi sıkarken yavaşça, acımasızca konuştu.

Saf hiddetle, iznim olmadan gözlerim yaşlarla doldu.

Sonra aptalca bir şey yaptım.

Suratına tükürdüm.

Tepkisini beklerken kaslarım gerildi ama tek aldığım tembel, meraklı bir gülümsemeydi.

“Gördün mü? Sana korkunun aptalca olduğunu söylemiştim. Bizi devirdiğimden beri bir kere bile aklına getirmedin.”

Gözlerim şüpheci bir edayla büyüdü. Bunu kasten yapmıştı... Artık zihnimle bambaşka bir seviyede uğraşıyordu. Korkularımı da mı benden alıyordu?

“Sadece beni kumsala götür... lütfen.”

En sonunda pes edip beni geri götürdü.

Bradshaw sörf yapmak için geri dönerken ben kıyıda Eren'i bekledim. Eren omzuma dokunmadan önce, on dakika boyunca isteksizce Bradshaw'u izledim.

“Nereye gittin sen?” Ona çıkıştım. Sesimdeki ters tonla irkildi.

“Bilmek istemezsin.” Hafifçe karnına vurup yüzünü ekşitti. Aman Tanrım. “Pekâlâ, hadi gidip bir elbise bulalım, sonra da üsse geri döneriz.”

Sessizce peşinden ilerledikten birkaç saniye sonra, “Bradshaw'un bugün burada olacağını biliyor muydun?” diye sordum. Ne cevap verdi ne de yürümeyi bıraktı.

Bunu evet olarak kabul ediyorum.

Ninova

Koyu gri tişörtü ve vücuda oturan siyah eşofman altıyla tamamen farklı görünüyordu. Maskesi inceydi ve siyah saçları her zamanki gibi geriye taranmamıştı. Dağınık saç telleri alnına düşüyordu, duştan sonra hâlâ ıslaktı. Soluk mavi gözleri beni görünce büyüdü, ikimiz de hiçbir şey söylemedik. İkimizin de yüzünden, *neden buradasın?* sorusu okunurken korkunç bir sessizlik içinde durduk.

Yine.

Bradshaw'un gözleri yavaşça vücudumda gezindi, elbisemi ve vücudumu inceledi. Gözbebekleri büyüdü ve yumruklarını sıkarak kollarındaki damarların daha belirgin bir şekilde ortaya çıkmasını sağladı.

"Tamam, benimle dalga geçmeyi bırak. Neden *buradasın?*" Sakince konuşuyordu ama gözlerinde parlayan kıskançlığı kaçırmadım.

Tamamen içgüdüsel olan ve beni şaşırtan bir kırılganlık hareketiyle ona hızla sırtımı döndüm. Yanaklarım yandı ve beni lanet olası bir elbiseyle gördüğü için kendimi çok aptal hissettim.

"Sana bir soru sordum."

Sesindeki soğukluk karşısında kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Tekrar giymek için pantolonuma uzandım ama Bradshaw bir anda yanımda bitti ve bileğimi sıkıca kavradı.

"Bırak beni," dedim şiddetle. Gözleri artık öfkeden çok merakla doluydu. Yatağın yanında yerde duran spor çantamı fark etti ve dikkatle bana baktı.

"Düşman ekibiyle değil de Eren'le mi kalıyorsun?" Bradshaw'un sesi kızgın geliyordu. Sadece gözlerini görebildiğim için yüz ifadesini okumak zordu gerçi. Yüzünü tekrar görmek için göğsümde küçük bir özlem kabardı.

Bir kez başımı salladım. Geniş omuzları üzerime çöktü, gitmesinden çok istediğim bir şey yoktu.

“Diğer yatakhanelerde benim için yer yoktu,” diye açıkladım. Gerçi bunun yerine siktirip gitmesini söylemeyi tercih ederdim. Beni sörf tahtasının üzerinde açık okyanusa çıkarmasından sonra hâlâ dengem bozuktu. Bir saniyeliğine düşünceli bir şekilde beni inceledi. Avucu hâlâ bileğimi sıkıca tuttuğundan tenimde nabzını hissedebiliyordum.

Beni bıraktı ama geri adım atmadı.

“Ne istiyorsun, Bones?” Kod adını söylediğimde maskesinin altında beliren gülümsemeye karşı dişlerimi sıktım.

“Buraya kardeşimi görmeye geldim ama onun yerine süslenmiş, küçük bir yaratık buldum. Elbise giyersen seni aklını uçururcasına siker diye mi umuyordun? *Ah, bekle.* Eren kemirgenlerden hoşlanmaz... ya da ligo -her ne sikimse- sürtüklerinden.” Sesinde o somurtkan, alaycı ton vardı. Çenesinin ortasına yumruk atmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

“Lagomorflar, seni aptal.”

Gözünü kırpmadı. “Bahse varım bu kelime senin için çok şey ifade ediyordur.”

“Çok mu kıskandın?” Göğsünden ittim ama biraz olsun kıpırdamadı.

“Ben mi? Sürtüğün tekini mi kıskanacağım? Tabii, hayal kurmaya devam et.”

“Siktir git.” Yüzünü tuttuğu açığı değiştirecek kadar sert bir tokat attım. O ölümcül bakışlarını bana çevirdi.

“İster misin? Tanrım, bana böyle vurmaya devam edersen beni heyecanlandıracaksın, Bunny.” Gözleri nefretle doluydu ve ben bu nefrete memnuniyetle karşılık verdim. “Sana gitmen, yoksa seni mahvedeceğim konusunda söylediklerimi hatırlıyor musun?” Parmaklarını ensemden geçirerek omurgamdan yukarı ürpertiler çıkmasına neden oldu. “Sanırım seni yavaş yavaş kırmanın zamanı geldi.”

Yere bakıp boğazımın gerisinde toplanan yumruyu yuttum. “Senden nefret ediyorum.”

“Umursamam mı gerekiyor?” Beni ittiğinde yatağa geri düştüm. Ben ayağa kalkmadan, o bir gelgit dalgası gibi üzerime geldi. Ellerini başımın iki yanından, yavaşça yatağa gömdü. O buz gibi gözler soğuk bir kış günü gibiydi, içi boş ve bir zamanlar orada yaşayan her şeyden arınmıştı. “Nefret gibi önemsiz şeyleri hissetmekten acizim ama eğer hissedebilseydim, en çok senden nefret ederdim. Bunu zaten sudayken hallettiğimizi sanıyordum, bebeğim.”

Maskeli burnu benimkinden bir nefes uzaktaydı.

Dudaklarının olduğu yeri ısırardım.

Planladığım ısırığın çoğundan kaçmak için zamanında hareket etti ama maskesinin dikişini yırttım. Bir delik açıldı, altındaki gıcırdayan dişlerini ortaya çıkardı. Bana vahşi bir şeymişim gibi bakıyordu, şeytan derisinin altında gizleniyordu. Sırtım korkuyla ısındı, ayıyı çok fazla dürttüğümü biliyordum.

“Isırmak gibi sapıkça şeylerle ilgilendiğini biliyordum ama sanırım biraz terbiyeli olmayı öğrenmen gerekiyor,” diye mırıldandı alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla. Tek elini kaldırıp mahvolmuş maskesini çıkardı ve parmaklarının tersiyle dudağındaki bir damla kanı sildi. “Sana *benim* nasıl sapıkça şeylerle ilgilendiğimi göstereyim.”

Yakışıklı yüzü kötülükle ve dile getirilmeyen şeylerin vaadiyle buruştu.

Bradshaw ayağa kalktı ve tereddüt etmeden pantolonunu indirdi. Aleti şişmişti, yukarıdan bana bakarken şimdiden zonkluyordu. “Sikimi em,” diye emretti.

Hâlâ yatağa yayılmış durumdaydım, dirseklerim örtülere saplanıyordu. Tiksintiyle dişlerimi sıktım. “Evet, bu çok hoşuna giderdi, değil mi?” Bana gülümsedi ve bu, ondan aldığım en

acımasız gülümsemeydi çünkü fazlasıyla gerçektir. Bu senaryo-
dan hoşnut görünüyordu.

“Diş kullanmak yok, yoksa beni *gerçekten* heyecanlandırırısın ve henüz beni *gerçekten* heyecanlanmış görmedin, Bun.”

Baldırıma sarılı bıçağı kınından çıkarıp göğsüne gömmem için dişlerimi altdudağıma gömdüm. “Beni sikini emmeye zorlayan ilk erkek olduğunu mu sanıyorsun?”

“Aynı gün içinde yüzüme tüküren *ve* dudaklarımı ısırarak ilk kadın olduğunu düşünüyorum,” dedi sertçe. Sikini yavaşça sıvazlıyordu, ucundan zevk suyu damladı.

Bunu erotik bulmam beni derinden rahatsız etti. Güzel, kırık bir adam aletini emmemi söyleyerek sikini sıvazlıyordu. Birbirimize çekilme sebebimiz de buydu çünkü ikimiz de toksik ve acımasızdık.

Bradshaw gözlerimdeki şehveti görmüş olmalıydı çünkü ah-laksız sırtışı genişledi. Meraklı gözleri yüzümün kıvrımlarında, boğazımın aşağısında gezindi. Dudaklarını yalayıp kıpırdandı.

“Bu hoşuna gidiyor, değil mi?” Sesi ilk defa yumuşaktı.

Ona dik dik bakmaya devam ettim. Bu sorusuna cevap vermem mümkün değildi. Kaşlarını sinsice kaldırması da cevap vermeme gerek olmadığını söylüyordu. Zaten biliyordu.

“Ah, Bunny, seni hasta, küçük şey. Bana bundan da hoşlandığını söyleme. Acı sapkınlığını paylaşmamız zaten kalbime dokunuyordu ama *bu*? Bu seni *benim* olarak damgalamak istememe sebep oluyor.” Bradshaw dişlerini göstererek gülümsedi. Hem saçma derecede yakışıklı hem de tüyler ürperticiydi. Sikini daha sıkı kavradı, damarlar daha belirgin şekilde zonkladı, uyguladığı baskıyla ucu iyice şişti. Acı ve haz yüz hatlarında dolaşırken gözleri kısıldı ve dudakları aralandı. Başparmağını sikinin ucunda gezdirip bir damla zevk suyunu dudaklarına getirdi, parmağını ağzına iterken altdudağını emip ısırırdı.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Onun tadını aldım. Tuzluluğu ve sıcaklığı. İçim onun için ağrıyordu ve bunu yüzümün her yerinde, başparmağını ağzımın içine doğru iterken onu emme şeklimde görebiliyordu.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Kalçalarının alçalması ve kaslarının ereksiyonuna doğru V şeklini alması ağzımın sulanmasına neden oldu.

Beni bir yılan gibi izliyordu, saldırmak için sabırla mükemmel anı bekliyordu. *Beni sıkıştırmak ve gitmeme asla izin vermemek için.*

Başparmağını alt dişlerimin arkasına taktı ve çenemi sikine doğru çekti. Geri çekilmeye çalıştım ama parmaklarını çeneme geçirmesiyle inlemeye başladım.

“Merak etme, yutmana izin vereceğim.” Gözlerim büyüdü, elini enseme sarıp da saçlarımı avuçladığında ve ağzım açılana kadar sıkıldığında omurgamdan aşağı ürpertiler indi. “Böylesine güzel bir ağız sende harcanıyor,” derken sesinden küçümseme damlıyordu.

Bradshaw aletinin başını altdudağımın üzerinde gezdirdi. Zevk suyu hâlâ ucunda duruyordu. Dudağıma sürüp parlatici gibi dağıttığında tuzlu aromasının tadını çıkardım. Her hareketi ağırlaşmış gözkapaklarının ardından izledi. Zalim gülümsemesi karanlıktı.

“Bunu reddettiğini duymuyorum,” derken sikinin yumuşak, kalp gibi atan etini dudağıma sürmeye devam etti. Ondan o kadar nefret ediyordum ki. Ama göğsümün içinde yanan o ateş amıma doğru iniyor, acı veren, acil bir ihtiyaçla zonkluyordu.

Bunu istiyordum. Onu istiyordum.

Bir anlık tereddütten sonra, zihnimdeki karmaşayı daha sonra çözeceğime karar vererek ellerimi çıplak kalçasına doğru götürdüm. Kaslarının çıkıntılarını ve ahlaksız düşüncelerimi

cezbeden V şeklindeki kaslarını takip ettim. Dudaklarımı ucuna indirdim ve dilimi yumuşak etinde gezdirdim.

Bradshaw inleyerek başını geriye attı. Saçımdaki tutuşu bir an olsun gevşemedi.

Gözlerimi kapatıp bu anın gelişmesine izin verdim. Göğsünün derinliklerinden gelen ses doğruca karnıma sıcaklık yolladı. Boştaki elimi klitorisime doğru kaydırıp kendimi boşaltmak için ağır hareketlerle ovaladım. Elbise inceydi ve bunu kolaylaştırıyordu.

Bradshaw dişlerinin arasından, “*Siktir*,” diye tısladı. Dilimle sikinin altına masaj yaptım ve onu çılgınlığa sürüklemek için etini yuttum. Yumruğuyla saçımı iyice kavradı ve diğeriyle de onu bu kadar ateşli bir şekilde tüketmemi engellemeye çalışırcasına çenemi tuttu. “Sana bunu yapmayı kim öğretti?” Sesi şehvet ve hazla güçsüz çıktı.

Gülümseyebilseydim yapardım ama ağzımın içinde çok derinlerdeydi.

Tam Bradshaw üzerinde bitirici hamlemi yaparken kapı açıldı; birbirimize fazlasıyla kapılmış haldeydik ve Eren’in boğazından bir nefes kaçana kadar ayrılamadık.

Bradshaw durup gerildi, ağzımda zonklayan, nabız gibi atan siki dışında bütün vücudu bir heykel gibi hareketsizdi. Boşalıyordu ve ben, birkaç defa yutkunmaktan kendimi alamadım. Tuzlu menisi boğazımdan aşağı akarken Bradshaw birkaç utanmaz inilti koyuverdi.

“Yüce Tanrım... Sakın *ben* varım diye durmayın,” dedi Eren. Kendi kendine gülüp havlusunu yere bıraktı.

Bradshaw saçımdaki ve çenemdeki tutuşunu gevşetti. Bacaklarıma doğru oturup bileğimle dudaklarımı sildikten sonra, çıplak bacaklarımdan damlayan hazzımın kanıtı karşısında gittikçe artan bir dehşet hissettim.

İki adam da ıslak külotumu görmek için ön sıralardan açığtaki uyluklarıma bakıyordu.

Eren küfretti ve dizlerimin üzerinden ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Bradshaw hâlâ fazlasıyla sert olan sikini pantolonuna sokuyordu.

Ayağa kalktığımda, sessiz saniyeler uzadıkça oda daha da tuhaf bir hal aldı.

Eren elini yüzünde gezdirdi, parmaklarını ağzından ayırmadı ve şu anda hayatındaki en büyük sorun benmişim gibi bana baktı. Resmen düşüncelerini duyabiliyordum. *Bu kadınla ne yapacağım ben?* Sonra kardeşine baktı ve aynı düşünce zihninden tekrar geçiyor gibiydi.

“Siz ikiniz şu anda hayatımı gerçekten zorlaştırıyorsunuz, biliyor musunuz?” Eren neredeyse gülüyordu ama sesindeki mizah koyu mavi gözlerine yansımada. “Önce kavga ediyorsunuz, sonra birbirinize zarar veriyorsunuz.” Sadece Bradshaw’un *bana* zarar verdiğini söylemek için ağzımı açtım ama Eren’in dik bakışı beni susturdu. “Ve *şimdi* siz ikiniz... bu ne sikimdi böyle? Şimdi de sikişiyor musunuz?” Ellerin öfkeyle havaya kaldırdı.

Bradshaw ikizine gözlerini devirdikten sonra ıslak uyluklarına baktı. Bitmemiş işiyle gözlerinin *aç* bir hale gelmesi, içimin ihtiyaçla zonklamasına neden oldu. Tereddütlü davranmayı reddettim, o yüzden baştan çıkaran bakışlarını görmezden gelerek sağlam bir şekilde durdum. Ancak Bradshaw’un bana yaklaşması ve iki parmağını uyluğumun içinden yukarı, amıma bir santim kalana kadar kaydırmasıyla bu imkânsız hale geldi, arzusun kanıtını dudaklarına doğru götürdü ve parmaklarını yalayarak temizledi.

Yanaklarımı ateş bastı ve Eren’in gözleri büyüdü.

“*Bu*. Bahsettiğim şey tam da bu. Senin derdin ne, Bradshaw? Seni hiç böyle davranırken... böyle... böyle...” Eren’in sesi kesildi ve yüzüne acı yayıldı.

“Durma. Söyle.” Bradshaw ona boş bir ifadeyle baktı.

“Psikopat! Lanet bir hayvan gibi davranıyorsun. Yaptığın saçmalıklar... Senin için ne kadar şeyi örtbas ettiğimi biliyor musun? Seni burada tutmak için ne kadar şeyi feda ettiğim hakkında bir fikrin var mı? Generalin senin saçmalıklarına daha fazla tahammül etmeyeceğini biliyorsun.” Eren kardeşine resmen yalvarıyordu ve bu vahşi pençeler gibi göğsümü deşiyordu. Ben hiçbir zaman Bradshaw’un sahip olduğu şeye sahip olmamıştım. Kardeşi onun için çok fazla mücadele ediyordu ve bu umurunda bile değildi.

“Ben lanet olası bir *hayvanım*, Eren. Bilmiyor muydun? Bana tamir edebileceğin kırık dökük bir şeymişim gibi davranma. Sadece boktan bir sonu uzatıyorsun ve bunu sen de biliyorsun,” dedi Bradshaw sakince. Sözleri yağmur damlaları gibiydi. Kendisini zerre kadar umursamadığını bilmek daha da üzücüydü. Bu yüzden mi ona çekiliyordum? Çünkü o... benim gibiydi. *Uzatılmış, boktan bir son.*

Eren’in gözleri acıyla kısıldı. “Siktir git.” Sıkılmış dişler ve gergin omuzlarla konuştu. Boynundaki damarlar belirginleşti ve bir an için, eğer dışarı çıkmazsa Bradshaw’a vuracağını düşündüm.

Birkaç saniye daha birbirleriyle bakıştıktan sonra Bradshaw bir kez daha bana bakmak için döndü, iki parmağıyla göğüs kafesime dokunup beni yatağa düşürdü. Ona kaşlarımı çattım ve bu bana ukala, umursamaz bir sırıtış kazandırdı, sonra da başka bir şey söylemeden kapıya yöneldi. Eren ona komodininde bulunan yedek maskeyi uzattı. Bradshaw’un taktığı maskeyi içeri girdiğinde mahvetmişim. O gittikten sonra, az önce bulunduğu alanı dolduran tuhaf bir yalnızlık hissiyle doldum.

Eren uzun, bitkin bir nefes verdikten sonra bana baktı. Hayal kırıklığına uğramış, hatta belki utanmış görünüyordu. Gerçi kimin için olduğunu seçemedim; benim için mi, yoksa Bradshaw için mi?

“Ben... şey.” Sözleri oluşturmaya çalıştırsam da başarısız oldum.

Bacaklarımı birleştirip ihtiyaçla sürtündüm. Bu sızıyla ilgilenmem gerekiyordu. Bradshaw’un sikini ağzıma aldığım için hâlâ heyecanlıydım.

Eren’in gözleri bacaklarımın hareketini yakaladı ve kaşları öfkeden çok mizahla çatıldı. “Siz ikiniz gerçekten benim ölümüm olacaksınız.” Bakışları ağırdı ve dudakları yukarı kıvrılırken dikkatini benden uzaklaştırmadı. “Yardıma ihtiyacın var mı, yoksa kendin mi halledeceksin?”

Kalbim kaburgalarımın çarptı. *Az önce Eren beni boşaltmayı mı teklif etti?* Büyüyen gözlerime güldü ve başını şişen sikine doğru salladı, o gri eşofman altında hiç de saklı durmuyordu.

“Sadece bir erkeğim,” dedi masumca. İtirafıyla yanaklarım kızardı. “İhtiyacı olan bir kadına bakıp da sertleşmemem mümkün değil.”

Eren her yönden Bradshaw’a benziyordu. Hatta şişkinliğinin büyüklüğü bile karşılaştırılabilir türdendi. Vicdanım, onu bu şekilde kullanmanın yanlış olduğunu söylüyordu, özellikle de onun yerine kardeşini hayal edeceğim için ama o sadece benim üstümdü. Bu sadece zevkten ibaret olabilirdi, değil mi? İhtiyacı olan iki insanın boşalması?

“Duygu falan yok, değil mi?” diye sordum ve Eren anında sırıttı.

“Tabii ki yok.” Bana bir adım yaklaştı, gözlerinde özgüven ve nazik bir tavır parlıyordu.

“Sonrasında tuhaf davranmayacaksın?” diye üsteledim çünkü Aman Tanrım, o benim çavuşumdu.

Tek kaşını havaya kaldırıp bana kendini beğenmiş bir tavırla gülümsedi. “Kulüpten beri tuhaf zaten ve yakında yollarımız ayrılacak,” diye mırıldanırken aşağı uzandı ve eşofmanının üzerinden kendini avuçladı. Dilimi altdudağımda gezdirdim.

Eren üzerime eğildi ve o eğilirken kokusunun Bradshaw'unkinden çok farklı olduğunu fark ettim. İs kalıntıları olan, misk kokusuydu. Gözlerimde benim bile farkında olmadığım bir şeyleri görmüş olmalıydı çünkü yönünü değiştirdi. "Ah, Nell. Kardeşime kapılmadın, değil mi?"

Eren yana kayıp yatağımın ayakucunda sırtüstü yattı. Sikini çıkarıp sanki ben orada değilmişim gibi kendini rahatça sıvazlamaya başladı. Ben bir cevap oluşturmaya çalışırken gözlerim birden fazla kez onun uzunluğuna dalıp gitti.

"Hayır." Bu hiç de ikna edici çıkmamıştı. Bir şeye kapıldığım yoktu. Ondan gerçekten nefret ediyordum.

Eren aletini sıvazlamaya devam ederken beni izliyordu. Yanına uzanıp ben de kendimi tatmin etmeye karar verdim. Elbisemin kenarını tutup yukarı çekerken birbirimizin gözlerine baktık, elimi ıslak külotumun içine kaydırdım. Ortaparmağımı klitorisimin etrafında çevirip Eren kadar soğukkanlı kalmaya çalıştım ama orgazmım yüzünü göstermeye başladığında kaşlarım çatıldı. Dudaklarım aralandı ve Eren'in damarlı sikine bakıp uyluklarımın arasında olduklarını hayal ettim.

"Bence ondan hoşlanıyorsun," dedi boş gözlerle. Eren'i ne kadar gözlemlersem, Bradshaw kadar psikopat olduğuna o kadar inanıyordum. O sadece daha iyi saklayıp kontrol ediyordu, kaldı ki bu çok daha korkutucuydu.

"Sana bunu düşündüren ne?" Gözlerimin, aletini okşadığı eline kaymasına izin verdim. Hareketi durgun ve yavaş, bir bakıma alaycıydı.

"Öncelikle, kendimi tatmin edişimi izliyorsun ve bundan faydalanmıyorsun, başlangıç olarak bu var." Gözleri klitorisimi ovuşturan elime indi. "Ve ikiniz birbirinize daha önce hiç görmediğim şekilde bakıyorsunuz. Farklı."

Zevk suyunun sikinden dışarı aktığını ve sikini kaplayan damarların gittikçe şiştiğini izlerken boğazım kurudu. *Siktir.* Çok

fena istiyordum. Elim yeterince sürtünme yaratamıyordu bile. Kendi kendine yaptığında aynı şey olmuyordu.

“Peki sana nasıl bakıyorum?” diye sordum. Kendimi Eren’e Bradshaw kadar, hatta daha fazla hayranlık duyarken buluyordum. Yüz hatları daha nazik ve sevecendi. Gerçek bir insan gibi gülümsüyordu. Onun kırık dökük, katil versiyonundan ziyade, kapılmam gereken bir adam gibiydi.

Eren sorumu derinlemesine düşünmesi gerekiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. “Bana dokunulmaz bir şeymişim gibi bakıyorsun. Sanki ulaşılmayacak, uzanılmaması gereken parlak, camdan bir bibloymuşum gibi.” Bana utançla sırtıttı ve bu gülümsemesi doğruca göğsüme sızdı.

“Sen benim çavuşumsun.” *Bu beni daha önce durdurmamıştı.*

Başını sallayıp gözlerini kapattı ve kaşlarını çatarak konuştu. “İçinde olması zor bir pozisyon. Yalnız.”

Ona öyle olmak zorunda olmadığını söylemek istedim ama bu yalan olurdu. Tabii ki yalnızdı. Jenkins için her zaman yalnızlık vardı. Yavaşça eline uzandım, şu anda zonklayan, meni sızdıran yirmi santimlik aletin olduğu eline.

Gözleri aralanarak açıldı ve gür kirpiklerinin arasından bana baktı. Orada çok fazla acı ve yalnızlık vardı. Suçluluk. Ben de içimde aynı boşluğu hissediyordum. O hissin gitmesini istedim. Ruhumda bıraktığı açık, ısırap veren delik dışındaki herhangi bir şeyi düşünmek istedim. Bize öğretilen buydu, değil mi? Pisliğin gitmesine izin vermek.

Davetimi kabul ederken hüznünlü bir gülümseme sundu ve bana doğru kayarak sikini uyluklarımın arasına kaydırıp kendini sıvılarımınla kapladı. “Kötü adamların arasında neden bu kadar popüler olduğunu görebiliyorum,” diyerek dudaklarını omzuma dayadı.

Kötü adamlar mı? Bradshaw’dan mı, kendisinden mi, yoksa genel gölge birlik havuzundan mı bahsettiğini anlayamadım ama basitçe cevap verdim. “Ben tam olarak bir melek değilim, Çavuş.”

“Hayır, kesinlikle değilsin.” Kalçalarını hafifçe itti, klitorisime ve tam merkezime sürtünerek uyluklarımın arasını beceriyordu. Kollarını sırtıma sarıp beni sevgiyle göğsüne bastırdı. Kalp atışlarım hızlandı ve nefesim kesildi.

Nazik olunmasına alışkın değildim. Göğsümün onun için sızlaması beni rahatsız ediyordu. “Yine de senin özüne inmeyi merak ediyorum. Canavarların neden senden bu kadar hoşlandığını bilmek istiyorum.” Hareketleri hızlanırken sesi boğuk çıktı.

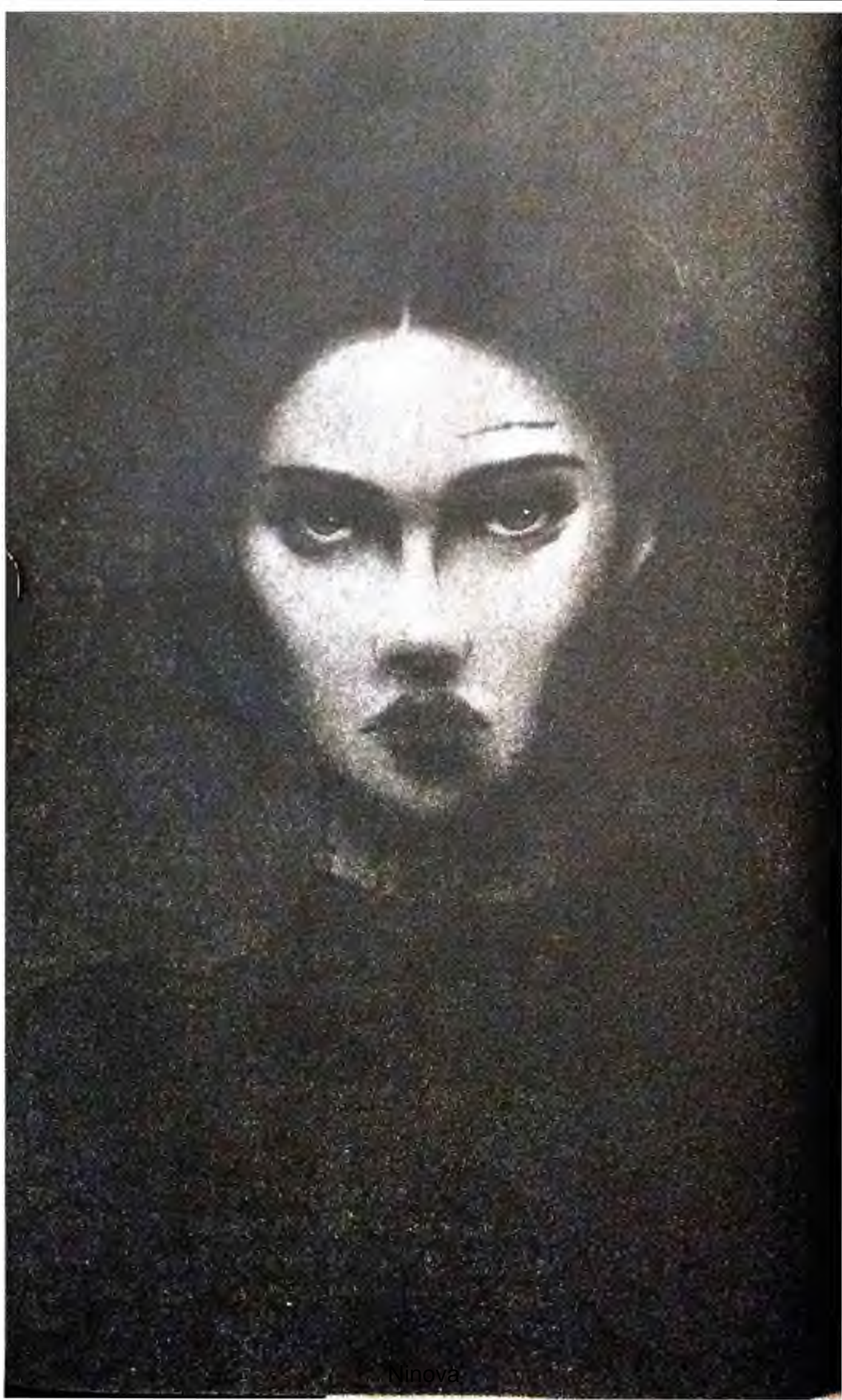
Göğsüne tutunurken onu yarı yarıya dinliyordum, orgazmım içimde dolaşırken inledim. Birkaç defa daha hareket ettikten sonra kalçama ve uyluklarımın arasına boşaldı. Birkaç saniye daha orada öylece uzandık, sadece nefeslerimizin sesi duyuluyor, kalplerimiz birbirine karşı çarpıyordu.

Eren başını benimkine dayadı ve şakağımı öptükten sonra kendini benden ayırdı. Eşofmanını yerine çektikten sonra kalkıp yatağın kenarına oturdu. Kısık sesle iç çektikten sonra elini koyu renkli saçlarının arasından geçirdi.

Bu hale gelmeden önce kimdiler? Onun birkaç nefes daha almasını izlerken bunu tekrar düşündüm. Zihni ona karşı savaşıyor gibi görünüyordu ama nedenini çözemedim.

“Eğer sen benim karanlık sırlarımı gömülü bırakırsan, ben de seninkileri rahat bırakırım,” diye tehdit ettim usulca. Kalkıp oturdum ve ona baktım. Eren’in gözleri yere dikilmişti, kendime engel olamadan güzelliğini inceledim. Onunla ilgili ilahi bir şey vardı. Gözlerimin üzerinde olduğunu hissedebildiğinden emin dim ama buna dikkat çekmeden ona bakmaya devam etmeme izin verdi.

“Peki gömülü bırakmamı istediğin şey nedir, Bunny?” Sonunda yüz hatlarına yerleşen karanlıkla bana baktı. Bir an için onu inceledim, cevap olarak ne söyleyeceğimden emin değildim. Sonraki sözlerini mırıldanırken sesi sertleşti. “Sırlarımdan birini ortaya çıkarsaydın, seni gömmek zorunda kalırdım.”

Ninova

on dokuz

NELL

DÜŞMAN EKİBİNDEKİ ASKERLERDEN BİRİ ŞAKAYLA BENİ DÜRTTÜ. Dikkatimi vermediğim bir şey söyledi. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde benden hoşlanmaya başlamıştı ama lanet adını bile hatırlayamıyordum.

Sadece teçhizat numarasını biliyordum: 8-7-4.

Düşman ekibinde hava kuvvetleri iletişim personeliydi ve ikinci sahte görev sırasında ortağım olarak görevlendirilmişti. İşgal gününe kadar yerlerimizde *pasif* kalmamız emredilmişti. En azından *ben* öyleydim ve bu beni deli ediyordu.

Şimdiye kadar ondan fazla kez Bradshaw'u vurmuş olabilirdim. Bu hafta birden fazla kez açık bir atış için parmağım tetiğin üzerinde oyalanmıştı. Ama sabrımı yitirmedim, onu ve yeni nişancılarını vurmam serbest olana kadar bekleyecektim.

Eğer Malum bana yaptıkları şeyleri unutacağımı sanıyorsa, o zaman aptalın tekiydiler.

Eren'in bağ kurma egzersizleri kesinlikle işe yaramıştı çünkü onlarsız geçirdiğim bu süre boyunca ihanetten başka bir şey hissetmedim.

Yerime gelen herifle gülüşüp anlaştıklarını izlemek zorunda kalırken içim içimi kemiriyordu. Gece nöbeti sırasında,

Bradshaw'un çalıların arasından beni görebildiğini düşündüğüm zamanlar olmuştu. Ormanda doğruca bana bakıyor, yeri me gelen herif konuşarak kafasını şişirirken uyuşuk bir şekilde gözlerini dikiyordu. Asla cevap vermiyordu. Sadece dinliyor ve karanlığa bakıyordu. Sanırım baktığı şey bendim.

Bu ikinci görev ilkiyle aynı yerde değildi ama yine Rocky Dağları'nda bir yerdeydik, kuzeye doğru fazladan bir saat kadar.

Bradshaw uyumuyor gibi görünüyor, Sekiz-Yedi-Dört'ün bitmek bilmeyen sohbetine başımı sallarken bunu fark ettim. Giriş noktasını ve rehineleri kurtarmak için eğitim alanının neresinden geçeceğini çoktan bulmuştum. Fark etmekten nefret ediyordum ama etmişim işte. Darmadağınık görünüyordu. Ben sağ koluyken hiç bu kadar berbat görünmüyordu.

Onu önemseyen yanıımı bir kenara ittim ve ondan intikamımı nasıl alacağıma odaklandım. Gözlerimi kapattım.

"Bir adam nasıl kırılır biliyor musun? Yani onu gerçekten kırmayı?" Jenkins'in sözlerini çok net hatırlıyordum. O zamanlar gölge birliklerde hâlâ yeniydım, on sekiz yaşındaydım.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Jenkins elimi göğsüne götürdü ve kalbinin üzerine koydu. "Sana güvenmesini sağlarsın, sana ihtiyaç duymasını sağlarsın ve sonra hepsini elinden alırsın."

Şüpheliydim. "Nasıl?"

"Ne olursa olsun, zayıf noktasını bul ve o noktayı yok et." Jenkins'in yumuşak sarı saçları antrenman seansımızdan sonra terlemişti. Ona özlemle baktım. Mükemmeldi, her zaman çok soğukkanlı ve bilgeydi.

İç bo boş kalbim rahatsız edici bir şekilde kıpırdandı. "O zayıf noktası bir insan olsa bile mi? Söndürülmesi gereken şey?"

Jenkins'in yeşil gözleri karardı ve dudaklarına zalim bir gülümseme yayıldı. "Özellikle de bir insansa. Sevdigi şeyi elinden alırsan onu geri dönülmez bir şekilde kırarsın. Kalpsizsin, Gallows. Bu

yüzden seni kanatlarımın altına alıyorum. Kimse senin ve benim gibi anlayamaz.”

Gözlerimi kırıştıtararak anıyı uzaklaştırdım ve dikkatimi tekrar dürbünüme verdim. Jenkins bana çok şey öğretmişti ama ona bir soruyu hiç soramamıştım. *Peki ya adam çoktan kırıldıysa? O zaman ne yapacağım?*

Bradshaw'un ışığı çoktan söndürülmüştü. Bir hayalet gibi umursamadan ve katledilmeye hazır halde dolaşıyordu. Hayat alırken hiçbir şey hissetmiyordu. İş beni öldürmeye gelse gözünü bile kırpmayacağından emindim.

Sekiz-Yedi-Dört dürbününden baktı ve bana mesafeyi söyledi. Tüfeğimi *sahte* bir katliam için hazırladım. Yine de Bradshaw'dan önce halletmem gereken bir adam vardı. Benim yerime geçebileceğini düşündükleri nişancı.

“Orada, saat iki yönünde, doğu sırtında,” dedi Sekiz-Yedi-Dört sessizce, benim için koordinatları mırıldandı. Nişancıyı çabucak bulup sııttım. Neredeyse onlar için adil değildi. Adam bizden tarafa bakmıyordu bile. Hakkını vermeliydim, gizlendiği yer fark edilmiyordu.

“Sekiz-Yedi-Dört, ben buradan araziye halledebilirim. Sen arkamızı kolla ki boğazlarımız kesilmesin.” Başını sallayıp yan tarafımızı izlemek için döndü. Bradshaw bana bu dersi öğretmişti ve kolay kolay unutmayacaktım.

Derin bir nefes aldım ve tetiği çektim. Nişancının yan tarafında kırmızı toz patladı. Acı içinde yuvarlandı ve ben ortağımlı ürkütecek kadar yüksek sesle kahkaha patlattım. Hiçbir şey söylemeden pozisyonunu korudu. En azından boş konuşmadan emirleri dinleyebiliyordu.

Dürbünümü aşağıdaki araziye yönlendirdim ve Bradshaw'u hızla buldum. Bir panter gibi akıcı ve ölümcül bir niyetle hareket ediyordu. Henüz tim arkadaşlarımdan herhangi birini indirme şansı olmamıştı. İhtiyacım olandan birkaç saniye fazla harcadım, ona çarpmak üzere olan şeyin cehaletiyle yürüyüşünün

tadını çıkardım. Sırtını kollayan nişancısı olmadan ne kadar savunmasız olduğunu bile bilmiyordu.

Yavaşça, “Sikeyim. *Seni*,” diyerek tetiği çektim.

Kurşun tam kaskının ortasına çarptı ve başı darbenin şiddetiyle geriye doğru savruldu.

Diğerleri donakaldı. Ian ve Jefferson inanamayarak birbirine bakarken, Harrison ellerini dehşet içinde ağzına götürdü. Bradshaw’un yoldaşları, onun kaskından yükselen kırmızı toz bulutunu bu zamana kadar şahit oldukları en kötü şeymiş gibi izlediler.

Kıymetli, ölümcül askerleri düşmüştü.

“Siktir! *Bones’u* mu vurdun?” Sekiz-Yedi-Dört dürbünüyle izlerken bana inanamıyordu.

Kıkırdadım. “Evet, sevimli, küçük ördekler gibi duranları da vurmali mıyım?” O cevap veremeden bir sonraki mermim uçup Ian’ı kışından yakaladı. Kahkahamın kaçmasını engellemek için altdudağımı emmek zorunda kaldım. Tekrar ateş edip bu defa onu boynundan vurdum. Çığlığının zayıf yankılarını buradan duyabiliyorduk.

İki ekip de ne olduğunu hatırlamış gibiydi, göreve geri dönmeye çalışıyorlardı. Tekrar tetiği çektim. Pete’i önce hayalarından, sonra da tekrar göğsünden vurduğumda yere çakılan bir kuş gibi düşüverdi.

Tekrar doldurdum.

Harrison’ı yüzünden vurdum. *Ah şu işe de bakın*. Sonra korunmak için koşan Jefferson’ı omurgasının ortasından vurdum.

Eren’in aptal timine kıcıyla güldüğünü gördüğümde onu bıraktım.

“Sence şimdi beni kabul ederler mi?” diyerek Sekiz-Yedi-Dört’e sordum. Kaşlarını kaldırarak yeni keşfettiği bir saygıyla bana baktı. Diğerlerini etkilemek neden bu kadar kolay olamıyordu? Bana ölümün ta kendisiymişim gibi bakıyordu.

“Baştan bunu yapmadıklarına inanamıyorum.” Tereddütle yutkundu. Beni yakından incelerken gözlerinde büyüyen korkuyu görebiliyordum. “Kaç kişiyi öldürdün, Bunny?”

Neden herkes bana bunu soruyor? Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Çok fazla.” Jenkins çetelesini tutmamamı öğretmişti.

Bir süre sessiz kaldı.

“Bu seni rahatsız etmiyor mu?”

Soğuk, yorgun gözlerle ona baktım ve uyuşuk bir şekilde, “Hayır,” dedim.

Yüzü dehşetle doldu ve o zaman yeraltı dünyasında hâlâ nispeten yeni olduğunu anladım. O karanlık hava kuvvetleri tarafındaydı. Sık sık boğaz kesmiyor ve insanları vurmuyordu. Tel-sizin diğer tarafında koordinatlarını bekleyen füze ekibi vardı.

“Bak, günün sonunda ya onlar ya da sen. Onlar ya da takım arkadaşların. Ben zor yoldan öğrendim. O yüzden bunun senin ya da takımının başına gelmesine izin verme,” dedim hüznle. Hatalarımı ve ödediğim bedeli düşündüm. Jenkins’in benden çalınan sıcak gülümsemesini ve o zamandan beri kalbimde hissettiğim acıyı.

“Ah.” Titredi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Riöt Timi’nin siyah mermi kullandığı doğru mu?” diye mırıldandı. Gölge birliklerdeki herkesin dilindeki bir dedikoduydu. Eğer siyah kurşunla vurulmuş bir ceset bulunursa, hain olarak damgalanırlardı. Tabii eğer cesetleri bulunursa. Jenkins asla bulunmamalarını sağlamaktan zevk alıyordu.

Gözlerimin tekrar genç askere dönmesine izin verdim. “Evet. Doğru.”

Yüzü bembeyaz kesildi ve yutkundu.

Tekrar dürbünümünden baktığımda Bones’u hâlâ yerde yatar-ken buldum.

Sakın bana lanet bir toz topuyla vurulmayı kaldıramadığını söylemeyin.

Dudaklarıma acımasız bir gülümseme yayıldı.

yirmi

NELL

ÜÇ YIL ÖNCE - BLACK BAY

JENKINS BİRKAÇ METRE UZAKLIKTAKİ POZİSYONUNDAN BANA BAKTI. Gözleri sanki beni hafızasına kazıyormuş gibi yavaşça yüzümde geziniyordu. Bunu her görev başlamadan önce yapıyordu, dün gece hararetle öptüğü dudaklarımın izini sürüyordu.

Arkasını kolladığımı bilmesi için hafifçe başımı salladım. Her zaman arkasıındaydım. Black Bay iskelesinde sandıkları taşıyan adamlarımıza dönmeden önce bana ciddi bir ifadeyle gülümse-di. Anchorage'ın güneyinde, milli park koruma alanları arasında bir yerdeydik. Resmi bir bölge değildi ama karaborsa silah ticareti için oldukça uğrak bir yerdi.

Hain olarak elimine etmemiz gereken gölge birlik askerleri vardı. Riöt bu rihtimin her köşesine yayılmış durumdaydı. Biz izin vermedikçe kimse ayırlamayacaktı.

Diğer gölge birlikleri hedef almak alışılmadık bir durumdu. Genellikle üst birimdeki hainlerin peşine düşerdik ki Riöt gibi bir ekibin varlığından haberdar olmadıkları için onları ortadan kaldırmak son derece kolaydı. Diğer yeraltı ekipleri? Eğer kirli

operasyonlara karıştılsa bize karşı arkalarını kollamaları gerektiğini biliyorlardı.

Bu yüzden ekibimiz diğer yeraltı birimlerinden farklı bir tesise konumlanmış durumdaydı, böylece yaklaşmıyorduk ve tetiği çekmekte zorlanmıyorduk. General Nolan bizim için endişelenmesine gerek olmadığını biliyordu. Jenkins ve ben rüya takımdık. Umursamıyorduk. Eğer ekranda bir isim çıkarsa, hepsi o kadardı. Bir isim.

İtaat ederiz. Elimine ederiz.

Jenkins elini kaldırıp yaklaşmamız için işaret verdi. Sessizce hareket edip çavuşumun bakmadığı her yöne bakarak peşinden ilerledim. Son zamanlarda düşüncelerimi kontrol etmekte zorlanıyordum, özellikle de görevdeyken. Odaklanabildiğim tek şey Jenkins gibiydi. Keskin elmacıkkemikleri ve bizim için kurduğu hayalleri fısıldayarak anlatması. *Birlikte. Daima onun yanında olacağım.* Göğsüm ısındı ve bir saniyeliğine dikkatim dağıldı.

Sadece bir saniye.

Ayağımın altında bir dal kırıldı ve hedef askerler anında başlarını kaldırdılar.

M16'larını kaldırıp bize ateş açmaya başladıklarında kalbim durdu.

"Yere yat!" Jenkins sırtını silah seslerine doğru dönüp beni iterek yere düşürdü. Kıçımın üstüne düştüm ve bir sonraki nefesimde tüfeğimin dürbününü gözüme dayadım.

İki adamı da alınlarının ortasından vurdum ve sinek gibi yere devrildiler. Kalan birkaç asker botu yükleyip uzaklaşmaya çalıştı ama el bombası füzesini fırlatıp botu tam isabetle vurduk. Patlama gecenin içinde çok parlaktı ve retinalarımı yaktı.

Gözlerim Jenkins'e kaydı. Omuzları çökmüştü ve ağır ağır nefes alıyordu. Bana o güzel, kara gözleriyle bakarken sarı saçları darmadağınktı.

Dizlerimin üzerine çöküp titredim. “Çavuş...” Boğazım ka-sıldı. “Bu benim hatam.” Yarasını değerlendirebilmek için teçhi-zatını çıkarmaya çalıştım ama beni uzaklaştırdı.

“Ben iyiyim, Gallows,” dedi yumuşak bir sesle. “Sorun yok.” Sorun vardı. *Odaklı değildim.*

“Özür dilerim, Çavuş.” Suçluluk duygusuyla başımı öne eğ-dim ama elini omzuma koydu ve bana içten bir gülümseme ver-di, bu onun için nadir görülen bir şeydi. Tüm dünyamı kendi ekseninde durdurdu.

“Sana bir şey olmadığına sevindim.” Başparmağını yanağım-da gezdirdikten sonra kendini ayağa kalkmaya zorladı. Hareke-tini takip edip M16’sını aldım.

Riør’un geri kalanı yanan iskelede bizi bekliyordu. Siyah fi-gürlerimiz alevlerin arasında ürkütücü görünüyordu.

Jenkins öldüklerinden emin olmak için cesetleri inceledi. Ya-nına diz çöktürüp onları nasıl yok edeceğimi öğretti.

“Bu sadece bir piyadeydi, o yüzden onu aramaya gelenler tarafından bulunmasında bir sakınca yok.” Başımı salladım ve Jenkins’in böyle rahatça konuşurken ne kadar acı içinde olabile-ceğini düşünmemeye çalıştım. “Öte yandan bu adamın gitmesi gerekiyor.”

“O ne yaptı?” Jenkins’in KA-BAR bıçağını çıkarmasını izledim.

“Bir dizi teröristten sırlar çaldı ve bunları kendi ülkesine kar-şı kullanmayı planlıyordu. Onları gemisindeki malların içine sakladı.” Jenkins yanan tekneye doğru başını salladı.

Başımı yana eğdim. “*Bunu* bizim için kim buluyor?”

Jenkins sırttı. Bu onun, tüylerimi ürperten kötü niyetli sırı-tışlarından biriydi. “Her yerde yılanlarımız var, Gallows. Kim-seye güvenme.”

Gözlerim büyüdü. “Hiç kimseye mi?”

Adamın yüzünü kesip suya atmaya devam etmeden önce bir süre bana baktı. “Benden başka kimseye, aşkım.” Cesedi suya itti ve o karanlık gelgitlerdeki her ne halt varsa etle ziyafet çekmeye başladı. Midem bulandı ve safra boğazımın arkasına ulaştı.

Jenkins ayağa kalktı, eldivenli parmaklarından kan damlıyor, eski ahşap iskeleyi kırmızıya boyuyordu. Kıyıda heykeller gibi durmuş bizi izleyen ve bir sonraki emri bekleyen ekibimizin kalanına baktım.

“Bana güveniyor musun?” diye sordum Jenkins’e.

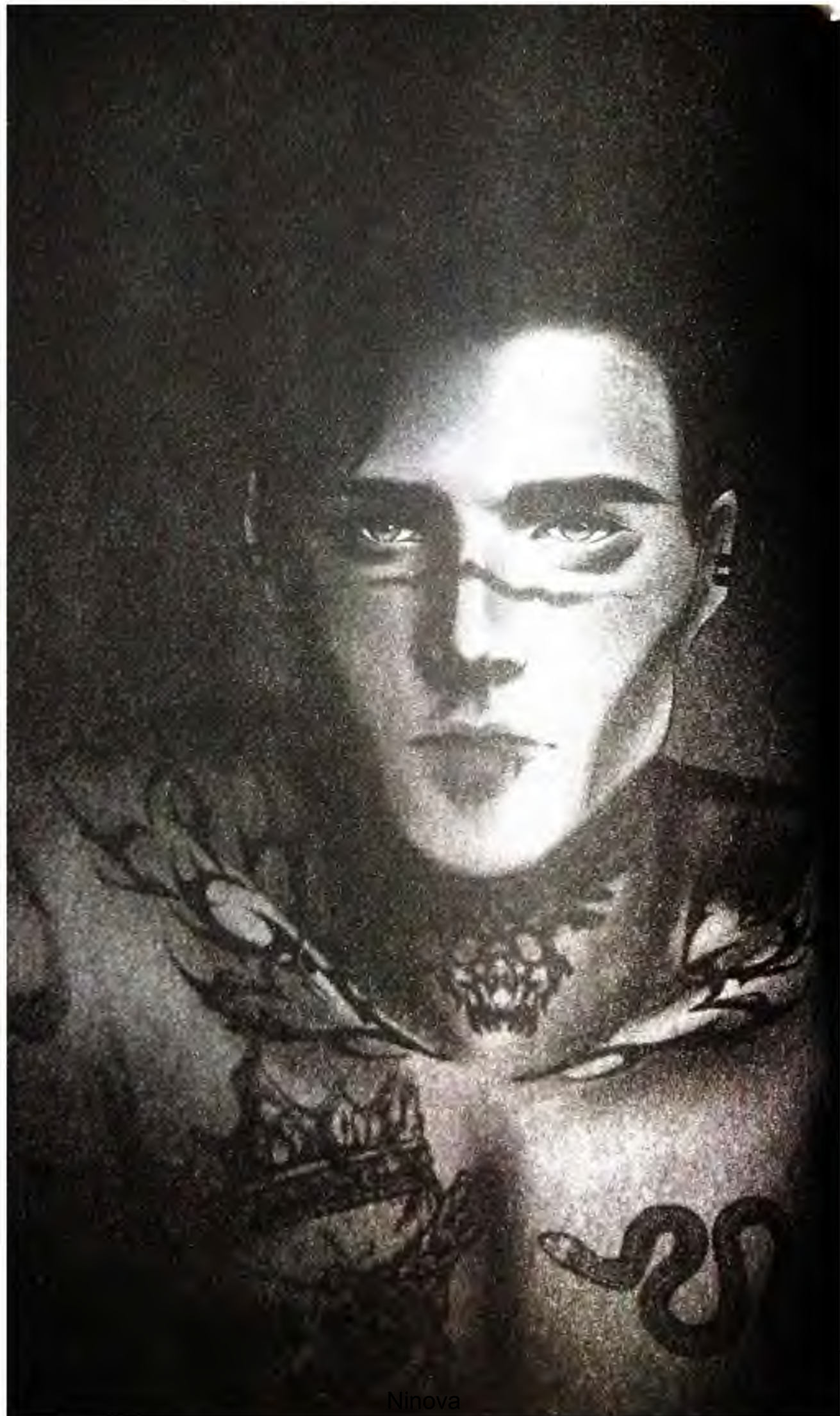
Başını bana doğru çevirdi. Arkasındaki ateş onu turuncu bir haleyle aydınlatıyor ve tüm güzel özelliklerini yansıtıyordu. Gözleri yumuşadı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. “Bunu asla yapamayacağımı düşünüyorum,” dedi kasvetli bir şekilde. Elini çeneme doğru kaldırdı, sabit durdu. “Sen tehlikeli, küçük bir şeysin. Güzel ama tehlikeli.”

Üssümüze dönerken ve Jenkins’in çadırında beni sikmesine izin verirken bunu düşündüm. Güçlü elleriyle kalçalarımı kavrayıp beni inletmişti, menisi amımdan sızıyordu.

Uykuya dalmadan önce asıl güzel ama tehlikeli olanın o olduğu sonucuna vardım. Yöntemlerinde ahlaksızdı. Belki de başını göğsüme dayayarak uyurken, o yüzden beni böyle güvenle tutuyordu. Birbirimiz için yaratılmıştık; bizzat karanlığın kendisi tarafından yönlendirilmiştik.

Gülümsedim, başımın onunkinin üzerine düşmesine izin verdim ve çam reçinesi kokan kokusunu içime çektim.

Onun yanında olduğum müddetçe, onunla mezara bile gideceğim.

Ninova

yirmi bir

BRADSHAW

GÖKYÜZÜ BULUTLU VE GRİYDİ. Boynum deli gibi acıyor ve kulaklarım çınlıyordu.

Vurulmuş muydum?

Kartlarımızı aldıktan sonra ne yapacaksın, Bones? Abrahm'in sesi kafamı dokdurdu. Son görevimizden sonra ne yapmak istediği hakkında sık sık konuşurdu ama ona istediğim şeyi asla anlatmamıştım. Hep bilmediğimi söylerdim. Bazen sessizce oturur, cevap vermezdim ve varlığımın acımasızlığını benim yerime konuşmaya bırakırdım. Ama yine de gülümserdi, duygusuz doğama karşı öyle ilgisiz ve umursamazdı ki. Ben onun susmayı reddetmesinden ne kadar hoşlanıyorsam, o da benim sessizliğimden o kadar hoşlanıyordu.

Keşke ona daha fazla açılabilseydim. Keşke pisliğin teki olmasaydım.

Gözlerim kapandı ve gülümsemesi hafızamda tekrar canlandı. O lanet sırtış dışında yüzüyle ilgili hiçbir şeyi hatırlamıyordum.

Son düşüncesinin ne olduğunu merak ettim.

“Bones.”

Bu onun sesi değildi.

“*Bones*, hey... sen iyi misin adamımı?” Harrison mıydı?

Gözlerimi aralayıp açtım ve tepemde dikilen altı figür gördüm.

Eren'in gözleri keyifle doluydu. Harrison, Ian, Jefferson ve Pete kırmızı tozla kaplıydı. Onlar da mı vurulmuştu?

Kahretsin.

Gözlerim tepemde dikilen altıncı figüre kaydı.

Oydu. Yüzüne bulaşan kire rağmen gözleri parlaktı. Koyu kahverengi saçları gevşek bir örgüyle sırtına atılmıştı. Başparmağımı altdudağının üzerinde gezdirmek ve bana böyle şefkatle baktığında göğsümü sızlattığını söylemek istedim. Yanında yatığım gecelerin yıllardır huzur içinde uyuduğum tek geceler olduğunu söylemek istedim.

Onu acayip özlediğimi söylemek istedim.

Sonra Abrahm'ın dudaklarında beliren o alaycı gülümseme, onun dudaklarında belirdi.

Gözlerim büyüdü ve göğsüme saplanan acıyla aniden doğrulup oturdum. Herkes konuşmayı bıraktı ve bana aklımı yitirmişim gibi baktı. Tereddütle ona tekrar baktım, gülümseme yok olmuştu.

Neden bana onu bu kadar hatırlatıyordu? Bu beni çok öfkeliyordu. Asla onun yerini alamazdı ama beni yatıştırmaya yetecek kadar bir farkı vardı. O bana baktığında ne görüyordu? Sadece başkalarına zarar vermeyi bilen kırık bir şey mi, bir ölüm makinesi mi?

Kilit altında tutulması gereken bir şey... Bilmem gerekiyordu. O çekici gözlerin ardında neler oluyordu?

Düşüncelerimi yorgunluk esir aldı, bir kez daha gözlerimin kapanmasına izin verip kaslarımı gevşettim ve toprağa geri düştüm.

"Siktir. Sıhhiye erini çağırın, sanırım nöbet geçiriyor," dedi Eren sertçe. Bununla birlikte yoldaşlarımdan birkaçı sağlıkçıyı getirmeye gitti.

“Ben iyiyim,” dedim boğuk bir sesle. Yine de bir şeyler biraz ters geliyordu. Elimi başımın yan tarafına doğru götürüp kaskın mandalını açarak yere düşmesine izin verdim. Tamamen kırmızıydı. Tanrım, beni iyi haklamıştı.

“Onunla kal. Her ihtimale karşı helikopteri çağırıyorum,” diye emretti Eren ve adımları hızla yok oldu.

“İhtiyacım yok,” diye seslendim ama kimse cevap vermedi. Uzun bir nefes verdim.

Parmaklar hafifçe saçlarımın arasından geçti. Bana verdiği rahatlıkla omuzlarım gevşedi. *Bunny*.

“Demek tek bir darbeye bile dayanamıyorsun, ha?” Sessizce güldü. Kendiyle övünmüyordu, aksine üzgün gibiydi. Belki de bana acıyordu. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim.

Onu görmeye yetecek kadar gözlerimi açtım. Yanımda oturuyordu, öyle yakındı ki çiçeksi kokusu elle tutulur gibiydi. Çiçek gibi koktuğunu bilip bilmediğini merak ettim, kan kaybederken ve çamurla kaplıyken bile. *Çiçekler*. Rüzgârda dans eden yabani, çırpınan yapraklar gibi. Onunla uzun süre oturmak istedim. Elimden geldiğince uzun.

Yorumuna karşı çenem gerildi ama onunla kavga edemeyecek kadar yorgundum. Ben onu kuşkuyla izlerken, o parmaklarını saçlarımın arasından yavaşça geçirmeye devam ediyordu.

Neden bana iyi davranıyordu? Onu kesmiştim... Güzel vücudunu yaralamıştım.

Tek yaptığım bir şeyleri kırmaktı. Ama onu ne kadar zorlasam zorlayayım, devrilmiyordu. Belki de zaten boku yiyen şeyler daha fazla mahvedilemezdi. Daha kötü bir şeyin olmadığı bir nokta olmalıydı, değil mi?

Elinin tersiyle hafifçe, nazik bir şekilde dürttü. “Görünüşe göre senin sağ kolun olabilecek tek kişi benim, Bones.”

Kasvetli bir şekilde güldüm. Niyet ettiğimden daha yumuşak bir sesle, “Sanırım artık bu konuda söz hakkım yok,” dedim.

Benimle kavga etmek yerine avucunu yanağıma bastırdı, sıcaklığı davetkârdı. Şakağımın ona doğru eğilmesine izin verdim ve o da başımı kucağına doğru yönlendirdi.

Zihnim o kadar gürültülüydü ki, beni rahatlatmasına izin verdim. İlk defa, başkalarının beni zayıf bir halde görmesi umurunda değildi. Sadece bana sarılmasını ve saçlarımı yüzümden geriye doğru taramaya devam etmesini istedim. Bu bana çocukluğumun, güneşin altında kısa bir anlığına da olsa sevildiğim zamanların uzak anılarını hatırlatıyordu.

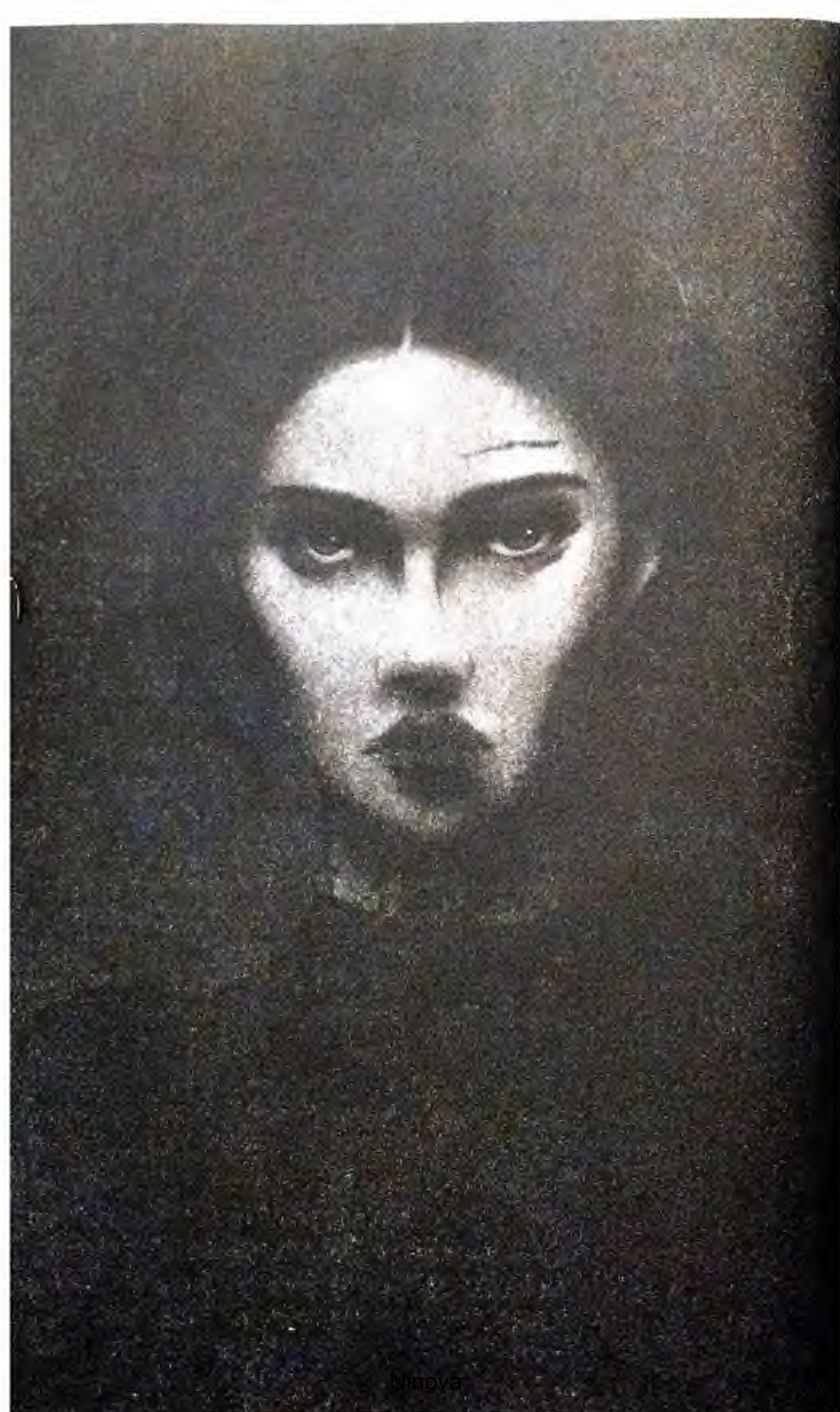
Şu anda ben boğazları kesen, gölge birliklerin savaş köpeği değildim, o da gözünü kırpmadan beyinleri patlatan kalpsiz bir asker değildi. Bunun yerine, kafesimizde birbirimizin etrafında dönen, teslim olup çarpışırsak ne olacağını merak eden iki yaralı yaratıktık.

En azından maskem sıkıttığım çenemi ve kaşlarımı çatmama neden olan acımı saklıyordu. O gerçekten de Jenkins'in söylediği gibi güzel ve tehlikeli bir şeydi. Jenkins'in onu daha yeni aldığı anda hepimize yaptığı bir uyarıydı. Eren adamla sık sık çalışırdı ama ben sadece yeni elemanından ne kadar çok bahsettiğini hatırlıyordum. Sözlerinin bu kadar doğru olduğunu hiç bilmiyordum.

Ekibimde bir Riöt, o günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Ve Abrahm'ı kaybettiğimden beri ilk defa, ruhumun derinlerine yerleşen belirgin bir korku hissettim. Onun da Abrahm gibi ölmesine izin veremezdim.

Bundan sağ çıkamazdım.

Ninova

yirmi iki

NELL

GÖZLERİ KAPALIYKEN, BİRAZ RAHATLAMAK İÇİN KENDİNE İZİN VERMİŞKEN ONDAN NEFRET ETMEK KOLAY DEĞİLDİ. Yaralı şeylere, hâlâ dönüp ısırabileceğimi bildiğim yardıma muhtaç yaratıklara bu kadar ilgi duymam bana tuhaf geliyordu. Bradshaw kendini iyi tutuyordu, aşılmaz bir zihin ve beden imajı çiziyordu ama eğitimde aldığı tek bir mermiyle bir adamın kabuğuna dönüşüyordu.

Gururundan mıydı? Ya da belki de tüm bunlardan yorulmuştu.

Tıbbi personeli buraya getirmek için çabalayan adamlara baktım. Fiziksel olarak yaralanmamıştı. Ama bir şeyler ters gidiyordu. Gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu ve savunmasızlığı içinde benden teselli arıyordu. Bu kalbimi sızlattı. Saçlarını nazikçe yüzünden çektim.

“Diğer tarafta ne yapacaksın? Bilirsin, kartlarını aldıktan sonra,” diye sordum. Onu mümkün olduğunca uzun süre uyanık tutmaya çalışıyordum. Gözlerini aralayıp bana baktı; gözlerinde tüylerimi diken diken eden bir karanlık vardı.

“Kartlarımı alamadan ölmüş olacağım, Bun. Normale dönemem, tıpkı senin de dönemeyeceğin gibi.” Sesi hırıltılıydı ve bakışlarındaki kararlılık taş gibiydi.

Alnım kırıştı. “Benden önce olmaz. Arkanı kollayacağım. Unuttun mu? Eğer kendini tehlikeye atarsan, önce benim ölüşümü izlemek zorunda kalacaksın.”

Kaşlarını çatarak, “Acayip sinir bozucusun,” dedi. Yenilgiye uğramış iç çekişi beni hareketsizleştirdi. Onu ilk kez tamamen yenilmiş görüyordum.

Ne derler? Kahramanlarınızla tanışmayın.

Onun tam olarak kahramanım olduğunu söyleyemezdim ama kesinlikle örnek aldığım bir askerdi. Birçoğumuz için öyleydi. O yıkılmazdı. Ama şimdi kusurlarını görebilecek kadar yakın olduğum için, onun da insan olduğunu ve yeraltı dünyasından gönderilmiş bir şeytan olmadığını anlıyordum. O da etten ve kemiktendi. Bizden önce ölen yoldaşlarımız kadar derin ve kırmızı bir travması vardı.

Ian üç metre ötede durmuş bize bakışlar atıyordu. Kendini durduramayacak kadar büyülenmiş görünüyordu. Muhtemelen Bones’un bu yumuşak tarafına ilk kez tanık oluyordu. Abrahm’ın onun bu yönünü görme şansı olup olmadığını merak etmeden edemedim.

Eren’in sesi gümbürdüyordu, düşman ekibe ve Malum’a emirler yağdırırken benimle göz göze geldi. Halimizi incelerken yüzünden şokla dolu bir ifade geçti. Elimi hızla Bradshaw’un yanağından çektim, sahada fazla sevgi göstermiş olmaktan endişe ettim. Ancak Bradshaw’un eli hızla fırlayıp bileğimi kavradı ve avucumu tekrar yüzüne koydu.

“Bırakma,” diye mırıldandı. Keşke maskesini çıkarıp daha rahat nefes almasını sağlayabilseydim.

“Herkes bizi görebilir,” diye fısıldadım.

“Umurumda değil.”

Bana karşı hissettiği hoşnutsuzluğu azaldı ve ben de kalbimde aynı değişimi hissettim. Helikopteri beklerken, hatta üsse dönerken bile birlikte kaldık. Yanımdan fazla uzaklaşmak istemiyordu.

Eren'in karanlık bakışları altında tenim ürperdi. Bradshaw'un bana yapışmasından nefret ediyordu ama bu, gözlerindeki kötü niyeti açıklamıyordu. Bradshaw'un başını kucağımda rahat tutmaya odaklandım ama Eren'in bir saniyeliğine bile gözlerini bizden ayırmadığını biliyordum.

Bradshaw revire götürüldü ve saatlerce dışarı çıkmadı. Koriordaki zeminde huzursuzca oturdum, neden gitmek için bu kadar isteksiz hissettiğimi bilmiyordum. Odama dönmeden önce onun nasıl olduğunu öğrenmek için beklemeye karar verdim.

Bir sıra sandalye vardı ama fayanslar bacaklarımın arkasını serinletiyordu, bu yüzden bugünkü görevden sonra neler olabileceğini düşünürken başımı duvara yasladım. Bu, değerimi ikinci kez kanıtlayışımıydı. Bir daha kimsenin yoluma çıkmaya çalışacağından şüpheliydim.

Kollarımı dizlerime dolayıp başımı omzuma yasladım. Taktik teçhizatımın ön tarafı toprakla ve Bradshaw'u tutmaktan dolayı kırmızı tozla kaplanmıştı.

"Hey."

Çenemi ceketimden kaldırmadan yukarı baktım. Jefferson zayıf bir arkadaşlık çabasıyla elini kaldırdı. Dudaklarımı sıktım ve soru sorarcasına tek kaşımı kaldırdım. Aramızda en uzun boylu oydu ama yerde oturduğum için daha devasa görünüyordu. Yanıma çömeldi ve yumuşak bir homurtuyla sırtını duvara yasladı.

Başımı ona çevirdim ve bir şey söylemesini bekledim, burada olması tuhaf sayılırdı. Tüm bu süre boyunca pislik gibi davranmışlardı. *Şimdi* arkadaş mı olmak istiyordu? Jefferson'ın açık

kahverengi saçları nemliydi ve kıyafetleri gündelikti. Sanırım timin kalanı, buraya geldiğimizde doğruca duşlara gitmişti.

“İtiraf etmeliyim ki, bu şimdiye kadar katıldığım en kısa keşif eğitimiydi.” Sesi samimiydi, bu da ilgimi daha çok çekti. Ensesini ovuşturdu. “İş bizi indirmeye geldiğinde tereddüt bile etmedin. Ben de burada durmuş, seninle karşılaşırsam tetiği çekmeyeceğimden endişeleniyordum.”

Başım omzuma geri döndü. “Bu seni korkutuyor mu? Bir Riöt’un bu kadar kolay taraf değiştirebilmesi?” Gözleri donuklaştı ve kaşlarını çattı. “Yedek nişancıyı indirmek kolaydı. Benim gibi birine karşı anında ölürdü. Kamufajı seçtiği noktada sırtıyordu ve beni aramaya bile çalışmıyordu. Bu gerçek bir görev olsaydı, hepiniz ölmüş olurdunuz.” Sözlerimin bir tehdit olarak algılanabileceğini düşünürken omuzlarım gerildi. Sikerler. Onca eziyetten sonra başlarına gelenleri hak etmişlerdi. Ama Jefferson’a baktığımda, yumuşak kahverengi gözlerinde kendini beğenmiş bir sırıtış buldum.

“Evet, bu yetersiz bir ifade, Bunny. Acayip korkutucusun.”

Dudaklarımda, ait olmanın ve nihayet beni aralarına alacaklarını hissetmenin verdiği yabancı bir gülümseme belirdi.

“Senin olmadığın tarafta olmak istemezdim,” dedi alçak bir tonla. Sonra da hafifçe güldü.

“Yani şerefsizlik yapmayı bıraktınız mı?”

Jefferson şakacı bir tavırla gözlerini kıstı. “Hımm. Muhtemelen hayır.” Birlikte kahkaha attık ve bir saniye sonra revirin kapısı açıldı.

Eren’in gözleri anında bizi buldu. O da hâlâ benim gibi kirle kaplıydı ve tamamen bitkin görünüyordu. Bir süre bizi süzdükten sonra bizimle ilgilenmeye karar verdi. “Jefferson, seni buraya getiren ne?” diye sordu. Onun da tıpkı benim gibi Bradshaw’un iyi olduğundan emin olmak için geldiği gayet açıktı.

Jefferson omzunu silkip mırıldandı. “Sadece ikinizi kontrol etmek için uğrayayım dedim. Şey, üçünüzü, sanırım.” Beni unuttuğu için özür dilercesine sırıtarak bana baktı.

Çavuşun gözleri boştu ama başını salladı. “Koğuşuna geri dönebilirsin, Jobs. Bunny ve ben de odalarımıza döneceğiz.” Jefferson ile birbirimize meraklı bir bakış attık. Bir tartışma falan mı yaşamışlardı? Eren şu anda ona karşı çok umursamaz görünüyordu.

Jefferson’ın koridordan yatakhanelere doğru gidişini izledim.

Eren kısık sesle, “Gidelim,” dedi.

Revirin kapısına doğru bir bakış attım. “Peki ya Bones? O iyi mi?” Sesim ikinci cümlemde kısıldı. Durumunu o kadar çok umursamamalıyım ama umursuyordum. Bir şeyler ters gidiyordu.

Eren yürümeyi bırakıp omzunun üzerinden bana baktı. Yüz hatları kasvetliydi ve gözkapakları kırmızının tonlarıyla çevriliydi. Genelde dünyaya gösterdiği mutluluk kaybolmuştu. Başından beri gerçekten orada olup olmadığını merak ettim.

“Bir sorun mu var?” diye sordum ısrarla. Geldiğimizden beri bir şeyler değişmişti. Duruşunda bile bunu hissedebiliyordum.

Bir nefes verip gülümsedi ama zorlama olduğunu söyleyebilirdim. “Hayır. Elbette hayır. Hadi Bunny, odamızda daha fazla konuşabiliriz.” Eren sabit adımlarına devam etti ve ben de peşinden giderken yanlışı olabilecek yüz farklı şeyi sessizce düşündüm. Sonra bir şey aklıma takıldı. Daha önce Eren beni Bradshaw’u tutarken gördüğünde dehşet dolu bakmıştı. Neden? O yüzden mi böyle garip davranıyordu?

İki yalnız yatağın bulunduğu karanlık, beton odaya adım atana kadar dilimi tuttum. Ellerimi belimde birleştirdim, Eren yatağının yanına gidip kurşungeçirmez yeleşinin fermuarını açana kadar bekledim.

İlk konuşan o oldu. “Biliyor musun, Abrahm ile ortak olduğunda kardeşimde bir zayıflık gördüğümü sanmıştım.” Gözleri benimkilere çevrildi ve elleri yeleşinin altında duraksadı. “Ama bugün onda ilkel bir kırılganlık gördüm.” Başını iki yana salladı ve avucunu gözüne bastırdı, belki de bir baş ağrısını dindirmeye uğraşıyordu.

Yatağımın kenarına oturup ona baktım. “Onun insan olmasıyla ilgili bir sorun mu var?” diye sordum umursamazca. Eren’in bu yanı hoş değildi. Sözlerin kendisi o kadar berbat değildi ama onların ardındaki ton ve davranış biçimi bana bambaşka bir şey anlatıyordu.

Eren oflayıp bana dik bakışlar attı. Olması gerekenden çok daha kötücüldü. Ensemdeki tüyler havaya dikildi.

“Evet. *İnsan* olma lüksüne sahip olmayan tek kişi o. Bir sonraki görevde ihtiyacımız olan şey kalpsiz bir ölüm makinesi. Timdeki pozisyonuna odaklanmalısın, Bunny. Daha fazla işleri karıştırmak yok. Anladın mı?” Eren çavuş sesini kullanıyordu ve düşmanca bakışları da aynı şeyi gösteriyordu.

Tereddütle başımı sallarken kaşlarım çatıldı. *Kesinlikle yanlış giden bir şeyler var.*

“Söyle,” diye emretti.

“Emredersiniz, Çavuş.”

Ninova

yirmi üç

NELL

TEKRAR BRADSHAW'U GÖRMEDEN ÖNCE, SIKICI TALİMLER VE *BRİFİNG*LERLE DOLU KOCA BİR HAFTA GEÇTİ. Eren ekibe, ayrılışımızdan önce Bones'un hazırlık olarak kendi başına özel bir eğitimden geçtiğini söyledi ama ekip onun ne yaptığı konusunda farklı bir fikre sahip gibiydi.

Sabah beşte üssün etrafındaki tatbikat koşularından birinde Pete'in Ian'a, Bones'un sağ kolunun onunla birlikte *özel eğitimde* olmamasının garip olduğunu fısıldadığını duydum. Günün geri kalanında bunu düşündüm. Göğsümde karanlık bir his belirdi. *Eren bizi bilerek mi ayrı tutuyor?*

Eren de o zamandan beri farklıydı. Soğuk ve mesafeliydi, sanki içinde bir şalter indirilmiş gibiydi.

Briefing odası Eren'in sesi dışında nemli ve sessizdi. Hazırlandığımız göreve gitmek üzere yarın saat 05.00'da yola çıkıyorduk. Eren, iniş bölgesinin ve ilk olarak nereye gideceğimizin haritasını beyaz tahtaya yansıtırken bacağım gerginlikle sallanıyordu. Projektör küçük tıklama sesleri çıkarıyordu ve Harrison kalemini gergin bir şekilde yanındaki masaya vuruyordu.

Eren ayrıntılara giremeden kapı gıcırdayarak açıldı ve Bradshaw odaya girerken hepimizin kafası havaya kalktı.

Harrison kalemine vurmayı bıraktı ve Ian'ın çenesi kasıldı.

Bradshaw'u inceledim. Daha farklı duruyordu; omuzları daha düşüktü ve gözlerinde belirgin bir donukluk vardı. Kimseye bakma zahmetine girmeden yanımdaki yerine oturdu. Keskin çam kokusu bütün duyularımı uyardı ve kısık nefes sesleri kulaklarımda çınladı. Sadece varlığı bile kalbimde bir yangın başlatmaya yetti, ona bakmamak için irademin her zerresini kullandım.

Eren'in gözleri kısa bir süreliğine bana kaydı ve dikkatimi Bradshaw'a vermemem konusundaki emirlerine uyacağımdan emin olunca görevin detaylarını anlatmaya devam etti.

“Labrador'a gidiyoruz, Malum. Bu Siyah Seviye bir görev, bu yüzden yola çıkmadan önceki geceye kadar hiçbir ayrıntıyı paylaşmadım. Bu görevde hiçbir sızıntı ve kesinlikle hiçbir engel olmasını riske alamayız.”

Siyah Seviye mi? *Siktir*. Şimdi benim de bacağımla zıplamaya başlamıştı. Siyahtan dört seviye daha düşük olan Kırmızı Seviye'den daha yüksek bir görevde hiç bulunmamıştım. Bu seviyeden sağ çıkan tek ekip, on yıldan uzun bir süre önce, Warsaw Timi'ydi.

Bradshaw sallantıyı durdurmak için elini dizime koydu. Onun dokunuşuyla donakaldım. İhtiyatlı bir dokunuş olsa da kalbim çırpındı.

“Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, o yüzden doğrudan söyleyeceğim: Hades ifşa oldu.” *İfşa mı oldu?* Boğazım kurudu. Bu bilinmeyen örgüt tarafından hedef alınan bir başka gölge birlik ekibiydi. “Altı aydır kayıplar ve gölge birlik ekiplerine yapılan saldırıların arkasındaki grubun yerini tespit etmeyi başardık. İstihbaratımız bize kendilerine Hayaletler dediklerini söylüyor.” Eren'in gözleri bu şok edici bilgiyi paylaşırken boş bakıyordu.

Jefferson ellerini masaya vurdu. “Hades kayıp da ne demek? Neden bize haber verilmedi?” Ayağa kalkıp kahve bardağını devirdi. Pete sessizce küfretti.

“Bu doğru olamaz,” diye homurdandı Harrison, çavuşundan ziyade kendi kendine söyleniyordu.

“Doğrulandı. Kimseye haber vermedik çünkü karar verecek konumda değiliz. Son üst rütbeli ekiplerden biri olarak hedef alınıyoruz ve General Nolan’ın kendisi tarafından, harekete geçene kadar ekibimi bu konuda kesinlikle bilgilendirmemem emredildi. Başka taşkınlık var mı? Yoksa artık görevin ayrıntılarına dönebilir miyim?” Eren, Jefferson’a soğuk bir şekilde baktı.

Jefferson bir nefes verdikten sonra kendini yerine geri bıraktı ve kollarını kavuşturdu.

Hades. Pervasız oldukları kesindi ama başka hiçbir ekibin yapamadığı tahribatı yapabiliyorlardı. Tüm ekip mi kayıptı? Ne olmuş olabilirdi ki? Zihnim Patagonya’ya geri döndü. *Onlar da mı pusuya düşürüldü?* Bizi kim avlıyordu? Ve sebebi neydi?

“Jobs, Badger, siz ikiniz doğrudan araziye dalıyorsunuz. Pusuya düşeceğimizi tahmin ediyorum ve savaşıarak girmeliyiz. Dikkat çekmek için olabildiğince yüksek sesle konuşun.” Jefferson ve Pete başlarını salladı, yüz ifadeleri sertleşti. “Wasp, sen de peşlerinde olacaksın ama sana işaret verilmedikçe el bombası atmayacaksın, anladın mı?” Harrison başını sallarken homurdandı.

Pek çok görevde bulunmuştum ama hiçbirisi bunun kadar ciddi değildi. Aramızdaki güven somut olmalıydı. Hepimiz resmen hayatlarımız konusunda birbirimize bel bağlayacaktık. Bir hata yaparsak... lanet olsun.

“Colt, sen Bunny ve Bones ile kalacaksın. Siz üçünüz ateş hattının dışında kalacak ve takım arkadaşlarınızın arkasını güvende tutacaksınız.” Ian bana göz attı, orada bir belirsizlik parıltısı gördüğümü biliyordum. Bana diğer takım arkadaşlarına güvendiği kadar güvenebileceğinden emin değildi. Bu mantıklıydı.

İki aya yakın bir süredir buradaydım, onlarsa beş yılı aşkın bir süredir birlikteydiler.

Eren imlecini haritadaki arazinin üzerinden geçirdi ve yoğun ağaçlıklı bir alana doğru ilerletti. “Orman örtüsünün içinde hareket ederek ilk sığınağa gitmemiz gerekecek, tam şurada.” Ormandaki bir kayayı kırmızı bir kalemle daire içine aldı. Sonrakine geçmeden önce, koordinatları ezberlemek için elimden geleni yaptım. “Geri kalan sığınaklar GPS’inize girilen haritalı yollarda olacak. Botlarımız yere değene kadar koordinatlar verilmeyecek.”

Rahatsız edici bir tutum vardı. Bu işe neredeyse kör halde giriyorduk. Neden?

Eren sonraki slayta tıkladı. Bu görüntü diğerlerine göre daha uzaktan çekilmişti ve bölgenin ne kadar izole olduğunu gösteriyordu. “Labrador’da yürütülen operasyon son derece tekinsiz ve tehlikeli. Destek gelmeyecek. Destek *biziz*. Aklınızı, kendinizi içinde bulabileceğiniz her türlü duruma hazır halde tutmanızı istiyorum. Amacımız bu saldırıları düzenleyen pisliği tespit etmek, onu ortadan kaldırmak ve umuyorum ki Hades Timi’ni zarar görmemiş halde bulmak. Üslerini işgal etmeyi ve yaralı askerleri çıkarmayı planlıyoruz. Eğer haritadaki yeri dikkatlice takip eder ve senaryoya sadık kalırsak, bu bir girip çıkma operasyonu olacak. Sessiz, hızlı ve acımasız. Anlaşıldı mı?”

Hepimiz bir ağızdan, “Emredersiniz, Çavuş,” dedik. Yine de zihnim karmakarışık.

Eren ateş ekibiyle ilk inişteki rollerinin ince ayrıntılarına girmeye başladığında onu dışarıda bıraktım. Dikkatim, sağır edici bir sessizlik içinde yanımda oturan Bradshaw’a kaydı.

Kollarımı onunki gibi kavuşturarak rahat bir ifadeyle, “Nereledeydin?” diye sordum.

Başı öne düştü, omuzlarından yorgunluk akıyordu. Hemen cevap vermeyince ona döndüm. Boş ifadesine bakarken içimden bir duygu sarmalı geçti.

“Seni ilgilendirmez, Bun,” diye fısıldadı.

Bana böyle seslenmesini o kadar özlemişim ki.

Çenemi sıktım ve ceketimin kolunu kavradım. Ona ne olmuştu böyle?

Eren, ekibimizin yapması gerekenleri sıraladıktan sonra, ben ve Bradshaw hariç herkesi gönderdi. Hava yoğundu, ikisinin arasında sözsüz bir konuşma geçiyordu.

“Bunny. Bu görevde Bones’un dublörü olarak görev yapacaksın,” dedi Eren alçak, pürüzlü bir sesle. Gözlerim şaşkınlıkla Bradshaw’a kaydı. İfadesi bir an için sekteye uğradı ve *gerçekten* onun kontrolü dışında olduğunu umduğum bu karardan duyduğu hoşnutsuzluğunu açığa vurdu.

Bradshaw öne doğru eğildi ve kaşlarının çatılmasına bakılırsa, bu onun için de yeni bir haberd. “*Dublörüm* de ne demek oluyor? Uzaktan arkamı kollaması gerekiyor,” diye bağırdı kardeşine.

Eren önümüze bir sandalye çekti ve kollarını arkalığın üzerine yayacak şekilde ters oturdu. “Bunny tıpkı senin gibi giyinecek, seninkine uygun bir maske ve kask seti verilecek. Her zaman birlikte hareket edecek ve emirleri aksatmadan uygulayacaksınız. Anlaşıldı mı?” Eren benimle göz temasını bir kez olsun kesmedi.

Bradshaw’a endişeli bir bakış attım ve o da bu belirsizliğe karşılık verdi ama kardeşine duyduğu güven çok güçlüydü. Gözleri ona ihanet etse de başını salladı.

Boğazımı temizledim. “Ama boyut olarak *bariz* şekilde farklıyız...” Sesim yavaşça azaldı çünkü hâlâ bunu ve amacının ne olabileceğini anlamaya çalışıyordum. “Çavuş, kusura bakmayın ama ben uzak mesafe atışlarda uzmanlaştım. Bölgeyi temizleyemeyeceksem ve ekibi güvende tutamayacaksam Bones’u göndermenin ne anlamı var?”

Sinirlerim kol ve bacaklarımda vızıldamaya başladı. *Bir şeyler ciddi şekilde yanlış gidiyor.* Ama yakın dövüşün gerekli olduğuna dair önsezim doğrudur.

Eren cevap verirken gözleri kısıldı. “Evet ve ne yazık ki bunun bir önemi yok. Düşman hanginizin gerçek Bones olduğu konusunda tereddüt ettiği sürece, bu ikinize de düşman askerlerini öldürmek için zaman kazandıracaktır.”

Bradshaw sandalyesini geriye iten bir güçle ayağa kalktı ve sandalye fayansın üzerinde gıcırdayarak geriledi. O buzdan gözlerinde parlayan öfkeyle Eren’e bakıyordu. “Ian onun yerini alsın. Benimle aynı yapıya sahip,” dedi sertçe.

Eren başka tarafa baktı ama başını iki yana sallayarak, “Kor-karım bu benim elimde değil,” diye mırıldandı.

Elimi kardeşinin yakasına yapışmak için uzanan Bradshaw’un koluna koydum. Gözlerimiz kilitlendi, onunkilerde farklı duygular parlıyordu ama ne olduklarını tanımlayamadım. Tekrar Eren’e baktım. “Gerçekten neler oluyor? Son eğitimden döndüğümüz gece bir şeyler değişti. Söyle bana. Bizi karanlıkta tutup da bu planın sorunsuz ilerlemesini bekleyemezsin.”

Eren bir nefes verdi, çenesini eğerken yüz hatlarındaki stres belli oluyordu. “*Lanet olsun,*” dedi. Bradshaw’un çenesi gerildi ama omuzlarının gevşemesine izin verdi. Eren’in gözleri donuktu. “Nereden başlasam... İlk olarak Abraham vurulduğunda cinayetle şüphelendik. Ona isabet eden kurşun, baskındaki diğer kurşunlardan farklıydı. Bones için yapılmış bir mermiydi.” Yumrukları öfkeyle sıkıldı ve kardeşine pişmanlık dolu bir bakış attı.

“Ne tür bir kurşun?” Kaşlarımı çatıttım.

Siyah bir kurşun.

Eren bir saniye bana baktıktan sonra cevap verdi. “Siyah bir kurşun.”

Sırtım kaskatı kesildi. O benim gözlerimi araştırırken ben de onunkileri araştırdım. Siyah kurşun. Herkes Riöt’un siyah

kurşun kullandığını biliyordu. Bana attığı yakıcı bakışla midem bulandı.

Bradshaw'un gözleri ikimizde de değil, kapıdaydı. Hareket etmiyordu. Bu konuşmayla başa çıkabileceğinden emin değilim. Bileğini tutuşum sıkılaştı ve gözlerini bana doğru indirmesine sebep oldu. Bakışlarındaki acı karnıma inen bir yumruk gibiydi.

Eren elimin Bradshaw ile temas kurduğu yere gözlerini dikip homurdandı. "Sonra, ikinci kez hedef alındı, Bones arazide zehirlendi. Sen onu vurduktan ve herkes etrafına toplandıktan sonra olduğunu düşünüyoruz. Kolunda enjeksiyon izi bulundu."

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

Eren bakışlarını kaçırarak sertçe başını salladı.

Bradshaw'a baktım, gözleri tekrar kapıya dönmüştü, ağzı öfkeyle kıvrılmıştı.

Benim yaptığımı mı düşünüyorlar?

"Bu yüzden mi bir haftadır yoktun?" Sesim titredi.

Bradshaw'un kolu kasıldı ve bunu yeterli bir cevap olarak kabul ettim ama Eren homurdandı. "Evet. Ve bunu sır olarak tutacaksın. Sana söylüyorum çünkü sicilini bizzat inceledim ve ekibine hiç ihanet etmedin. Yani *şimdilik* temize çıktın ve biz köstebeğin kim olduğunu bulana kadar onun dublörü olacaksın. Orada özellikle Bones'u öldürmeye çalışan askerler olacağından hiç şüphem yok." Gözleri güvensizlikle üzerimde gezindi ama bana biraz güveniyor olmalıydı.

Göğsüm sıkıştı. "Köstebek mi var? *Ekibimizde?*" Neredeyse *neden* diye soracaktım ama çok açıktı. Bones elimizdeki en tehlikeli askerdi. Öldürmeye gittiğimiz kişi her kimse, ipleri bu kadar derinden çekebildiğine göre çok güçlü olmalıydı. Gölge birliklerin varlığından haberdar olmaları bile çok etkileyiciydi.

Ekip arkadaşlarımızdan birinin hain olabileceği fikri midemi bulandırıyordu.

Eren tekrar başını salladı. İkisini inceledim.

“Başka birinin yeterince yaklaşmadığını nasıl biliyorsun? Peki ya sağlık ekibi?” Bir umut ışığı bulmaya çalışıyordum çünkü Eren yanılıyor olmalıydı. Malum bunu yapmazdı.

“Oradayken tüm süre boyunca yanıdaydım ve şırıngayı helikopterin yakınındaki bir çalılığa atılmış halde buldum. Sence emin olmadan böyle bir suçlama yapar mıyım?” Eren’in sesi keskin bir ton aldı.

“İşte bu yüzden önlemler alınıyor.” Bradshaw’un sesi beni afallattı. İncinmiş ve gergindi. Maskesini işaret etti ve ben gözleminde kayboldum. Bunu ona hangi yoldaşının yaptığını bilmesene bile, hepsine olan inancını kaybetmişti... ve siyah kurşun bilgiyle, sanırım bana olan inancını da kaybetmişti.

“Ama köstebek onlarla iletişim halindeyse düşman benim dublör olduğumu öğrenmeyecek mi?” diye sordum, hâlâ ekip arkadaşlarımızdan birinin Bradshaw’u öldürmeye çalıştığı gerçeğiyle boğuşuyordum.

“Bu yüzden başka kimsenin plandan haberi yok. Botları araziye değene kadar da haberleri olmayacak ve oradan sonra tüm iletişimler bizzat benim tarafımdan yoğun bir şekilde izlenecek. Onlar her kimse, Bunny’nin de maskeli olduğunu ve uzakta değil de Bones’a yakın durduğunu fark ettiklerinde bocalayacaklarından şüpheleniyorum.”

“İkimizi de öldürmelerini engelleyen ne?” diye sordum.

Eren’in gözleri Bradshaw’unkilere kaydı ve aralarında sessiz bir konuşma geçti.

“Ne?” diye üsteledim.

Bradshaw bana baktı ama onun yerine konuşan Eren oldu. “Bu sonuç mümkün ama pek olası değil.” Sesi hiç inandırıcı

gelmiyordu ama bana yalan söylemesi için bir neden de düşünemiyordum.

“O halde ikimizin de hayatı üzerine bahse giriyorsun, öyle mi?”

Eren gözlerini kıstı. “Çavuşuna karşılık verme, Nell. Kendi kardeşimi tehlikeye atacağımı mı sanıyorsun?”

Başımı iki yana salladım. *Yapmazdı, o kadarını biliyorum.*

Sesime karışan kötülüğe engel olamadım. “Kimlikleri ortaya çıktığında onlara ne yapacağız?”

Jenkins’in sesi, tatsız bir anıyla birlikte damarlarımda yumuşak bir şekilde kıvrıldı. *“Hainler iki şekilde ortadan kaldırılabilir. Suçtan elli yıl sonra hapishanede ya da yoldaşlarına ihanet etmeyi seçtiklerinde.”*

Bıçağını yoldaşımızın göğsüne nasıl sapladığını hatırlıyordum. Yıllardır tanıdıklarımızdan biriydi ve Jenkins gram tereddüt etmeden cesedini uçurumdan aşağı yuvarlamıştı. Cesedine asla ulaşamadı. Riöt’un hedeflerinin çoğu gibi o da kayıp ilan edildi.

“Bu bir emir olmasa bile mi?” diye sormuştum.

Jenkins zalimce gülümsemişti. *“Özellikle de emir değilse. Hayatlarını yaşadıktan elli yıl sonra ölmelerine izin verme.”*

O soğuk gündeki boş sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Hainlerin gözlerindeki ışığın sönüşünü her izlediğimde de aklımda yankılanıyordu. Ne yaptıklarını ya da onları neden öldürdüğümü bilmiyordum. Emir emirdi.

Emir olmadıkları zamanlar hariçti tabii, o zaman sadece Jenkins’ti.

Bradshaw rahatsız bir şekilde koluna vurdu.

Eren’in yüzü sorum karşısında buruştu. “Onları tutuklayın, elbette. Benim emrim olmadan hiçbir şey yapılmayacak.

Anlaşıldı mı, Bunny?” Bakışlarında bir güvensizlik parıltısı vardı ama sadece başımı salladım.

“Elbette ama... iş o noktaya gelmeli mi?” Sorumdaki anlam aramızdaki havada asılı kaldı. Bir düzenim vardı, Jenkins bundan emin olmuştu.

Eren bana buz gibi bir bakış fırlattı. “Bunun gerçekleşebileceği bir durum hayal edemiyorum.” Dik bakışlarına bir süre karşılık verdikten sonra ellerime baktım ve başımı hafifçe salladım.

Ben bir sürü hayal edebiliyorum.

“Pekâlâ, ikiniz de gidebilirsiniz. Kızlarınızı sabah beşte uçakta göreceğim.” Eren ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden gitti.

Bradshaw hareket etmediğinde ben de hareketsiz kaldım. Sanırım artık onun gölgesiydim. Abraham gibi canlı bir kurşun geçirmez yelektim. Nedense bu beni korkutmuyordu. Soylu ölümü hoş karşılıyordum ama merak ve intikam damarlarımda zonkluyordu.

Hangi canavarın en yakın yoldaşlarına bunu yapabileceğini bilmek istiyordum. Peşimizde kimin olduğunu bilmek istiyordum.

“Sen miydin?”

Omuzlarım titredi. Bradshaw’a baktım. Gözleri sertleşmişti ama gerçeği arıyordu.

“Senin kurşunun muydu?” Sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi gözleri başka yöne kaydı.

O günü, tıpkı bir kum saatinde sıkışmış her kum tanesi gibi hatırlıyordum. Zihnim açık yara haline gelene kadar o sahneleri milyonlarca kez tekrar tekrar yaşamıştım.

Birkaç saniye Bradshaw’a baktım. O da bana bakıyordu, gözleri beni dikkatle inceliyor, söylemediğim her şeyi okumaya çalışıyordu.

Daha ben cevap veremedi, "Siktir. Özür dilerim," dedi Bradshaw. Beni usulca dürttükten sonra çıkıp gitti ve beni savaş odasında karanlık düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Kötebekler, yılanların da kuş yuvasında saklandığını asla hatırlamıyor gibi görünüyorlardı.

Ninova

yirmi dört

BRADSHAW

ZEHİRİ ÖĞRENMEMESİ GEREKİYORDU. *Lanet olsun.* Yumruğumu düşün fayansına geçirdim ve yumruğumda yankılanan acının tadını çıkardım.

Eren'in aklından ne geçiyordu? Onun dublörüm olmasına izin veremeyeceğimi biliyordu; başka kimsenin Abraham gibi ölmesine izin veremezdim. Bu benim hatamdı. Onu değil, *beni* vurmaya çalışıyorlardı. Boğazıma kadar yükselen safrayı yuttum ve elimdeki kan lekelerini görmemek için birkaç defa gözlerimi kapatıp açtım.

Ateş eden Riöt askeri o muydu? Kanım buz kesti ve başımı iki yana salladım. *Hayır.* Onlardan herhangi biri olabilirdi.

Eren'i odasında buldum, neyse ki Bunny henüz dönmemişti. Bana bıkkın bir bakış attıktan sonra kitabını kapattı. "Ne var?"

Ayaklarım ağırlaştı ama Bunny'nin yatağının kenarına kadar yürüdüm ve oturdum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum... Neden fikrini daha önce söylemedin?" Hakkında olumlu düşünmeye çalışıyordum, belki de talimatı bu sabah generalden almıştı.

Koyu mavi gözleri birkaç saniye düşünceli bir şekilde benimkileri süzdükten sonra umursamazca tekrar kitabına döndü.

“Seni güvende tutabilmemin tek yolu bu. Sadece onun yanında kal, iyi olacaksın, tamam mı?” Onu çok iyi tanıyordum. Benden bir şey saklıyordu.

Başımı iki yana salladım. “Benim yüzümden başka kimsenin ölmesini istemiyorum. Artık bunu yapmak istemiyorum, Eren. O kötü biri değil.”

Planımız onun keskin nişancı olmasıydı. Yolumda durması değildi. Ya da kesilmeyi bekleyen bir domuz gibi yanıma bağlı olması.

Kardeşim bana dik dik baktı.

Birkaç saniye sonra ayağa kalktı, yanıma doğru yürüdü ve avucunu omzuma koydu. “Sana revirde her şeyi anlattım. Sigorta o, Bradshaw.” Ses tonundan irkildim. Gözlerim Eren’in kilere dikildi; ona yalvarıyordu. “O olmadan... seni güvende tutamam. Anlıyor musun?”

Çenemdeki kaslar titredi ama ona güveniyordum. Hayatım pahasına. Onun hayatı pahasına.

“O güvende olacak mı?” diye baskı yaptım.

“Hepimiz güvende olacağız,” dedi Eren kendinden emin bir şekilde.

Bunny’nin yerdeki çantasına baktım. Kafamın arkasında endişe verici kaşıntı kendini belli etmeye devam ediyordu.

“Peki ona güvenilebileceğinden emin misin?” diye sordum. Bunu sormaktan nefret ediyordum ama ona tamamen güvenmiyordum. Abrahm’a güvendiğim gibi değildi. Ve ona olan bu takıntım da beni daha akıllı yapmıyordu.

Eren cevap vermeden önce yüz hatlarımı inceledi. “Dürüst olmak gerekirse, hayır. Sicili korkunç ve rahatsız edici. İki yıl önceki başarısız görevden mucizevi bir şekilde kurtulan tek kişi olması garip olarak değerlendirilmiş. Yine de onunla çok yakın görünüyorsun.”

Dişlerimi sıktım. “O zaman Hayaletlerin onu haklamayacağından nasıl bu kadar eminsin? Onun beni koruyacağını sana düşündüren ne?”

Bana karanlık, hesapçı bir gülümseme attı. “Düşmanlarını daha yakın tut.”

Mantığını anlıyordum ama huzursuzluk beni boğuyordu. O hiçbirimize zarar vermezdi. Niyeti bu olsaydı şimdiye kadar zaten bir şeyler yapardı, değil mi?

“Bu yüzden mi odanda sana bu kadar yakın kalmasını sağladın?”

“Başka neden olabilir?” Parmaklarını birbirine kenetledi ve soğuk bir ifadeyle beni değerlendirirken dudaklarına bastırdı. “Ve eğer işler ters giderse, sınırların dışına çıkarsa onu öldüreceğine dair söz vermeni istiyorum. O kız tehlikeli ve zaten ateşle oynuyoruz.”

Göğsümde keskin bir sızı oluştu. Kaşlarım çatıldı.

“Eren.”

Gözünü kırpmadı. “Sözün, Bradshaw.”

Gözlerimi ellerime indirdim. İş o noktaya gelirse onu öldürebilir miydim?

Tekrar ona baktım. “Neden bana Abrahm’ı öldürenin siyah bir kurşun olduğunu söylemedin?”

Eren’in yüzü boş kaldı. “Patagonya’daki kontrol noktasına gelmediği için Riöt’tan zaten nefret ediyordun. Eğer siyah kurşunu bilseydin, onu ilk gece öldürürdün.”

Göğsüm huzursuzluk hissiyle doldu çünkü yanılmıyordu.

“Şimdi ondan hoşlanıyorsun, o yüzden en azından bu konuda aptallık etmeyeceksin ama eğer iş o noktaya gelirse, onu öldürmeni istiyorum.”

Bakışlarımızla birbirimize meydan okuduk ve karnımdaki çukur daha da derinleşti.

“Sence o muydu?” Gözlerim yerde oyalandı.

Eren sessizdi.

Kapı gıcırdayarak açıldıktan sonra Bunny ıslak saçları ve duştan sonra kızaran yanaklarıyla içeri girdi. Yatağında oturduğumu fark edince gözleri büyüdü.

“Ben de tam gidiyordum,” dedim duygusuzca ve yanından geçtim. Ona bakmaya dayanamıyordum. Eğer bakarsam, kararlılığım paramparça olacaktı.

Eğer onu öldürmek zorunda kalırsam, yapabilir miydim?

Gece boyunca ve sabaha kadar kendime bu soruyu tekrar tekrar sorarken buldum. Görevden önceki gece uyuma lüksüne asla sahip olmamıştım. Ama bu düşünce uçuş boyunca devam etti. Nakil uçağı gürültülüydü ve sırtımızı duvarlara yaslayarak oturduk. Tüm ekip uçağın diğer tarafında bize dönüktü. Eren sağımda, Bunny ise solumda oturuyordu. Eren ve ben hariç herkes uyuyordu.

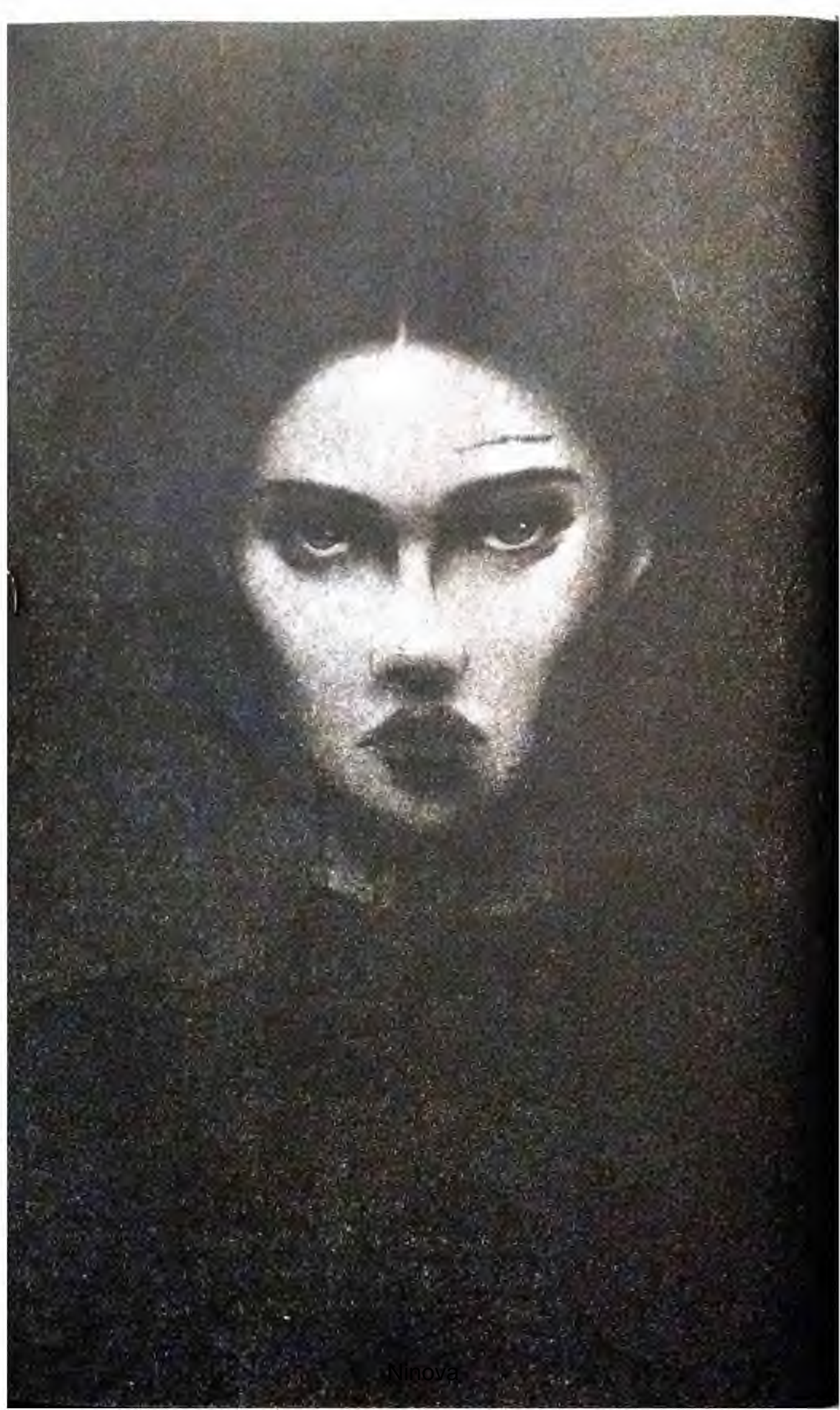
Belki de aileden gelen bir özellikti; gözümüze uyku girmiyor gibiydi.

Bu yüzden dinlenmek yerine, mecbur kalırsam onu nasıl öldüreceğimi düşünmeye karar verdim. Onun mışıl mışıl uyuymasını, başını emniyet kemerlerine yaslamasını izledim. Kirpikleri uzundu ve yumuşak yanaklarına öpücükler konduruyordu. Gözlerimi boynundaki kasların hareketleri üzerinde gezdirdim. Bu kadar nazik ve yumuşak bir şey nasıl benim kadar ölümcül olabilirdi?

Gözlerim ellerine kaydı. Elleri küçük ve yara izleriyle kaplıydı ama ten rengindeydi; bir Azrail’in ellerine baktığımda görmeyi beklediğim gibi acı verici bir kırmızılıkta değildi.

Onu çabucak öldüreceğime karar verdim. Belki boynunu kırardım. Bunu ne kadar düşünürsem başka türlü yapamayacağımdan o kadar emin oluyordum. O çok sevimliydi ve onu herhangi bir şekilde mahvetme fikri beni rahatsız ediyordu.

Uyu tavşanım, bir sonraki nefesin için söz veremiyorum.

Ninova

yirmi beş

NELL

GÖKYÜZÜ KARA BULUTLARLA KAPLIYDI. Sıradan gri duvardan bir parça bile ay ışığı sızılmıyordu. Bir başka rüzgâr metal kaplamayı sarstıkça uçak uğulduyor ve sarsılıyordu.

Dokuz saatlik uçuşun büyük bölümünde herkes sessizdi. Teçhizatlarımız iki kez kontrol edilmişti, biz endişeli ve kafamız bulanık bir şekilde otururken Eren planın üzerinden en az dört kez daha geçmişti.

Bradshaw'un yüzü asıktı, sanki şimdiden bugün kaybettiği yoldaşlarının yasını tutuyormuş gibiydi. Ama bu konuda derin düşüncelere dalmış olan tek kişi o gibi görünüyordu. Harrison'ın manik bir gülümsemesi vardı ve dizi sürekli sallanıyordu. Jefferson ve Pete adrenalini yüklü görünüyorlardı, haritalarını incelemiş, silahlarını iki kez temizlemişlerdi. Ian bana sakın ve hiçbir şey için endişelenmeyen biri gibi geldi. Hava gücü keskin nişancıyla birlikte geride kalıyordu ama henüz olayların tam içinde olacağımızı bilmiyordu.

Pilot kasklarımızın içinden, "Üç dakika içinde inişe hazır olun. Labrador'dayız, askerler," diye seslendi. Eren elleriyle kayışları çözmemizi ve atlamaya hazırlanmamızı işaret etti.

Tanrım, bu kısımdan nefret ediyorum.

İniş rampasında sıraya girdik ve kapı açılırken üstümüzde sallanan kollara tutunduk. Soğuk, ıslak hava üzerimize hücum etti. Fırtınalı olduğunu biliyordum ama tamamen sağanak olduğunu düşünmemiştim. Yağmur ve ıslak toprak kokusu etrafımızdaki boşluğu bir serinlikle doldurdu. Motorun gürültüsü diğer tüm sesleri bastırdı.

Kahretsin. Bu kadar yağmur iyiye işaret değildi. Görüş mesafesi düşük olacaktı. Ama en azından bize biraz koruma sağlayabilirdi. Eğer Eren'in söylediği doğruysa ve bir pusu bekliyorsak, buna ihtiyacımız olacaktı. Bradshaw'unkine benzeyen maskeyi yüzüme geçirirken omuzlarım gerildi. Yarım kafatası şeklinde, siyah mat bir yüz korumasıydı. Derin bir nefes aldım ve karşımda duran adamlardan birinin hain olmasının beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım.

Bradshaw'un eli omzuma sıkıca yerleşti ve ben de hafifçe dönüp sert bakışlarına karşılık verdim. Maskesi benimkinin aynısıydı, gözlerinin etrafında siyah bir yüz boyası vardı. Gözlerinden hiçbir şeyin görünmesine izin vermiyordu ama elinin ağırlığı, sözsüz bakışlarının ne demek istediğini iletliyordu.

Her şey yoluna girecek.

"Atla, atla, atla!" diye bağırdı Eren ve biz de tıpkı savaş makineleri gibi, ölüm gibi, düşüncesizce ve sadece birer silah olarak hareket ettik. Jefferson, Harrison, Pete, sonra da Ian. Gözlüğümü indirip doğruca kenardan aşağı yürüdüm ve mideme kelebekler hücum ederken her zaman yaptığım gibi nefesimi tuttum. Kelebekler çabucak kayboldu ve tekrar dikkatimi toplayabildim.

Çok uzun süre düşmeden paraşütlerimizi açtık. Yağmur, anında inişimizi etkiledi. Burası öyle karanlıktı ki, ağaç hattının nerede başladığını ve hedeflediğimiz küçük açıklığın nerede olduğunu söylemek zordu. Hiçbir şey görmeden ilerliyorduk ve Jefferson'ın bize yol göstereceğine güveniyorduk.

Yağmur paraşütlere gürültüyle çarpıyor ve gözlüğümü bula-
nıklaştırıyordu. *Siktir. Hadi ama.* Bir rüzgâr eserken ağaçların
şeklini seçebildim. Hava paraşütümü yakaladı ve beni geriye sa-
vurdu. Bir ağaca çarpmaya ya da ölüme düşmeye hazırlanırken
dişlerimi sıktım.

“Bunny!” Bradshaw’un yüksek ve gür sesi, etrafımızda kopan
fırtınayla yarışlıyordu.

Bir şey söylemeye fırsat bulamadan kollarıma ve başıma dal-
lar çarptı. Kırık bir dalın bana saplanması bekledim ama neyse
ki düşmeye devam ettim. Paraşütüm tepemdeki dallara takılınca
vücudum sarsıldı. Gözlerimi açtığımda zemin, havada sallanan
bedenimden birkaç santim aşağıdaydı.

Rahatlayarak bir nefes verdim ve hiç vakit kaybetmeden pa-
raşütümün kopçasını açtım. Omuzlarım sızlıyordu, kaburgala-
rım da acıyordu ama başka hiçbir yerim zarar görmemiş gibiydi.
Hemen gece görüşümü açıp bölgeyi taradım.

Bradshaw’un kaskının üstü parladı, yağmurla kayganlaşmış-
tı. Ona doğru yöneldim. Tamamen gizlenmişti. Geniş vücudu-
nun ölümcül bir şekilde hareket ediyor oluşu sırtımdan yukarı
ürpertiler yolladı. Kulaklığımdan kısık sesle, “Bones, arkandan
yaklaşıyorum,” dedim.

Arkasını döndü ve yanına vardığımda yanımda çömeldi.
Beni baştan aşağı incelerken gözlüğünün ardındaki gözlerini
zorlukla seçebiliyordum. “Sen iyi misin?” diye sordu sessizce.
Sertçe başımı salladım.

Kulaklıktan Ian’ın sesi geldi. “Bones, Bunny, saat on yönün-
deyim.” Başlarımızı o yöne çevirdik ve gece görüşüyle bile ka-
mufle edilmiş figürünü seçmekte zorlandık.

Çalılıkların arasında sıvı gibi ilerledik. Yönümü bulmaya ça-
lışıyordum ama coğrafi olarak nerede olduğumuzu anlayama-
dım. Rüzgâr çam ağaçlarını canlandırmıştı, çıkardıkları sesler

gürültülü ve dikkat dağıtıcıydı. Gözlerim kanayana kadar haritayı incelemiştim ama fırtına ve acil iniş yüzünden, ağaçların gölgesi altında tam olarak nerede olduğumuzu tahmin etmek faydasızdı.

Bones boş bir ses tonuyla, “Diğerleri nerede?” diye mırıldandı.

Yağmurun şakırtısı yukarıdaki yapraklara çarparken Ian başını iki yana salladı. Şimdiden plan çoktan değişmişti. Ama her görevde olduğu gibi, ayrılacak da anında yola geri dönmeliydik.

“Wasp, Jobs ve Badger muhtemelen iyidir. Açıklığı bulalım ve planladığımız gibi arkalarını kollamak için gözetleme noktasına gidelim,” dedim sertçe. Ian üniformamın ve maskemin Bradshaw’unkiyle aynı olduğunu fark etti ve bu onu duraksattı. Bana gözlerini dikip baktı. Sadece Bradshaw onu dürttüğünde ve başıyla işaret verdiğinde hareket etti.

Yönümüzü saptamamız ve açıklığı bulmamız yaklaşık beş dakika sürdü. Arazi boştu ve şu anda oraya giden herkes için kesin bir ölüm ilanıydı. Yağmur şiddetini arttırmıştı ve görüş mesafesi o kadar azalmıştı ki temiz bir atış yapabileceğimden şüpheliydim.

Sık bir çalılığın arkasına eğildiğimizde, “Wasp, cevap ver,” diye mırıldandı Ian.

Sessizlik.

“Badger, neredesin?” Ian, Pete’i denedi.

Yanıt yoktu. Yerimde huzursuzca kıpırdandım ve Bradshaw’a baktım. Zor nefes alıyordu ama karanlıkta tek seçebildiğim buydu.

“Jobs... Jobs, cevap ver.” Ian’ın sesine umutsuzluk karışmıştı.

Zihnimde en kötü senaryo canlandı. İndiklerinde düşman onları bekliyor muydu? O anda mı öldürülmüşlerdi? Rehin olarak mı alınmışlardı? Bu düşünceyle boğazım dehşetle kurudu. Gözlerimi yumdum ve tekrar odaklanmaya çalıştım.

Kulaklığım çatırdadı. “Colt? Ben Jobs. Konumunuz nedir? Tamam.” Ses Jefferson’a ait olamayacak kadar alçak geliyordu. Kafamın içinde bir uyarı sinyali çaldı, bir şeylerin yanlış gittiğini haykırıyordu.

Ian cevap vermek için dudaklarını araladı.

Elimi dudaklarının üzerine koydum ve gözleri endişeyle bana kayarken duraksadı. Yavaşça başımı iki yana salladım.

“Ben Jobs. Colt, yeri öğrenmem gerek, tamam,” diye tekrarladı adam.

Ian benden uzaklaştı ve cevap vermek için tekrar ağzını açtı. Bu kez kulaklığının takılı olduğu kaskını çıkarıp çalıların arasına fırlattım.

“Ne halt ediyorsun sen?” Beni tekrar kıcımın üstüne itti.

Kulaklığımın sesinin kapalı olduğundan emin olduktan sonra, “Bu Jobs değil,” diye çıktım.

Bradshaw Ian’ın yanına geçti, gözlüğü kaskının üzerinde duruyordu, bana dik bir bakış attı. “Jobs, geçen hafta bana verdiğin kitabın adı neydi?”

Bir sessizlik anı oldu.

“Sana hiç kitap falan vermedim, Bones. Sen ne sikimden bahsediyorsun? Siz neredesiniz? Bunny boku yedi mi?” Ses bu kez Jobs’a aitti. Bradshaw’a baktım. İki farklı sesi gerçekten duyamıyor muydu?

Bones başıyla onayladı ve Ian’a gidip kaskını alması için başını eğdi. Ian’ın bulunduğumuz yerin koordinatlarını sıraladığını duydum. Kulaklarımdaki kan yüksek sesle uğulduyor, içgüdülerim bana korkunç bir şey olmak üzere olduğunu söylüyordu.

“Bunlar iki farklı insan-”

Bradshaw kolumu kavradı ve sözümü kesti. “Bizi ezip de kendine güvenemezsin. Eğer daha iyisini bilmesem, bu görevi

mahvetmeye çalıştığını düşünürdüm.” Saldırı bıçağını kınından çıkardı ve boğazıma doğrulttu. “Sana güvenmiyorum, Bunny. Bir daha böyle bir şey yaparsan boğazını kendim keserim.”

Kalbim ağır ağır çarptı. Adam çok ciddiye. “Görevi raydan çıkarmaya çalışanın *ben* olduğumu mu düşünüyorsun?” Sesim zehir gibiydi. Yağmur teçhizatımıza çarpıyordu.

Bradshaw’un gözleri kısıldı. “Ekibi ayrı tutmaya çalıştığını düşünüyorum, ki bu da suikasttan farksız.”

Buna inanamıyordum. Yaşadığım onca saçmalıktan sonra hain olduğumu mu düşünüyordu? *Jenkins’in intikamını almak için tek şansımı tepeceğimi?*

“Sen bilirsin. Ben dürbünden izleyeceğim.” Yüzünden birkaç santim uzaklıktan konuştum, kolumu onun elinden kurtardım. Serbest kaldığım anda diğer kolumu kabaca kavradı.

“Neden? Hepimizin beynini uzaktan patlatabilesin diye mi? Sen ve ben birbirimize bağlıyız, unuttun mu?” Sesi alçaktı.

Ayak sesleri yaklaşıyordu ve zihnim Bradshaw’dan çok onlara odaklanmaya başladı. Bendeki değişimi fark etti ve yaklaşan adamlara bakarken elini gevşetti. Fırsatı kullanıp elinden sıyrıldım. Özgür kaldığım anda bir saniye bile harcamadım. Yağmurda açıklığa doğru koşup alçakta kaldım.

Güvenli bir yere geç ve ekibi tehdit eden herkesi vur, dedim kendime. Yoldaşlarıyla konuşuyormuş gibi emirler vermek, Jenkins’in bana öğrettiği ve panik anlarında yardımcı olacak bir şeydi. “İçindeki canavarın kontrolü ele almasına izin ver.”

Çamur ve yosun içinde kayıp yüzüstü yatmak için döndüm. Keskin nişancı tüfeğim çoktan bir araya getirilmişti ama doldurmam ve dürbünündeki suyu silmem gerekiyordu.

Gözümü dürbüne kaldırdığımda Ian’ı görebildim. Beni ararken gözleri kaygılıydı ve... Jefferson. Kalbim bir ritmi kaçırdı. Sonra Harrison ve Pete yanlarına geldi.

Yanılıyor muydum?

Hayır. Onları iyice inceledim; özellikleri hakkında her şeyi en ince ayrıntısına kadar biliyorum. Ian başka biriyle konuşuyordu... Sadece telsizle konuşuyormuş gibi mi yapıyordu? Belki de başka birine sinyal gönderiyordu ve Jobs, Bradshaw kendi kulaklığını kullandığı için ona yanıt vermişti. Bir saniye daha izlemeye devam ettikten sonra Bradshaw'un aralarında olmadığını fark ettim. Başımı kaldırıp baktığımda onu kollarını kavuşturmuş bir şekilde tepemde dikilirken buldum.

“Ayağa. Kalk.” Her kelimesi hiddetle doluydu. Revirden döndüğünden beri benimle farklı konuşuyordu, sanki tamamen başka biriymiş ya da benim öyle olduğumu düşünüyormuş gibiydi. Bana güvenmediğini söylemişti ve kararını gözlerinde görüyordum. Eğer time karşı bir tehlike yarattığımı düşünürse gerçekten gırtlığımı keserdi.

“Sana diyorum, yanlış olan bir şeyler-” Cevabım, ağaçların arasından geçen bir kurşun sesiyle kesildi. Açıklık boyunca yankılandı.

“*Siktir*, gidelim.” Bradshaw ceketimin yakasını kavradı ve beni kaldırdı. Beni ekibimize doğru itti ve ben de isteksizce onlara doğru ilerledim.

Sesimin çok uzağa gitmemesi için alçak sesle, “Çavuş nerede?” diye sordum.

Bradshaw başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok.”

Tüm bu görevde bir terslik vardı ve havadaki kanın tadını şimdiden alabiliyordum. Zihnimin arkasında alçak bir uğultu kıpırdanıyor, tekrar tekrar söylüyordu: *Buradan siktir olup git.*

Buna pişman olacağımı biliyordum.

Bacağımı savurdum ve anında durdum. Bradshaw bacağımdan kaçmak için çok hızlı hareket etti ve yere düştü. Bir saniye sonra onun üzerine düştüm. Sesi gürültülü bir homurtudan

ibaretti ama etrafımızdaki toprağı sarsan patlamalar yüzünden kelimeleri boğuldu.

Hareketsiz kaldı, bir duman duvarı üzerimize ve çalılıklara doğru dağılırken nefesimi tuttum.

Kulaklığımdan bağırış sesleri geldi.

“Pusu! Tekrar ediyorum, pususu-” Jefferson’ın sesi, silah sesleriyle kesildi.

“*Siktir!*” Pete telsizden küfretti, zorlanarak nefes alıp veriyordu.

Bradshaw beni omzuyla üstünden itti ve ayağa kalktı, körlemesine dumanın içine dalarak yoldaşlarına doğru atıldı. Yerinde duramamasına karşı dişlerimi sıktım.

Bıçağımı çıkardım ve bıçağın ağzını kol kemiğime bakacak şekilde çevirdim. Yakın mesafeden öldürmek özelliklerim arasında yoktu. Hatta becerilerim arasında bile olmamalıydı. Bunu yapmamayı tercih ediyordum, fazla dağınık ve çok daha kişiseldi.

Ama Jenkins, şüpheyi yer bırakmayacak şekilde ölümü garantilemek için birinin şahdamarını çeneden köprücük kemiğine kadar nasıl keseceğimi bildiğinden emin olmuştu. Mezardan gelen hayaletlerin olmaması konusunda dikkatliydi.

Gözlerimi kapattım, sonra tekrar açtım ve çömelmiş bir pozisyonda yavaşça çalılara doğru ilerledim.

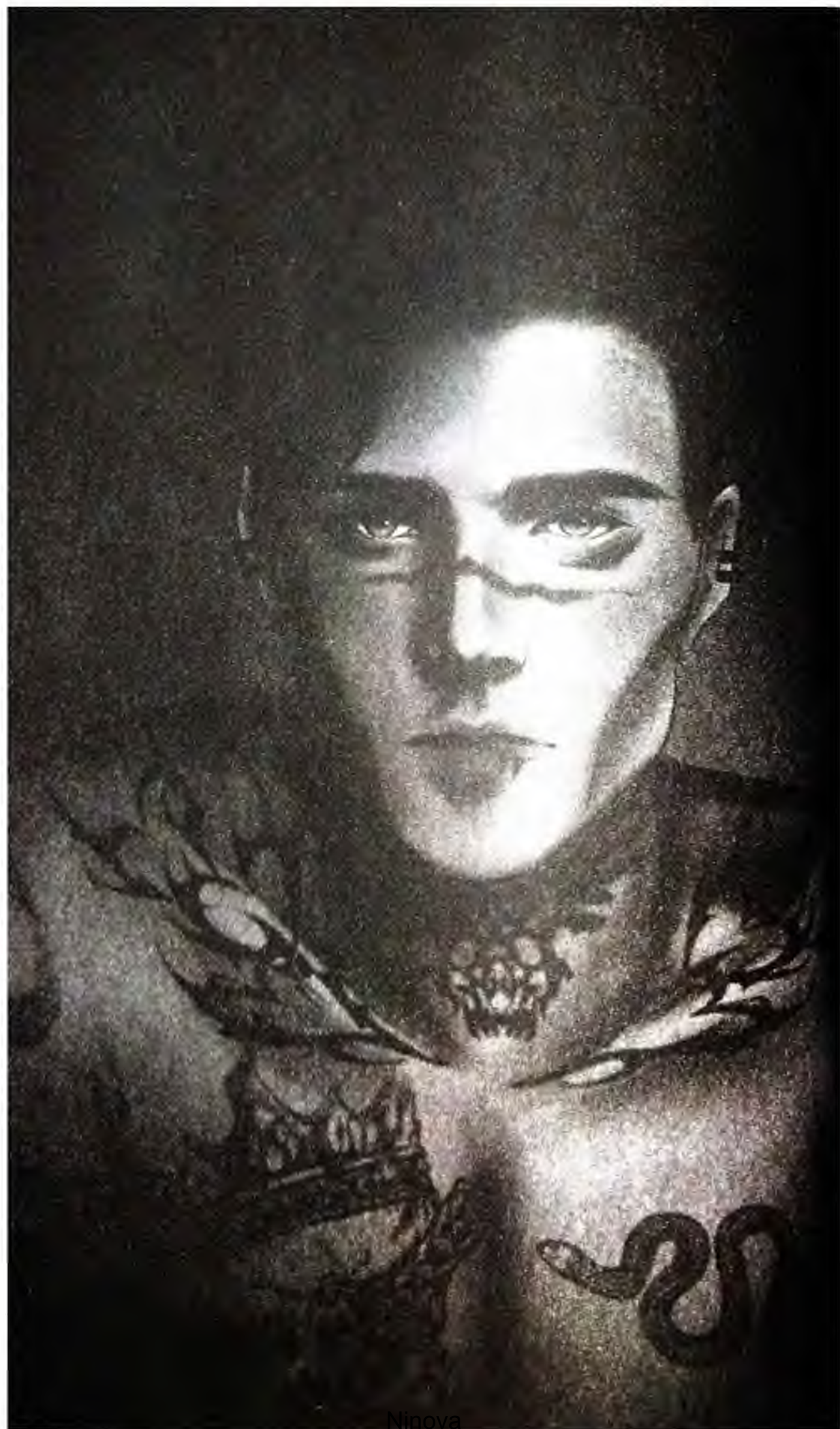
Dumanın içinde bir figür belirdi, üniformasını ya da maskesini göremiyor olsam da hareket etme şeklinden tim arkadaşlarımdan biri olmadığını anlayabiliyordum. Ona doğru sinsice ilerlerken fark edilmeyen hareketlerim, ruhunu almaya gelen bir Azrail gibi arkasında doğrulmam neredeyse adil değildi.

Attığım kesik hızlı ve derindi. Sadece kısık sesli bir homurtu çıkardıktan sonra bir taş çuvalı gibi yere serildi. Onun ölmesini beklemeden devam ettim. Etinin ayrılmasından geri dönüş yoktu. Sıcak, yapışkan kanla kaplanmış eldivenime hızla bir bakış attığımda boğazım tıkandı.

Sonraki gırtlak daha kolaydı, boş zihnimi işgal eden daha az düşünce vardı.

Malum olmayan herkesi öldürecektim.

Ve sonra sıra o köstebeğe gelecekti.

yirmi altı

BRADSHAW

JEFFERSON YERDE YATIPOR VE KAN KUSUYORDU, YELEĞİNDE KIRMIZILIK BELİRİRKEN ELDİVENLİ ELİYLE GÖĞSÜNÜ KAVRAMIŞTI.

Beynim fazla hızlı çalışıyordu. Yaralarıyla dikkatimi dağıtacak zamanım yoktu. Bakışlarımı savaş alanında gezdirdim. Omuzlarıma düşen şiddetli yağmurun etkisiyle birlikte duman hızla kayboluyordu.

Bir hareket dikkatimi çekti ve parmağım tetikte, M16'ımı kaldırdım. Bizimkinden farklı kamuflaj giymiş bir askerdi, gerçi epey benzerlik vardı; sadece birkaç cebindeki ve yeleğin önündeki desenler farklıydı. Tetiği çektim ve asker merminin gücüyle geriye doğru savrulup yere düşerken sonra da son nefeslerini verip seğirirken gözümü bile kırpmadım.

Burada ne haltlar dönüyor? Bu bir pusudan daha fazlası. Bu organize bir iş ve tam olarak nereye ineceğimizi biliyorlardı.

Bunny'ye karşı kalan güvenim de kayboldu.

Korkunç bir çatırtı sesi dikkatimi bir grup çalıya doğru çekti. Yoldaşlarımdan ya da Hayalet askerlerden hiçbirini görmediğimin ya da duymadığımın farkında olarak dikkatle yaklaştım.

Çalıların yaprakları kana bulanmıştı, yağmur azaldığından lekeler daha uzun süre kalıyordu. Yoğun damlalar yavaşça

toprağa düşüyor ve sert havaya demir kokusu karışıyordu. Koku boğazımın gerisine çarptı ve bu kanın ekip arkadaşlarımdan birine ait olabileceği endişesiyle beni pençeledi.

Çalılıkların arasından yalnız bir figür yükseldi, dövüşten dolayı bitkin düşmüştü. Kıpırdamadan KA-BAR'ımı kınından çıkardım ve alçakta kalıp askerin dönmesini bekledim. Üniformalarımız bu kadar benzerken, emin olmadan boğazını kesmek aptallık olurdu.

Her kimse ağır ağır nefes alıyordu, maskesinden nefesinin sıcak bulutları çıkıyordu. Başını çevirdi ve doğruca bana baktı. Onu kendi suretimde tanıdığım anda göğsüm sıkıştı. Bir an için kanlar içinde kendimi gördüğümü sandım. Kafatası maskesinin ve kaskının mat siyahlığı, kırmızılıkla kaygan ve parlaktı. Bir iblise benziyordu. Aynada kendime baktığımda gördüğümün aynısıydı.

Hiçbir şey söylemedim. O da sessiz kaldı.

Bunny başını kaldırdı ve ben hareketini takip edemedim kolunu savurdu. Yirmi adım ötede bir asker omurgasına saplanan bıçakla haykırdı. Yere yığıldı, Bunny de işini bitirmek için ona doğru fırlamıştı bile.

Onun hızına yetişmek için kendimi zorladım ve bıçağını sırtından çıkaramadan bileğini kavradım. Başını bana doğru çevirdi. Tanrım, keşke şu anda o gözlüklerin ardından gözlerini görebilseydim. Böyle öldürürken bile kendisi gibi görünüyor muydu?

Alçak sesle, "Birini sorgulama için alıkoymamız gerekiyor," diye emrettim.

Tereddüt etti ama sonunda başını salladı.

Bir nefes alıp boş ormana baktım. Jefferson'ın durumu kötüydü.

Telsizden, "Planlanan iniş bölgesinin yarım kilometre batısı, temiz," diye mırıldandım.

Bunny askerin sırtına yerleşmiş halde kaldı ama başını yukarıda tutuyordu ve tetikteydi.

Birkaç uzun dakikadan sonra telsiz kulağımda çıtırdadı. Eren sakince, “Doğu cephesi temiz, iniş bölgesinden çeyrek kilometre uzaklıkta,” dedi. *Hangi cehennemdeydin sen?* Dişlerimi sıktım ama yavaşça doğrulmadan önce herkesin cevap vermesini bekledim. Uzaktan birkaç el daha silah sesi geldi.

Cevap vermeyen tek kişi Jefferson’dı.

“Gidip Jobs’ı kontrol edeceğim. Sen burada kal,” dedim Bunny’ye. Beni onaylamadı ama yanıt bekleyecek vaktim yoktu.

Jefferson’ı bulmam uzun sürmedi. Hâlâ acı içinde inliyordu ve tam olarak birkaç dakika önce gördüğüm yerdeydi. Acıyla karnını tutuyor ve nefes almak için uğraşıyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve yeğinin fermuarını açmaya başladım. “İyisin,” dedim dişlerimin arasından ama beni duyduğundan şüpheliydim. Jefferson uzun, düzensiz nefesler almaya devam ediyordu.

Yeğini çıkardıktan sonra yarasını incelemek için hızla tişörtünü kaldırdım. Jefferson yine inledi ama onu duymazdan geldim. Kurşun doğrudan karnına girmişti, muhtemelen çoğunlukla bağırsaklarına isabet etmişti. Böbreğine gelmemiş olmasını umdum.

Telsizden olabildiğince sakın bir şekilde, “Bir tahliyeye ihtiyacımız var, Jobs vuruldu,” dedim.

Eren anında cevap verdi. “Yoldayız. Yanından ayrılmayın; Jobs’ı buradan çıkardıktan sonra geri çekileceğiz ve alternatif iniş noktasında yeniden toplanacağız. Bu alan ifşa olmuş.”

Karnına bastırdım ve Jefferson’ın yüz ifadesinin korkudan acıya, sonra da kafa karışıklığına dönüşmesini izledim. *Kahretsin.* Bunu atlatabileceğinden emin değildim.

Ağaçların arasından keskin bir çığlık sesi geldi ve kafam Bunny’nin olduğu yöne doğru döndü. Tek rehinemizi öldürmezdi, değil mi? Dişlerimi sıktım ve kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım. Jefferson’ı şimdi terk edersem, başaramayabilirdi.

Pete ve Harrison çalıların arasından belirip beni fark ettiler. Elimi kaldırıp hızla gelmelerini işaret ettim. Sessizce hareket

edip yanımda diz çöktüler. Üstleri başları kan içindeydi ve gözleri adrenalinden irice açılmıştı.

“Jobs ile ilgilenin. Çavuş ikinci tahliye noktasına doğru yola çıktı. Bunny’yi alıp Colt’u bulmam gerek,” diye soludum. Başlarını salladılar ve Jefferson’ın karnına baskı uygulamak için yerimi aldılar.

Bunny’ye doğru koşarken damarlarımdaki kan uğuldayan bir ritimle kulaklarımda çarpıyordu. Eğer rehineyi öldürdüyse, o zaman onun hain olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe kalmayacaktı.

Onu öldürmek zorunda kalacaktım. Yumruklarım yanlarımda sımsıkı oldu.

Kaskı görüş alanıma girdi ve artık askerin üstünde oturmadığı anında bariz hale geldi. Tabancamı kılıfından çıkarıp ona doğrulttum. Ayağımın altında bir dal çatırdayınca bana döndü.

Gözlüğünü çıkarmıştı ve kan bulaşan gözleri beni görünce büyüdü.

“Asker nerede?” dedim dişlerimi sıkarak, parmağım tetiğe değiyordu.

Birkaç saniye boyunca bana duygusuzca baktıktan sonra yavaşça ayağa kalktı. Omuzları bitkinlikten çökmüştü ve kararan gözlerinde beliren farkındalıkla göğsüm daraldı.

“Beni mi vuracaksın?” Sert bir kahkaha attı.

Çenem gerildi ve gözlerim ıstırapla kısıldı. “Mecbur kalırsam.”

Bunny başını sağına doğru salladı, hareketi takip ettiğimde askeri ölü ve göğsünün ortasına onun bıçağı saplanmış halde buldum.

Yanında Ian vardı.

Ian ağzı açık bir halde, boş bakışlarla bana bakıyordu. Cansız dudaklarından kan sızıyordu. Gözlerim büyüdü, sesim şok ve hiddetle patladı. “Ne halt ettin sen?”

“Beni öldürecekti.” Ses tonu duygusuzdu. “Köstebeğini buldum.”

Ian'ı o mu öldürdü?

Hayır. Blöf yapıyor.

Sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi bana bakıyordu. *Köstebek Ian olamaz. Olabilir mi? Ne yapacağımı bilmiyorum.*

Abrahm'ın sesi düşüncelerimin arasından geçti, bir zamanlar bana söylediği bir şeydi. *"Emin olana kadar tetiği çekme. Diğer kişinin alacağı son nefesten pişmanlık duymayacağını bilene kadar."*

Abrahm öldürmezdi. Gerçeklerden emin olana kadar yapmazdı. *Sikeyim.*

"Arkanı dön!" diye emrettim. Kımıldamadı. Onun yerine bana doğru bir adım attı. Tabancayı sıkıca kavrayıp doğrudan kafasına nişan aldım. *"Bunny, lanet olası dur. Yemin ederim seni vururum."*

Sırtışı sadece gözlerinin bana doğru kısılmasından anlaşılıyordu. "Eğer beni vuracaksan, o zaman bitir şu işi, Bones. Eğer bugün öleceksem, bu sadece senin ellerinde olacak." Alnını silaha dayayana kadar yürüdü, ağırlığını elime vererek gözlerini yumdu. Ellerim kontrolsüzce titriyordu. "Yorgunum, yani sorun yok. Eğer her şey burada bitecekse, sorun değil."

Boğazım kabul etmeye cesaret edemediğim duygularla şişti.

Kabul edeceğini umarak daha sessiz bir şekilde, "Bileklerini bana uzat," dedim.

"Ya bana güvenirsin ya da beni öldürürsün. Beni tutsak etmene izin vermeyeceğim." Gözleri benimkileri buldu. Onun sarsılmaz bağlılığıyla büyüledim, öyle ki soğuk çelik tenimi yakana kadar silahının çenemin altına dayandığını fark etmedim bile.

Neredeyse gülümseyecektim.

Benim gibi adamları öldürmekte çok iyi.

Dudaklarımdan dökülmek üzere olan kelimeler ormanın havaya uçuşunun sesinde kayboldu. Bir ateş duvarı tüm havayı emdi ve ikimiz de artçı şokun etkisiyle şiddetle yere savrulduk.

Ninova

yirmi yedi

NELL

E TRAFİMİZDAKİ YANAN AĞAÇLARDAN KAR GİBİ KÜL DÜŞÜYOR, her rüzgârda korlar alevlenip kıvrılıyordu. Kafam zonkluyordu ve düşüncelerim darmadağınaktı. Kollarım ve bileklerim acıyordu.

Çeyrek kilometre kadar öteden gelen patlamalar toprağı sarıyordu. Bir hava saldırısı mıydı? Hayaletler kim oluyordu ki Labrador'un ücra dağlarında bu kadar hava gücüne sahiplerdi? Birkaç kez öksürdüğümde ağızımdan siyah kurum döküldü. Ne kadar süredir baygındım?

Aklım başıma geldiğinde sırtımda bir ağırlık olduğunu fark ettim. Kollarımı altıma alıp kendimi yukarı itmeye çalıştım ama sırtımdaki şey hareket etmedi. Gözlerim genişledi ve panik damarlarıma sızdı.

Tekrar denedim, bu defa bileklerimin etrafındaki bağları fark ettim.

"Kendine zarar vereceksin," dedi Bradshaw duygusuzca. Üzerime kapanmıştı, kollarını omuzlarıma sarmıştı. Vücuduyla beni patlamalara karşı koruyordu ama ben baygınken beni bağlamış mıydı? *Soğukkanlı bir şekilde.*

Yavaşça üstümden kayarak yanıma uzandı. Maskesi hâlâ yüzünü kapatıyordu, gözkapaklarına is bulaşmıştı. Teçhizatının arkası yanmıştı ve kurumuş kan, siyah yeleğinin bordo görünmesine neden oluyordu.

“Bones,” diye fısıldadım ve anında boğazım acıdı.

Bir an cevap vermeyip sadece bana baktı, aldığı her nefeste yüzünü buruşturuyordu.

Ian’ın ne tür bir pislik olduğunu göremiyorsa aptalın tekiydi. Beni o düşman askerinin üzerinden nasıl çektiğini ve boğazımı kesmeye çalıştığını düşündükçe dişlerimi gıcırdattım. Jefferson dışında biriyle konuştuğunu anlamıştım.

Ne yazık ki Malum’un bana inanacağından şüpheliydim.

Ciğerlerim yanıyordu ve Bradshaw’un tavrındaki zayıflık yüzünden içime endişe sızdı. Bileklerimi bağlamıştı ve eğer tetikte olmazsa ikimizi de öldürtecekti. “Bones,” diye bu sefer daha yüksek sesle tısladım ve boğazımı saran acıyla çenemi kastım.

Tekrar odaklandı ve içimi bir rahatlama kapladı. Başını yavaşça kaldırdı. Vücudu bu çabayı desteklemek için titredi ama gözlerimin içine baktı.

“Nell-” Adımı söylerken acı içinde inledi, sonra kendini düzeltti. “*Bunny*. Nerede... şey, Eren nerede?” Sırtüstü döndü ve kollarını açıp hasar olup olmadığını kontrol etti.

Doğrulup oturdum ve kendi yaralarımı kontrol etmek için bir an durdum. Sırtım ağrıyordu ve ayak parmaklarım uyuşmuştu. Bileklerim bağlandığı için sızlıyordu ama kırık değildi. Yanık yoktu. Onun durumuna bakınca, o da yara almamış görünüyordu. Şans bizden yana olmuştu.

“Bones, beni çözmen gerek-”

“*Dur.*” Lafımı kesti. Gözleri soğuk ve artık daha dengeliydi. “Eren nerede?” Birkaç saniye onu değerlendirdikten sonra başımı iki yana salladım.

“Bilmiyorum.”

Sol gözü kan çanağına dönmüştü ve maskesinin köşesi dudaklarının kenarına kadar yanmıştı. Aldığı nefesler düzensiz ve sıkıntılıydı.

“Siktir. Siktir. *Siktir*–” Bradshaw kulaklıkları telsizini çıkarırken tekrar tekrar küfretti. Mikrofon kısmı parçalanmıştı. O benimkini de kontrol ederken gözlerim büyüdü. İşe yaramazdı, o kaostun içinde bir ara mikrofon kopmuştu.

Bradshaw kırık kulaklıklara baktı ve gözlerinden bir korku parıltısı geçti. Dizlerinin üzerine kalktı, titrek ve dengesizdi, başka bir patlama dalgası daha yeri sarstı. Bir tanesi nispeten yakına düşüp devrilmiş ağaçlara çarptı. Ağaçlar her yöne savruldu. En kötüsü bize çarpmadan önce başımı omzuma eğerek korumayı başardım. Bradshaw çoktan tekrar üzerime kapanmıştı, sırtı patlama bölgesine dönmüştü.

Bu kadar yakinken tenime çarpan nefesi gürültülü ve sıcaktı. Havada, duman ve enkazın kokusuna karışan kanın tadını alabiliyordum.

Maskesini kulağıma bastırarak, “Yerde kal,” dedi.

Ağırlığının omuzlarıma verdiği acıyla inledim. “En azından bileklerinizi önümden bağla. Acıyor.” Bana şüpheli bir bakış attıktan sonra kabul etti. Kısa süreliğine kollarımı çözdükten sonra önden bağladı. Acım neredeyse anında dindi.

Ayağa kalkıp hızla etrafına bakındı. “Ayağa kalk, diğerlerini bulmamız gerekiyor.” Onların olduğu yöne doğru topallayarak gittik. Birden fazla yangın sebebiyle artık aydınlanan ormanda ilerlerken, ellerimdeki bağa bağlı olan ipi tutmayı sürdürdü. Tanrıya şükür ki öncesinde sağanak yağmur yağmıştı, yoksa yangınlar bu bölgeyi yakıp kül ederdi. Her şey çok ıslaktı ve hava buz gibiydi, o yüzden orman yangını olması pek olası değildi.

Kül yağıyor ve duman yükseliyordu. Görüş mesafesi çok kötüydü ve Bradshaw yavaşlayınca en kötüsünden korktum.

Adımlarım yanında son buldu ve üç cesede baktık. Midem takla attı. *Lütfen onların tim arkadaşlarımız olmadığını söyle.*

Bradshaw yanlarında dizinin üstüne çöktü ve rahatlayarak bir soluk verdi. “Bizimkiler değil.” Omuzlarım rahatladı, bir gram merhamet için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Bir kulaklık çatırdadı; zar zor duysam da elektrik sesi kulağımı tırmaladı ve dikkatimi çekti. Aşağı baktığımda Malum’un telsizlerinden birini buldum. Saldırı sırasında birinden düşmüş olmalıydı.

Bradshaw bana baktı ve kulaklığı elimden aldı. Ona ters bir bakış attım.

Tekrar çatırdadı. “Çavuş, cevap ver.” Bradshaw’un sesi kısık ve kuruydu. Dikkatle dinliyordu. Diğer sesi tam olarak çıkaramadım ama Eren’in sesine benziyordu. Ses konuşmaya devam ederken Bradshaw’un gözlerinin daha karanlık ve donuk hale gelmesini izledim. Gözleri benim üzerimdeydi ve üzerine daha önce bilmediğim bir soğukluk çöküyordu.

“Colt öldü,” dedi acı içinde.

Göğsüm sıkıştı. Eğer Eren’e onu benim öldürdüğümü söylerse, işim bitti demektir.

Bradshaw gözlerini kapattı. “Bunny yaptı.” Çenem gevşedi. “Ona saldırdığını söyledi-”

Aniden durdu. Eren’in bağırdığını duyabiliyordum ama ne dediğinden emin değildim.

Bradshaw çenesini büktü. “Anlaşıldı, Çavuş,” dedi ürkütücü derecede sakin bir sesle. Bradshaw bana sanki hayatının en zor kararını veriyormuş gibi bakıyordu. Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni yere itti. Ben daha tek kelime edemedim üzerine atıldı. Elleri boynuma sıkıca sarıldı.

“Neden sen olmak zorundaydın?” İstirap içinde kaşlarını çatı.

Bileklerim bağı olduğu için çaresizdim. Ona karşı koyamıyordum. Nefes nefese kaldığımda Bradshaw'un gözleri acıyla parladı. Boğazımı serbest bıraktı ve yumruğunu yüzümden birkaç santim ötede yere geçirdikten sonra başını eğdi.

Eren söyleyeceklerimi duymak istemiyor mu? Beni öylece bir kenara atıp kirli işlerini kardeşine mi yaptıracak?

Bradshaw başını iki yana sallayıp kalkıp oturdu, gözlerinde daha fazla kararlılıkla ellerini bir kez daha boynuma sardı.

“Bana inanmıyor musun?” dedim boğuk sesle.

Yutkundu ve altdudağını ısırdı, görüşüm bulanıklaşmaya başlayana kadar daha sert sıktı. Yanaklarımdan sıcak yaşlar damladı ve bir saniye sonra ellerini indirdi.

“Lanet olsun, yapamıyorum,” dedi yavaşça. Sesi, kendisini hayal kırıklığına uğratmış gibi çıkıyordu. Maskesinin üzerinden gözyaşları yuvarlanıp tenime düştü. Zorlanarak nefesler aldım ve beynime oksijen dolana kadar hareket etmekte zorlandım. Odaklanabildiğim tek şey Bradshaw'un gözlerindeki hüzündü. Ağlıyordu.

Yanımızdaki kulaklık çatırdadı ve Eren'in sesi gürlledi. “İniş bölgesine geri dön, Bones! Pilot havalanmadan önce iki dakikan var. Nerede-” Silah sesleri sözlerini anlamsızlaştırdı. “Bunny'yi ortadan kaldırdın mı?” Bradshaw da duydu ve gözleri hüüzle kısıldı. Eren'in böyle umursamazca, sanki hiçbir değerim yokmuş gibi konuştuğunu duymak canımı yakmıştı.

Bradshaw gözlerini kulaklıktan, morarmış boğazıma çevirdi. Yüz hatlarına bir kararlılık yerleşti ve geriye doğru bacaklarının üzerine oturdu. Hâlâ aklı başında davranıyorken altından kayıp çıktım.

Ağaçların tepelerinden gelen başka bir uçağın sesi duyuldu. Bradshaw fark etmemiş gibiydi. O güzel kafasının içinde tamamen kaybolmuş görünüyordu. Dişlerimi sıkıp ellerimi bileklerine doladım ve onu çekerek ayağa kaldırdım. Bacağına ağırlık

verdiğinde homurdandı. Ben de dik durunca benim de bacağımla güçsüz hissettirmeye ve titremeye başladı. Kolunun altına girip ağırlığının birazını sırtlandım.

“Sızıntının Ian’dan çıktığına emin misin?” Yanan ormanda birlikte topallayarak ilerlerken Bradshaw zorlukla aldığı nefeslerin arasında sordu. Nemli çamlardan yoğun duman yükseliyordu.

“Öyle olmasaydı onu öldüreceğimi mi düşünüyorsun? Seni hayatta tutmaya çalışıyorum, Bones. Koordinatlarımızı her kime verdiyse, seni öldüreceklerdi.” Bir kütüğün üstünden geçerken sendeledi. Onunla birlikte ben de yere sürüklendim ama hemen dengemi geri sağladım ve bağlı bileklerimle onu elimden geldiğince yanıma çektim.

“Neden Ian?” dedi daha sessizce. Sesine acı sızdı.

İnleyen çam ağaçları önümüzdeki yolda kopup birbirlerine çarparak domino etkisi yarattı ve çevredeki ağaçları devirdi. Kül bezenmiş toprağa titanlar gibi devrildiler, bazıları hâlâ yanıyor-du, diğerleriye tutuşmaya başlamıştı.

Ağaçların köklerinden sökülmesiyle oluşan kuvvet dengemizi kaybettirdi ve yere düştük. Sökülen dallardan biri Bradshaw’un bacağına düştüğünde acıyla kükredi. Toz ve korlar etrafımızı cehennem ateşi gibi sardı. O benim gözlerime bakarken ben de onun gözlerinin içine baktım.

Eren’in sesi bir kez daha telsizden yükseldi. “Otuz saniye. Tahliye bölgesine gel, hemen!”

Bradshaw beni inceledi, maskeme bulaşmış kanı ve kan oturmuş gözlerimi. “Git.” Sesi kaya gibi sertti.

Kaşlarım çatıldı. “Ne-”

“Bensiz geri dön.” Bu durumu sindirmeye çalışırken ne kırmıldadım ne de gözümü kırptım. “Bu bir emirdir, Bun,” diye ekledi.

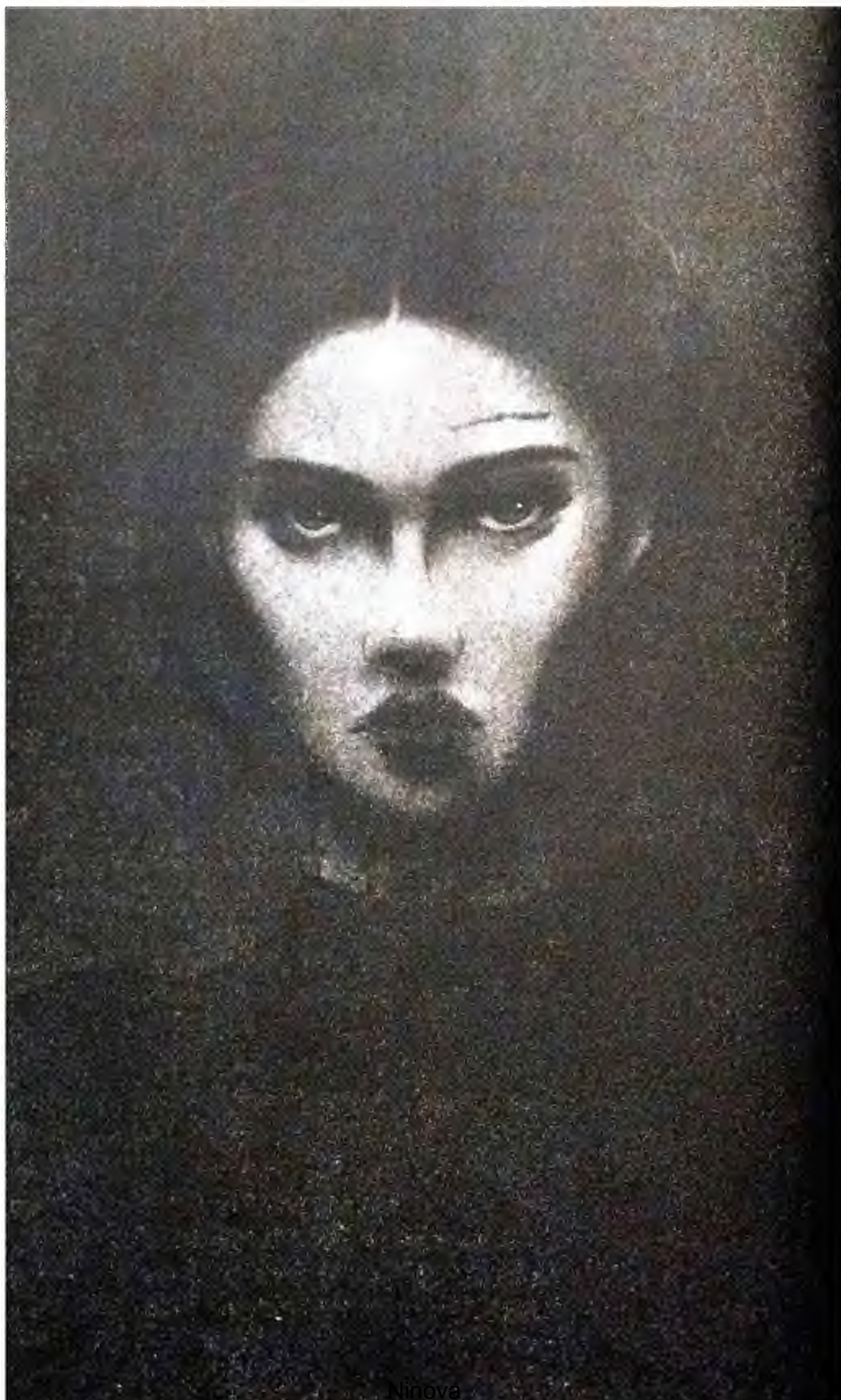
Bakışlarımdaki meydan okumayı görebiliyordu. Yapmayacağımı biliyordu.

“Burada ölmene izin vermeyeceğim, Bradshaw. Ve sensiz geri dönemem.” İki kolumu birden ağaç dalının altına taktım ve kaldırmak için tüm gücümü kullandım. Altından çıkıp sendeleyerek ayağa kalktı. İki saniye dayandıktan sonra dizlerinin üzerine düştü.

“Bun, lütfen.” Kararlılığı tükenmişti. Yakaran gözlerinden çaresizlik sızıyordu.

“Üzgünüm. Bu defa emirlerine uyamayacağım, Bradshaw.” Kulaklığı görmezden gelerek sessizce konuştum. Eren bağıırıyor ve Bradshaw’a acele etmesini söylüyordu. Arkamda bir ağaç daha devrildi, sırtıma korlar yağdı. Bana bakan Bradshaw’un gözlerinden yansıyor, öfkeli değildi, üzgün ve pişmandı.

Burada birlikte ölecektik. *Yalnız ve mahsur kalmış halde.* İkimiz de bunu biliyorduk.

Ninova

yirmi sekiz

NELL

A YAĞA KALKMASINA YARDIM ETMEK İÇİN BRADSHAW'UN KOLUNUN ALTINA GİRDİM. Dik durmak için kendini zorladı ve anında inleyerek ağırlığını yaralı bacağından çekti. Botuna kan doluyordu.

“Kahretsın,” diye göğе doğru haykırdı.

“Ağaçlardan uzaklaşmamız gerekiyor.” Bana yaslanmasını sağladım. Bileklerim hâlâ bağlıydı ama şu anda bu endişelerimin en ufağıydı. Ormanın çamurlu arazisinin ve çalılarının arasından geçerek iniş alanından uzaklaştık.

Helikopter çoktan gökyüzüne yükselmişti ve biz onu artık duyamayacak hale gelene kadar uzaklaşmıştı. Tek iletişim aracımız Bradshaw'un boğazındaki yarısı kırılmış kulaklıktı ve kim bilir pilleri ne kadar dayanacaktı. Eğer Eren ve Malum bizi bulursa, Ian'a ne olduğu konusunda beni dinlerler miydi?

Hayır, bundan şüpheliydim.

Eren ölmemi istiyor. Brifing odasındaki boş gözlerini düşündüm. Abrahm'ı bir Riöt askerinin öldürdüğünü biliyordu. Bradshaw da biliyordu.

Ben de biliyorum.

Eren'in rahat gülümsemelerini ve yatağımın onunkine ne kadar yakın olduğunu düşündüm. Ona güvendiğim için kendimi ne kadar da aptal ve ahmak gibi hissediyordum.

Kimse bana inanmayacaktı.

Bu düşünceyle kalbim yerinden çıkacak gibi attı ve adımlarım sekteye uğradı, neredeyse Bradshaw ile birlikte yere yapışacaktım. İp bileğimi çekiştirince acıyla dişlerimi sıktım.

Bunun basit ve sorunsuz bir görev olması gerekiyordu. Tabii ki riski yüksekti ama hazırlıklıydık. Sığınacak bir yer arayışıyla ters yönde ilerleyip karanlık dağların arasında dolaşacağımızı hiç düşünmemiştim.

Siyah bir kurşun. Gerçeği ve bunun ne yapabileceğini düşünüp taşındım ama vicdanım Bradshaw'un bunu bilmeyi hak ettiğini söylüyordu. Titreyen uzuvlarım dışında bir şeye odaklanmak için bunu düşündüm.

Güneş saatler önce doğmuştu ve dinlenmek için bir mağara bulduğumuzda göğün ortasından ışınlar saçıyordu. Botlarım sıırılsıklamdı ve soğuk, kemiklerimin ta içlerine işlemişti. Kuru zemine yığıldım ve Bradshaw dizleri toprağa çarpınca inledi.

"İyi misin?" diye sordu. Helikopter bizsiz gittiğinden beri konuştuğu ilk kelimeler bunlardı.

"Evet. Bacağın nasıl?" diye homurdandım soluklarımın arasında. Artık adrenalinin etkisi geçtiği için her çürüğü ve kesiği hissediyordum. Bağlı ellerimi boğazıma kaldırıp beni boğduğu noktayı elledim. Derim hassas ve açıktı.

Bradshaw sırtını geniş bir kayaya yaslayarak oturdu, yorgunluktan hafifçe yana yığıldı ve pantolonunun paçasını yukarı çekti. Baldırının üzerindeki yarık etin yanında, kavalkemiğinin üzerine yayılmış mor ve mavi çürükleri görünce midemde bir çukur oluştu.

“O ifadeyi yapma,” diye homurdandı Bradshaw. Pantolonunun paçasını sertçe geri indirdi. Maskesinin altında ağzı sertti, kenarlarının aşağı çekilmesinden yorgunluğu belliydi.

Verdiği kararlardan dolayı acı çekiyor gibi görünüyordu. Bradshaw’u bu kadar perişan, bu kadar dağılmış halde göreceğimi hiç düşünmemiştim. Onunla tartışmak için duyduğum tüm arzu, işler sarpa sardığı anda yok olmuştu. Gerçekten isteseydi beni öldürebilirdi. Tanrı biliyor ya, yeterince sebebi vardı. Peki neden yapmamıştı?

“Bradshaw... neden yaşamama izin verdin?” Ona çaresiz bir bakış atıp başımı iki yana salladım.

Uzun bir süre yüzüme baktı. Yüzümü incelerken aldığı nefesler ağırdı. En sonunda gözlerini kaçırdı ve maskesini çıkarıp yanına bıraktı. Tekrar bana baktığında yüzünde acı dolu bir gülümseme vardı.

“Durumlarımız tersine dönseydi beni öldürebilir miydin, Bun?” Yanma gitmem için elini kaldırdı. Gizli bir niyeti var mı diye duruşunu inceledim ama hiçbir şey bulamadım. Yavaşça yanına doğru gidip yan yana oturana kadar durmadım, soğuk taşa yaslandım.

Bradshaw yavaşça bağlarımı çözdü ve ipi birkaç metre öteye attı. Açılan derimi ovaladıktan sonra ona cevap verdim. “Hayır. Yapabileceğimi sanmıyorum.”

Şimdi bile, beni boğduktan sonra bile, bakışlarındaki ıstırabı ve acıyı görebiliyordum. Beni öldürmek istememişti.

Keşke öldürseydi.

“Eren neden beni dinlemek yerine benden kurtulmanı emretti?”

Artık hareket halinde olmadığımız ve enerji harcamadığımız için soğuk hava kemiklerime işlemeye başlıyordu. Titreyerek bacaklarımı göğsüme doğru çektim.

Bradshaw biraz daha dik oturmak için kayarken acı içinde inledi. Yıllardır olmadığım kadar yorgundum ama tıbbi müdahaleye hemen ihtiyacı olduğunu biliyordum. Daha sonra olmazdı. Çantamı açıp medikal setimi çıkardım, bandajları ve merhem aldım.

“Al, şunu ısır. Buna dikiş atmam gerekecek,” diye homurdanarak ona gazlı bez verdim. Başını iki yana salladı, alnında ter belirse de sııttı.

“Sen bilirsin.” Başlamadan önce bacağını dezenfekte mendille sildim.

Parmakları toprakta kıvrıldı ama etini birleştirip dikerken hiç ses çıkarmadı.

“Eren dedi ki sen...” Cümlesini bitirmeden kendini durdurdu.

Sessizliğiyle ve bana söylemekteki isteksizliğiyle göğsüm sızladı.

Son dikişi de bitirip merhemi sürdüm. Sargıyı sabitlediğimde ve bitirdiğimi işaret edercesine dizine dokunduğumda rahatlayarak soluğunu bıraktı.

Ayağa kalkmak üzereyken nazikçe kolumu tuttu. “Bekle.”

Gözlerim onu buldu ve ondan ne kadar etkilendiğimi ele vermemeye çalıştım. Beni kucağına oturtana kadar kendine doğru çekti. Birkaç saniye boyunca birbirimizin gözlerine baktık. Kalbim, hava saldırısında olduğundan daha hızlı atıyordu. Sonra beni göğsüne doğru çekip kollarını etrafıma doladı, ciğerlerimden şaşkın bir nefes çıkmasına sebep oldu.

“Ben çok üzgünüm.” Sesi çatladı ve parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi. “Ben neredeyse... neredeyse büyük bir hata yapıyordum.” Başını iki yana salladı ve gözyaşları omzumu ıslattı. Bir gün içinde, birlikte eğitim yaptığımız ve savaştığımız onca haftada gösterdiğinden daha fazla duygu gösterdiğini görmüştüm.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. O yüzden sessiz kaldım. Sadece gözlerimi yumdum ve bedenimin onunkine dayanarak gevşemesine izin verdim. Tam bu anda birbirimize karıştık. Vücudu altımda güçlü ve kaslıydı.

Tenimi nazıkçe okşadı ve ben de her saniyesini hafızama kazıdım. Nasırlı elleri şefkatle boynumdaki berelere değdi ve bana fısıldadığı her özürle gövdesi titredi.

Jenkins, yaptığı şey yüzünden Bradshaw'u kendi ellerimle öldürmemi isterdi. Ama bu kırık askere acımadan edemiyordum. Kardeşine bu dünyadaki her şeyden daha çok güveniyordu. Emirleri her zaman yerine getiriyordu.

Tıpkı benim yaptığım gibi.

Uysalca, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum, gözkapaklarım açık kalmak için savaşıyordu.

Endişeyle kolumu ovaladı. "Hava kararana kadar dinlenelim. Sığınaklardan birine gider, oradan devam ederiz."

Kollarında titredim. Islak üniformam tenimde buz gibi hissettirmeye başlamıştı. "Eren bizi bulacak." Sesimin bu kadar korkmuş çıkmasından nefret ettim. Ama nasıl korkmayacaktım ki? Eren'e hayatım pahasına güvenmişim ve o beni neredeyse bir hiçmişim gibi yok edecekti.

Bradshaw başını iki yana salladı. "Bulamayacak. Yedek iniş noktası Hayaletlerin üssüne daha yakın. Daha inmeden ilk iki sığınağın üzerinden geçecekler. Seni koruyacağım, Bunny. Söz veriyorum."

Yedek iniş yeri neden bana bildirilmemişti? Acaba Malum'un geri kalanı da bunu biliyor muydu?

"İş o noktaya gelirse ve seçeneklerimiz tükenirse, beni öldürenin sen olacağına söz ver," dedim sessizce. Bradshaw'un kasları altımda gerildi. "Eren'in yapmasına izin verme. Başka kimsenin yapmasına izin verme. Senin yapmanı istiyorum."

Beni bir kol boyu ittikten sonra gözlerimin içine baktı. Soluk mavi irislerine bakmak hiç bu kadar acı verici olmamıştı.

Derin bir nefesle, “Tamam,” dedi. Sözü aramızda ağır bir şekilde kaldı.

Çantalarımızı karıştırıp iki acil durum battaniyesini çıkardı. İnce folyo battaniyelerdendi ama hiç yoktan iyiydi.

Islak giysilerimizi isteksizce çıkardık ve gece çökmeden kurumaları için kayalara astık. Bradshaw battaniyelerden birini yere serdi. Yan yana uzandık ve ikincisinin altında ısındık.

Vücut ısısı sırtımı hızla ısıttı ve titremem kesildi. Bana sım-sıkı sarılıyordu ama aklım binlerce kilometre uzaktaydı. Hiçbir zaman bir sonraki günün ne getireceğini bilemeyecek bir konumda olmamıştım. Görevler basitti ve yedek planları vardı. Bu durum içinse hiçbir yedek planım yoktu.

Bradshaw’un eli kolumdan aşağı indi ve karnımın üzerinde durdu. Avucunun sıcaklığı rahatlatıcıydı ve gözlerimi kapatmaya zorluyordu.

“İlk nöbeti ben alacağım. Sen biraz dinlen,” dedi.

Dinlenmeye çalıştım ama yapamadım. Onun yerine bir saat boyunca mağaranın girişine baktım. Tekrarlayan bir düşünce. *Siyah bir kurşun.* Patagonya asla kaçamayacağım bir kâbustu. Orada yaptığım şeyler. Yitirdiğim şeyler.

Jenkins’in sesi bedenimin üzerinden duman gibi geçiyordu, sanki tam arkamda durmuş fısıldıyordu.

“Hedef maskeli olan.”

“Adı ne?” diye sorarken tüfeğimi dengeleyip habersizce konuşan iki askere baktım. Gölge birliklerin taktik teçhizatlarını giyiyorlardı ama hangi tim olduklarını kestiremedim.

“Birçok ismi var. Ama önemli olan onun hedeflenmiş bir hain olması. Vur onu, Gallows.” Jenkins yanımdan dürbünle izliyordu. Bu asker konusunda istekli olmasının garip olduğunu düşündüm.

Genelde uzun mesafeli atışları izlemekle ilgilenmezdi. Jenkins sadece yakın mesafeden yapılan öldürmelerden hoşlanırdı.

“Emredersiniz, efendim.” Nefes aldım ve tam tetiği çektiğim anda maskesiz adam atış yoluna girdi ve kurşunu yedi.

Silah tüccarları aynı anda kum tepelerinin üzerinden çıktı ve kıyamet koptu.

“Gallows, Riöt’a geri dön. Biz buraya hiç gelmedik.” Jenkins bileğimi çekti.

Yeniden doldurmaya çalıştım. “Onu ıskaladım, efendim!” Hedefi vurmak istiyordum. Düşen yoldaşını tutarken onu vurmak çok kolaydı.

Jenkins beni tersledi. “Tek atış hakkın vardı. Hadi gidelim. Şimdi.” Gözlerim ona dikildi ve sert ifadesinin ardında kaynayan öfkeyi görebildim.

Onu başarısızlığa uğratmanın hayal kırıklığını yuttum. “Emredersiniz, efendim.”

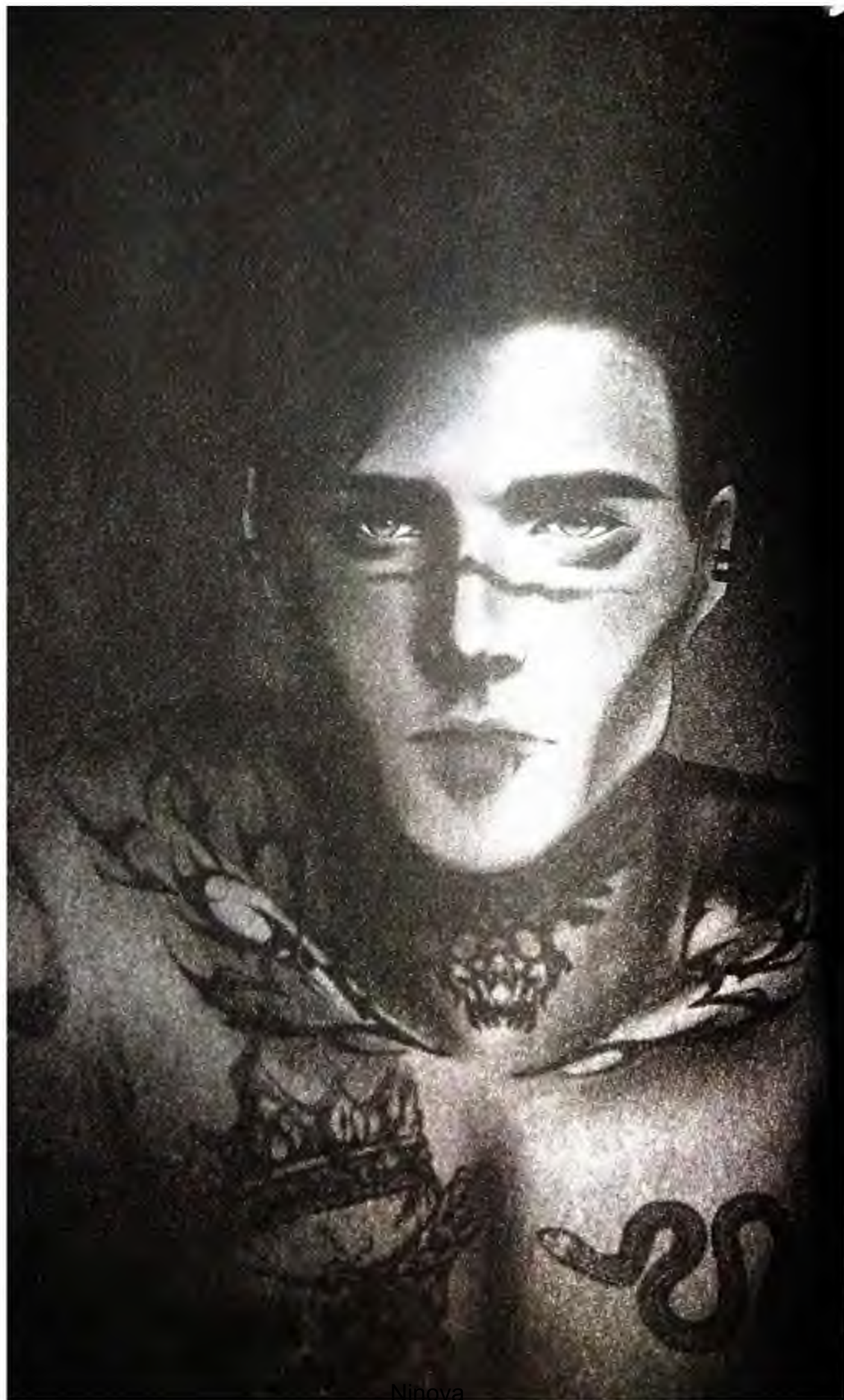
Gözlerimi yavaşça kapattım, suçluluk duygusuyla nefesim kesildi. Aldığım bir can için hiç pişmanlık duymamıştım. Ama neden o olmak zorundaydı?

Abrahm’ı siyah bir kurşun öldürdü.

Abrahm’ı ben öldürmüştüm.

Düzenleme

Ny.ozlem

yirmi dokuz

BRADSHAW

BUNNY'NİN YUMUŞAK NEFESLERİ BENİ RAHATLATIYORDU. Bir ortağa sahip olmak böyle bir şey miydi? Yüzümü saçlarına gömdüm ve kokusunun sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim. Elimi karnından yukarı çıkarıp kaburgalarında gezdirdim, onda bıraktığım yara izinin kalkık kenarını hemen buldum.

Eren'in kulaklıktan söylediği sözler aklımda tekrarlandı, kafamın içinde çekirge sürüsü gibi vızıldıyordu. *"Öldür kızı, Bones. Herifin bize tuzak kurduğunu biliyordum... Beni oyuna getirdi. Öldür onu!"*

Sanki onun Ian'ı öldürmesi hiç umurunda değilmiş gibiydi. Sanki Ian'ın casus olduğu haberi onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu hiç bu kadar öfkeli duymamıştım.

Ayrıca herif diyerek kimden bahsediyordu? Gözlerimi kapattım ve Bunny'nin başına bir öpücük kondurdum. Çıplak vücudu bana yaslanmıştı ve hayatım boyunca hiç bu kadar sıcak hissetmemiştim. Onunla ilgili her şey iblislerimi yatıştırıyordu.

Bugün onu neredeyse boğarak öldürüyordum ve yüz hatlarına ihanet yansıdığı anda kalbimin derinliklerinde bir şeyler kırılmıştı. Bakışlarındaki acı beni binlerce kez gömmeye yeterdi.

Eren bunun için benden nefret edecekti ama artık onun sırrını saklayamazdım.

Onu göğsüme doğru çektim ve yüzünü bana dönmeden önce küçük, sevimli bir ses çıkardı. Başını göğsüme yasladı ve bir bacağı benimeye doladı. Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

“Sana söylemem gereken bir sır var.” Saçlarını geriye doğru okşadım. Bunny’nin elleri göğsüme doğru kıvrıldı. Uyuyormuş gibi davranmak için gösterdiği çabaya gülümsedim.

“Annem hayatı boyunca hastaydı ve ölmeden önce Eren ve benimle sadece beş yıl geçirebildi. Uzun süre hasta olduğunu bilmiyordum, ta ki teyzemiz bizi onu hastanede görmeye götürene kadar. Onu her gördüğümüzde daha kötü görünüyordu. Bizi görmeyi umursamayı ve gülümsemeyi bıraktı. Zalimleşti. Bir yıl hastanede yattıktan sonra öldü ve öldüğünde, onunla ilgili düşüncelere karşı hissizleştim. Bizi hatırlamıyordu bile ve ben bundan nefret ediyordum. Ondandır nefret ettim.”

Duraksadım ve mağaranın girişindeki loş ışığa baktım.

“Ondandır nefret ediyordum çünkü hastalığının aklını ne hale getirdiğini daha anlamamıştım. Teyzem annemizin bizi çok sevdiğini, ölmeden önce söylediği korkunç şeyleri kastetmediğini bize anlattı. Ama ben kötü bir çocuktum. Gerçekten *kötü* doğmuştum. Umurumda değildi. Kayıtsızdım, hayata devam etmeye hazırdım. Ama Eren? O insan ruhunda büyüyen kötülüğü düşünüp durdu ve kırıldı. Tarif edebileceğimden çok daha fazla şekilde.”

Bunny başını kaldırıp bana baktı. Beni bölmedi, sadece yüzümü izledi. Onunla göz göze gelmeyi reddettim.

“Biz on iki yaşındayken teyzemizi öldürdü. Onun anlamsız dayaklarından bıktı ve bu işi halletmeye karar verdi. Kaza süsü verdi ama ben onun sırlarını her zaman biliyordum, o da benim onları her zaman saklayacağımı biliyordu. Ama sonra büyüdü ve sahip olduğumuzdan daha iyi bir hayatın hayalini kurmaya

başladık. Eren daha büyük hayaller kurdu. Dünyayı istiyordu. Güç istiyordu.” Devam etmeden önce duraksadı. “Bunu pek umursamadım. Sadece onun yanında kalmak istiyordum. Bu yüzden orduya yazıldık. Eren karaborsayla ilgili çok şey okudu. Yeraltı tüccarlarıyla iş yapmak ve silah satmak istiyordu. Birkaç yıl boyunca harika bir işti. Ben müfrezemin en iyisi oldum, o da çavuşluğa yükseldi. Ama sonra generalimiz tarafından suçüstü yakalandık. İlk başta federal hapishaneye gideceğimizi düşündük ama sürpriz bir şekilde general bizi gölge birliklere gönderdi. O zamanlar varlığından bile haberdar olmadığımız bir şeydi. O kadar ölümcül bir ikiliydik ki hemen Malum’a yerleştirildik. Ve *siktir*, her saniyesini çok sevdik. Ne cesetlerin ne de Eren’in yeraltı operasyonunun, gerçekten *çok* kötü insanların yapmasına izin verdiği korkunç şeylerin bir önemi vardı.”

Yutkundum ve en sonunda gözlerinin içine baktım. Boş bakışı hiçbir şeyi ele vermiyordu, o yüzden isteksizce devam ettim.

“İki yıl önce, ticaret ortağıyla bir kavgaya girmiş. Neler olduğunu bana söylemedi ama Patagonya’ya doğru giden ihracatçıların geri çekecek kadar kötü bir şeydi. Saldırının sebebinin, onun bozuştugu kişi olduğunu düşünüyorum.”

Kalkıp oturdu, omurgası dimdik ve gözleri hiddetten kocamandı.

“Riöt’a yapılan saldırıdan bahsetmiyorsun...” Bana inanmıyormuş gibi yavaşça konuştu. Eli titriyordu ve boş, yanan gözleri beni delip geçiyordu.

Yanında oturmak için kalktım ama kayarak uzaklaştı. Gözlerimiz ayrılmadı.

“Üzgünüm.”

Bunny hızla ayağa kalktı. Ona bakmak için başımı kaldırdım ve bunu yaptığımda çeneme bir yumruk indirdi. Başım sağa döndü ve kafam mağaranın zeminindeki taşlara çarptı.

“Bunu hak ettim.” Yavaşça ayağa kalktım, çıplak bileğimle kanayan dudağımı sildim.

Tekrar yumruk atmak için kolunu kaldırdığında bu defa onu yakaladım. Hiç sektirmeden diğer elini ilkinden daha hızlı kaldırdı ve yüzümü öyle sert tokatladı ki dişlerim altdudağıma battı.

“Senden nefret ediyorum!” Burnuma bir santim kala çığlık attı. İki kolunu da zapt edebilmek için onu geriye doğru ittim. Bunny güçlüydü ama silahları olmadan benimle yarışamazdı. Onun iki katıydım. Bileklerini tuttum ve tekrar birleştirdim. Onu mağaranın köşesindeki büyük bir kayaya bağladım ve ağzını elimle kapatırken dişlerine dikkat edip onları kullanmayacağına umut ettim.

Ona dik dik bakarak soğuk bir sesle, “Sana bunu anlatıyorum çünkü seni önemsiyorum, Bun,” dedim. “Yalan söylemekten bıktım. Timin sikimde değil ama ben sana anlatmak istedim çünkü artık onun için yalan söyleyemem. O seni öldürmek isterken yapamam.”

Gözlerindeki mücadele söndü ve çabalamaktan bitkin düşmüş halde taşa doğru gevşedi. Nefesi hırıltılı ve ağırdı.

“Şimdi elimi çekeceğim ve eğer tekrar bağırmaya başlarsan sığınağa varana kadar ağzını bantlamak zorunda kalacağım. Anladın mı?”

Başını salladı, nefret dolu yaşlar gözlerini dolduruyordu.

Elimi çektim ve bu zamana kadar ondan duyduğum en kırık sesle konuşmadan önce birkaç derin nefes aldı. “Bunca zamandır biliyor muydun?”

Göğsümde donuk bir sızı dolaştı.

“Sen timimize katıldıktan sonra olayların bağlantılı olduğuna dair bir şüphem vardı.” Kulağa aptalca geldi. Bana dik dik baktığı için onu suçlamadım.

Başını eğdi. “Dahası var mı?”

Duraksamam yeterli bir cevaptı ama yine de mırıldandım. “Evet.”

Başka hiçbir şey söylemedi ama gözyaşları yanaklarından akıp bacaklarına düşüyordu. Gözlerimi tekrar mağaranın girişine dönmeye zorladım.

“Hayatta kalan kimse olmaması gerekiyordu. Ama sen yaşadın. Eren bunu birkaç ay öncesine kadar bilmiyordu ve bir şeyi yarım bırakmayı sevmez. Bu yüzden birkaç telefon görüşmesi yaptı ve seni Malum’a aldırıldı. General Nolan’ın ona bir iyilik borcu vardı ve bizimle güvende olacağına söz verdi. Eren beni korumak için seni sigorta olarak kullanmak istedi.” Sesim fısıltının biraz üzerinde olmasına rağmen bağıríyormuşum gibi yüksek geldi.

Bunny bağlarına karşı kıvrandı, gözlerinde ölüm vardı. Beni öldürmek istiyordu ve bir yanımda bunu yapmasını diliyordu.

“Seni orospu çocuğı!” Beni tekmelemeye çalıştı ama o darbe indirmeden ayağı kalktım. “Tanıştığıımız gece kim olduğumu biliyor muydun?”

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. “Hayır. Yemin ederim ki kim olduğumu bilmiyordum. Eren biliyordu ama geçirdiğimiz geceden sonra ben odasına dalana kadar anlatmadı...”

Gözleri, öfke dolu altın çukurlar gibiydi. “Beni öldürmeliydin... çünkü sana bir daha asla eskisi gibi bakmayacağım.”

“Özür dilerim.” Sesimin bu kadar boğuk çıkması içimi burktu. Şimdi özür dilemenin ne faydası vardı?

“Sigorta ne için? İkinizin peşinde kim var?!”

“Bilmiyorum.” *Gerçektir.* Gözleri şüpheyile kısıldı. “Eren’in benden bile sakladığı şeyler var, Bun. Kardeşim onu geceleri uykusuz bırakan bir düşman edinmiş. Bu konuda ona hiç baskı uygulamadım. Zaten bana asla anlatmazdı.”

Uzun bir süre sessizlik içinde düşündü. Güneş batana ve giysilerimiz kışmen kuruyana kadar. Üzerimi giyindim ve onun da

giyinmesine yardım ettikten sonra tekrar bileklerini bağladım. Mağaradan çıktık ve ikinci sığınağa doğru saatlerce yürüdük.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki en sonunda konuştuğunda irkildim.

“Riöt askerinin iyisi, ölü olanıdır,” dedi soğuk bir sesle. Daha önce kullandığım ses tonunun aynısıyla.

Suçluluk göğsüme bir canavar gibi oturdu. Onu rahatlatmak için söyleyebileceğim tek bir kelime bile yoktu.

“Timimin ölmesinin sebebi siz ikinizsiniz.”

Ona döndüm, kanım kaynıyordu. “Hayır. Ben değilim. Kardeşim belki ama ben değilim.”

Gözleri bir anlığına yumuşadıktan sonra yutkundü ve bana pişmanlık dolu bir gülümsemeyle baktı. “Abrahm’ı siyah bir kurşun öldürdü.” Sesi çatladı.

Ona bakakaldım. Neden bu konuyu açıyordu?

Gözleri yaşlarla doldu. Suçluluk ve hüznün yüz hatlarını doldurdu. Gözlerim yavaşça büyüdü ve göğsüm sıkıştı. Ağzımı açtım ve sonra kapattım. Ne dediğini bilmiyordu... çünkü eğer dediği şey-

“Bendim. Onu ben vurdum.”

Kan beynime hızla hücum etti ve tek yapabildiğim ona bakmak oldu.

“Sana nişan almıştım.”

Bunny yenilgiyle omuzlarını düşürdü.

İtirafı, sinir sistemime iğne gibi saplandı. Onu Bunny mi öldürmüştü? Abrahm’ın son nefesleri, solan ışığı, kanı hafızamda tekrar canlandı. Onu... benden almıştı.

Ellerimi boğazına doladım ve karşı koymadı. Yaşlar yanaklarından sessizce aktı. “Ne yaptın sen?” diye fısıldadım titrek sesle.

Gözleri donuktu. “Hiçbir şey hissetmedim. Sana isabet etti-remediğim için canım sıkılmıştı.”

Ellerim etini daha çok sıktı ve çenem titredi. Baskıyla gözleri seğirdi.

“Neden?” diye sordum, sesim öyle sessiz ve kırık döküktü ki gözleri acıyla kısıldı. Eren onun yaptığını biliyor muydu?

“Emirleri uyguluyordum,” dedi boğuk sesle. Ona bu emirleri kim vermişti?

Vücudu gevşedi ve onu dizlerinin üzerine çöktürdüm. Avuçlarımın altında aldığı her nefesi hissedebiliyordum. Kaşlarım çaresizlikle çatıldı. “Neden *bana* söyledin ki?”

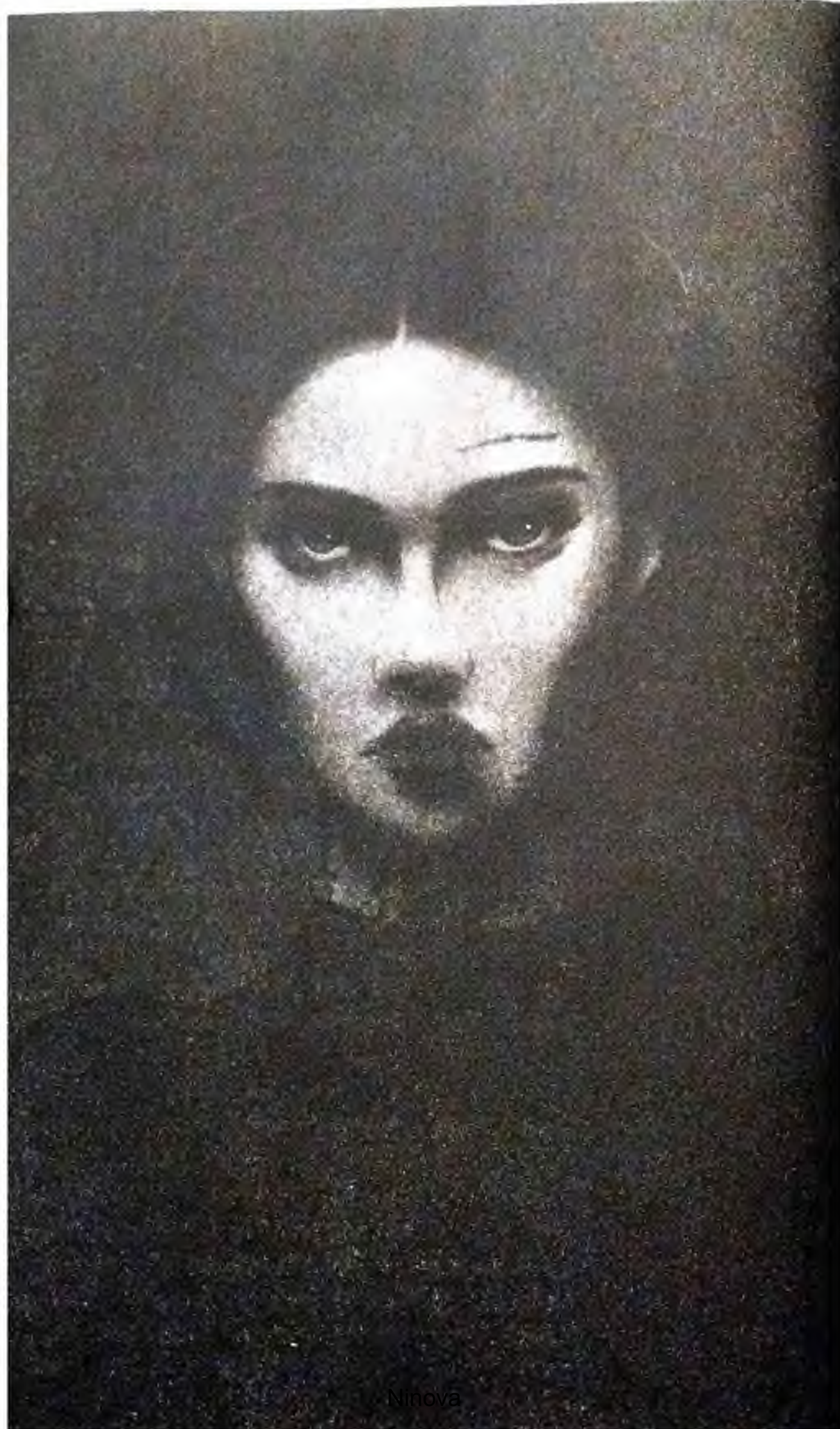
Gözleri soldu ve sikeyim, gülümsedi. Kalbim paramparça olurken ellerim titreyerek gevşedi. “Can almanın ağırlığını bilmiyordum,” diye mırıldandı. “Jenkins ölene kadar öğrenemedim. Seninle tanışana kadar. Sana daha önce söylemek istedim...” Dudakları kuru ve çatlaktı, siyah boya bulaşmıştı. “Üzgünüm, Bradshaw.”

Kararlılığım kırıldı.

Onu serbest bırakıp aramıza mesafe koydum. Nefes alışım düzensizleşti ve kalp krizi geçirmeme iki saniye varmış gibi hissettirdi. Elimi göğsümde sıktım. Çok fena acıyordu.

Ondan nefret edemem. Ne kadar istersem isteyeyim. Abrahm’ı aldığı için bile...

Ve bu ruhumu paramparça ediyordu.

Ninova

otuz

NELL

BRADSHAW BENDEN UZAKTA YÜRÜYORDU. Neden olduğunu bilmiyordum ama işimi bitirmemesi içimdeki bir şeyleri tetikliyordu. *Onun için işimi bitirmek zor olmalı. Herkes anlayışla karşılardı.*

Kendimi yukarı doğru ittim ve bağlı avuçlarımı toprağa bastırdım. “Neden beni öldürmüyorsun ki? Sana her nedeni verdim. Senden her şeyi aldım, Bradshaw. *Her şeyi!*” Ona doğru haykırdım, yüzümden yaşlar akıyor ve onu bulanıklaştırıyordu.

Durdu, ellerini iki yanında yumruk yaptı. “Seni öldürmemi mi istiyorsun? Gerçekten istiyor musun?” Her kelimesiyle sesi gittikçe yükseliyordu, bana bakmak için döndü. Gözlerinin kenarları kırmızıydı ve yüzü sefaletle buruşmuştu.

“*Lütfen. Lütfen. Bradshaw. Lütfen durdur şunu,*” diye yalvardım ve başımı öne eğdim. Bana doğru yürüdü ve önümde diz çöktü. Elleri omuzlarıma indi ve ben ona bakana kadar beni sarstı.

Mavi gözleri içimi delip geçti.

Bana bağırmasını bekliyordum ama sesi bir fısıltıdan ibaretti. “Sırf bir araçsın diye ölüm için yalvarmayı sana kim öğretti?” Gözlerim açıldı ve dudaklarım aralandı. “Nell... Kişisel bir şey

olmadığını biliyorum... Sadece emirleri yerine getirdiğini biliyorum.” Hıçkırdı, kendine engel olmaya çalışsa da gözyaşları hâlâ akmaya devam ediyordu. “Yani neden seni cezalandırayım? Sen sadece ateşlenen silahsın, onu kullanan şeytan değilsin.”

Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi ve onu yutmaya çalıştım.

“Dokunduğum her şeyi yok ediyorum. Ben... son Riöt askeriyim.” Savaş bıçağının kabzasını tutup kılıfından çıkardım ve eline tutuşturdum. “Silah olmaktan yoruldum. Öldürmekten yoruldum. Özgür olmak istiyorum. Beni iyi bir Riöt yap ve öldür. Belki o zaman günahlarım bağışlanır.” Yorgun gözlerimi kapattım ve onun nefeslerine odaklandım.

Bıçağı yanağımı sıyırarak beni ona bakmaya davet etti.

“Beni öldürür müydün? Jenkins’i senden alsaydım? Bana yapacağını söyle, ben de sana istediğini vereyim, Bun. Ama sakın bana yalan söylemeye cüret etme. Işğın bedenimi terk edişini izler miydin? Şeytanı cehenneme geri gönderir miydin?” Bakışları dengeliydi ve tereddüt etmiyordu. Gözlerimde gerçeği arıyordu.

Çenem isteksizliğimle birlikte yukarı kalktı.

“Asla. Asla yapamazdım. Sana yapamam.” Çünkü bana daha önce hiç yaşamadığım şeyleri hissettiriyorsun. Seni asla incitemem. Gitmene asla izin veremem.

Bıçağını yavaşça çekti, yüzümde kaymasına izin verdikten sonra kınına soktu. Gözlerimiz bir kez olsun birbirinden ayrılmadı.

“Sana çok kızgıyım, Bun ama seni kaybetmeyi göze alabileceğimi düşünüyorsan...” Başını iki yana salladı ve beni kendine doğru sıkıca çekip o gergin kollarını etrafıma doladı, sımsıkı sarıldı. Varlığının her zerresi buna bağlıymış gibi beni kucaklıyordu. Elleri şefkatle tenimde dolaşıyor, boğazımdaki morlukların etrafına ateş basıyordu.

Alçak, baş döndürücü bir sesle, “Dünyanın bize ne yapmasına izin verdik böyle, Bun?” diye mırıldandı. Sesi damarlarıma işledi ve yumuşaklığının beni rahatlatmasını izin verdim.

“Bizden canavar ve çalınmış günahlar yaratmalarına izin verdik.”

Beni geriye çekip gözlerimin içine baktı. Sıcak nefesi etrafımızdaki soğuk havada yayıldı. “Bunu yapmaya devam edebileceğimi sanmıyorum,” dedi yavaşça. Kaşlarım çatıldı. “Bones olmaya devam edebileceğimi sanmıyorum. Çünkü Bones kalpsiz ve acımasız biri. Ama seninle tanıştığımdan beri bunların dışında her şey oldum. Sana baktığımda, düşüncelerimin artık bulanık olmadığını hissediyorum. Hüküm sürdüğüm bu karanlık yeraltı dünyası, içinde öleceğim dünya olmak zorunda değil.”

Böyle mi hissediyor? Gözlerim dudaklarına inerek orada oyalandı. Yaptığım onca şeyden sonra bile.

“Seninle bir dünya istiyorum.”

İrkildim ve göz göze gelene kadar geri çekildim.

“Seni o elbiseyi giyerken gördüğümde kalbim kırıldı. Ne olabileceğini gördüm. Canın neyi istiyorsa onu giymeni ve normal bir insan olmanı istiyorum. Burada, aramızda kurşunların uçuştığı yerde olmanı değil. Dışarıda, gerçek dünyada olmamızı istiyorum.” Bradshaw saçımın vahşi tellerini kulağımın arkasına doğru itti.

“Sence bunu başarabilir miyiz?” Sesim kısıktı ama onun hüznü, çocuksu gülümsemesi ruhumdaki buzları eritti.

“Birlikte olursak, kırık parçalarımız beraber her şeyi yapabilir.”

Sığınağın koordinatlarına vardığımızda güneş, çoktan uzaktaki dağların üzerinden doğmaya başlamıştı bile. İçeride bir duş ve birkaç yatak olacağı umuduna tutunuyordum.

Sığınağın kapağında birkaç farklı şifre deneyen Bradshaw’a bakarken gözlerim ağırlaştı. Koyu yeşil çalılıklara uyacak şekilde kamufle edilmiş, kısmen gizli metal bir kapıydı. Dağlar bu

bölgeyi yoğunlaştırıyor ve göze çarpmamasını sağlıyordu. Aşağıdaki vadide bir nehir görünüyordu, bu da bana coğrafi olarak nerede olduğumuzu söylüyordu. Eren'in bize gösterdiği haritayı ezberlemiştim, nehirler çoğu yer için işaret imi oluşturunuyordu.

Saatlerdir konuşmamıştık.

Gerçekten de söylenecek bir şey yoktu. İkimiz de korkunç insanlar için berbat şeyler yapmıştık ve bu karanlık aramızdaki havayı tüketiyordu.

Kilit en sonunda *biple*di ve kapı açılınca Bradshaw rahatlamayla iç geçirdi. Kilidi kaldırdı ve başını kaldırıp bana bakmadan önce tereddüt etti.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama çabucak kapatıp gözlerini kaçırdı. Sanki birbirimizle nasıl konuşacağımızı unutmuş gibiydik.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve uzun merdivenin basamaklarını indim. İlk beş adımda karanlıktı, sonra bir sensör hareketimi algıladı ve floresan ışıklar yavaşça yandı.

Merdiven geniş bir açık alana açılıyordu. Duvarlar, kenarlarına cıvatalar yerleştirilmiş büyük beyaz, metal çıtalardan oluşuyor ve hepsini aynı hizada tutuyordu. Uyku bölümünü karyolar dolduruyordu, altı kişiye yetecek kadardı ve alanın sonunda sadece bir kapı vardı; oranın banyo olduğunu varsaydım. Karyolaların karşısında ufak dolaplar ve siyah bir masa yer alıyordu. Bir sığınak için basit ve asgari düzeydeydi. *Dolaplarda yiyecek olmasını umuyordum.*

Bu dar alanda olmak göğsümün sıkışmasına neden oldu. Bu sığınağa girmenin ya da çıkmanın tek bir yolu vardı. Gözlerim kapağı kapatıp kilitleyen Bradshaw'a kaydı. İçeride de bir tuş takımı vardı ama şifreyi bilen tek kişi oydu.

Siktir, belki de o şifreleri girerken daha dikkatli olmalıydım. Merdivenden inişini izledim, o da benim gibi etrafı inceledi.

“Eren bunların burada olduğunu nereden biliyordu?” diye sordum.

Bu sığınakla ilgili hiçbir şeyin askeri sınıf olmadığını fark ettiğinde çenesi seğirdi. Buraya güçlü ve iyi hazırlanmış biri tarafından saklanmak için konulmuştu. *Paranoyak biri*. Hayaletler tarafından olduğuna emindim.

Dönüp omzunun üzerinden bana baktı. “Bilmiyorum.”

“En azından bana şifrenin ne olduğunu söyle.” Bana söylemesini beklediğimden değildi ama kaşlarını çatarak uzun süre bana bakması yine de beni yakıp geçti.

“Bilmene gerek yok,” diye homurdandı.

“Nedenmiş o?” Onu duygusuzca süzdüm.

“Güvenliğimi garanti ediyor.”

Ofladım. “Neye karşı?”

Bana kırılgan bir bakış attı. “Bana ihanet etmene karşı.”

Yaşadığım şok yüz hatlarıma dramatik bir şekilde yansımış olmalıydı çünkü gözlerini kaçırdı. Gerçekten ihanet edeceğimi mi düşünüyordu? Görünüşe göre sırlarımız peşimizi bırakmıyordu. Durumlarımız tam tersi olsaydı, ben de ona şifreyi söyleyeceğimi sanmıyordum.

Acı dolu bir nefesle mücadelem sönüp gitti. “Yeterince adil. Burada duş var mıdır?”

“Olması gerekiyor.” Karyolalardan birine oturdu ve bacaklarını ayırıp fayansta kaydırarak gevşetti. “Önce sen duş al.”

Ellerini başına doğru kaldırıp sıkıntıyla saçlarını karıştırmasını inceledim. Söyleyebilmeyi dilediğim milyonlarca şey vardı. Geri alabilmeyi dilediğim bir milyon şey daha.

Fakat hiçbir şey demedim; aramızdaki hüznün büyümesine izin verdim ve banyoya yöneldim.

Şaşırtıcı şekilde genişti ama içinde sadece tuvalet, lavabo ve yuvarlak, porselen bir küvet vardı. Bir duvar tamamen aynadan oluşuyordu. Floresan ışıklar uğultulu bir ses çıkarıyor ve

banyoyu üzerimdeki her kırmızı lekeyi görebileceğim kadar aydınlatıyordu.

Aynadaki asker paramparça olmuş görünüyordu. Gözlerim kan çanağına dönmüştü ve saç örgüm orman kalıntılarıyla kaplanmıştı. Dikkatimi boğazımın etrafındaki morluklara verdim. Aynadaki kadının birkaç hafta önce sevimli, pastel tonlarında bir elbise giymiş olması komikti. Eren beni işe aldığı için kötü hissediyor muydu? Beni bu şekilde bir kenara atmaya niyetliyse neden benimle arkadaş olmuştu ki?

Yavaşça soyunmaya başladım. Vücudum ağrıyor, her hareketim muazzam miktarda enerji gerektiriyordu. Tamamen çıplak kalmam birkaç dakikamı aldı. Çırılçıplak kaldıktan sonra tereddütlerle vücuduma baktım. Çürüklerin olduğu yerler, olmadığı yerlerden daha çoktu. Vücudumun çoğu yeri kabuk bağlamış, kesilmiş ya da morarmış deriyle kaplıydı. Kendimi inceledim ve karşımda bana bakan dağılmış insana karşı neden bir şey hissetmediğimi merak ettim.

Geçmişle ilgili hiçbir şey yapılamaz.

Sanki günahlarımdan bu şekilde kurtulabilirmişim gibi derimdeki ve saçımdaki kanı ve kiri ovaladım. Sanki Abrahm'ın kanını ellerimden yıkayabilirmişim gibi. Suyu ikinci defa boşaltmam gerekti, sonrasında suyun içine gömülüp Bradshaw'un hikâyesini tekrar tekrar gözden geçirdim. Uçaktayken Eren benim kim olduğumu biliyordu, o yüzden mi benim pencere tarafındaki koltuğumu almıştı? Sohbet etmeye zorlamıştı... ama bana karşı çok nazikti. *Bana dokunmasına izin verdim.*

Bunca zamandır kaderimi ellerinde tuttuğunu bildiğini düşününce iliklerime kadar bir ürperti sızdı. *Ne sinsiydi ama.*

Suyu boşaltıp saçlarımı kuruttum, kıyafetlerimi orada bırakıp Bradshaw da yıkandıktan sonra temizlemeye karar verdim. Köşedeki rafta, sanki birileri burayı sık sık ziyaret ediyormuş gibi, hoşuma gitmeyecek kadar düzenli gardırobun yanında bir yığın katlanmış beyaz tişört vardı. Dinlendikten sonra buradan

ayrılmamız gerekecekti. Eğer biri geri dönerse tek çıkışı olan bir sığınakta olmaktan nefret ederdim.

Tişört kalçalarımın altına kadar indi ve kuru bir çift çorap giydim. Nihayet banyodan çıktığımda Bradshaw'u hâlâ karyolada otururken bulmayı bekliyordum ama artık orada değildi. Kalp atışlarım hızlandı ve merdivene yöneldim.

Beni buraya kilitlemezdi. Kilitlemezdi.

Ama kırmızı ışıklı metal kapıya baktığımda umudum söndü.

“Ne halt ediyorsun sen?”

Döndüm, gözlerim onu odanın diğer ucunda, dolaplardan aldığı konserveleri açarken buldu. Tekrar normal bir şekilde nefes alabildim ve nabzımı, düzene sokmak için yavaşlatmaya çalıştım.

“Beni... burada bıraktın sandım.” Sesim titredi. Gözlerini üzerime diktikten sonra elini sallayarak beni çağırdı.

Zaten birkaç kutuyu açmıştı, içinde elma olanlardan birini bana verdi. Önce kokusu burnuma çarptı: tarçınlı ve mayhoştu. Karnım guruldadı ve ağzım sulandı. Görevdeyken açlığını unutmak kolaydı. Konserveyi ve bana uzattığı plastik çatalı aldım, bir ona bir yemeğe baktıktan sonra yumuşak elmalardan isteksizce bir ısırık aldım. Tadıyla birlikte gözlerim kapandı.

O da kendi ağzına elmaları tıktığı sırada, “Artık ateşkes ilân edebilir miyiz?” diye sordu gelişigüzel bir şekilde.

Ağzımdakini yutup kahkaha attım. “Bir kutu elmanın birbirimize yaptıklarımızı düzeltebileceğini mi düşünüyorsun?”

Bunu düşünürken yemeye devam etti. “Neden olmasın?” Gözleri kıpkırmızıydı ve tereddütle vücudumda gezindi. “Tanrım, Bun, her yerin mahvolmuş.” Beyaz tişörtün ucundan tutup morarmış uyluklarımın üzerine biraz daha çekmeye çalıştım:

“Ben iyiyim.”

“Sen buna iyi mi diyorsun?” Elindeki teneke kutuyu bırakıp bacaklarımın altına uzandı.

Elini itip uzaklaştırdım. “Evet.”

Bradshaw tek kaşını kaldırdı ama geri indirirken bacağını tuttu ve resmen kucağına oturana kadar beni kendine doğru çekti. “Duş nasıldı?” diye mırıldanırken parmak uçlarını tenimde gezdirip tam merkezime sıcaklık basmasını sağladı.

“Sadece bir küvet, duş başlığı yok.” Elimdeki kutuyu bırakıp kollarımı arkamda birleştirdim. Neden bana bu şekilde dokunmasına izin verdiğimi bilmiyordum ama bana kendimi hiç gibi hissettirmeyen tek şey buydu, bu yüzden rahatlığı olduğu gibi kabul ettim.

İnleyip, “Harika,” diye mırıldandı. Ellerini külotumdan bir santim yukarı kaydırды, durup yüzüme baktı. Bradshaw’un gözleri zamanın geri kalanı boyunca içine dalabileceğim soluk okyanuslar gibiydi. Çeneme nazikçe dokundu ve alnını benimkine dayadı. Bir nefes alıp boğuk bir sesle fısıldamadan önce yutkundu. “Abraham için seni affediyorum.”

Sarsıldım ve geri çekilmeye çalıştım ama Bradshaw gözlerini açıp yorgun düşünceler ve unutulmuş günahlarla ruhumun ta içine baktı. “Tek istediğim senin yanında olmak. Eğitimde, savaşta, ölümdе. Artık kendimi senin olmadığın yerde hayal edemiyorum, Bun. Düşüncelerimde, korkularımda hep sen varsın. Ama en çok da yeni hissettiğim tüm duyguların sebebi sensin. Sen uçakta ayağıma takılana kadar ben ölüydüm.”

Gözlerim yaşlarla doldu, akmasınlar diye tutarken yakıyorlardı. “Beni affedemezsin, Bradshaw.” Sesim titredi. Kendimi affedemediğim için mi, yoksa Jenkins’in ölümünde kısmen onun da parmağı olduğu için mi emin değildim. Ama üzerinde yeterince durursam içten içe benim de onu affedeceğimi biliyordum.

Beni göğsüne yakın tutup susturdu. “Özür dilerim, Bun. Kalbimin nasıl hissettiğine engel olamıyorum. Bildiğim tek şey, seni kaybedemeyeceğim.” Başımın tepesine uzun bir öpücük kondurdu ve kollarında gevşedim. “Eğer seni bırakacağımı

düşünüyorsan, yanılıyorsun. Sen benimsin. Benim senin olduğum kadar.”

Beni bu sözlerle bıraktı, yavaşça altımdan kayd ve yıkanmak için banyoya yöneldi.

Onun banyoda olduğu on dakika boyunca yerimden kıpırdamadım. Ayağa kalkıp kapıyı geçtiğimde aralıktan baktım ve Bradshaw’un çıplak vücudunu gördüm.

Yeni yaralarla kaplıydı, bazıları hâlâ kanıyordu. Sırtı uzun yara izleri, eski kurşun yaraları, çürükler ve kesiklerle kaplıydı. Kaburgalarının etrafı özellikle morarmıştı. Gördüklerim göğsümü sızlattı. En az birkaç kaburgası kırık olmalıydı. Dövmeleri birçok şeyi gizliyordu ama ne kadar zarar gördüğünü saklayamıyorlardı.

Bradshaw baktığımı hissetmiş olmalıydı çünkü omzunun üzerinden baktı ve bakışlarımız buluştu. Yanaklarım kızardı, gözlerimi hızla kaçırdım ve duvara en yakın karyolaya doğru yürüdüm. Saatler geçmiş gibi geldi ama Bradshaw banyodan çıktığında sadece yarım saat olmuştu.

Yanımdaki karyolaya yerleşti, benimle aynı tişörtü giymişti. Ona daha iyi olmuştu ve altında da *boxer* vardı. Artık teni temiz olduğu için altındaki tüm hasarı görebiliyordum ve bu yürek burkucuydu. Beni gördüğünde böyle hissetmiş olmalıydı, gerçi aynada gördüğümde kendi acım için hiçbir şey hissetmemiştim.

Yanına oturdum ve bacağındaki dikişlere baktım. Güzelce temizlemiş ve merhem sürmüştü. En azından enfeksiyon kapmışa benzemiyordu.

“Eren bana bir kahve dükkânı açmak istediğini söyledi. Bu hep hayalini kurduğun bir şey miydi?” Ona baktım. Başını desteklemek için kollarını başının arkasında kavuşturmuştu. Bu pozisyonda pazuları kasılmış ve beyaz tişörtü, *boxer*ının bel bandından V şeklindeki kaslarını görebileceğim kadar yukarı

çıkmişti. Rahat bir ifadeyle gülümsedi. “Beni mi dikizliyorsun, Bun?” Alçak sesle güldü ve kaşlarını hızla birbirine yaklaştı.

“Hayır, öyle bir şey yapmıyordum.”

Kollarından birini bana doğru kaldırdı ve yanına gitmem için beni çağırdı. *Sen benimsin. Benim senin olduğum kadar.* Boğazım düğümlendi. Bradshaw için hissettiklerim tehlikeli bir şekilde aşka yakındı. O sert, sicim gibi gövdeye uzanmamayı ve beni tutmasına izin vermemeyi düşündüm. Ama kalbim, beynimden tamamen farklı bir eksene kaydı ve savaşı kazandı.

Tereddütle avucumu onunkinin içine kaydırduğımda dudaklarında nazik bir gülümseme oluştu. Çok yorgun görünüyordu. Biz mağaradayken hiç dinlenmediğinden emindim. Bradshaw beni yanına yatırdı. Başımı pazusuna yasladım ve kolunu bana doladığında gözlerimi kapattım.

“Kahve dükkânı, Bun. Anlat bana,” diye fısıldadı uykulu bir sesle.

Gülümsedim. “Şey, sadece bir kahve dükkânı olmayacaktı.”

“Öyle mi?”

“Evet, aynı zamanda bir kitapçı da olacaktı. Ve kocamla ben en üst katta yaşayacaktık.” Bir kocadan bahsedince karın kasları gerildi. Az önce Bradshaw’u o rolde hayal ettiğim gerçeğini görmezden geldim. Bunun üzerinde durmamaya çalıştım ama dükkânın üstündeki daireyi ne kadar düşünürsem, onu o kadar çok görüyordum. Tüm kusurlarını. Artık canı yanmayacaktı. Güzel etini delemek mermiler olmayacaktı. Daha fazla kan olmayacaktı.

Sikinden kanı temizletmesinin hatırasıyla yanaklarım yandı.

“Evlenmek mi istiyordun?” Sesi neredeyse pişman gibi geliyordu.

“Gençliğimin bir döneminde istedim. Ama hayatın arzula-
dığın şeyi alıp çöp öğütücüsüne atma gibi bir huyu var.” Buna kahkaha attı ve ben de bunun bana verdiği duyguya tutundum.

Hafifleme. Nefes alabiliyordum. “Peki ya sen? Daha genç bir Bradshaw’un hayalleri var mıydı?”

Düşünürken başparmağı hafifçe kolumun üzerinde gezindi. “Hep bir ailem olsun istedim ama asla bir ailem olmayacağını biliyordum. Bu halimle ve kardeşimle içine düştüğümüz yeraltı dünyasıyla mümkün olmazdı. İyi bir baba olamazdım.”

Gözlerinin içine bakabilmek için çenemi kaldırdım. Bakışlarını tavandan ayırmadı. Başparmağı yavaşça tenimi okşamaya devam etti.

“Yalnız mı hissediyorsun?” diye sordum, aile için arzu duymayı ama bu halimden dolayı bundan korkmanın nasıl olduğunu biliyordum. Bu imkânsız olurdu.

Hüzünle güldü. “Hissetmiyordum.” Sesinde imalı bir tını vardı. Bradshaw bana bakacak şekilde yan döndü. “Ama senden sonra... Sen etrafta olmadığında kendimi yalnız hissediyorum.” Gözleri doğrudan kalbime saplanan buz kırıkları gibiydi.

Gerçekten böyle mi hissediyordu? Kendimi geri çektiğimi ve konuşmayı bitirmeye hazır olduğumu hissedebiliyordum çünkü konu çok kişiselleşiyordu. Ama ne zaman uzaklaşabileceğimi düşünsem, o gülümsemesiyle beni anında kendine geri çekiyordu.

“Planımızın ne olacağını düşünmeliyiz. Burada uzun süre kalamayız.” Konuyu değiştirdim. Fark ettiyse de belli etmedi.

Başını salladı ve dudaklarını başıma değdirmek için başını yana yatırdı. “Önce biraz uyuyalım. Gözlerim kapanmak üzere.”

Uyku onu çabucak bulsa da ben yukarı çıkan merdivene bakıp durdum. Hareket sensörleri bir noktada kesildi ve bizi karanlıkta bıraktı.

Ninova

otuz bir

NELL

ÜNİFÖRMALARIMIZDAKİ KAN VE KİR KALINTILARINI TEMİZLEMELİK İÇİN FIRÇALARKEN BRADSHAW YANIMDA DİZ ÇÖKTÜ. Normalde kirli teçhizata çok takılmazdım ama yağmur ve kanın yapışkanlığı yüzünden malzeme iyi performans gösteremeyeceğimiz kadar sertleşmişti.

Bütün öğleden sonrayı beyin fırtınası yaparak geçirmiştik, Bradshaw'un Eren beni öldürmesin diye açıklayabilmesi için ekiple yeniden buluşmaya çalışmaktan, göreve planlandığı gibi devam etmeye ve Malum ile orada karşılaşmayı ummaya kadar her şeyi konuşmuştuk.

"Bu çok aptalca," diye karşılık verdim ve ceketimi sudan çıkarıp silkeledim. Bradshaw'un bileklerimi bağlamak için kullandığı ipten yaptığımız çamaşır ipine astım.

"Beni dinleyecektir, Bunny," diye karşılık verdi. Bugün çok daha kendisinde gibiydi. Dinlenerek, mücadelesini ve mizah yeteneğini geri kazanmıştı. Ben de ondan farklı değildim.

Dinler miydi? Eren'in beni buraya bir sebepten ötürü getirdiği belliydi.

"Dinleyeceğinden pek emin değilim."

Bradshaw gömleğini çamaşır ipinin üzerinden kaldırırken yarı yolda durdu ve bana ters ters baktı. “Düşman kalesini tek başımıza alamayız.”

Öfkeyle verdiğim nefesle çene kaslarım seğirdi. “Yapamaz mıyız? Seni kimin öldürmeye çalıştığını bulacağım ve görevi bitireceğim. Onlar öldükten sonra bana ne olacağı umurumda değil. Malum Timi olsun ya da olmasın.”

Başını iki yana salladı. “Böyle konuşmayı kes.”

“Neden? Kardeşin yaşamama izin vermeyecek ve ben kartlarımı almaya yakın bile değilim-” Başımı eğip banyonun parlak fayanslarına baktım. Tepedeki floresan ışıklar titreşti.

Bradshaw gelip önümde durdu. “Ve?” Sesi yine acımasız haline geri dönüyordu ve bu beni gülümsetti.

“Yani bu görevden geri dönsem bile, bu seninle kalabileceğim demek olmuyor. Ben gölge birliklerin silahı olarak kalırken seni serbest bırakacaklar.”

Gözleri öfkeyle parladı ve bakışlarıyla buluşayım diye çenemi yukarı kaldırdı. “Seni bense burda tutmalarına izin vereceğimi mi sanıyorsun?” Bakışlarımı ayırmadım. Sabit ve hareketsiz tuttum.

“Başka seçeneğin olduğunu sanmıyorum.” Onu şakacı bir şekilde ittim ve o da bir saniye bile kaybetmeden beni aynadan duvara doğru gerilettiler. Buz gibi acısıyla tenim yandı.

Bradshaw’un gözleri benimkileri çaresizce araştırıyordu, içlerinde bir sürü duygu birbirine karışıyordu. “Neredeyse sensiz gitmemi istiyormuş gibi konuşuyorsun.” Avuçlarını başımın iki yanından aynaya bastırdı.

Dudaklarımı ona doğru kaldırdım. “Ya istiyorsam?”

Tek kaşı havaya kalktı ve beni aynadan birkaç santim uzaklaştırdıktan sonra yumruğunu oraya geçirdi.

Ayna paramparça oldu ve cam parçaları yere düştü. Bradshaw’un gözlerine baktığımda, orada sadece saplantı olduğunu gördüm. Alnını benimkine bastırdı ve bileğimi duvara

dayadı. Onunla mücadele etmedim, sadece akıl sağlığımı yiyip bitiren şehvet ve kafa karışıklığıyla ona baktım.

Dizini bacaklarımın arasına bastırdı.

“Beni korkutmaya mı çalışıyorsun? İşe yaramıyor,” diye fısıldadım şakağına doğru.

“Güven bana. Seni korkutmak isteseydim korkardın. Ben sadece seni heyecanlandırıyorum,” diye mırıldandı, sıcak nefesi dudaklarımdaydı.

Sonra beni öptü. Aynı anda hem şiddetli hem de tutkuluydu. Bileklerimdeki baskı arttı ve dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Bradshaw bu sesi kendi derin iniltisiyle çabucak yuttu. Ağzımı açmam için beni ikna etti ve dillerimiz hızla birbirine karıştı.

Kasığını kasığıma doğru bastırırken ağzımın içine doğru, “*Siktir*,” diye inledi. Şişkinliği bütün vücuduma heyecanlı bir titreşim gönderdi. Bileklerimdeki tutuşunu gevşetti ve beni karşı duvardaki banka doğru çekti.

“*Bekle*.” Beni banka itip bacaklarımı açtığı anda hızla nefes aldım. Üzerimde beyaz, büyük boy tişört ve iç çamaşırlarım dışında bir şey yoktu. Zayıf bir çabayla kendimi kapatmaya çalışarak ellerimi tişörtün üzerinden bastırdım. Kısmen bu kadar ıslak olduğumdan utandığım, kısmen de buna zamanımız olmadığı içindi. Düşman üssüne sızmak için bir plan yapıyor olmalıydık, savaşıyor, sikişiyor ve... her ne yapıyorsak onu yapıyor olmamalıydık.

Başını kaldırıp bana baktı, koyu renkli saç telleri alnına düşüyor, kalbimin daha da hızlı atmasına sebep oluyordu. “Ne için bekleyeyim? Sakın bana şimdi utandığını söyleme. Bu beni önemsedığın anlamına mı geliyor, Bun?” Dudakları yukarı kıvrıldı ve başımı iki yana salladım.

“Hayır. Yani... zamanımız yok,” diye geveleyip kelimeleri bulmaya çalıştım.

Ellerimi tişörtümden çekip bankın kenarına koyarken kahkaha attı. “Bebeğim, kimin umurunda? İhtiyacımız olan tüm zamana sahibiz.”

Külotumu kenara sıyırıp ıslaklığımda tek parmağını kaydırdığında titredim. Bacaklarım kapanmaya çalıştı ama dizimi yakaladı.

“Şimdi, ben seni yalarken seni içten dışa doğru kimin yiyip bitirdiğini uzun uzun, güzelce düşünmeni istiyorum. *Benim* adımları haykırmanı istiyorum. Benim sana karşı sahiplenici olduğum kadar, senin de bana karşı sahiplenici olmanı istiyorum.” Sesi şehvetle doluydu.

Ben zaten sana karşı sahipleniciyim, diye defalarca haykırmak istedim ama gururum bana izin vermezdi. Onun gibi bir adam için bu kadar ahlaksız ve aç olmam benim hakkımda ne söylüyordu?

Sanırım öğrenmek üzereydim.

“Aynaya bak ve seni tüketmemi izle. Sen kollarımda titreyene kadar durmayacağım.” Elime kırık bir ayna parçası tutuşturdu. “Sana yaptığım şey için beni bağışlayana kadar beni cezalandırmanı istiyorum. *Her şey için*. Üzerimde izini bırakmanı istiyorum, Bunny. Beni cezalandır ki ben de kendimi bağışlayabileyim,” diye fısıldadı kısık sesle.

Cam parçası, saldırı bıçağım kadar büyüktü. Başını amıma doğru yaklaştıırken gözlerim onunkilerle buluştu. “Gözler ay-nada. Seni yememi izle. Kanımı akıtışını izle.”

Bu da ne sikimdi? Söylediği, yaptığı şeylerle neden böyle tahrik oluyorum?

Gözlerimin yansımamıza odaklanmasına izin verdim. Yanaklarım kızarmıştı, saç örgüm dağınıktı ve gözlerim baştan çıkarıcı bir şekilde dönüyordu. Bradshaw önümde dizlerinin üzerindeydi.

Sonunda sesimi bulduğumda, “Soyun,” diye emrettim.

Sıcak dilini bir hayvan gibi içimde gezdirdi ve aynı anda *boxerini* çıkardı. İtaati yeniydi ve dilinin klitorisimin etrafındaki dairelerini daha da şehvetli hale getiriyordu. Sırtım dikleşirken dudaklarımdan bir inilti döküldü.

Bradshaw tişörtünü çıkarmak için sadece bir saniyeliğine geri çekildi ve sanki sahip olduğu en iyi şeymiş gibi hevesle amıma geri döndü.

Bu adamı daha önce de çıplak gördüğümün, sikiştiğimizin ve sayısız saat boyunca onun sağ kolu olmaktan mutlak bir hoşnutsuzluk duyduğumun farkındaydım. Ama bu farklıydı ve nedenini bulamıyordum.

Vücudunun sert hatları çıplaktı. Bacaklarımı ayırıp klitorisimi emerken sırt kasları esnedi. Zevk ve acıdan oluşan bir sarsıntı mideme vurunca kıvrandım. Ama göğsümde öfke düğümleniyordu. Daha dün kendisi beni öldürecekken, şimdi beni tatmin etmesine izin veriyordum.

Bana verdiği cam parçasıyla işe koyuldum. Kalkıp oturdum, saçını avuçladım ve onu kabaca amıma bastırdım. İnleyip uyluklarımı kavradı, dilini içimde olabildiğince derine kadar itti. İniltimi bastırdım ve camın kenarını sırtının ortasına bastırmaya odaklandım, iki uzun bıçak yarasının tam ortasına.

Klitorisime doğru, "Beni parçalara ayır," diye mırıldandıktan sonra hassas etimi emdi ve görüşümü zevkle bulanıklaştırdı.

Zirveye doğru yükseldim, etini keserken sadece irademle doğru ulaşmasını engelledim. Sırtından parlak, kırmızı kan aktı ve kalçasındaki oluktan geçtikten sonra fayans zemine damladı. Homurdandı ve tek eliyle sikini sıktı.

Bu bana yaptığı tüm o korkunç şeyler içindi. Bu bana ihanet ettiği ve beni aşağıladığı içindi. Kaburgalarımı kestiği ve beni boğduğu içindi. Bu kötü adamın yaptığı tüm boktan şeyler içindi. Ama en önemlisi, bu, onu affettiğim içindi. Çünkü onun bana yaptığı gibi, ben de onun teninde izimi bırakmak istiyordum. Onun bana hükmetme arzusu kadar, ben de ona sahip olmayı istiyordum.

Tatmin olana ve göğsümün içindeki öfke doyana kadar desen çizdim. Ta ki daha fazla dayanamayana kadar. Cam parçası cınlayarak yere düştü. Bradshaw iki parmağını içime itip iç duvarlarımı okşadı, beni orgazmdan titrer hale getirene kadar dilini

klitorisimde çevirdi. Yüzünün her tarafına boşalırken kalçam istemsizce kalkınca omuzlarına hayatım pahasına tutundum.

Dilini defalarca merkezimde gezdirdi, beni yalayıp yutuyor ve inliyordu. Yarı kapanmış gözlerle aynadan izledim. Bradshaw yavaşça yukarı doğru çıkarken kalçakemiğimi öptü, karnımı ve göğsümü yaladı. Gözleri yavaşça benimkilere doğru kalktı ve içimde yeniden oluşan ihtiyaç yüzünden altdudağımı ısırdım.

“Akıl sağlığımın başladığı yersin,” diye mırıldandı ciddiyetle, çenesi gerildi ve kaşları çatıldı. Bu şeyleri bana itiraf etmekten nefret ediyordu, bu çok barizdi. Ama yine de bunu benimle paylaşması göğsümü ısıttı.

“Sen de benimkinin bittiği yersin,” diye fısıldadım. Yukarı uzanıp beni öperken gözleri yumuşadı. Ruhlarımız çarpıştı. Avucunu başımın arkasına sardı ve diliyle dudaklarımı birbirinden ayırarak öpücüğü derinleştirdi. Beni şefkatiyle sardığında yumuşak bir inilti çıkardım. Dudakları eskisi gibi talepkâr değildi, kin ve öfkeyle dolu değildi. Dilinin benimkine her dokunuşu istekli ve meraklıydı. Yumuşak ve özlem doluydu.

Bradshaw mememi avuçlayıp bacaklarımı araladı. Onun için bacaklarımı açtım ve kasığını benimkine doğru getirdi. Derime değen şişmiş aleti sıcacıktı. Kollarını belime dolayıp beni kaldırdığında ucundan zevk suyu akıp karnıma bulaştı. Bacaklarımı içgüdüsel olarak gövdesine doladım ve aleti tenlerimiz arasında zonklarken karanlık bir şekilde güldü. Zorlanarak yutkundum.

“Senin bu utangaç yanını seviyorum. Çok tatlı.” Bradshaw dudaklarımı ısırdı ve kaşını ayartıcı bir ifadeyle kaldırdı. Beni küvetin kenarına taşıdıktan sonra suyu açtı. Küvet dolarken buhar yükseldi, başparmağının köprücük kemiğimi her okşayışıyla kalp atışlarım gittikçe hızlanıyordu.

“Utanmıyorum.” Sesim, her zamanki ses tonumdan biraz yüksek çıktı ve içten içe biraz daha öldüm.

Sıcak bir şekilde gülümsedi, bunun ne kadar tatlı olduğunu ve hiç ona uygun bir şey olmadığını görünce karnıma yumruk gibi indi. “Sorun değil, Bun, benim yanımda kendin olabilirsin.

Her zaman sert olmak zorunda değilsin. Bir defalığına duvarlarını indir.” Kendini girişime hizalarken elini uyluğumda gezdirdi. Sikiyle içimi esnettiğinde başım geriye doğru düştü. Küvetin kenarını kavradım. Kalçalarımı tuttu ve içime girip çıkmaya başladığında parmaklarını etime gömdü.

Sonuna kadar ittiğinde haykırdım.

“İşte böyle, bebeğim. Beni içine çok iyi alıyorsun. İçini esnettiğimde iyi hissediyor musun?” dedi dudaklarıma karşı. Acı verecek kadar yavaş bir hızda sokuyordu.

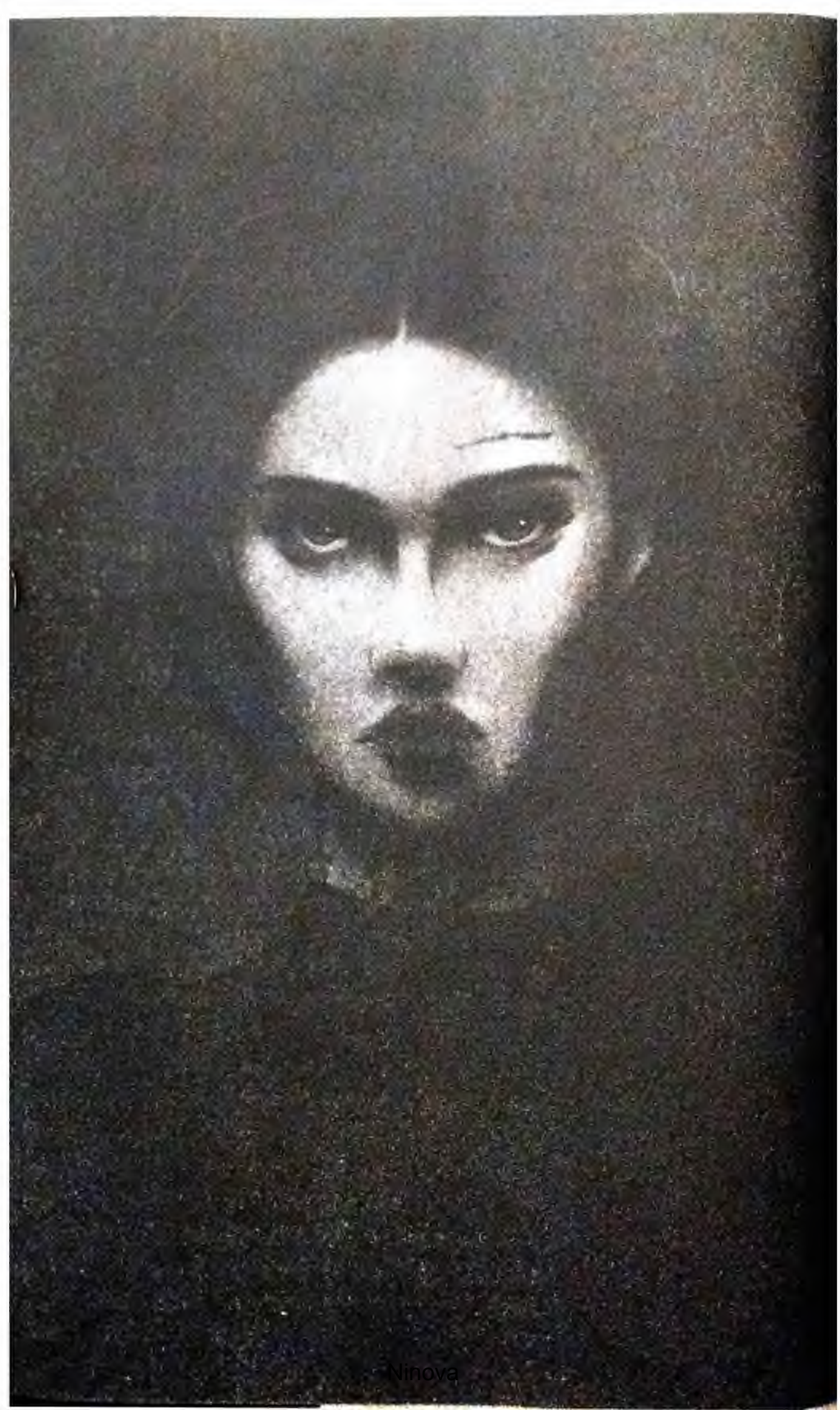
Onu öperken, “Siktir, evet,” diye mırıldandım. İnledi ve acımasız bir ritim tutturdu, kıcımlı kavrayıp beni öyle sert sikti ki gözlerim yaşardı. İnlemelerim metal çerçeveli sığınağın duvarlarında yankılandı.

Zirveye çıkarken amım onun sikini sımsıkı kavradı. Bütün vücudum kasıldı ve tırnaklarımı omuzlarına sapladım. Bradshaw inleyip hızını arttırdı, birleştiğimiz ve sıırsıklam olduğumuz yeri izliyordu.

“Menimin hepsini içine alacaksın, bir damlasını bile dökmesen iyi edersin.” Dişlerini sıktı, boğazındaki damarlar kabardı. Son bir defa içime girdi ve bunun gücüyle beni neredeyse suyla dolu küvetin içine itiyordu. Aleti içimde zonkladı, beni sıcak menisiyle dolduruyordu.

Bradshaw beni sıkıca tuttu, vücutlarımız hâlâ birbirine yapıştı. Tek hareket nefeslerimiz ve onun karnımın derinliklerinde zonklayan nabızıydı. Hayaları kasılmayı bıraktığında ve nefesi düzene girdiğinde, gözlerime bakacak kadar geri çekildi. Aynı sonuca varmış gibi görünüyorduk. Onun soluk mavi gözleri kış közleri gibi parlıyor, kırılmış bir adamın uzun zamandır mühürlü tuttuğu duygularla titreşiyordu. Orada sırları ve söylemeye hazır olduğunu düşünmediğim kelimeleri buldum. Bir parçam, o da benim bakışlarımda aynı hüznünlü satırları okuyor mu diye merak ediyordu.

Seni seviyorum. Sevmemeliyim ama seviyorum.

Ninova

otuz iki

NELL

BRADSHAW, BİR İŞARET KALEMİYLE HARİTAYI HAFİZASINDAN KARO ZEMİNE ÇİZDİ. Bulunduğumuz yeri daire içine aldı ve Hayaletlerin karargâhının bulunduğu noktaya dokundu. “Şu anda bulunduğumuz sığınaktan bir buçuk günlük yürüyüş mesafesinde. Diğer sığınakların yakınından geçen batı dağının sırt hattına yakın durursak Eren ve Malum’un geri kalanı için gözümüzü açık tutabiliriz.”

Başımı salladım ama göğsümü sıkıştıran endişeden kurtulamıyordum. “Ya bana saldırırlarsa? Eren’in konuşmaya istekli olacağını pek sanmıyorum.”

Bradshaw eğilip yaklaştı ve elini benimkinin üzerine koydu. Göz göze geldik. “Yapmayacaklar. Eren onlara senden kurtulmak için verdiği emirden bahsetmeyecek. Karanlık işlerinin ayrıntılarını asla paylaşmaz.”

“Sana söylemediği şeyler için endişelenmiyor musun?” diye sorguladım.

Kaşları çatılırken başını iki yana salladı. “Hayır. Eğer önemli bir şeyse zaten biliyordumdur. Her neyse, endişe etmene gerek yok. Ben kardeşime güveniyorum.”

Şey, bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Eren'in ona gerekli her şeyi anlattığından şüpheliydim. Bir insana değer verdiğimizde hepimizin yozlaşma konusunda bu kadar cahil olması ne kadar üzücüydü. Jenkins'in gerçekte ne kadar taş kalpli olduğunu onun yanıdayken asla fark etmemiştim.

"Hayatım üzerine bahse mi giriyorsun? Bence ne olursa olsun, ölmemi istiyor."

Bradshaw bir nefes verdi. "Bana biraz inancın olsun."

Gözlerimi devirdim. "Sanki başka seçeneğim varmış gibi. Karargâhlarını bulduğumuzda nasıl gireceğini biliyorsun, değil mi?" Bradshaw başını iki yana salladı ve ben inledim. "Oraya vardığımızda bunu çözebiliriz. Kırılacak bir güvenlik sisteminde ziyade, Eren konusunda endişeleniyorum."

Birkaç saniye daha haritaya baktıktan sonra başını sallayıp, "Evet, ben de," diye mırıldandı.

Üniformalar akşama doğru kurudu. Yüzümüze maskelerimizi geçirip giyindik, yukarıdaki soğuk dünyaya yeniden girmeye hazırдық. Ciğerlerim ateşle doldu. Gölge birlikleri kim hedef alıyordu? Eren biliyordu ama Bradshaw'a bile söylemiyordu. Eren'in benim ne kadar ölümcül olduğumu bilmesi beni tedirgin ediyordu. Eğer Abrahm'ın ölümünde benim parmağım olduğunu başından beri biliyorsa, neden beni Bradshaw'un yardımcısı olarak atamıştı?

Bradshaw yeğinin kopçalarını sıkarken ve sonunda hareket için işaret verirken bu düşünceler üzerine kafa yoruyordum. Merdiveni tırmanmaya başladı. Bir basamağa adım attım ve kendimi arkasından yukarı çekmeye başladım.

BOM.

Yer sarsıldı ve biz daha sarsıntılara tepki bile veremedenden floresan ışıklar kırmızıya döndü. Bradshaw omzunun üzerinden bana baktı ve eliyle *geri çekil* işareti yaptı. M16'mı sıkıca göğsümde tuttum ve banyo kapısının arkasına çekildim. Bradshaw

benden bir saniye sonra kapının diğer tarafına geçti. İkimiz de sığınağın kapağını izliyorduk, silahlarımız havada ve hazırda.

Odaklanıp ayak sesi var mı diye etrafı dinledim ama yukarıda kaç kişi olduğunu belirlemek için çok fazla ses vardı. Bu bir pusuydu. Hayaletler burada olduğumuzu biliyordu. *Lanet olsun!*

Bradshaw dişleriyle bir flaş bombasının pimini çekerken, “İşte geliyorlar,” diye mırıldandı. Mükemmel bir zamanlamayla attı; tam bombayı fırlattığı sırada botlar yere değdi. Beyaz parıltıya karşı gözlerimi kapattım. Işık söner sönmez silahımı yere bırakıp savaş bıçağımı kınından çıkardım.

Bradshaw bana, “Bunny, M16’nı kullan,” diye tısladı ama sözlerinin ağırlığı, iki askerin banyoya girmesiyle kayboldu. Bu kadar alçakta olmamızı değil, kapının arkasında olmamızı bekliyorlardı. Kim olduğunu görmek için beklemedim, daha adam kiminle uğraştığını anlamadan bıçağımı yukarı doğru sapladım.

Asker son saniyede hamlemi fark etti ve bıçağımın karnına saplanmasını engelledi. Karşı hamlesiyle bıçağı elimden düşürmesini engellemek için kabzayı tutuşumu değiştirdim. Silahının kabzasını ön koluma çarptı. Acı kemiklerime yayıldı ve bu adamla dövüşmenin vahşetiyle dişlerimi gıcırdattım.

Özel eğitim almışlardı ama amaçları belli ki bizi alıkoymaktı. Beni öldürmemeye çalıştığını söyleyebiliyordum. *Onların açısından büyük hata.*

Bacağımı ayaklarına geçirdim ve sertçe yere çarptı. Silahı ateş alıp aynaları parçaladı. *Siktir.* Metal bir kutunun içindeydik. Senken kurşunlar büyük bir sorun olurdu.

Gözlerim Bradshaw’a kaydı, yerde bir askerle boğuşuyordu ve ikisinin de silahı iki adım ötelerindeydi. Diğer odadan daha fazla ses geldi. Eğer önümüzdeki birkaç saniye içinde kontrolü sağlayamazsak, bu bittiğimizin göstergesi olurdu.

Uniforması tanıdık. Bu beni şaşırttı. Duraksamamdan yararlanıp yüz maskemi kavradı. Kulaklarımın arkasını yakarak

maskeyi yırtıp aldı. Bıçağımı kavradım ve askerin dizlerinin arkasına saplayıp tendonlarını kestim. Bacakları gevşedi ve acı içinde çığlık attı. Histerisinin getirdiği fırsatı değerlendirip boğazına atıldım. Bıçağım yumuşak etinin üzerinden pürüzsüzce kaydı ve endorfinin etkisiyle gözbebekleri genişledi.

Vücudu anında yana doğru kaydı. M16'mı kaptım ve Bradshaw'un altındaki askere tam üç kurşun sıktığımda o da boynunu kırdı.

"Onu halletmiştim." Bradshaw bana dik dik baktı ama onu görmezden geldim ve silahını ona doğru tekmeledim. İtiş kakış sırasında maskesi yırtılmıştı, altdudağı kanıyordu. Silahını alıp tek bir hareketle ayağa kalktı. "Gece görüşü," diye emredip kendi gözlüğünü gözlerinin üzerine indirdi ve tepemizdeki ışıklara ateş etti. Ben de kendi gözlüğümü indirdim.

Karanlıkta kalmak, elimizdeki en iyi seçenektir.

Ana alandakileri vurdum ve sığınak zifiri karanlık oldu. Destek askerleri merdivenden geri yukarı çıkmış olmalıydı çünkü oda boştu. *Kahretsin!* Kapak açıldı ve bahse girerim ki bizi orada bekliyorlardı. Sonsuza kadar burada kalamazdık; tek yapmaları gereken destek gelmesini beklemektir.

Bradshaw bileğimi tuttuğunda tereddütle ona baktım. Onu takip etmemi işaret etti. Bizi mutfaktaki dolaplara doğru götürdü ve kapağın birini açık tutarak girmemi söyledi. Gözlüğünü kaldırıp tek kaşını imalı bir şekilde havaya kaldırdı. Ona, "*Sen deli misin?*" dercesine bir bakış attım ama bir kez daha bana gözlerini dikti.

Lanet olsun. İçeri süründüm ve o da yanıma girdi.

"Harika. Şimdi ne olacak?" Huzursuzca nefes aldım. Burası sıkış tepişti ve gece görüşümle görebiliyor olsam da bulunduğu durumdan dolayı midem huzursuzca kasılıyordu.

Bradshaw bana pis pis sırttıktan sonra dolabın iç duvarını itti. İnce tahta yerinden kayarak muhtemelen dışarıda bir yere açılan dar bir tüneli ortaya çıkardı.

“Eren’in ekibimizin tek yerden giriş çıkışı olan bir sığınakta kalmasını planlayacağını mı düşündün? Senin bir tavşan olduğunu sanıyordum. Hayvanlar için bir numaralı kural bu, değil mi?” Kahkaha attı ve ben de onun ukala yorumuna gülümsemekten kendimi alamadım.

Onu dürttüm. “Hadi, buradan siktir olup gidelim.”

O önden gitti, silahını sırtına asarak elleri ve dizleri üzerinde süründü. Nemli tünele geçip askerlerin dolapları kontrol etme ihtimaline karşı arkamızdaki panoyu kapattım. Buradaki hava topraksı kokuyordu ve nemle yoğunlaşmıştı.

Süründükçe duvarlar etrafımızda daralıyordu ve Bradshaw bir anlığına beni kontrol etmek için döndüğünde gördüğüm o değildi. Jenkins’ti. Bana elini uzattı. Ah... Daha önce de böyle dar bir yerde kalmıştım.

“Her yerde ölebilirsin, Gallows ama bir delikte ölmek istemezsin. O yüzden hemen dışarı çık. Panikatağı dışarı çıktıktan sonra sına sakla.”

Gülümsedim. Pisliğin tekiydi ama devam etmek için ihtiyacım olan şey onun sözleriydi.

Birkaç dakikadan uzun sürmüştü olamazdı ama ay ışığının bir çıkıştan süzüldüğünü görene kadar çok daha uzunmuş gibi geldi. Bradshaw durdu ve düşmanların nerede olduğunu ölçüp biçmek için birkaç dakika boyunca dinledi. Kulaklarımdaki kalp atışlarımdan başka yukarıdan hiçbir şeyi duyamıyordum.

Bradshaw düşünceli bir şekilde hareket ediyordu, dalları sessizce iterek tünelden çıktı. Onun işaretini bekledim. Bir saniye sonra elini geri içeri soktu ve takip etmem için işaret etti.

Dar alandan aceleyle çıkarken içimi bir rahatlatma kapladı. Dışarı çıktığımda Bradshaw’un yanına geçtim ve çalılıkların

içinden dikkatle yürüdük. Karşımda ağaçlardan bir duvar vardı. Düşmandan iz yoktu ama burada olduğumuzu bildiklerinden gardımı düşürmeyecektim.

Yarım kilometre doğuda bir siper bulduk ve yeniden toparlanıp yedek planımızı belirlemek için çömeldik. Elimi sıkıca bıçağımın etrafında tuttum. Zaten kanla kayganlaşmıştı, kurudukça sapının bir kısmı eldivenime yapışlıyordu. Bradshaw teçhizatını kontrol etti ve kuzeydoğuyu işaret etti. “Bu taraftan. Sırt çizgisine varıp güvenli bir yer bulana kadar ilerleyeceğiz.” Sesi alçak ve sertti.

Bıçağımı daha sıkı kavradım.

“Üniformalarını gördün mü?” Boğazım dövüşten dolayı acıyordu ve sesim korkmuş gibi çıktı. *Korkuyorum.*

Bradshaw’un endişeli ifadesi bana her şeyi anlatıyordu. Başını salladı.

Elim titredi. “Peki ne gördün?”

Bana kısa bir süre baktıktan sonra, “Hades Timi’ydi,” diye homurdandı. Başını eğip iki yana salladı.

Ben de öyle düşünmüştüm. Dikkatle ormanda onları aradım. Ne halt ediyorlardı? Buraya *onları* kurtarmaya gelmiştik, değil mi?

“Bones... bu ne anlama geliyor?” Dikkatimi tekrar ona verdim.

Başını kaldırmadan önce ellerini dizlerinden saldı. “Mahvolduğumuz anlamına geliyor. Eğer Hades bu haydut operasyonunun bir parçasıysa, başka kimlerin olduğunu kim bilir? Bu kötü. Gerçekten çok kötü.” Bradshaw’un sesi tedirgin geliyordu. Gergin. Ve onun bu kadar gergin olduğunu hiç bilmiyordum.

“Odaklan. Onlar bizi avlamadan buradan gidelim.” Kolunu çekiştirdim ve ayağa kalktı ama sanki ruhundaki savaşıma isteği yok olmuş gibi görünüyordu.

“Tanrım, bu çok boktan,” dedi boğuk sesle. Ellerini başında kavuşturdu ve omuzları titredi. *Siktir, sakın bana nöbet geçirdiğini söyleme.*

Ne kadar kendinde olduğunu anlamak için yanağını tokatladım ve başı döndü. Ama tekrar hareket etmedi. *Lanet olsun!* “Bones, hey. Bana bak. Bones!” Fısıldayarak bağırdım ama vücudu bana doğru çökmeye başladı.

Hayır, hayır, hayır. Ne yapmam gerekiyordu?

Çat.

Başım sola, tünel yönüne döndü ve üç askerin yavaşça etrafımızı araştırdığını gördüm. Bundan daha kötü bir durum olmazdı. Göğsüm sıkıştı ve zihnim girdap gibi döndü.

Bırak onu. Kaç. İçgüdülerim yüzünden bacaklarım titredi ama onu böyle savunmasız halde bırakıp gitmeyi reddettim. “Görünüşe göre birlikte görevimiz burada sona eriyor. Eren’i bul,” diye fısıldadım aralık dudaklarına. Onu nazikçe öptükten sonra en yoğun çalıların altına doğru ittim. Dikkatleri ondan uzağa çekmeye hazırlanarak ileri kadar süründüm.

Bu intihar.

Ayağa kalktım ve ağaçlara doğru son sürat koşmaya başladım. Ufak dallar ve budaklar gürültüyle teçhizatıma çarpıyordu, arkamdan keskin bir bağıriş sesi geldi. *Güzel. Beni takip edecekler.* Nehre doğru koştum ve arkamdan açılan ateşleri görmezden geldim.

Onları Bradshaw’dan olabildiğince uzaklaştıracak, sonra da icaplarına bakacaktım. Sahil kumlarının üstünde kaydım ve karnımın üstüne yuvarlanıp yüzüm takipçilerime dönük, M16’m nehir kıyısının tepesine doğru hizalanmış durumda yattım. Kardan geçen ilk asker boynuna bir kurşun yedi ve kurşunun kuvvetiyle sırtüstü düştü. Kıvranarak boğazını kavradı.

İki asker daha kıyıya çıktı ve soldakine ateş ettim.

Iska. Siktir!

O da ateş etti ve beni omzumdan vurdu. Sadece çarpmanın etkisiyle bile nefesim kesildi ama dişlerimi sıktım ve ikinci defa ateş ettim. Bu kez onu tam sikinden vurdum. Çığlık atıp yere devrildi, bayırdan aşağı yuvarlandı ve bir bebek gibi ağladı. Omzumdan yayılan acıya rağmen gülümsedim.

Üçüncü askere döndüğüm sırada üzerime gelmişti bile. Bıçağını kınından çıkarmıştı, doğruca baldırına hamle yaptı. Tam zamanında yuvarlandığım için sadece minik bir çizik attı ama yine de anında yaradan kan fışkırdı.

“Siktir git, sürtük. Ortağımı öldürdün!” Bana tekrar bıçak salladı, bu defa önkoluma saplandı. Acıyla haykırdım ve silahımı kafasına geçirmek için bütün gücümü topladım. Zorlu bir orospu çocuğuydu, sol gözünün üstündeki yarıktan kan fışkırırken irkilmedi bile. Kolumdan çıkan bıçağının sapını kavradı ve M16’mı düşürtene kadar yere vurdu.

Boğazımdan boğuk bir çığlık koptu ve gözlerimden yaşlar aktı ama pes etmeyi reddettim. Bu pislik herifi ve peşimize düşen herkesi öldürecektim.

Kalçamı yapabildiğim kadar sertçe yukarı kaldırdım ve onu başımın üzerinden uçurdum. Yan döndüm, silahımı kılıfından çıkardım; *bam, bam, bam*. Onu yakın mesafeden göğsünden vurdum ama hâlâ geliyordu. *Kurşungeçirmez yelek, hem de yüksek kalite.*

“Sikeyim-” Elleri boğazıma sarılırken homurdandım, beni kuma sabitledi. Tutuşu nefes aldırmıyordu, onu üzerimden devirmeden nefes alma umudum yoktu.

Dişlerimi sıktım, *radial* ve *ulnar* kemiğimin arasına saplanmış olan bıçağı kavradım. *Bir, iki, üç*. Kendimi hazırladım ve bıçağı etimden çekerek tek bir hareketle boğazını kemiğe kadar kestim.

Vücudu şiddetle kasıldı ve sonra gevşedi. Üzerime kan fışkırttı. “Kahretsin. Siktir git!” Gözleri ölümle irileşmeye başladığında ona haykırdım. Bıçağı köprücük kemiği ile boynunun arasına, eti pelteye dönüşene kadar beş kere daha sapladım. Kanı göğsüme ve boynuma döküldü.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve zorlukla birkaç nefes aldım. Soğuk dağ havası, kuma dökülen onca kandan buharlar çıkarıyordu.

Tüm vücudum adrenalinle titriyordu. Aldığım her nefeste acı yayılıyordu. Kanamayı durduramazsam yirmi dakika içinde öleceğimi biliyordum.

Kısık nefesler ve inilti sesleri beynimi bulunduğu sisten çıkardı. Yavaşça başımı kaldırdım ve boş gözlerle nefes alan son iki askere baktım. En yakındakine doğru sekerek gittim. Hâlâ boğazını tutuyor, kan kaybından ölmemek için kendini korumaya çalışıyordu. Bıçağımı göğsünün derinliklerine gömdüm. Sarsıldı ve kendi kanında boğulduktan sonra hareketsizleşti.

Nedense bıçağı askerin ciğerlerinden çekip çıkarırken aklıma Jenkins geldi. Böyle yakından öldürmeyi severdi; bunu bana yaptırmaya bayılırdı. Benden yapmamı istediği her şeyi yapardım, hatta o şeyden nefret bile etsem buna devam ederdim. Ve bu kadar özensiz öldürmekten nefret ediyordum.

Bu da geriye tek bir adamı bıraktı. Ona doğru baktım, hâlâ aletini tutarak onun için ağlıyordu. Geldiğimi gördü ve kaçmaya çalıştı ama topallayan adımlarımı sabit tuttum. Yanına varıp kaskını ve maskesini çıkardım. Korkmuş bir adam bana baktı. Kontrolsüzce titriyordu.

Ses tonumu olabildiğince sakın tuttum. “Bana bir şey söyleyecek misin, yoksa vaktimi boşa mı harcıyorum?” Bıçağımı kaldırdığımda nefesi kesildi, çenesinden gözyaşları ve sümük karışımı bir şey akıyordu. Gözleri yoldaşlarının üzerinde gezindi, katlettiklerimin üzerinde.

Başını iki yana salladı, gözleri serdeşti. “Öldür beni.”

“Tamamdır,” diye şakıyıp elimdeki bıçağı ölümcül darbe için çevirdim.

Keskin bir bıçak boğazımı okşadı ve beni duraksattı.

“Bırak onu.” Derin ses omurgama sızdı.

Jenkins bana tam da bu durumdan nasıl kaçacağımı öğretmişti, her ne kadar şu anda kan kaybından kafam bulanık olsa da. Nefes aldım ve silahımı bırakacakmış gibi kolumu yavaşça indirdim. Sonra başımı arkamdaki adamın suratına doğru attım ve bıçağını boğazıma dayamasın diye keskin kısmından kavradım. Kaskımın kayışı kesildi ve saldırı sırasında uçup gitti.

Eldivenimden kan fışkırdı ve parmaklarım gevşedi. *Lanet olsun.* Adrenalin hareket etmemi sağlıyordu. Silahıma davrandım ama asker çoktan kendi silahını alnıma dayamıştı.

Seçenekleri tükenmiş vahşi bir hayvan gibi nefes alıyordum. Göğsüm büyük bir yükte inip kalkıyordu. Tetiği çoktan çekmesini bekliyordum, o yüzden yavaşça başımı kaldırıp ona baktım. Siyah maskesi yüzünün büyük bir kısmını kapatıyordu ama gözleri... Bana şiddetle bakarken neredeyse simsiyahlardı.

Ürpersem de bakışlarımı ayırmadım.

Jenkins bana birçok kez, “*Her zaman gözlerinin içine bak. Onlara ölmekten korkmadığını göster,*” demişti. Sözlerine uymak için elimden geleni yapıyordum.

Asker uzun bir süre sessizce durdu. Başım dönmeye başladı ve ben birkaç defa sallandıktan sonra silahım birkaç santim uzağa çekti.

“Kimsin sen?” diye sordu.

Kılımı bile kıpırdatmadım. Sadece ona bakmaya devam ettim, sabırla kafama yiyeceğim kurşunu bekliyordum.

Benim seviyeme inip yüzümü incelerken dişlerinin arasından keskin bir nefes verdi, gözlerinin yara izlerimde ve boynumdaki

dövmede oyalanmasına izin verdi. Başımı eğdim ama çenemi sıkıca kavradı ve beni ona bakmaya zorladı. Yüzümü bir saniye bu şekilde tuttu, silahı başımın yanına dayalıydı.

Kulaklığına basıp, “Bu o,” diye homurdandı.

Başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan bir mermi tam gözlerinin arasından giriverdi. Başı arkaya savruldu ve gözlerimi cansız bedenine diktim.

Kime rapor veriyordu?

Ninova

otuz üç

NELL

BRADSHAW YANIMA DOĞRU SENDELEDİ VE DİZİNİN ÜSTÜNE ÇÖKTÜ, ÖLÜ ASKERLERDE GÖZLERİNİ GEZDİRDİ. Kafası karışmış görünüyordu ama artık daha netti. Gözleri artık uzaklarda değildi.

“Bunny, iyi misin?” Cevap vermediğimde vücudumu elleriyle yoklayarak yara var mı diye aradı ve kanayan bir yerimi bulduğunda duraksadı. Kanamayı durdurmak için kesik elimin parmaklarının arasına bir bez koyarak kivrırırken yutkundu. Hemen ardından ön koluma geçti.

“Birine ‘Bu o’ dedi.” Bradshaw’un gözlerinin içine baktım ve saklıyor olabileceği sırları araştırdım. “Kiminle konuşuyordu?”

Bradshaw’un gözleri sertleşti ve ben, o cevap vermediği için kıvrılırken o da koluma dirsekten turnike yapıp bıçak yarasını sıkıca sardı. Gözlerim acıyla kısıldı ve odaklanmaya çalıştım.

“Kim?” diye üsteledim.

“Bun, bence-”

Neden benden bunu saklıyordu? Hayaletlerin liderinin kim olduğunu biliyorsa, neden bana söylemiyordu ki? Kalbim hissettiğim duygularla çırpınıyordu.

“Hemen söyle, yoksa beynini dağıtırım,” dedim alçak, tehditkâr bir ses tonuyla ve tabancamın namlusunu boğazının dibine bastırdım.

Gözünü bile kırpmadı.

“Hayır,” dedi sakince ve alnını alnıma bastırdı, bir öpücük çaldı ve gözlerimin içine bakarak durmam için sessizce yalvardı. “Eğer beni öldürecekse, yap o zaman. Düşündüğün kadar kolay değil-”

Klik.

Gözleri açıldı ve dudaklarına usulca fısıldadım. “*Bom.*”

Boş silahı elimden kaptı ve bana ters ters baktı. Korku yüz hatlarına yayıldı. “Boş olduğunu biliyor muydun? *Siktir*, Bunny, beni delirtiyorsun.” Çenemi sertçe kavradı, elleri titriyordu. Başını iki yana salladıktan sonra vücudumdaki hasar kontrolüne devam etti. Sırada omzum vardı, sadece temiz bir sıyrık olduğu için şanslıydım.

“Neden bana söylemiyorsun?” Düşüncelerim Eren’e geri döndü. Hâlâ kardeşini koruyordu... Eren miydi? Midem bulandı.

Bradshaw üzerimde çalışırken kaşlarını çattı. Sanırım bana gerçekten söylemeyecekti.

“Tabii ki boş olduğunu biliyordum... Sınırıma dayandığımda bile aklımı başımda tutabiliyorum. Asıl *sen* iyi misin? Daha önce resmen işin bitmişti. Bu arada, kışını kurtardığım için *rica ederim.*” Göğsünü ittim. Omzumla işini bitirirken beni görmezden geldi.

“Ben iyiyim.” Sesi pürüzlüydü ve hiç de ikna edici değildi. Kafasına dokundu. “Boku yemiş durumdayım, unuttun mu?” Çok da önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu ama sözlerinin ağırlığı aramızda asılı kaldı. Kalkmama yardım etti ve ayağa kalktığımda sendeledim.

“Bones...” diye başladım ama parmağını dudaklarıma koydu.

“Daha fazla konuşmak yok. Şafak sökmeden sırt çizgisine ulaşmalıyız. Takviye kuvvetlerin buraya doğru yola çıkacağını tahmin ediyorum.” Bradshaw nehir kıyısına doğru ilerledi, sessizce ormana geri dönmeden önce kıyının temiz olduğundan emin olmak için kısa bir süre durdu.

Yaralarım bizi yavaşlatıyordu ve devam etmeden önce onlarla tekrar ilgilenmek için durmamız gerekti. Bradshaw bana bir doz morfin verdi. Rahatlama hissi o kadar tatlıydı ki ağlayabilirdim. Elimizde sadece birkaç tane vardı ve onları işler gerçekten sarpa sardığında kullanmak üzere saklayabileceğimizi umuyordum.

Oturup ağaç tepelerine baktım, o beni kaldırırken bitkinim ve bayılmak üzereydim. Birkaç saniye sonra baktığımda ağaçlar hareket ediyor, sanki uçuyormuşum gibi hissediyordum. Bradshaw’un elleri ellerimi sıkıca kavradı ve sürekli bir şeyler fısıldadı. “*Bana tutun. Her şey yolunda. Bir şey yok. Gitmene izin vermeyeceğim.*” Soğuk ve uyuşturulmuş bir halde gülümsedim ama en azından yaralarımın acısı geçmişti. Sadece onun canlı kokusunu ve çam ağaçlarının kokusunu alabiliyordum.

Sırt çizgisine ulaştığımızda ilaçların etkisinin çoğu geçmişti ve güneş doğmaya başlamıştı.

Bradshaw beni yere bırakıp üzerimizi yeşilliklerle örttü. Yanıma eğildi. Yorgun görünüyordu ama uzun süre dinlenemeyeceğimizi biliyordum. Hareket etmeye devam etmeliydik.

“Nasıl hissediyorsun?” diye fısıldadı. Bandajlardan tekrar kan kaybetmediğimden emin olmak için her yarayı kontrol ediyordu. En çok ön kolumdaki kesik sızıyordu. Tıbbi müdahale olmadan, ilaçlar işe yaramayı bırakmadan önce ne kadar devam edebileceğimden emin değildim. Bradshaw’un yama işi muhtemelen birkaç günden fazla dayanmazdı.

Başımı yaslandığımız kayaya doğru bıraktım. “Bok gibiyim ama üstesinden gelirim.”

Başını salladı. “İki saat dinlendikten sonra harekete geçmemiz gerekiyor,” dedi sert bir şekilde ama vücudu bitkin olmalıydı çünkü omzunun benimkine temas etmesine izin verdi. Gözlerim kapanmaya başlamadan önce, en sonunda alnını benimkine dayadı. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip, “Çok üzgünüm, Bun. O savaşta senin yanında olmalıydım. Çok ama çok üzgünüm,” diye fısıldadı. Başparmağı yatıştırıcı bir şekilde benimkini okşuyordu.

Bunu yapabilecek biri varsa, o da biziz.

Uykuya daldıktan, hatta uyandıktan çok sonra bile bu düşüncelere tutundum. Yağmur ve dondurucu rüzgâr altında on beş kilometre kuzeye yürürken bunları düşündüm. Hareket ederken konuşmadık; sadece ellerimizi silahlarımızın üzerinde tuttuk ve yabancı seslere kulak kabarttık.

Bradshaw’un kayalık arazide kolaylıkla ilerleyişini, her adımda kaslarının esnemesini izledim. Jenkins’in sesi hatıralarımın arasından duman gibi süzüldü.

“Kalbini kimin tuttuğuna dikkat et, Gallows. Dışarıda kurtlar var. Deyiş biliyorsun, değil mi? Beni bir kere kandırırsan, ne kadar da ayıp sana. Beni iki kere kandırırsan, gömerim seni mezara.”

Ona aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi baktım.

Sadece gülüp elini yanağıma bastırdı. “Beni asla hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum. Ama sana yakın olmalarına izin verdiklerin için bunu hatırlamalısın. Bunu bildiklerinden emin ol.”

Bradshaw beni iki kere kandırmıştı. Hâlâ o konuda ne yapmak istediğime karar vermemiştim.

Durup arkasına dönerek bana baktı. Gözlüğü kaskının üzerindeydi ve tek görebildiğim buz mavisi gözleriydi. “Son sığınağa yaklaşıyoruz. Orada bizi ne bekliyor bilmiyorum ama gece çökene kadar gözetleme yapmamız gerekiyor. Kimsenin bizi pusuya düşürmediğinden emin olduğumuzda harekete geçeceğiz.”

Başımı salladığımda tek kaşını kaldırdı.

“Tartışma yok mu?” diye takıldı.

Gözlerim kısıldı. “Yetki sende, Bones.” Yüzünde kendinden memnun bir ifade belirdi.

“Bunu itiraf etmek bok gibi hissettirmiş olmalı.”

Koluna vurdum, o da güldü. “Bana tükürdüğümü yalatma.”

İçinde bulunduğumuz koşullara göre iyi bir ruh halinde gibiydi ve elimde olmadan bu enerjinin bana da geçmesine izin verdim. İlaçlar yardımcı oluyordu ama gülümsemesi daha da derinlere işliyordu.

“Bundan sonra da bana *efendim* diyebilir misin?”

“Nasıl isterseniz, efendim,” dedim hiç beklemeden. Sırıttı ve tam sinirimi bozmak için başka bir karşılık vermek üzereydi ki, ikimizi de dizlerimizin üzerine deviren bir patlama oldu.

Gözlerim çeyrek kilometre ötedeki sığınağa çevrildi. Yeralından alevler yükseliyor ve artçı şoklarla yeri sarsıyordu. Bradshaw ayağa kalkıp sığınağa doğru koştu.

“Bones!” diye bağırdım. Boğazıma dolan duman yüzünden sesim şimdiden hırıltılıydı.

Beni dinlemedi ve yangına doğru koşmaya devam etti. *Siktir. Muhtemelen Eren’in orada olduğundan endişeleniyor.* El bombası atılmadığından emin olmak için gözlerimi göğe kaldırdım. Ama fırlatıcıdan iz yoktu, o yüzden o seçeneği eledim. Kaza olamayacak kadar işe yarar görünüyordu.

Ayağa kalkıp Bradshaw’un peşinden koştum, gözlerimi çayırı çevreleyen orman duvarından ayırmadım ve yanan enkazın içine girdiğimde, benim onları görmemden ziyade, onların beni görmesinin ne kadar kolay olduğunu fazlasıyla fark ettim.

Bradshaw sığınağın yanında diz çöktü. Alevler artık patlayan kapaktan dışarı sızılmıyordu ama aşağıda ateş hâlâ yanıyordu. Bir elimle omzunu tutup sıktım.

“Açık alandan çıkmamız gerek. *Hemen,*” diye tısladım.

Aşağıdaki alevler cehennemın kapısıymış gibi baktıktan sonra bana döndü. “Yanık et kokusu almıyorum.” Sesinde, ondan duyacağımı hiç düşünmediğim bir rahatlama vardı.

Başımı salladım. “Güzel. Hadi gidelim.”

Bradshaw tam ayağa kalkacakken gözleri büyüdü ve beni yere itti. Göğsüne bir kurşun isabet ederken küllere sırtüstü devrildim. Bir kurşun daha uçup sol kulağından bir parça kopardı. Geriye doğru sendeledikten sonra M16’sını kaldırıp üzerimden birkaç el ateş açtı. Çenemi kaldırdım ve mermilerle bezenip yana devrilen bir askeri izledim. Dört asker onu sardı ve Bradshaw bir saniye harcamadı. Beni ayağa kalkmaya zorladı ve ağaçların arasına doğru koştuk.

“Sen iyi misin?” Göğsünü kontrol ettim.

Başını salladı. “Yeleğe geldi.” Kanayan kulağına baktım. Bir kısmı gitmişti, kanayan ve bir parçasını kaybetmiş halini görmek göğsümün acıyla burkulmasına neden oldu.

Ağaçlara ulaşip yere atladığımızda, “Lanet olsun. Tespit edilmeden karargâhlarına sızmaya çalışmamız buraya kadarmış,” diye homurdandı Bradshaw. Yüzüstü yattık.

Keskin nişancı tüfeğimi çıkarıp dürbünü hızla sildim, nişanımı sabit tutmaya çalışırken acıyla irkildim. “O patlama bizi zaten ele verirdi. Sence Eren mi patlattı?” Bir mermi doldurup ateşledim. En yakındaki askerin başı geriye doğru sarsıldı ve yere düştü.

Bradshaw, benim seçmediklerimin menzile girmesini beklerken, “Güzel,” diye mırıldandı. “Umarım öyle değildir. Bu gerçekten aptalca olurdu ve Eren aptal olmaktan çok uzak.”

Tetiği tekrar çekerken şakağımdan aşağı ter damladı. *Kafadan bir atış daha olmuştu.* Sadece iki tane kalmıştı. Eren değilse, Hades miydi?

“Belki de içeride olduğumuzu düşündüler,” dedim yavaşça, tekrar ateş ettim ama bu sefer ıskaladım. “Kahretsin.”

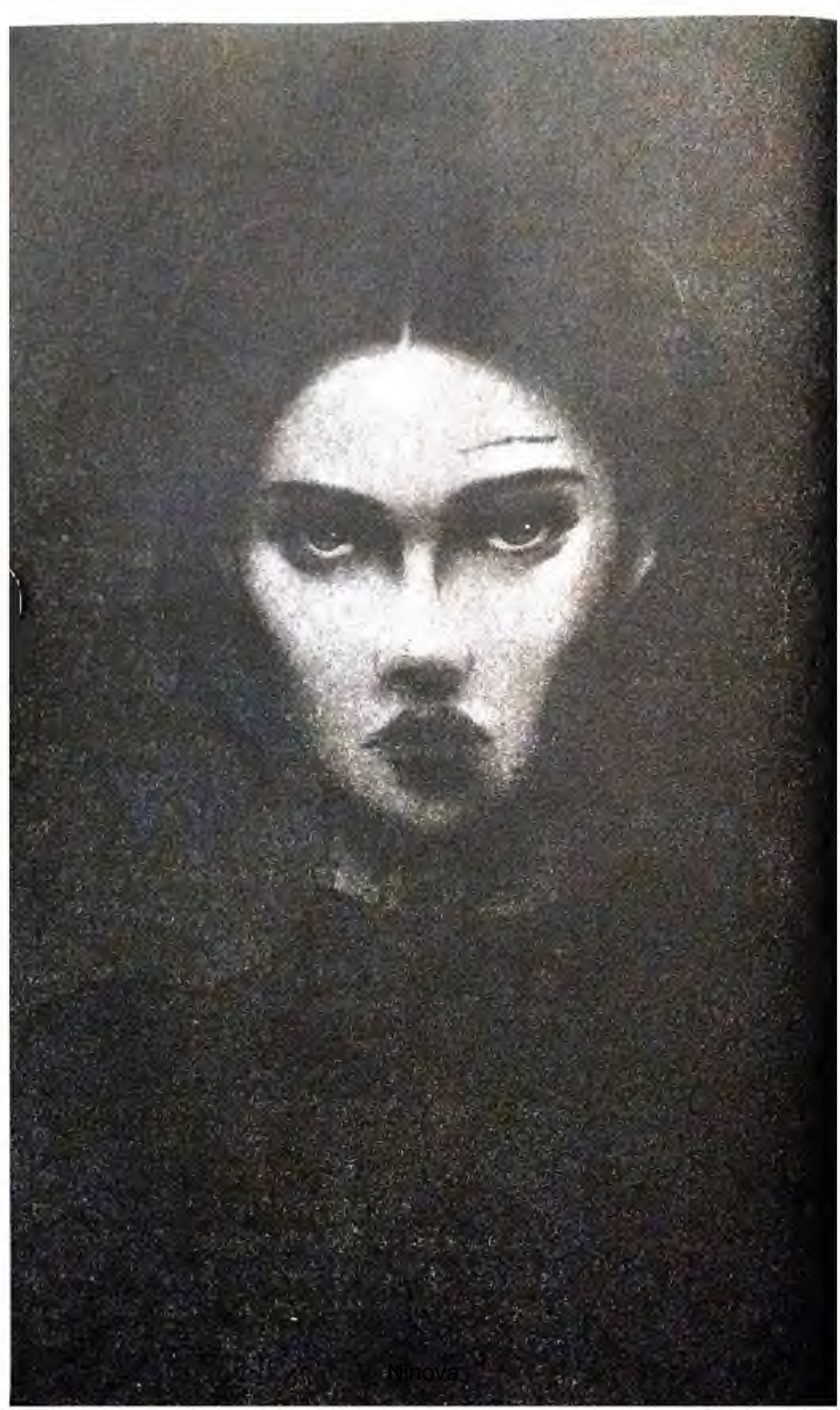
Bradshaw M16'sını kaldırdı ve ıskaladığım adamı indirdi. Omzuyla boğazına isabet etti ve asker devrildi. Geriye sadece bir kişi kaldı.

“Belki ama bu da doğru gelmiyor.” Bradshaw sıkıntılı görünüyordu ve bu da dikkatimi bize saldıran son askerden uzaklaştırdı. Ortağımın onun işini bitirmesine izin verdim ve düşünceli bir şekilde yere düşüşünü izledim. Ne kadar aptalca bir yaklaşımdı. Daha iyi korunduğumuzu ve avantajlı olduğumuzu bile bile üzerimize koşmuşlardı.

İçimi keskin bir korku kapladı.

Olamaz.

Arkamı dönmekte çok geç kaldım. Biz tepki bile veremeden adamlar üstümüze atladı.

Ninova

otuz dört

NELL

“**L**ANET OLSUN, BU BENİ ISIRDI!” ÜSTÜMDE OTURAN ASKER BAĞIRDI. Çeneme bir yumruk indirdi ve dünya bir anlığına karardı. Başım geriye düştü ve benim gevşemiş, yenik düşmüş halime kahkahalarla güldü.

Tetikte kalmaya çalışsam da bilincimi korumak şimdilik yapabildiğimin en iyisiydi. İki adam beni tutup bileklerimi bağladı. Bradshaw acımasızca dövüşüyordu. Birkaçına saldırıp bıçağını saplarken göz göze geldik. Adil bir dövüş değildi, ona karşı birdi.

Hiç şansı yoktu ama onlar onu ele geçirmeden üçünün icabına baktı, Niyetleri bizi öldürmek olsaydı çoktan ölmüş olurduk. Başımıza geleceklerin dehşeti göğsümde büyüdü.

Bradshaw'u yere fırlattılar ve Hades teçhizatı giymiş üç asker silahlarının dipçikleriyle onu hırpaladı. Tek yapabildiğim gözlerimden sessiz yaşlar dökülürken izlemektir. Bradshaw hırladı ve kaburgaları ile sırtı darbelerden nasibini alırken başını korudu.

Zalim, güzel partnerimi mahvetmelerini izlerken bir parçam kırıldı. Sonsuzluk gibi gelen bu anlarda, bunun onun için son olabileceğini fark ettim. Her iniltisi ve bana attığı her acı dolu bakışla, kalbim geri dönülemez biçimde paramparça oluyordu.

“Yeter. İkisine de canlı ihtiyacımız var,” diye çıkıştı askerlerden biri. Diğerleri durdu ve gülüşerek Bradshaw’u kaldırdılar. Onu aralarında yürümeye zorladıklarında başı öne eğildi. Ayakta zor duruyordu. Şişmiş gözlerinin arasından beni izliyor, yüzünden kan akıyordu. Beni taşıyan adam beni bir patates çuvalı gibi omzuna attı, kollarını dizlerimin etrafına sararken gövdem sırtından aşağı sarktı.

Bradshaw’un düşüncelerini duyabilmeyi diledim. Bu durumdan nasıl kurtulacağımızı düşünmem gerektiğini biliyordum ama tek düşünebildiğim bundan farklı bir hayatta onun öpücüklerinin nasıl olacağıydı. *Henüz hangi kitapları okumadığı. Kaç gece geç saatlere kadar uyanık kalıp uyuyana kadar televizyon izleyeceğimizi.*

O sıcak hayallere tutunabildiğim kadar tutundum ama kalelerine götürülürken hepsi kayboldu. Orman biterek yerini bir çayıra bıraktı. Uzakta, ay ışığında bir göl parıldıyordu. Ama kale açık ara en dikkat çekici manzaraydı.

Bina yeni görünüyordu, duvarlar hâlâ hava koşullarından etkilenmemişti. Çerçevesi krem rengi ve moderndi; dikey siyah pencereleri, kapıları ve kenarları vardı. Dikdörtgen şeklindeydi ve pürüzsüz, mat yüzeyi neredeyse doğal bir kaya oluşumuna benziyordu. Yaklaştığımızda, kamufle edilmiş dış cephe boyası daha belirgin hale geldi ve burada nasıl bu kadar fark edilmeden kaldıkları anlaşıldı. Lanet yerde yirmi adımda bir silahlı adamlar vardı ve otomatik olarak kilitlenen dört kapıyı geçerken umudum göğsümde daha da derinlere battı.

Bu lanet yer de neresi böyle? Tüm bunların parasını kim ödüyor? Bir asansöre ulaştığımızda asker en sonunda beni yere bıraktı. Bradshaw’un içeri girmesi engellendi ve kapalı alanda sadece iki askerle birlikte kaldım.

Ondan ayrılma fikri içimde bir panik dalgası yarattı. Bradshaw’a ulaşmak için çırpınmaya, çığlık atmaya ve savaşmaya başladım. Kafası gevşekti. Kapılar kapanmadan önce

görebildiğimi tek şey dağılmış, kana bulanmış saçları ve kasılmış omuzlarıydı.

Vücudum hareketsiz kaldı ve benimle mücadele eden adamlar beni aralarına çektiler. “Vay canına, bu çok havalıydı. Sana bakmadı bile.” Beni taşıyan adam kıkırdadı. Gözleri vücudumda gezindi ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Uyluklarımın arasını avuçladı.

Boğazımdan safra yükseldi. Bunun gibi uzak, el değmemiş yerlerdeki rehinelere ne olduğunu biliyordum. Çenemi kapalı tuttum ve göğsümde dolaşan dehşeti ele vermemeye çalıştım. Bu canavarlar korkmandan hoşlanırlardı. Bundan zevk alırlardı.

Beni okşamaya devam ederken ve gecenin ilerleyen saatlerinde hücremde olacaklarla ilgili iğrenç vaatler fısıldarken gözlerimi kapattım ve onu görmezden geldim. *Sakin ol. Bunun için eğitim aldın.* Bir erkeğin vücudundan penisini koparma teknikleri zihnimde dolaştı ve bu beni nispeten sakinleştirdi.

Asansörün kapılarının en sonunda B4 katında açılması bir lütuftu. *Yeraltındayız.* En azından askerler bana gereksiz yere şiddet uygulamıyordu. Onları öldürürken bunu aklımda tutacaktım. Bana dokunmayanları hızlıca öldürecektim. Öte yandan, *eli kolu durmayanın* aletini kesip boğazına soktuktan sonra bağırsaklarını deşecektim.

Dördüncü kat, hücrelerin olduğu kattı. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel mini hapishaneydi, ne kadar aşağılayıcı ve pis olabileceklerine dair payıma düşene tanık olmuştum. Bunların hiç kullanılmadığı çok açıktı. Beyaz fayanslar parlaktı ve yukarıdaki parlak floresan ışıkları yansıtıyordu. Hücrelerde sadece kapıların üst, orta kısmında iletişim sağlamak için küçük bir kare şeklinde parmaklıklı alan vardı. Ayak seslerimiz boş koridorda yankılanıyordu; asansörün yanında sadece bir silahlı nöbetçi vardı.

Beni koridorun sonuna kadar götürdükten sonra bir anahtar kartı ve parmak iziyle kapının kilidini açtı. Beni hücreme

götüren Pis Elli'ye baktım. Burada hiç kan olmaması iyiye işaretti. Ancak bu, sinirlerimi yatıştırma konusunda hiçbir işe yaramadı.

Pis Elli'nin ortağı bizi içeri kapatıp dışarıda bekledi. O bileklerini çözerken ben odayı inceledim. İki kişilik tek bir yatak, bir tuvalet ve bir lavabo vardı. Her şey beyazdı. Rüküş, aceleyle bir araya getirilmiş bir tasarım da değildi; amaca yönelik ve düzenli görünüyordu. Tasarımın amacı, bu beyaz duvarların içinde her kim varsa onu çıldırtmaktı.

Silahlarımız alınmış, ormanda bırakılmıştı. Onlar olmadan kendimi çıplak hissediyordum. Bu herifi haklamayı düşünürken ellerim yanlarımda seğirdi. Ama aklımı başıma aldım. Bradshaw ile birlikte kaçabileceğimi öğrenene kadar fırsatımı kollamayı tercih ederdim.

Neden bana bakmadığını merak ettim. Gözlerimi kapattım. *Belki de artık yakalandığım için işe yaramıyorumdur. Silahlar köreldiğinde ne işe yarardı?*

“Yüzbaşı seni bir saat içinde savaş odasında görecektir, o yüzden yerinde olsam temizlenirdim. Belki seni beğenirse öldürmez.” Pis Elli sırtıttı ve ölü gözleri tüylerimi diken diken etti. Ona hafifçe başımı salladım ve kahkaha attıktan sonra bana tekrar dokundu. Bu defa kıcımı avuçladı. “Senin vahşi olduğunu söylediler ama ben itaatkâr olanları severim.”

Çıplak parmaklarımla beynini sökmek istiyorum. Rolümü oynayıp ona tatlı tatlı gülümsedim, bu onu daha da etkiledi. Ayrılmadan önce beni yanağımdan öptü ve kapı kapanıp da yalnız kaldığımda kendimi yere bıraktım.

Oda soğuktu. Yukarıdaki havalandırma sürekli olarak aşağıya hava üflüyordu. Bunun, bu odayı sefil hale getirmek için kasıtlı olarak yapıldığından emindim. Dizlerimi göğsüme çekip başımı kollarıma yaslayarak Bradshaw'u koridordan geçirip

hücrelerine götürmelerini bekledim. Ama dakikalar saate döndüğünde, onun benim gibi bu kata getirilmediğini fark ettim.

Kullanabilecekleri işkence taktiklerinin ve en iyi seçeneklerimin neler olduğunu üzerinden geçtim.

İlk eğitimlerimde izlediğim videolar zihnimde döndü ve boğazımdan yükselen safrayı yutmak zorunda kaldım. *Lütfen, Tanrım, tırnaklarım olmasın*. Pis Elli'nin tavsiyesini dikkate alarak ellerimi ve yüzümü yıkadım. Eğer görecekları buysa, tatlı, katil olmayan kızı oynasam iyi olacaktı. Çamaşır suyuyla silinmiş lavaboya kan ve kir yapıştı. Üniformamı olabildiğince temizledikten sonra düzgün görünmesini umarak saçımı yeniden ördüm. Burada sadece bir ayna olsaydı iyi olurdu.

Sonunda kapının kilidi açıldı ve içeri iki asker girdi; Pis Elli ve ortağı. İsim ya da numara var mı diye üniformalarını kontrol ettim ama onların yerine sembollerle karşılaştım; üst ceplerinde bir yılan vardı.

“Güzelce temizleneceğini biliyordum,” dedi Pis Elli rahat bir tavırla ve beni tutmak yerine elini uzattı. Vücudum ve tatlı gülümsemelerimle onları hem savunmasız hem şaşkın hale getirebileceğimi bilirken, kendimi agresif bir muameleye maruz bırakmayacaktım. Acı içinde olduğumu ve yakında bana morfin vermelerini umduğumu söylemiyordum bile.

“Teşekkürler...” Ucunu açık bıraktım, en azından bana adını söylemesini umuyordum. Elimini onunkinin üstüne koydum, beni yumuşakça kendine doğru çekti.

“Lee. Bu da Paul.” Lee bana gülümsedi ve odadan dışarı çıkardı. Sağlam durumdaki elimi sıkıca ama acı vermeyecek şekilde tutarak bana rehberlik ediyordu. En azından bu defa beni bağlamamışlardı. Bu, oyunculuğumun işe yaradığına dair iyi bir işaretti.

Hücrelerin arasından geçirilirken koridoru tekrar araştırdım. Benimkinin bulunduğu yerde sona eren on sıra oda vardı. Burada başka birinin olup olmadığından emin olamazdım ama sessizliği ve temizliği buna işaret ediyordu.

Masumca, “Sorgulanacak mıyım, Lee?” diye sordum. Parmakları benimkileri biraz daha sıktı.

“Belki biraz ama sana zarar vereceğini sanmıyorum, tatlım. Eh, o canavarla aynı ekibe verilmek sadece şanssızlığın olmuş. Nehrin kenarında adamlarımıza ne yaptığını gördün mü?” Lee’nin sesi kızgın geliyordu.

Ah siktir. Onu yapanın gerçekten Bradshaw olduğunu mu düşünüyorlardı? Arkadaşlarını doğrayanın ben olduğumu öğrenirlerse başım büyük belaya girerdi. Benim yapmış olamayacağımı düşündükleri için biraz tepem atmış olsa da burada mahkûmdum, doğru zaman gelene kadar merhametin her tür-lüsünü kabul edecektim.

Dramatik bir şekilde başımı salladım. “Acımasız biri. Bende bıraktığı yara izlerini görmelisiniz.” Tam olarak yalan sayılmazdı.

Paul sessizdi, sağ tarafımdan bana soğuk bir bakış attı. Bana güvenmediği barizdi, Lee’nin güvendiği gibi güvenmiyordu. Ama kendimi büyük, sahte gözyaşları dökmeye zorladım ve boynumdaki morarmış parmak izlerini fark edince ifadesi yumuşadı, sonra gözlerini kaçırdı.

Diğer askerlerin de bu ikisi gibi olması için dua ettim.

Tekrar asansöre girdik ve ikinci kata çıktık. Bu defa Lee ve Paul gergin görünüyorlardı, o yüzden istenmeyen mınıcıklanmalara maruz kalmadım. Elde ettiğim şans konusunda şüpheli olmaya başlıyordum. Bir noktada işkencenin başlayacağını düşünüyordum.

Kapılar geniş bir sergi salonuna açıldı. Burası devasa bir yerdi. Tavan ve duvarların tamamı camdan yapılmıştı, yukarıda

gece göğü sergileniyordu. Auroralar uzaktaki bir dağın tepesinde dans ediyordu. Manzara kalbinizi durdurmaya yeter de artardı. Oda aşağıdan aydınlatılıyordu ve camı tutan metal bölmeler ışığı ikiye katlıyordu. Kanamam olmasaydı ve rehin tutulmasaydım, buranın Labrador'un uzak dağlarının arasına sıkışmış, dünyanın en abartılı tesisi olduğunu düşünürdüm.

Lee, beni peşine alarak önden gitti. Gözlerimin etrafı olabildiğince keşfetmesine izin verdim, savunmalarındaki olası zayıf noktaları aradım. Tüm camların kurşungeçirmez olduğunu varsayıyordum çünkü aksi mantıksız olurdu. Her on adımda bir silahlı askerler vardı, ben kurbanlık bir koyun gibi içeri sokulurken bize odaklandılar.

Büyük sergi salonunun sonunda modern ve pürüzsüz, büyük, siyah çift kapılar vardı. Paul birini, Lee de diğerini tuttu. Kapıları aynı anda açtıkları sırada Lee kısık sesle, "İyi eğlenceler," dedi.

Ona baktıktan sonra önümdeki odaya göz attım. Odanın ortasında Bradshaw yatıyordu, hareketsiz vücudunun altında kan gölü oluşmuştu. Kaslarım tutuldu ve bacaklarımı hareket etmeye zorlayamadım.

"İçeri," diye bağırdı Paul.

Tek yapabildiğim kırık dökük, güzel askerime bakmaktı. Ölmüş müydü? Midem bulandı ve nefesimin ritmini bulamadım.

Lütfen ölme. Sana ihtiyacım var.

Paul felce uğramış halimden sıkıldı ve sırtımdan itip odaya sendeleyerek girmeme sebep oldu. Kapılar arkamdan kapandığında sırtımı onlara dayadım.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim... *bu kadar dağınık ve kendimi toparlayamaz halde.* Jenkins öldüğünde bile en azından kısmen de olsa tepki verebilmişim. Onu geride bırakırken arkama bakmamıştım. Felç olmamıştım ama konu Bradshaw

olunca, aynı anda hem her şeyi hissediyor hem de hiçbir şeyi hissetmiyordum. Söylemek istediğim şeyleri, paylaşmam gereken sırları hatırlıyordum.

Elim göğsümün üzerinde kıvrıldı ve sonunda onun hareketsiz bedenine doğru sendeleyerek yürümeye başladım.

“Onu bana getirin.” Sıkılmış bir ses odada yankılandı. Boş boş duran iki asker beni yakalamak için harekete geçti. Beni kollarımdan tutup bunu yapan adama doğru sürüklemelerine izin verdim. Ama gözlerimin Bradshaw’un suretinden ayrılmasına izin vermedim. Onu dikkatle izledim, bir öksürük ya da zorlukla alınan bir nefes bekledim ama o hareketsizce yatmaya devam etti.

İki adam beni yere attı ve ancak o zaman içine girdiğim trans bozuldu. Zorla ellerim ile dizlerimin üzerine kalktım, avuçlarımdan yayılan acıyla irkildim. Başımı kaldırmadan önce tereddüt ettim.

“Sorun yok, bana bakabilirsin.”

Başımı kaldırıp baktığımda meşe ağacından bir masanın üzerinde tembel tembel oturan maskeli bir adamla karşılaştım. Beni daha iyi görmek için öne doğru eğilirken avuçlarını masanın yüzeyine dayadı. Maskesi mat siyahtı ve yüzünün tamamını kaplıyordu. Kafatası şeklindeydi ve göz çukurlarında gözlerini gizleyen file bir perde vardı.

Odayı dolduran sessizlik beni rahatsız etti. Omzumun üzerinden Bradshaw’a bakmaya başladım ama adam çenemi kavrayıp yüzümü tekrar kendine çevirdi.

“O adamı önemsiyor musun?” Sesinde hiçbir ton yoktu, sadece tüylerimi diken diken eden tuhaf bir merak vardı. Yavaşça başımı sallayarak onayladım. “Neden?”

Neden mi? Bu harika bir soruydu. Ama cevabı ne olursa olsun, önemsiyordum. Onu itiraf edebileceğimden çok daha fazla önemsiyordum.

“Onu... öldürdün mü?” Sesim zayıf çıktı.

Başını geriye atıp bir kahkaha patlattıktan sonra masadan aşağı atladı. “Hadi gidip öğrenelim.” Saçlarımı avuçlayıp beni ellerimin ve dizlerimin üzerinde Bradshaw’a doğru çekti. Kafa derimi çekiştirmesiyle hissettiğim acı yüzünden inlememek için altdudağımı ısırdım.

Beni birkaç adım uzağında bıraktı, mesafeyi kapatmak için süründüm. Kan kaybeden askeri kucağıma çekip siyah saçlarını yüzünden geriye doğru çektim. Bradshaw’un yüzüne bakarken içimi bir şok kapladı.

O değildi.

“E-Eren?” dedim hırıltıyla. Gözleri güçsüzce aralandı ama beni görebildiğinden emin olamadan tekrar kapandı. “Seni lanet olası canavar!” diye çığlık attım ve Eren’in vücudunu, sanki onu koruyabilirmişim gibi kendime doğru çektim.

Eren’in yüzü kanla sıırılsıklam olmuştu. Yanaklarındaki fazlalıkları sildim ve kesik göremedim, o halde yara başının üstünde bir yerde olmalıydı. Kolu kırıktı ve gevşekçe yan tarafına doğru sarkıyordu, yaraların çoğu göğsündeydi. Ceketini sıırılsıklamdı, üzerime kan bulaştırıyordu. Onu bu şekilde görmek kalbimi acıtıyordu.

Bana olan inancını kaybetmiş olsa bile, ben onu korumakta başarısız olmuştum.

Maskeli adam kahkaha attı. “Demek hâlâ yaşıyor? Güzel, tüm eğlenceyi kaçırmasını istemem.”

Öfkeden köpürerek ayağa kalktım. Adama doğru fırlayıp suratına yumruk atmaya çalıştım ama kaçıp tek eliyle boğazımı kavradı. Uyguladığı güç öyle kuvvetliydi ki tüm hava akışını

durdurdu ve beni sesli bir şekilde nefes almaya zorladı. Tutuşundan kurtulmaya çalışırken iki elimi de koluna doğru kaldırdım. Zaten o kadar güçsüzdüm ki, kayda değer bir mücadele de ortaya koyamadım.

Tekrar gülerek beni bıraktı. Dizlerimin üzerine düştüm ve boğulur gibi zorla nefes aldım. Gözyaşlarım yere düştü ve başımı iki yana salladım. “Bones nerede?”

“Kim? Ben *Bones* diye birini tanımıyorum,” diye alay etti benimle.

Tekrar ayağa kalktım ve ikinci kez dövüşmeye yeltendim. Bu defa, saf öfke yerine daha dengeli bir kafayla hareket ediyordum. Tam göğsüne bir tekme attım ama düşmedi, geri çekilemeye-yim diye ayak bileğimi kavrayıp kıvırdı. Odanın içinde çınlayan çirkin çıtırtı sesiyle haykırdım ama acının beni durdurmasına izin vermedim. Diğer bacağımı kaldırıp böbreğini tekmeledim. Anında bacağımı bıraktı ve o yan tarafını tutarken bir an bile tereddüt etmedim. Üzerine atlayıp onu yere devirdim ve üzerine çıkmak için elimden geleni yaptım, böylece canını alabilirdim.

Askerler beni onun üzerinden alıp geriye doğru attılar.

“Korkak!” diye haykırdım.

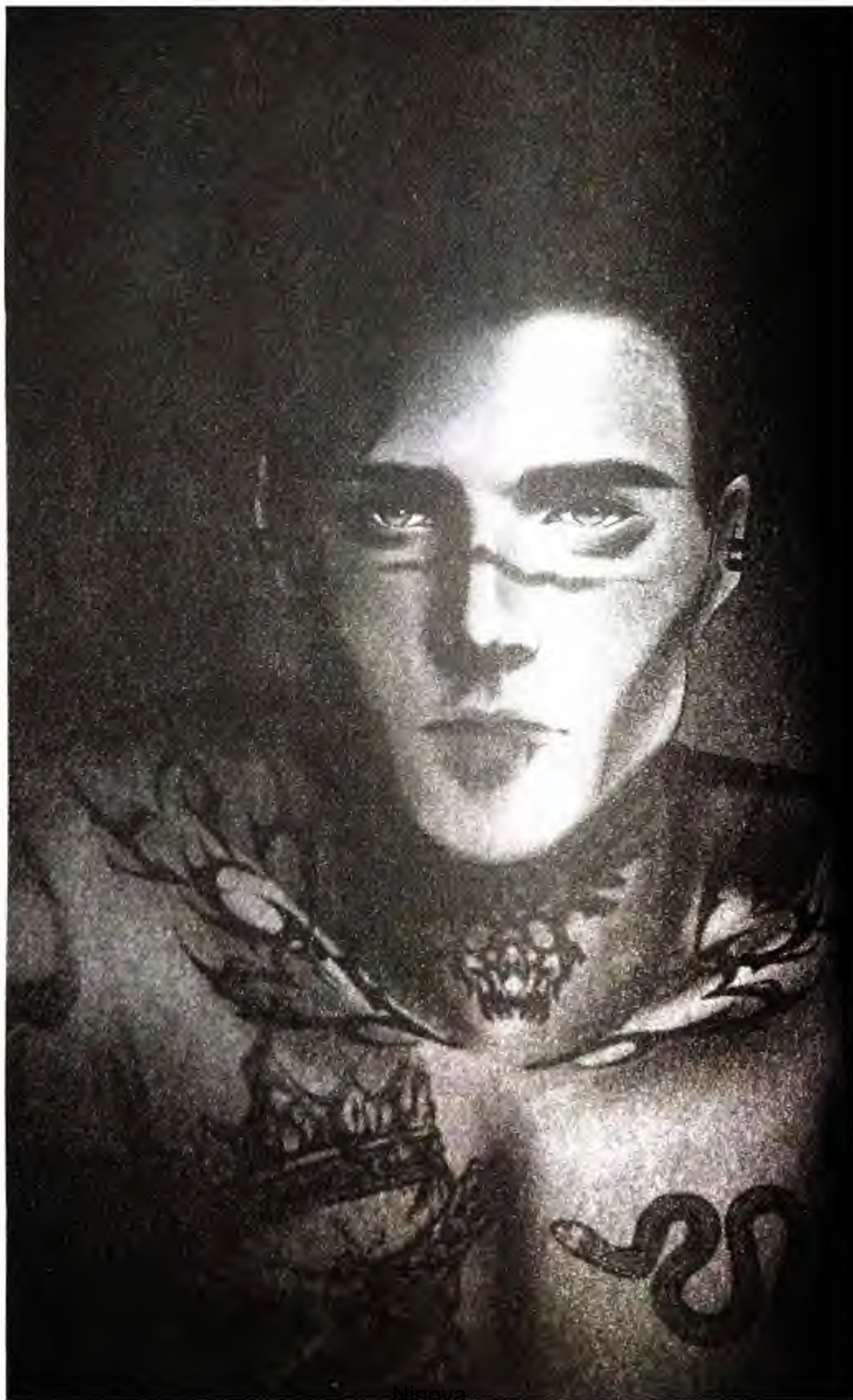
Adam tekrar ayağa kalkıp güldü. Aklımı yerinde tutabilmek için savaş verdim. Eren’i bu halde görmenin beni rahatsız edeceğini biliyordu. Ama kimdi bu herif? Ve Eren ne kadar süredir buradaydı? Timin kalanı neredeydi? Gözlerimin arkasını yakan yaşlarla mücadele ettim.

“Kardeşini getirin,” derken masaya doğru döndü. Bu yeraltı operasyonunun asi kralı gibi oturdu, canı sıkılmıştı ve başkalarının acılarından, ıstırabından eğlence arıyordu.

Sırtım kasıldı ve kapılar açılırken döndüm. Bradshaw sekerek içeri girdi. Geldiğimiz zamanki haliyle aynı durumdaydı. Hâlâ berbattı ama kardeşinden çok daha iyi haldeydi.

Bradshaw'un gözleri Eren'in bedenine kaydı ve çenesi kasıldıktan sonra tekrar yere baktı. Hâlâ benimle göz göze gelmiyordu ve kalbim dehşetle göğüskafesimde çırpınıyordu. Neden bana bakmayacaktı ki?

Sonunda anladım. Bunun sebebi suçluluktu. *Yetkinin kimde olduğunu biliyor, bize ne olacağını biliyor.*

otuz beş

BRADSHAW

SAVAŞ ODASINA ADIM ATTIĞIM ANDAN İTİBAREN BUNNY BENİ İZLEDİ. Bakışları sıvı nitrojen gibi tenimi yakıyordu. Ona bakamazdım. Eğer bakarsam, aklımı yitirirdim.

Burada olmamız benim hatamdı.

Yorgun gözlerim maskeli şerefsiz, öldürmek için bunca yolu geldiğim canavara doğru kalktı. Bu grubun lideri değildi ama yüksek rütbeli generallerden biri olduğu açıktı. *Kimi aradığımı biliyorum.* Asıl soru, ortaya çıkıp çıkmayacağıydı.

Kimse bu adamın ne yaptığını sorgulamıyordu. Sadece o masada oturmuş şeklindeki bariz ukalalığa bakarak bile Hades Timi'nden olduğuna bahse girerdim. O maskenin altında gü-lümsediğini biliyordum. Eren her zaman sadece bir araçtı. En çok bana zarar vermek istiyorlardı. Öncelikli hedef bendim. Her zaman öyleydim.

Bu bana Abrahm'a mal olmuştu. Bunny'ye de mal olabilirdi. *Tanrım, umarım olmaz. Hayatta kalamam.*

"Tanrım, neden bu kadar suratsız görünüyorsun? Sizi neyin neşelendireceğini biliyorum." Masadan kayarak indi ve Bunny'nin yanında durduğum yerde benimle buluştu. Bunny bana korku dolu gözlerle baktı, sürekli dönüp Eren'e göz atıyordu. Eren üstesinden gelecekti. Çok daha kötülerini atlatmıştı.

Buna inanmak zorundayım, yoksa şu anda aklımı yitirebilirim.

Adam çenemden tutup başımı kaldırırken gözlerimi aşağıda tuttum. Bunny ölümcül bir sessizlikle izliyordu.

“Ah!” Kahkaha attı ve bundan aldığı hastalıklı zevkle eğildi. “*Bu yüzden* ölenin sen olduğunu düşündü. İkizsiniz. Kızın ne kadar üzgün olduğunu görebilseydin keşke. Kalbin erirdi.” Çenemi sertçe bırakıp etrafımda dolaştı. “Sana *Bones* diye seslendi. İtiraf etmeliyim ki, işe yaramaz kardeşin pek çok şeyi berbat etti ama konu seni güvende tutmaya gelince hata yapmadı.”

Dişlerimi sıktım ve Malum’un geri kalanının yakalanmadığına inanmaya çalıştım. Eğer yakalandırsa burada hep birlikte ölecektik. Bunny tekrar bana baktı ve bu defa, ben de onun endişeli gözlerine baktım. Aramızdaki bağla yüzü asıldı, benimle aynı korkuyu ve umutsuzluğu hissediyor olmalıydı.

“Bakalım kız seni *ne kadar* önemsiyor. Gel.” Bunny’ye elini uzattı ve hareket etmeyi bıraktım. *Hayır. Bunu yapmayacak. Yapmayacak.* Beni tutan iki adamın ellerinde direndim ama bağlarımı sıkıca kavradılar.

Bunny çoğunlukla şaşkın halde bana baktı ama gözleri burada bir parmağım olduğunu bildiğini söylüyordu. Kaşlarının arasına yerleşen ihanet ifadesi içimi delip geçti. Yavaşça ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü.

Başımı iki yana salladım. “Bunny. Ondan uzaklaş.”

Gözlerinde acı ama ondan daha fazla, kararlılık vardı. Tam o anda, bizi buradan çıkarmak için ne gerekiyorsa yapmayı kabul ettiğini anladım. Ona aptallık ettiğini söylemek istedim. Yüzbaşı gitmemize asla izin vermeyecekti. *Onun gitmesine asla izin vermez.*

“Uslu durmanı istiyorum. Eğer bunu yaparsan erkek arkadaşının kafasına bir kurşun sıkmam, tamam mı? Uslu durursan kimse ölmez.” Onun morarmış yüzüne doğru konuştuğunda içgüdüsel olarak bağlara karşı yine anlamsız yere çırpındım.

Bunny gözle görülür şekilde titredi ama yavaşça başını sallayarak onayladı. Adam onu bana bakacak şekilde çevirdi ve hemen başka tarafa baktım. İzlemeyecektim. İzleyemezdim. Ama adamlar beni yere yatırdı ve ağır bir çizme başımın üzerine inerek beni onlara doğru bakmaya zorladı.

Adam sikini çıkarıyordu, Bunny'nin boğazını kavradı. Ona aletini emdirecekti.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bağırıp ayağa kalkmak için mücadele ettim. Başımın üzerinde duran adamı yere düşürmeyi başardım ve ikinci adam beni vurmak için M16'sını kaldırdığı sırada başka bir gürleyen ses odayı doldurdu.

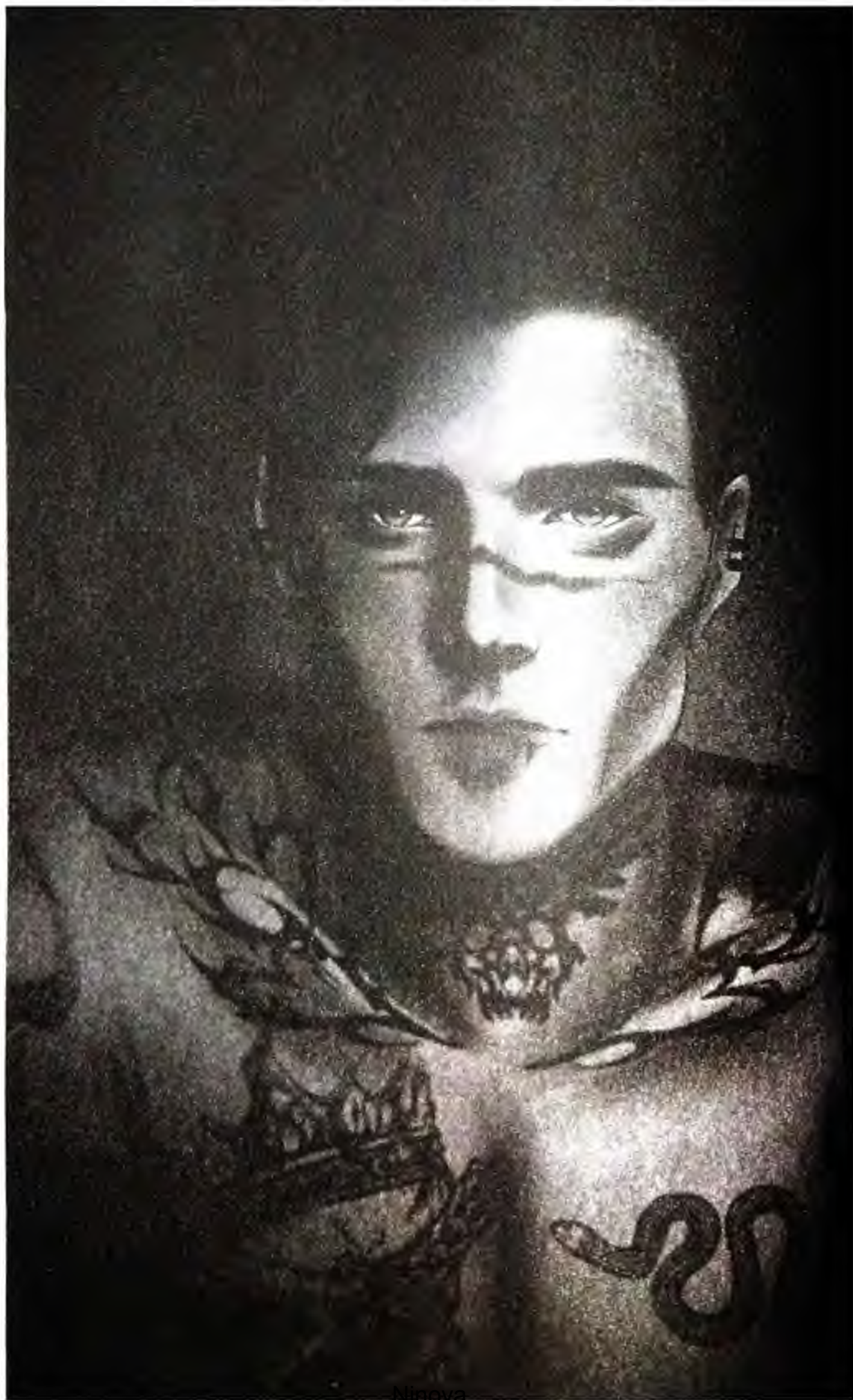
"Burada neler oluyor?"

Herkes durdu ve ikili kapıya bakmak için döndü.

Siyah taktik kıyafetler giymiş bir adam elleri arkasında duruyordu. Gözleri soğuk ve mesafeliydi, soluk sarı saçları yana doğru yapıştırılmıştı ama kıymetli Bunny'm dışında kimseye bakmıyordu.

Bunny'ye sanki bir hayalet görmüş gibi bakıyordu. Siyah kaşları havaya kalktı ve yutkundugunda keskin çenesi seğirdi.

Bunny'nin şok içinde aldığı nefes içimde soğuk su gibi dolıştı. O da adeta bir hayalet görmüş gibi mırıldandı. "Jenkins?"

otuz altı

NELL

JENKINS

Orada duruyordu. Hayalet değildi. Ölü değildi.

Zihnim o olmayan her şeyden arınmış durumdaydı. Sadece geçmişimizi görüyordum. Yaralarımızı.

Artık daha yaşlı görünüyordu. Sol elmacıkkemiğindeki yara izleri, onu son gördüğüm geceden kalmaydı. İki uzun, kavisli çizgi sağ çene hattını daha da sert gösteriyordu. Gözleri hiç bu kadar karanlık ve kalpsiz olmamıştı. Olduğundan daha kayıtsız hale gelmek için ne tür dehşetler görmüştü?

Beni tanıdığı anda gözleri büyüdü. Jenkins her zaman ince bir vücuda sahipti ama giydiği siyah taktik üniforması, son iki yılda kaslandığını gösteriyordu. Ona sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki. *Söylemek istediğim o kadar çok şey.*

Hissettiklerimin mutluluk mu, yoksa kalp kırıklığı mı olduğunu bilemiyordum. O yaşıyordu. Ama nasıl olur da bu örgütün bir parçası olabilirdi? Onu *buraya* getiren şey neydi?

Jenkins birkaç derin nefes aldıktan sonra yanımdaki adama baktı. Adamın aletinin hâlâ dışarıda ve elinde olduğunu gördüğünde gözlerine bir karanlık indi. Jenkins kayıtsız bir ifadeyle bize doğru yürüdüğünde damarlarımdaki kan buz kesti.

Gözlerindeki donukluk kalbimi yeniden çalıştırdı. Bugün en vahşi askersem, ondan öğrendiğim içindi. Bana her şeyi o öğretmişti. Onun düşünceleri, benim düşüncelerimdi.

Bradshaw bakışlarında şaşkınlık ve endişeyle izliyordu. Jenkins konuşup da dikkatimi dağıtmadan önce Bradshaw ile gözlerimiz sadece bir saniye buluştu.

Sesi pürüzlü, alçaktı. Bir daha duyacağımı hiç düşünmediğim ama umutsuzca tutunduğum bir sestti.

Jenkins tamamen boş bir ifadeyle, “Peki sen ne yaptığını sanıyorsun, Greg?” diye sordu. Greg’in maskesini çıkarıp kenara koymasını sessizce izledim.

İşte o zaman Greg’in patron olmadığını anladım. Gözlerim tekrar Jenkins’e döndü ve o da bakışlarımla buluştu. Ruhlarımız bir an için oyalandı, sanki zamanın sularını test ediyorduk. Hâlâ birbirimizi tanıyor muyduk? Hâlâ birbirimiz için adam öldürür müydük?

Jenkins, Hayaletlerin lideriydi.

Greg yutkunup mırıldandığında düşüncelerim yarıda kesildi. “Şey, ben sadece eğlenecektim-” Jenkins onun cümlesini bitirmesini beklemedi. Savaş bıçağını elinde çevirdikten sonra Greg’in kafatasının yan tarafına sapladı.

Onu yüzlerce kez böyle öldürürken görmüştüm. Belki daha fazla. Greg’in vücudu Jenkins’in bıçağının ucunda şiddetle sarsılırken, sonra da masadan düşüp hareketsiz kalırken hiçbir şey hissetmedim. Jenkins bıçağı tutmaya devam etti ve beyin sıvısı dışarı döküldü. Greg’in kafasının yan tarafındaki kesik, muhtemelen gördüğü son görüntülerle birlikte seğirdi. Tabii eğer böyle bir merhamete sahipsek.

Jenkins derin bir nefes alıp siyah eldivenlerini çıkardı ve Greg’in cansız bedeninin üstüne attı. Dikkatini bana çevirip Bradshaw’a meraklı bir bakış attı. Bradshaw’un dik bakışlarının Jenkins’in meraklı gözleriyle alakası yoktu.

“Selam, Gallows.” Sesi gece yarısı yağmuru gibiydi, bakışları kayıp zaman ve geçmişin çalıntı öpücükleriyle doluydu.

Göz açıp kapayıncaya kadar bir katilden tatlı dilli bir adama dönüşmesi bana hiçbir zaman mantıklı gelmemiştir.

Dudaklarım duygularla gerildi. “Efendim,” dedim becerebildiğim kadar sakince ama titreyen ellerim duygularımı ele veriyordu.

Saçımı yumuşak bir şekilde kulağımın arkasına itti. Bu sevgi ifadesi karşısında gözlerimi yummamak için savaştım. Tanrı biliyordu ya dokunuşuna yaslanmak, ona sokulmak istedim.

“Buraya kadar gelerek ne yaptın sen?” Sesinde hâlâ sadece benim için kullandığı o şefkatli tını vardı. Bütün varlığım onun içinde kaybolmak istiyordu.

Bocaladım. “Bir görev. Hades Timi’ni kurtarmak ve seni... durdurmak için.” Kalbim boğazımdaydı ve bunu biliyordu. Birkaç sarı tel alnına düştü. Bunun her saniyesini hafızasına kazıyormuş gibi gözlerimin içine baktı.

“Hades Timi’ni kurtarmak mı? Kendi istekleriyle katıldılar. Neden çok daha büyük bir şeyin parçası olmak varken gölge birliklere tutsak olmayı tercih etsinler ki? Kurtarılmalarına gerek yok. Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi? Üniformalarını gördün.” Çenem gerildi ve o da iç çekti. “Seni dışarı çıkardım, biliyorsun. Karta gerek olmadan. Vaat edilmiş yalanlar olmadan. Son görevimizden sonra yeraltından çıkmış olman gerekiyordu.” Gözleri Eren’in baygın haline kaydı. “Ama görünüşe göre dünyanın bu karanlık kısmından asla uzaklaşamayacaktın.”

“Beni *dışarı mı* çıkardın?” Tam olarak anlamadığım için tekrarladım. “Jenkins, sen nasıl hayattasın?” Sesim titredi. Göğsümün derinliklerinde bir ağırlık vardı; çok derin bir nefes alırsam ölecekmişim gibi hissediyordum.

Küçük bir nefes verdi, sonra gözlerinin içi acıyla dolup taşarken gülümsedi. “Evet, beklediğimden daha fazla yaralandım

ama yaralarım hayati tehlike arz etmiyordu. Aslında seni timin geri kalanıyla birlikte öldürtecektim ama sen onlarla birlikte gitmedin. Zaten bu konuda kararsızdım çünkü ne kadar aptalca olsa da senden hoşlanmıştım. Sen farklıydın. Benim gibi olmak için gereken şeylere sahiptin. Burada durmak için.” Kollarını iki yana açarak kaleyi ima etti. “Benimle birlikte. Gallows, yaşama-na *izin verdim*. Hatta seni yanıma alıp almayacağımı seçmene bile izin verdim. Ama sen teklif ettiğim üzere, beni geride bırakmayı seçtin. Benim için bir zayıflık olacağını biliyordum ve bak, kader seni yine de buraya getirdi. Benimle alay ediyorsun.”

Timimizi öldürdü. Benim de onlarla birlikte orada ölmemi planladı.

Bu sözlerle, karnımda acı verici bir şeyler kaynadı.

Jenkins gözlerimdeki acıyı görmüş olmalıydı çünkü avucunu yanan yanağıma doğru kaldırdı. “Benden nefret ediyor musun, Nellie?” Sanırım etseydim bile buna kayıtsız kalırdı. Ama kalbimi ondan nefret etmeye zorlayamadım. Onu daha yeni geri kazanmışken olmazdı.

O koyu renkli gözlere ıstırapla baktım.

Gevşek sırtıtışında kötü niyetin izleri vardı.

“Seni bir çöp gibi atacağımı bilsen bile yapamayacağını biliyordum. Sonuna kadar hep aptalca bir şekilde sadık kaldın.” Sözleri acı verse de kabul ettim. Çenemi eğip dişlerimi sıktım. “Ama sonunda aptal olan bendim. Seni dayanamayacağım kadar çok sevdim. Hâlâ da seviyorum.” Jenkins dudaklarını yanağımda gezdirdi; ona özgü taze bir fırtınayı andıran kokusu duyularıma çarptı ve beni güçsüzleştirdi.

Onu çok özlemiştim. Ama bu, neden bu kadar acıtıyordu? Vücudum güçsüz hissediyordu ve mide bulantısı boğazımdan yukarı çıkıyordu. Ona sarılmamak için kendimi zor tutuyordum.

Göğsünü göğsüme yaslamayı ve kalbinin atışını hissetmeyi ne kadar çok istesem de ona uzanmak için kendime izin vermedim.

Bradshaw kıpırdandı ve Jenkins'in dikkatini çekti.

"Ah, neredeyse senin burada olduğunu unutuyordum. Bu kadar arayı kapatma yeter. Muhtemelen işimize dönsek iyi olur, değil mi?" Jenkins sanki gözünü hiç korkutmuyormuşuz gibi ellerini ceplerine soktu. Eren'i kontrol etmek için yürüdü. Yanında diz çöküp onu sessizce gözlemledi.

Çaresizce izleyen Bradshaw'un boynundaki damarlar belirginleşmişti. Üç nöbetçi onun üstündeydi ve onun gibi yaraları yüzünden zayıf düşmüş halde de değillerdi.

"Greg'in Eren'i öldürmesi gerekiyordu. Sanırım işini bitirmeden önce ikinizle oynamak istedi." Dilini şaklatarak ayağa kalktı, tabancasını çıkarıp Eren'in kafasına doğrulttu.

"Hayır!" Bradshaw haykırarak çırpındı. Onu yerinde tutmak için iki asker daha koştu. Jenkins'in gülümsemesi genişledi.

İşte hatırladığım sadist puşt buydu.

Diğer insanların acılarını izlemeyi her şeyden çok seviyordu. Acı çekmek, yaşamın en sevdiği parçasıydı. Şimdi ona bakınca, neden ona bu kadar değer verdiğimi hatırlayamıyordum. Belki de Bradshaw yüzündendi... çünkü yeni bir timle bağ kurmuş-tum ve benim gibi biriyle sevginin ne olabileceğini hissetmiştim.

"Jenkins, dur!" Bağırarak ona doğru koştum. Gözlerini bana dikmeden önce meraklı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

"Ne zaman yumuşadın, Gallows? Hayatları için yalvarırken kaç kişiyi katlettiğini hatırlamıyor musun? Yoldaşları yalvardığında? Onları kardeşlerinin gözleri önünde, acılarını görmezden gelerek öldürdün. Bu pislik parçasına önem verme yetin varmış gibi davranma."

Jenkins'in nazik tavrı yok oldu ve ses tonu zalim bir hal aldı.

"Bu sık kafalıların ne yaptığını biliyor musun? Bu benim yürüttüğüm gerçekten basit bir operasyon. Bir hiyerarşi düzenimiz

var ve işler hallediliyor. Bize inanılmaz miktarda para ödeniyor. Sonra da canımız ne isterse onu yapıyoruz. Eskiden bunların hepsini Amerika'da yapardık. Ama tahmin et bunu benim için kim mahvetti? Hepimiz için? *Eren Bright*. Pastadan daha büyük bir dilim istedi, bencil orospu çocuğu. Dünyayı kendisi ve kardeşi için istiyordu. Üstelik bunu kendi başına elde etmek niyetinde de değildi. Zaten benim elimde bir tane varken neden yapsındı ki? Eren özel bir görüşmeden sonra beni öldürmeye çalıştı. Pis işti. Affedilemezdi ama yine de ona ihtiyacım vardı. Bu yüzden kardeşinin ortadan kaldırılmasını emrettim. Göze göz." Jenkins, beş adamın altında donmuş ve nefes nefese kalmış Bradshaw'a baktı.

Bütün ekibi öldürmek, General, Jenkins'i aramasın diye yapılan bir şaşırtmacadan ibaretti. Onun için gerçekten bir anlam ifade etmiyorduk. Yumruklarımı sıktım.

Jenkins başparmağını yanağımda gezdirdi. "Ben seni dışarı çıkardım ama o, benim seni bundan korumak istediğimi bile bile seni buraya geri getirdi. Seni cehennemin içine geri getirdi. Seni aptal kardeşi için bir kalkan olarak kullanmak istedi. Eren önemseydiğim bir şeyin sahada olduğunu fark etmeyeceğime güveniyordu, peki ne için? İki yıl önce o önemsiz askeri öldürdüğüm için mi?"

Bradshaw, gırtlaktan gelen ve nefret dolu bir çığlık daha attı. Göğsüm onun için sızladı.

Kısık bir sesle, "Neden bunu *bana* yaptırdın?" diye sordum.

Jenkins birkaç saniye beni inceledikten sonra silahını Eren'in şakağından çekti. Cam tavana baktı ve konuşmadan önce bir an düşündü.

"Ellerinin benimkiler kadar kirli olması hoşuma gitti. Ve sen umursamadın. Hiç umursamadın. Seni yanımda tuttuğum sürece hiçbir şey umurunda değildi."

Göğsüm daralırken Jenkins'e dehşetle baktım. Ne düşündüğümü çok iyi biliyordu. "Öldürdüğüm tüm o *hainler*, içlerinde gerçekten suçlu olan var mıydı?" Endişe mideme doğru ilerliyor, damarlarımda uğuldayan bir gerginliğe dönüşüyordu.

"Bazıları. Sana birçok yarım kalmış işi hallettirdim, Gallows. Birçoğu sadece yoluma çıkmaktan dolayı suçluydu. Benim şahsi, küçük Azrail'im. Şaşırtıcı bir şekilde, tetiği çekemediğim tek kişi sendin. Bana o kadar çok benziyordun ki. Ve çok da güzel bir şeydin. Hâlâ öylesin." Gözlerinin vücudumda gezinmesine izin verdi ve gözlerini hüznü doldurdu.

"Bana masum insanları öldürttün." Kelimeleri söylerken neredeyse boğuluyordum. "Kaç tane?" Sesimdeki panik, ensemdeki tüyleri diken diken etti. Vücudumun kalanı, onun az önce söylediği şeyi sindirirken daha uzun zaman harcıyordu ama önce dizlerim çözüldü, beni yere yıkarak çaresiz hissetmeme sebep oldu.

"Sayamayacağımız kadar çok, unuttun mu?" Bana umutsuzca gülümsedi. Omuzlarım düştü ve öğürmeye başladım.

Ben Azrail'dim. Yaptıklarımın sonra yaşamayı hak etmiyordum. Boğazım şişerken gözyaşlarım yere döküldü. Eğer yapabileceğim bir şey varsa, belki Bradshaw ve Eren'i kurtarabilirdim. İkisine de bakarak onları en ince ayrıntılarına kadar ezberlemeye çalıştım.

Bradshaw'un, kalbini kırmadığım sürece gideceğini sanmıyordum. Jenkins'in onun nasıl bir sefaletle gideceğini görmesini sağlamazsam gidemezdi.

"Bırak gitsinler, Jenkins. Seninle kalmak istiyorum... Geri gelirlerse onları kendi ellerimle öldürürüm. Bunu *yaparım*." Sesim sertti ve içimdeki duyguları tekrar derinlere inmeye zorladım. Önceki çavuşumun gözlerine bakmak için ayağa kalkarken titriyordum. Bradshaw'un yüz hatlarından geçen şaşkınlık ve acıyı görmezden geldim.

Omuzları titriyordu. "Hayır, Bun."

Bu lakap karşısında Jenkins kaşlarını çatdı, sonra beni değerlendirdi. “Onları öldürmeliyiz-”

“Yaşamalarını ve burada, karanlıkta birlikte olduğumuzu bilmelerini istiyorum. Eğer bir daha çizgiyi aşmaya cüret ederlerse, sonları biz oluruz.” Bradshaw’a bakışım düşmancaydı ve Jenkins’in kollarında olmak için topalladım. Jenkins kollarını açıp bana sarılmadan önce tereddüt etti. Anında üzerime çöken sıcaklık karşısında derin bir nefes aldım.

Bana hınzırca sırıttı. “Sevgilimin böyle tatlı bir isteğini nasıl geri çevirebilirim? Onu geri göndermeden önce kalbini iyice kırsak mı? Seni sevdiğini sandığını biliyorum ama gerçek seni tanımıyor. Benim tanıdığım canavarı.” Jenkins etrafımdan dolaştı, elini karnıma dolayıp boynumu öptü. Bradshaw’un gözleri büyüdü.

Ama tek düşünebildiğim kelimeler şunlardı: *Seni seviyor.*

Bradshaw’a bunun tek yol olduğunu söylemek istiyordum. Jenkins’i benim kadar tanımıyordu. Acı vermeyi teklif etmezsem ikisini de umursamadan öldürürdü. Bu onu tetikleyen şeydi. Jenkins, onun adına insanlara acı çektirmemden hoşlanıyordu.

“Onu yukarıda tutun ki izleyebilsin.” Jenkins yanağımı öptü ve bana dokunduğu yerden sıcaklık yayıldı. Yaptığı şey için ondan nefret ediyordum. Olduğu şey için ondan nefret ediyordum. Hepsinden önemlisi, beni de bir canavara dönüştürdüğü için ondan nefret ediyordum. Nefret ve aşk ahlaksız bir çizgide dans ediyordu. Derinlerde bir yerde, Jenkins’i her zaman seveceğimi biliyordum.

Ama onları bağışlayacağı için rahatlamıştım. Burada, bu cehennemde onunla kalacaktım; şeytanımla.

Elleri hatırladığım gibi hareket ediyordu, pürüzsüz ve yumuşak, tişörtümü kaldırıyor ve pantolonumu bir âşığın yapacağı gibi sıyrıyordu. Bedenime dokundu, parmakları tenimdeki hem yeni hem de eski kurşun deliklerinin ve yaraların izlerinde

gezindi. Bradshaw'a baktım. Ona bakabildiğim kadar uzun süre baktım. Yüzünün her detayını, tenindeki her çukuru ezberliyordum. Öldüğümde aklımdaki son şey o olacaktı.

Onu seviyordum... Onu seviyordum ve bunu ona asla söyleyemeyecektim. Söylersem uzak durmazdı.

Bradshaw, Jenkins'in bana sahip oluşunu izledi. Odadaki tüm adamlar izledi. Ancak zihnim çeliktendi. Bradshaw'un kan lekeli yüzünden akan gözyaşlarına tutundum. Düşerken onları saydım. Sonra ağladığımı fark ettim.

Jenkins yüzümden akan yaşları yalayıp kulağıma tatlı sözler fısıldadı. Bitirdiğinde, omuzlarımda ceketle ve bacaklarımın arasından sızan dölüyle yığılıp kaldım.

"İşte *bu*, kalbi kırık bir adam." Jenkins kahkaha attı. Beni şefkatle kaldırdı ve Bradshaw'a yaklaşmama izin verdi. Sefaleti ne kadar çok sevdiğini hafife almıştım. Ya da belki de onun en karanlık tarafını görmek istemediğimden görmezden gelmiştim.

Bradshaw'un yanında diz çöktüm ve buz mavisi gözlerine son kez baktım. "Buradan ayrılacaksın ve asla arkana bakmayacaksın." Söyleyebilmeyi başardığım tek şey buydu. Elimden geldiğince zalimce söyledim.

Bradshaw yüzümü inceledi. Yüz ifadesi duygusal olarak o kadar dağılmış haldeydi ki kalbim burkuldu. "Seni terk edeceğimi mi düşünüyorsun? Bu bir veda değil." Hırıltılı sesi ruhumu parçaladı.

Başımı iki yana salladım. "Öyle. Hayatını yaşa ve beni unut." Bradshaw eğilip beni öptü. Gözlerimi kapattım ve güzel dudaklarının dudaklarıma mühürlenmesine izin verdikten sonra aklım başıma geldi ve onu ittim.

Kalmasına izin verme.

"Sensiz bir hayat yok. Daha önce de yoktu, bundan sonra da olmayacağı kesin," diye fısıldadı. Gözleri sefaletle kısıldı. "Seni seviyorum, Bunny."

O... *beni seviyor*. Bu sözlerin ne kadar acı verebileceğini bilmiyordum, özellikle de sevdiğin tek şeye sahip olamadığında.

Jenkins arkamda kıpırdandı ve ben vücudumu saran cekete daha sıkı tutundum. Kelimeleri zorla söylerken ruhumun küçük bir parçasının yas tutmasına izin verdim. “Beni geride bırak, Bradshaw.”

Kırık bir kahkaha attı, gözyaşları dudaklarının üzerine düştü. “Beni seviyor musun?”

Söyleyemezdim. *Yapamam*.

Cevabımı beklerken Jenkins’in gülümsemesi acımasızlaştı.

Eğer ona söylersem, bu sadece ikimizin de acısını uzatacaktı. Boş bakışlarım, Bradshaw’un çenesinin kasılmasına neden oldu ve gözlerinde bir şeyler değişti. Kırık bir kalbin ne hissettirdiğini biliyordum, gözlerimin önünde biri parçalanıyordu ve bununla nasıl yaşayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Jenkins sözünde durdu. Eren’i Bradshaw ile gönderdi ve kalenin çatısından ikisini izledik. Malum Timi, onlarla kaleden yarım kilometre uzakta buluştu ve Labrador dağlarında ortadan kayboldular.

Bradshaw arkasına bakmadan gitti, kalbimden kalanları da yanında götürdü.

Ninova

otuz yedi

NELL

ÜÇ YIL SONRA

BİR CANAVARIN BİRÇOK YÜZÜ OLURDU ANCAK JENKINS BANA SADECE EN ÇOK HAYRANLIK DUYDUĞUMU GÖSTERİYORDU. Donmuş göllerin etrafında yaptığımız sabah yürüyüşlerine, yatakta geçirdiğimiz geç sabahlara, Londra ve Floransa'ya yaptığımız lüks uçak yolculuklarına değer veriyordum. Her isteğimin üzerine titriyordu. Bradshaw ile tanışmamış olsaydım, onu tamamen severdim. Bundan emindim.

Bir zamanlar olduğum o iğrenç ölüm makinesine dönüşmek için kendime izin verirdim. Ama bir gün Bradshaw'u tekrar görebileceğime dair umudumu koruyordum, belki de sadece yanından geçecektim. Artık daha olgun görünüyor olmalıydı, otuzlu yaşlarının ortalarına yaklaşmıştı. Ben bile daha yaşlı görünüyordum. Gerçi artık beni zor tanırdı.

Üç yıl çok uzun bir süreydi.

Yakalandığımız o geceden beri kimseyi öldürmemiştim. Jenkins, yanında olmama ve kirli işlerini izlememe izin veriyordu ama asla katılmamı beklemiyordu.

Eren beni şimdi görse mutlu olurdu, taktik teçhizatlar ve yelekler yerine, elbiseler ve sivil kıyafetler giyiyordum.

Evet, beni tanımazlardı bile, diye geçirdim aklımdan.

“Neye gülümsüyorsun, aşkım?” Jenkins, çarşıların arasında yuvarlanırken enseme öptü. Puslu dağların üzerinden yükselen güneşe bakıp sııttım.

Labrador’a en son döndüğümüzden bu yana iki yıl geçmişti. Toprak hâlâ birçok anı ve kalp acısı barındırıyordu ama zaman, vahşi bir şeydi. En acımasız şeylerin bile daha az acıtmasını sağlıyordu.

“Ah, hiçbir şey,” diye mırıldandım. Jenkins’in soluk sarı saçları uykudan uyandığı için hâlâ karışık ve koyu renk gözleri uykulu gülümsemesiyle birlikte kısıldı.

“Hadi, yürüyüşe çıkalım; askerlerden bazıları yılın bu zamanlarında gölün etrafında bir geyiğin dolaştığını söyledi.” Köprücük kemiğimin üzerine üfledi, eli kolumdan aşağı inerken tenime bir öpücük kondurdu.

“Gerçekten mi? Hava onların orada durması için çok soğuk gibi,” derken yataktan kayarak çıkıp taytımı ve botlarımı giydim. Kışın ortasıydık ama gece boyunca oluşan buz kristallerini görmeye bayılıyordum. Daha sonra kar yağacak diyorlardı, o yüzden şimdi gitsek iyi olurdu.

Jenkins elimi tuttu ve ellerimizi paltosunun cebine soktu. Her zaman yaptığımız gibi sessizce yürüdük. Sessizliği hoşuma gidiyordu. Sık sık kendimi onun ne düşündüğünü merak ederken buluyordum. Sadece donmuş göle ulaştığımızda konuşuyorduk. Kıyıya yakın buzlar güzel ve berraktı, altındaki taşları görünür kılıyordu. Gölün kenarındaki ağaçlar çıplaktı ve uzun otların hepsi rüzgârla bükülmüştü. Dallara yapışan buz kristalleri çok güzeldi. Doğanın karmaşıklığına gülümsedim.

“Bana o şarkıyı mırıldanabilir misin?” Jenkins bana özlem dolu bir bakış attı. Gülümseyerek başımı salladım.

Hans Zimmer'dan *Davy Jones*. Bu onun en sevdiği melodiydi. Jenkins, yeniden bir araya geldiğimiz ilk yıldan sonra müzikten daha çok hoşlanmaya başlamıştı. Onu sık sık savaş odasında, yorgun gözlerle araziye bakarken buluyordum. Karaborsa ticaretine olan tutkusunu uzun zaman önce kaybetmişti. Şimdi çoğu şeyi yürütmeyi teğmenlerine bırakmıştı, bizse birlikte vakit geçiriyorduk.

Sanırım bu kısa yıllar içinde onu değiştirmiştım. Gözlerindeki karanlık solmuştu ve yerini ona veremediğim şeylere duyduğu özleme bırakmıştı.

Ben şarkıyı sessizce mırıldanırken yanlarımız birbirine dayandı. Gözlerini kapattı ve dikkatle dinledi.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki sonunda konuştuğunda irkildim. "Onları göndermeden önce o adamın sana nasıl baktığını hatırlıyor musun?" Jenkins bunu öylece sormuştu. Nefesi soğuk havada buharlaştı.

Kaşlarımı havaya kaldırdım. Onları serbest bıraktığı geceden beri Bradshaw hakkında konuşmamıştı.

Başımı salladım.

"Sana baktı ve gözlerinde evrenin ağırlığını gördüm." Jenkins bana baktı; siyah giysili halimiz beyaz karda tezat oluşturan tek şeydi. "Biliyor musun... senin de ona aynı şekilde baktığını gördüm."

Eski bir yaranın acısı göğsümde zonkladı. Bradshaw'un o gece bana nasıl baktığını asla unutmayacaktım. Sözlerini duyduğumda nasıl hissettiğimi ve karşılık vermediğimde bana nasıl paramparça gözlerle baktığını.

Gözlerimi yumdum. Acaba normal bir hayat yaşayabilmiş miydi, yuva kurup istediği gibi bir aile sahibi olabilmiş miydi? Çok uzun zaman olmuştu.

"Neden bu konuyu açıyorsun?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Jenkins başparmağıyla yanağımı okşadı. “Bana hiç ona baktığın gibi bakmadın. Bir kere bile.”

Jenkins’i seven bir parçam sızladı. “Gerçekten mi?”

Haklı.

Başını sallayıp yavaşça nefes aldı ve manzaraya karşı hafifçe gülümsedi. Arkamızdaki karda oluşan bir çıtırtı omzumun üzerinden bakmama neden oldu.

Ne umuyordum, bilmiyordum. Belki de o gece yalan söylediğimi anlayan Bradshaw olabileceğini düşünmüştüm. Sadece bu sabah bizi takip etmekle görevli iki asker olduğunu görünce kalbim sızladı.

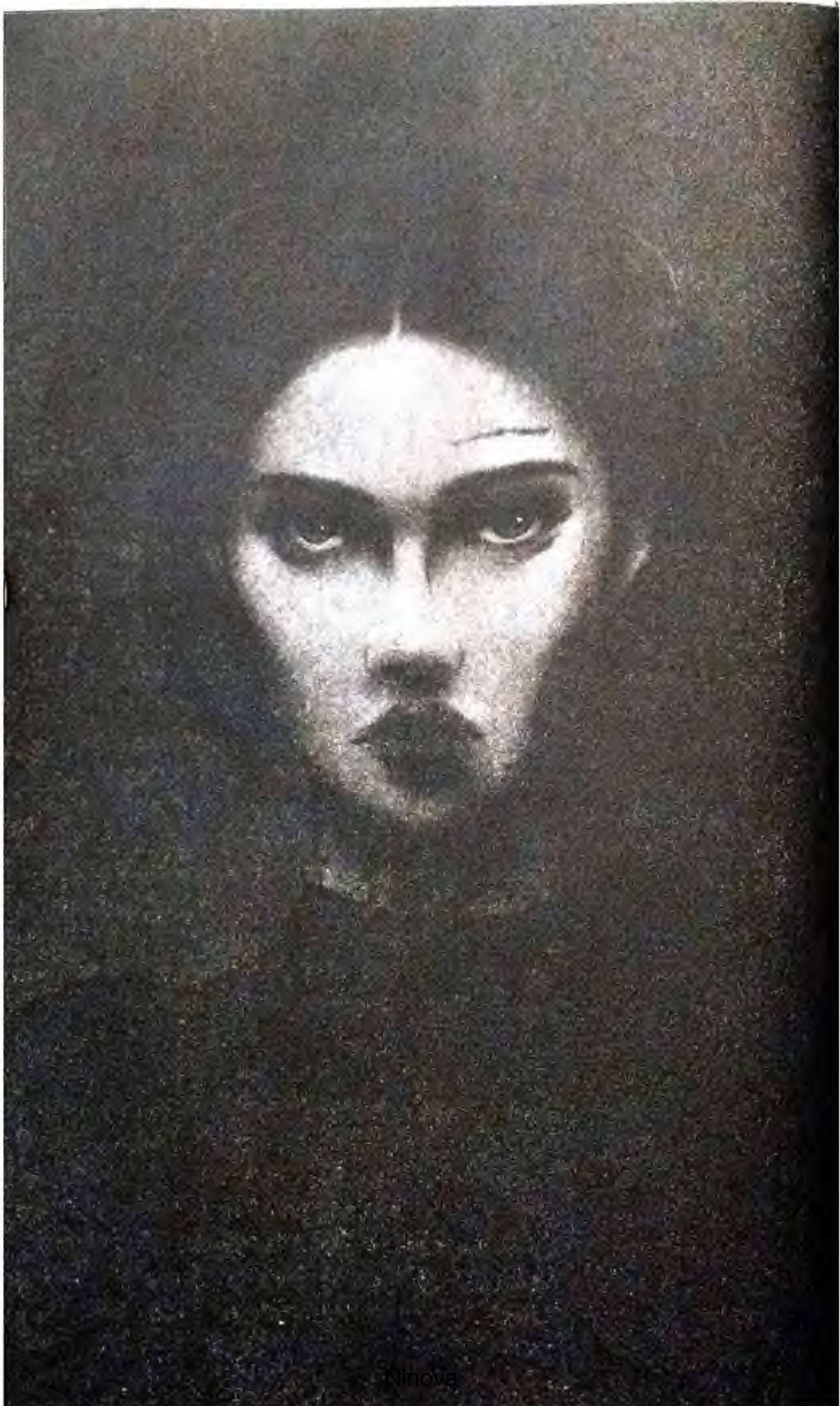
“Sorun değil, sevgime karşılık vermene ihtiyacım yok. Sadece senin varlığın benim için yeterli.”

Bazen, bunu söylediğimi duymayı umutsuzca isteyip istemediğini merak ediyordum. Gözlerim onunkilere kaydı. “Yeterli mi?” Elimini yanağına koydum.

Gözlerini kapattı ve yumuşak saç telleri elimin üstünü gıdıkladı.

“Benim sevgim ikimize de yeter. Benim dünyam olduğunu bildiğin sürece, bu yeterli.”

Dönüş yolunda el ele tutuştuk ve bir daha Bradshaw’dan ya da o geceden bahsetmedik.

Ninova

otuz sekiz

NELL

ALTI AY SONRA

JENKINS DÜN GECE LONDRA'YA GİTMİŞTİ. Orada yürüttüğü operasyonlarıyla ilgili bir şeylerden endişe duyuyordu. Geçen hafta büyük bir ikmal gemisi gönderildiğini biliyordum ama neler olduğunu bana anlatmaması alışılmadık bir şey değildi. Tüm detayları bilmek de umurumda değildi.

Yalnız zaman geçirmekte teselli buluyordum. Tabii odamın dışındaki her yerde bana eşlik eden iki askeri saymazsak. Jenkins'le yaşadığım hayatın benim tercihim olmadığını daimi hatırlatıcılarıydı, her ne kadar uzun zaman önce bununla barışmış olsam da.

İçten içe, Jenkins'in fırsatım olsa ayrılma fikrini düşünebileceğimi bildiğini düşünüyordum. Ama Jenkins ile olan hayatıma aldırmıyordum. Gecelerimiz sıcak, gündüzlerimiz huzurluydu.

Sanırım onu geceleri ayakta tutan da buydu. Uyuduğumu düşünürken bana bakmasına neden olan şey. Boğazımda gezinen tehlikeli parmakları, yaralarımı öpen dudakları. Yaptıkları için ona ne kadar kızsam da onu hâlâ seviyordum. Aşkımız eskiydi, üzücü ve özüne kadar çürümüştü ama bizimdi.

Haziran sonuydu ve yamaçtaki çiçekler nihayet açmaya başlamıştı. Küçük bir piknik için bir battaniye ve biraz simit aldım. Drake ile Paul bana atanmış muhafızlarımdı ve bana oldukça kanları kaynamıştı, özellikle de Jenkins onun için özel olduğunu belirttiikten sonra.

Sanırım Paul, bana dokunduğu için tıpkı Greg gibi kafasına bıçak yiyen eski ortağından dolayı hâlâ biraz kırgındı.

“Hey, gelincikler sonunda açıyor!” Drake’in sesi benden daha heyecanlı çıktı. Askeri üniformasıyla diz çöktü ve geçen yaz ettiğimiz binlercesinden birkaç tane kopardı. Açık kahverengi saçları yanlardan tıraşlıydı.

Bana uzattığı demete gülümsedim. Paul battaniyeyi serip bir simit aldı. Küçük bir daire şeklinde oturduk ve burada hiçbir şey yapmayan üç kişi olarak sıkıcı hayatlarımızı paylaştık.

Dalgınlıkla, “Hiç bırakmayı düşündünüz mü? Bu dünyayı terk edip normal bir hayat yaşamayı?” diye sordum bir aşk kitabının sayfalarını çevirirken.

Birbirlerine bir bakış attıktan sonra bana döndüler. Fark ettim ve cevap vermelerini bekledim. Drake rahatsız bir şekilde etrafına bakındıktan sonra homurdandı. “Kimse gidemez, Nell. Tek çıkış yolu ölüm.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne?” Jenkins onlara gölge birliklerdeki gibi şartlar sunmuyor muydu? Riôt’a hizmet ederken bu kurala ne kadar karşı olduğunu düşünürsek, bu haksızlık gibi görünüyordu. Her zaman kartların daha erken verilmesi gerektiğini düşünürdü. Generalin, askerlerin özgürlüklerini kazanmak yerine sahada *sürelerinin dolmasına* meyilli olduğunu o da benim kadar iyi biliyordu. Bu yüzden daha acımasız bir kuralı benimsemesine şaşırdım.

Paul başımı salladı. “Bu bir yaşam taahhüdü. Sonradan fikrini değiştirsen de fark etmez. Silah anlaşmalarına dair sahip olduğumuz sırlar ve bilgiler sızdırılamayacak kadar hassas.”

“Bu korkunç,” dedim simidimden aldığım ısırtıklar arasında. Acımasız Jenkins’imi düşünüyordum. “Gider miydiniz? Yani eğer bu bir seçenek olsaydı?” Yüz ifadelerini dikkatle inceledim.

Drake yere baktı. Beni şaşırtan Paul oldu. “Giderdim.” Drake başını hızla ona doğru kaldırdı ve yüz ifadesi endişeyle doldu.

“Bunu söyleyemezsin,” diye tısladı Drake.

Paul onu başından savdı. “Nell bu. Jenkins’e bir şey söylemez.”

Bana olan inancı karşısında gülümsedim.

“Peki ya sen, Nell? Olmak istediğin yer burası mı?” Drake simidini bitirdi ve dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi.

Yalanım hüznle sarmalanmış şekilde ortaya çıktı. “Evet, tabii ki.”

Yine Bradshaw’u düşündüm. Bir zamanlar Jenkins’in yaptığı gibi, benim zihnimde yaşıyordu. Yer değiştirmeleri komikti. Eren’i güvenle eve geri götürebilmiş miydi? Onu sörf tahtasının üstünde, günlük işlerini yaparken hayal ederek gülümsedim. Çocukları nasıl görünürdü?

Ruhum sızladı ve anıları hatırlatan düşüncelere karşı gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Benim evim her zaman Bradshaw ile olacaktı. Keşke gitmeden önce gördüğüm acı yerine onun gülümsemesini hatırlayabilseydim, diye düşündüm.

Dünya, içinde benim gibi canavarlar olmadan daha güzeldi. Canım yansa bile kaderimle savaşmıyordum.

Ama bazen onun benim için geri geldiğini ve kollarını tekrar bana doladığını hayal ediyordum.

Gölün etrafında yürüdük, günbatımından önce biraz daha çiçek topladık. Sonra kendimi odama geri dönmüş, pahalı çarşafLARımın üzerine yayılmış ve tavana bakarken buldum. Her gece uyumaya çalışırken yaptığım gibi boyadaki desenleri saydım. Ama uyku bu gece benden kaçıyordu.

Odamın kapısı gıcırdayarak açıldı ama misafiri görmezden geldim. Askerler burada olduğumdan ve kaçıp gitmediğimden emin olmak için her saat başı uğrarlardı, hatta bazen Jenkins uzaktayken endişeli hissediyorsa daha sık gelirlerdi.

Adam yatağın kenarına doğru yürüdü ve ben artık onu görmezden gelemeyinceye kadar sessizce durdu. Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona ters ters baktım. “Sen ne yaptığını sanıyor-” Siyah üniformalı adama bakarken nefesim ciğerlerimde sıkışıp kaldı. Maskesi yüzünün alt kısmını kapatıyordu ama onu sadece yanaklarının şeklinden ve bana kalp acısıyla bakan kırılmış, soluk mavi gözlerinden tanıdım.

“Bradshaw?” Sesim zayıf çıktı. Hareket edemiyordum. Damarlarıma sızan duygularla donup kalmıştım.

“Selam, Bunny.” Sesi tekledi ve bacaklarımın yatağın kenarından sarktığı yerde yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Eldivenli elleriyle nazikçe bacaklarıma dokundu ve altında paramparça oldum.

“Benim için geri dönmemen gerekiyordu, seni salak.” Hıçkırdım. Beni incelerken gözyaşlarımı sildi.

“Hiç gitmedim, Bun. Kalbim ve tüm düşüncelerim bunca zamandır burada seninleydi. Eğer bu beni aptal yapıyorsa, umurunda bile değil. Sensiz yokum demektir.” Maskesini çekip çıkardı ve yakışıklı yüzünü tam olarak görebildim. Ellerim çekinerek çenesine doğru hareket etti, kemiklerinin izini sürdüm ve zamanın onu sadece üç buçuk yılda nasıl değiştirdiğini inceledim.

Sanki o da benim gibi her geceyi uykusuz geçirmiş gibi görünüyordu. Gözlerindeki öfke ve kızgınlık kaybolmuş, yerini kalp ağrısı ve özlem almıştı. Gözlerinin etrafında birkaç kırışıklık daha vardı ve sakalı, her zamanki temiz görünümünden biraz daha dağınık haldeydi. Zaman onun yorgun ruhunu değiştirmemişti ama daha önce var olmayan çok fazla keder vardı.

Bradshaw'un gözleri yüzümde gezindi, sanki o da benim artık kim olduğumu inceliyordu. Bir an için gördüğü şeyden, karanlığa teslim olmuş mağlup askerden nefret edeceğinden endişelendim. Ama kırık gülümsemesi bana sadece birlikte kaybettiğimiz onca zaman için üzgün olduğunu söylüyordu.

"Geri döndüğüm için beni öldürecek misin?" diye benimle kafa bulduğunda onu ittim, gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan aşağı akıyordu.

"Şakasını bile yapma-"

Dudakları dudaklarıma çarparak sahip olduğum her türlü kelimeyi aldı ve yuttu. Bradshaw beni birlikte yatağa devrilene kadar itti. Ellerim saçlarının arasından geçince inledi. Dişlerini alt dudacağımda gezdirip hafifçe ısırırken gözlerimin içine baktı.

"Seni bir daha asla bırakmayacağım, Bun. Asla. Sen hep bana aittin. O gece bana ne söylediğin umurumda değil. Gitmem için yalan söylediğini biliyorum." Çenemin altına sokuldu ve dilini boğazımdan yukarı kaydırırken pijamamın düğmelerini açtı. Nasırlı elleri omurgamda bir ürperti yarattı.

"Ben hep senindim," diye fısıldadım.

Başını kaldırıp bana baktı, tamamen şaşkın haldeydi. "Gerçekten mi?"

Sesinin bu kadar masum çıkmasına güldüm.

"Gerçekten."

Bradshaw gülümsedi ve göğüs kafesimi öpmeye devam ettikten sonra dikkatini memelerime verdi. Birinin ucunu emerken diğerini avuçladı, parmak uçları yan tarafımda geziniyordu. Başparmağını göğüs kafesimde gezdirdi ve uzun zaman önce bende bıraktığı yara izinde durdu.

Onun işareti.

Duraksadı, tenime değen dudakları sıcaktı. "Bunu sana verdiğimde hoşuna gitmişti, değil mi?" Sesi nostaljikti ama dilinden bir damla şehvet de döküldü. "Bacaklarını nasıl kenetlediğini ve

gözlerinde nasıl gölgeler biriktiğini görmüştüm. Daha o zaman senin arzulamamam gereken tehlikeli bir şey olduğunu biliyordum.”

Karnımda bir sıcaklık birikti ve zalimliğinin anısına duyduğum hevesi bastırmak için uyluklarımı birbirine bastırdım. Onun burada olması için arzu duyduğum kaç saat olmuştu? Ellerini tekrar üzerimde hayal ederek kaç uykusuz gece geçirmiştim?

“Her saniyesini sevdim,” dedim titrek sesle.

Kahkaha atıp yara izimin üzerine hafif bir baskı uyguladı. Hassas tenden minik bir sızı yayıldı ve içgüdüsel olarak elini tuttum. Başımı omzunun kıvrımına doğru eğip kalçamı kasığına doğru kıvırdım.

Bradshaw hareketin boşa gitmesine izin vermedi. Dudaklarını omzuma indirdi ve etimi ısırdı. Acıtsa da derimi delmedi.

Dudaklarım haykırmak için aralandı ama iki parmağını ağızıma sokup kulağıma, “Isırmak yok,” diye fısıldadı. Parmaklarını daha derine itmeden ve dilime bastırmadan önce dişlerimin üzerinde gezdirdi.

Hangi tanrı Bradshaw gibi bir adam yaratmış olabilirdi? Bana geri dönmek için imkânsız bir görev üstlenmişti ve beni hızla uzaklaştırmak yerine, beni içtenlikle karşılamak için zaman harcıyordu. Uyluklarımın arasında büyüyen ıslak uyarılma, duyduğum ihtiyaçla nefesimi kesti.

Ağızımı parmaklarının üzerine kapatıp emmeye başladım, dilimi oyunbaz bir şekilde etrafında çevirdim. Yatakta arkama yerleşti, dudaklarından sert bir nefes kaçtıktan sonra o zehirli dişlerini kulağımın altındaki hassas deriye getirdi.

“Seni mahvetmeyi özledim,” dedi tehlikeli bir şekilde. Parmaklarını yavaşça ağızımdan çekerken, sanki verdiği histen zevk alıyormuş gibi altdudağımı da peşinden sürükledi.

Taktik kıyafeti sırtımı soğuttu.

“Senden çok daha kötü adamları mahvettim,” diye mırıldandım.

Gülerek beni sırtımın üstüne çevirdi, bana tepemden bakmak için dizlerinin üzerine kalktı. Pantolonunun ön kısmı seerek hatırladığım sikiyle kabarmıştı. Kasları seğirdi ve bana tepemden sanki yıllardır açlıktan ölüyormuş gibi baktı.

Alnını benimkine doğru eğdi. “Bu yanımdan nefret etmiyor musun?”

“Hangi yanından?” Daha çok göğsümü okşayan gezgin eline odaklanmış durumdaydım.

“Sadece seni isteyen canavar yanımdan.”

Cevap vermem için bana müsaade etmedi, dudakları benimkilere yapıştı ve üç buçuk yıldır ilk defa, yeniden bir bütün gibi hissettim. Bradshaw ne zaman yanımda olsa göğsümde daha sıcak yanan o ateş harlandı.

Bradshaw diliyle dudaklarımı araladı, ben de hevesle girmesine izin verdim. Dillerimiz birbirini takip etti; sıcak, ıslak, yiyip bitiren türdendi. Her duyum ona odaklanmıştı; bedeninin sıcaklığına, sikiinin sertliğine, kasığını benimkine doğru indirdiğinde ve sürtünmeye başladığında dudaklarından kaçan derin, vahşi iniltilerine. İnce geceliğim ve onun pantolonu aramızdaki tek engeldi, amımın üzerinden geçen şişkinliğinin hissini neredeyse dayanılmaz hale getiriyordu.

Öpüşmemiz kesildi ve yüz hatlarımı görecektik kadar geri çekildi. Gözleri yarı kapalıydı, kalçasını hareket ettirirken yüzümü inceliyordu.

“İçimdeki canavar,” demeyi başardım boğuk iniltiler arasında. Kaşları havaya kalktı. “Senin içindekini arzuluyor.”

Çok sevdiğim o ahlaksız sırtışı dudaklarına geri döndü.

“Ben de bunu söylemeni umuyordum.” Dudaklarını boğazıma indirdi, elini iç çamaşırımın altına sokarken göğsümden aşağı öpücükler kondurdu. “Ah, Bunny, *bebeğim*. Amını böyle

ağlattım mı? Kaç gece beni düşünerek kendini tatmin ettin?” Dişlerini mememin üzerinde kenetlerken resmen hırladı, dilini nazıkçe bastırıp hassas etimin üzerinde gezdirdi.

“Çok fazla.” İki parmağını içime soktuğunda inledim. Sırtımı gerdim ve göğsü yumuşak bir iniltiyle titredi. Bradshaw meme ucumu bıraktı ve klitorisime ulaşana kadar ıslak öpücüklerle, eğlenceli ısırıklarla karnımdan aşağı inmeye devam etti.

“Bekle.” Nefes verdim.

Dili içime kaydı ve ellerinin arasında kıvrandım.

O amımı bir canavar gibi yalarken parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Başımı geriye doğru atıp yumuşak bir sesle inledim. Bradshaw zevkle inledi, beni yalayıp yutarken kalçalarımı sıkıyordu.

Geriye çekildiğinde tükürüğü bizi bir saniye daha birbirimize bağladıktan sonra koptu. Bradshaw dudaklarını yaladı ve yarı kapalı gözlerle beni izledi.

“Seni çok uzun zamandır bekliyordum, Bun. Üzerinden onun her izini silmek istiyorum.” Kemerini çıkarıp düğmesini açtıktan sonra pantolonunu sıyırdı ve şişmiş aletini çıkardı. “Hiçbir kalp, benimki kadar soğuk olamaz.”

Yavaşça doğrulup oturdum ve ona doğru süründüm. Ayağa kalkıp elini başımın üstüne koydu, parmaklarını saçlarımın arasından geçirip sertçe yumruğunun içine hapsetti.

Aletin ucunu ağzıma koydum ve bayılacağını bildiğim şekilde ona doğru baktım. Gözleri hazla yumuşadı ve kilit altında tuttuğu iblislerinin ona biraz huzur vermeye başladığını gördüm.

Aklından geçen ağır düşüncelerden kaçmasının tek yolu bendim. Benim de tek kaçışım oydu. Ve yıllarca acı çekmiştik.

Artık hüznlenmek yoktu.

Artık acı çekmek yoktu.

Dilimi damarlı etinin etrafına sararak onu daha derine aldım. Saçımı daha sıkı avuçladı ve çenesi açıldı. Yanaklarımı çukurlaştırarak onu daha da içeri aldım ve gözlerime dolan yaşları gözlerimi kırıştıtararak uzaklaştırdım. Bradshaw kalçasını ağzıma doğru hareket ettirdi ve ben de bu hareketi takip ederek parmaklarımın klitorisimi bulmasına izin verdim.

“Dudakların sikimin etrafını sararken öyle iyi hissettiriyor ki. Emip kurut beni, bebeğim,” dedi sokup çıkarışlarının arasında. Edepsiz sözleri karşısında içimde sıcak bir zonklama daha oldu.

Kendini itmeyi bıraktı ve ağzımdan çıktı, hızla sikini sıvazlarken ucunu sıkıp yatmamı emretti. Dedğini yaptım.

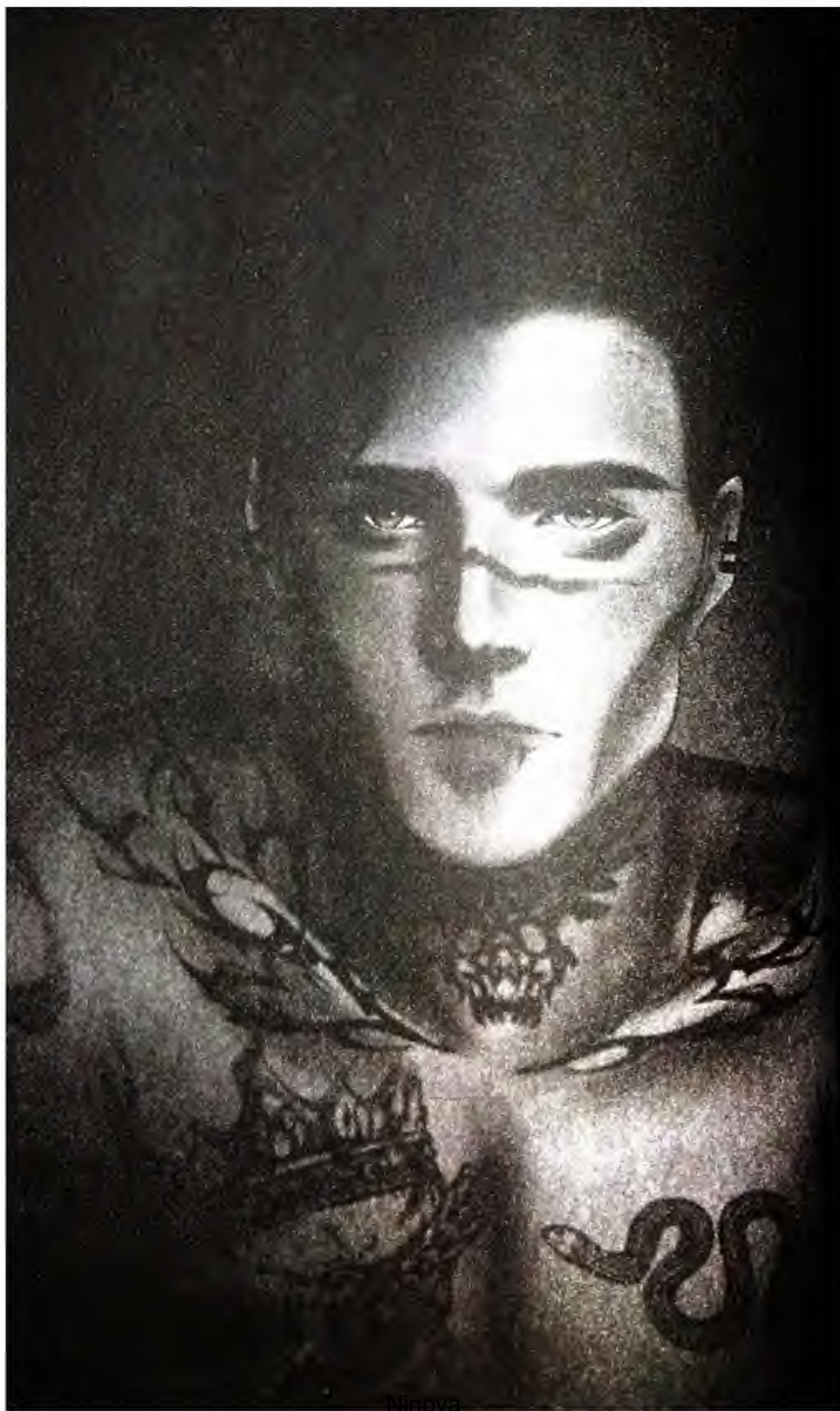
“Bunun için zamanımız var mı?” Mantık yürütmeye çalıştım. Karanlık odamdaki tek ses nefeslerimizdi. Askerler yakında beni kontrol etmeye geleceklerdi.

Tek kaşını kaldırdı. “Bunun için biraz geç değil mi sence de?” Başımı sallayıp en az onun kadar muzipçe gülümsedim.

“Muhtemelen haklısın. Zamanımız yok.” Kalkıp taktik saatini kontrol etti. Gözleri kasvetli bir hal aldı ve iç geçirdi. “Yok.”

“Sana söyledim,” diye takılıp elimi çenesinde gezdirdim. Elim doğru sokulup gözlerini kapattı. Rüya görmediğimden emin olmak için kendimi çimdiklemem gerekiyormuş gibi hissettim. Ama gerçekten buradaydı.

Jenkins’in onu terk ettiğim haberini nasıl karşılayacağına dair göğsümde donuk bir sızı oluştu çünkü gitmeme asla izin vermediğini biliyordum.

Ninova

otuz dokuz

BRADSHAW

BU GECE İÇİN YILLARCA BEKLEMİŞTİM. Mecbur kalsam daha çok da beklerdim. Onu kurtarmak için dağları yerinden oynatırdım. Ve akıttığım her damla tere, kana ve gözyaşına değerdi.

Bunny yumuşak eliyle yanağımı avuçladı. Öncekinden çok daha farklı hissettiriyordu. Nasırları gitmişti ve tenini lekeleyen savaş lekeleri de yoktu. Onu en son bu kadar yakından gördüğümde kanlar içindeydik ve yavaşça ölüyorduk. Bana zalimce şeyler söylemişti. Kalbimi fena kırmıştı.

Beni gördüğü için rahatlamış olması ciğerlerimi havayla doldurdu.

“Hadi, Bun. Üniformanı getirdim.” Çantamı kenara doğru çekip fermuarını açtım, ona taktik üniformasını uzattım. Oraya bakarken gözleri sertleşti.

Kaşlarımı çattım. “Sorun ne?”

Başını iki yana salladı. “Birlikte geçirdiğimiz son geceden beri üniforma giymedim.” Belki giymemişti. Ama yine de onunla bir dövüş minderinde kapışmak istemezdim.

“Hâlâ ateş edebiliyor musun?” diye sordum, sesimde endişeden izler vardı. Çıkış planım onun yanımda olmasını içeriyordu.

Bunny güldü ve bu kalbimi ısıttı. Onu o kadar çok özlemiştim ki. Kendimi uzaklaşmaya nasıl zorladığımı düşününce ellerim titriyordu. Eren ölümün eşiğinde olmasaydı... Başımı iki yana salladım. *Tüm o acıları tekrar düşünme*, diye kendimi azarladım.

Sırıttı. “Tabii ki. Pratik yapmaktan başka ne yapabiliirdim ki? Ama mecbur kalmadıkça kimseyi öldürmeyeceğimize söz ver. Bu adamlar kötü değil. Sadece bir pisliğe sadıklar, tıpkı senin Eren’e olduğun gibi.” Pijamalarını çıkardı, ben de cildinde çürük ya da kötü muamele izi aradım. Ama zarar görmemişti. Tek başına bu bile, beni yavaş yavaş boğan bir yükü göğsümden kaldırdı.

“Sana karşı iyi miydi?” Soruyu sorarken gözlerine bakamadım. Üç korkunç yıl boyunca suçluluk duygusu benim yoldaşım olmuştu.

Yanağımı öptü ve çenemi çekerek beni ona bakmaya zorladı. “Bana bir kraliçe gibi davrandı. Hiçbir şey istemek zorunda kalmadım.” *Ah*. Çok mu geç kaldım... “Senin dışında hiçbir şeyi. Onu asla seni sevdiğim gibi sevemezdim, Bradshaw. Bana karşı iyiydi... ama o *sen* değil.”

Çöküp alnımı onunkine dayadım. “Emin misin? Ben sana böyle lüksleri sunamam, Bun. Seni bir anda Londra’ya ve İtalya’ya uçuramam, pahalı şaraplara boğamam. Aslında, geceleri yatacak sıcak bir yerden fazlasını sunabileceğimden bile emin değilim.”

Tatlı bir kahkaha attıktan sonra dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Beni mi izliyordun?” Cevabımı beklerken gözlerinde bir umut belirdi, sanki Londra’nın en iyi otellerinin güneşlenme teraslarına her uzandığında benim onu izliyor olmamı umuyormuş gibiydi.

Yanılmıyordu.

“Her zaman. Bunca zamandır seni izliyordum. Bazen dürbünden ya da odanın diğer ucundan. Diğer zamanlarda kamera görüntülerinden. Seninle birlikteydim. Onunla yaptığın her yıldızlı yürüyüşte, omzunun üzerinden birini beklercesine attığın

her küçük bakışta. *Beni beklercesine*. Oradaydım. *Seni asla geride bırakmadım.*” Gözleri yaşlarla doldu ve bu beni parçalamaya yetti.

Onu, beni sevdiği gibi sevip sevmediğini asla bilemeyecek olmak beni öldürüyordu. Herifin onu defalarca becermesini izlemiştim. Birlikte huzur içinde uyumalarını ve eski âşıklar gibi öpüşmelerini. Ama Bunny’nin onu sevdiğini söylediğini asla görmemişim. Bir defa bile.

Beni öpmek için eğilirken gülümsemesi sıcacıktı. “Neden bu kadar uzun sürdü?” diye mırıldandı.

Ona bakakaldım ve boğulur gibi konuştum. “Jenkins fazla dikkatli. Dünyadaki en sıkı güvenliğe sahip. Eren ve Jefferson birkaç gün önce Avrupa’daki ana bölümünü ortadan kaldırdı. Jenkins yemi yutar yutmaz ben yere inip yola çıktım. Sana yemin ederim, Bunny, dinlendiğim tek bir gün bile geçmedi. Bir gün bile.”

“Beni unutmalıydın.” Elini göğsümde gezdirirken gözleri acıyla doldu.

“İmkânsız.” Elini tutup kalbime bastırdım. “Bunu hissediyor musun, Bun? Sadece senin için atıyor. Bones yıllardır ölüydü. Az önce seni öptüğümde yeniden uyandım.” Gözleri yaşlarla dolsa da sözlerimin ona ulaştığını biliyordum.

“Seni seviyorum, Bradshaw.”

Gözlerim büyüdü ve göğsümde bir zonklama hissettim. *Bu sözleri duymak için bir ömür beklerdim*. Gülümsemesi hayalini kurduğum her şeydi.

“Ben de seni seviyorum. Bunu bana bin defa söylemeni istiyorum.” Alnına bir öpücük kondurdum. “Eve döndükten *sonra*.”

“Yolu gösterin, efendim,” dedi flörtöz bir tavırla. Maskesini çekip bana göz kırptı.

Tanrım, onu fena halde özlemiştim.

“Batı kanadından devam edeceğiz ve göle bakan terastan çıkacağız.” En sık gittiği yer olduğunu biliyordum. O lanet olası gölün karşısında birisinin oturması gerekenden çok daha uzun

süre oturup onun aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi ıssızlığa bakmasını izlediğimi ona söylemeyecektim. Jenkins'in onu oraya götürüp öpmesini izlemiştim. Bunny ona sevgiyle dokunmuştu ve ne kadar denersem deneyeyim, gözlerimi kaçıramamıştım.

Canımı yakmıştı. Hep yakıyordu.

Ve bir parçasının her zaman o adamı seveceğini biliyordum.

Eren onların geçmişini biliyordu. Coronado'da uyandığı anda beni uyarmıştı.

"Kurtarılmak istediğinden emin misin? Onunla birlikte olmak istiyor gibi görünüyor. Ya yanına gidersen ve geri gelmek istemezse?" Eren hastanedeki yatağında doğrulup oturdu, saçları dağınıktı ve vücudu bandajlar içindeydi. "Bir sebepten orada kaldı."

Ona ters bir bakış attım. "Hayatlarımızı kurtardı."

Eren gözlerini kaçırdı, o da biliyordu. Ayrıca Jenkins'in eline ona karşı kullanabileceği tek kozu verdiğini de biliyordu. O adamın insanları ne kadar kolay öldürdüğünü görmüştüm.

Yeraltı işinin bittiğini biliyordum. Eren oyundan çıkmak istiyordu.

Başımı öne eğip nefesimi bıraktım. "Jenkins'in onun taleplerine boyun eğmesine çok şaşırdım. Bizi öylece... bırakacağını düşünmemiştim."

Eren acımasız bir kahkaha attı. "Seni sersem. Herif ona deli gibi âşık ve eğer gitmemize izin vermezse Bunny'nin kendisi ya da o ölene kadar onunla mücadele edeceğini biliyordu. Bizi bırakmak onun için kolay bir seçimdi... ama o ikisinin yıllarca birlikte olduğunu hatırlaman gerekiyor. Kız ona sadık, Bradshaw."

Hayır, değil, diye düşündüm. Bunny'nin ne dediği sikimde değildi. Sadece duygularımı incitmek için söylemişti. Bizim için kendisini feda etmişti.

"Seninle ya da sensiz onu geri alacağım." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

Eren inleyip bana bağırdı. “Tamam. Ama oraya öylece gidemeyiz. Hazır olacak ve kaybedecek bir şeyi yok. Kraliçesi artık güvenle kolunun altında saklanıyor.”

Orada kapıya bakarak birkaç saniye durdum, sonra ona döndüm. “O zaman nasıl?”

Bir sigara yaktı ve dumanını yavaşça içine çekti. “Bu işi bana bırak. Avrupa’daki dostlarımdan bazılarını bulup ortalığı karıştıracam. Ama bu zaman alacak, Bradshaw. Dikkatli olmamız ve beklememiz gerekecek. Sabır Jenkins’in asıdır. Bulabildiğimiz her yerden ipleri tutup en iyisini ummalız.”

Kalbim o anda ikiye ayrıldı.

“Ne kadar sürecekt?”

Eren bana ruhumu parçalayan yorgun, acıyan bir bakış attı.

“NE KADAR SÜRECEK?” Birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapattım ve yakasını kavrardım. Kardeşim sigarasını dudaklarından alıp iç geçirdi.

“En az iki yıl.”

İki...

Sonra üç.

Sonra beklemekten bıkmıştım.

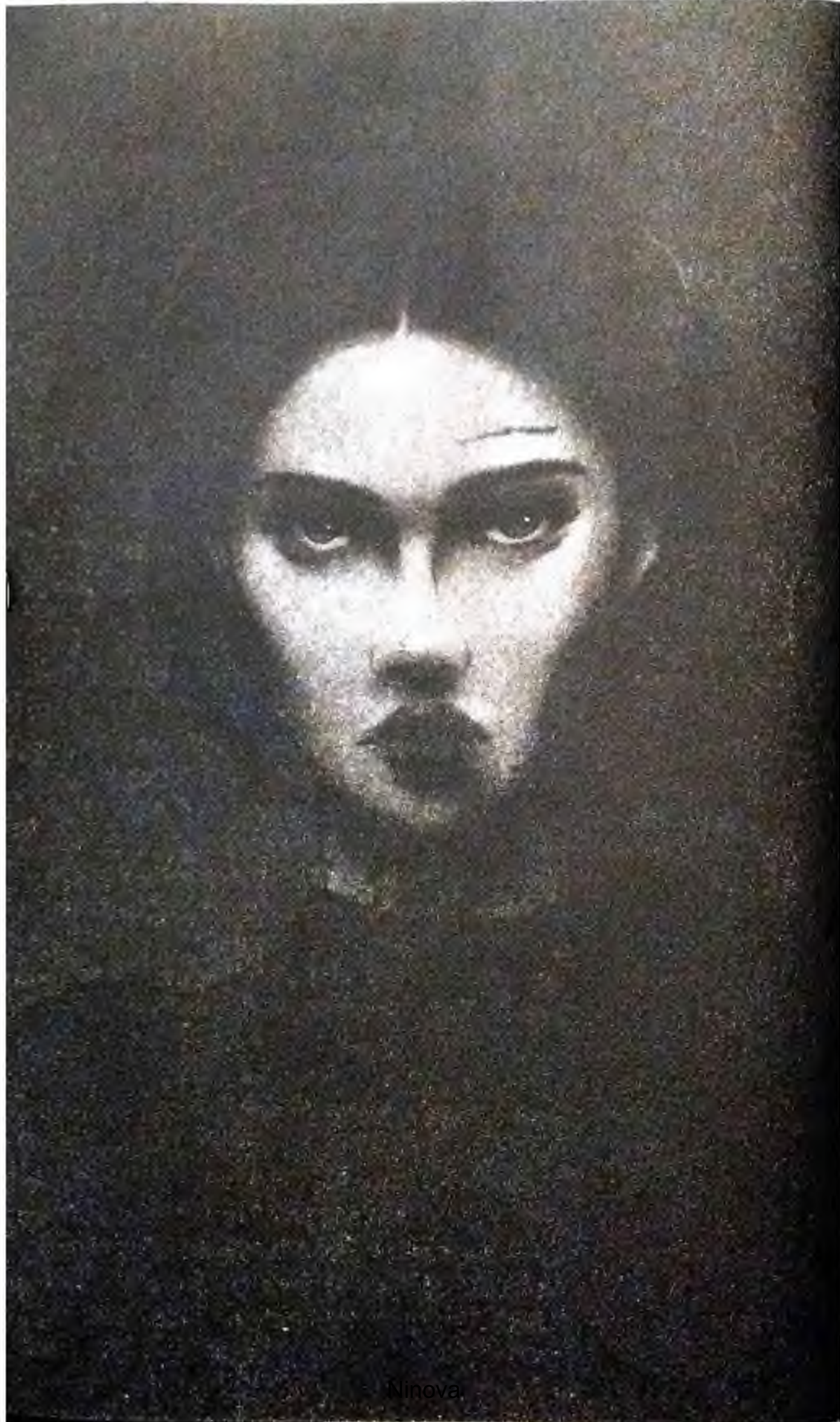
Zaman çizelgesini zorlamak riskli olsa bile daha fazla bekleyemezdim. Bunny için geri dönmem gerekiyordu. Ona sarılmam, onu öpmem gerekiyordu. Benim gelmemi bekleyişini her izlediğimde daha çok öldüğümü söylemem gerekiyordu. Jenkins onu öptüğünde gözlerinde gördüğüm hüznü yok etmem gerekiyordu.

Ona, görmesini ve onu izlediğimi bilmesini umduğum küçük şeyler bırakmıştım. Her zaman onun yanında olduğumu anlaması için.

Tarlada bir tavşan. Otel pencerelerinin buğusundan görünen çizimler. Sık sık gittiği restoran menülerindeki tavşan çıkartmaları.

“Hazır mısın?” diye sordum. Elim kapıdaydı, hatırladığım o sert ifadenin yüzünde tekrar yerini almasını hayranlıkla izledim.

Başını sallayarak onayladı ve ben de kapıyı açtım.

Ninova

kırk

NELL

BATI KANADINDA BİRLİKTE, SESSİZ VE ÖLÜMCÜL BİR ŞEKİLDE İLERLİYORDUK. Kimseyi öldürmek zorunda kalmamak için dua ediyordum. Ama iş o noktaya gelirse, başka seçeneğimiz olmayabileceğini biliyordum.

Son koridorda sinsice ilerlerken şans bizden yana oldu ama Paul ve Drake köşeyi dönünce şans aniden bizi terk etti. Donup kaldım, silahı doğrulttum, parmağım tetiği okşuyordu.

Artık bir canavar değilim. Onların hayallerini bilirken yapamam.

Elimi Bradshaw'un omzuna koydum ve o da bana baktı. "Onlar olmaz. Onlar benim korumalarım." Çenesi seğirdi ama anlayışla başını salladı. Onların sürekli beni takip ettiğini gördüğüne emindim. Yere çömelip ne yapacaklarını görmek için beklemeye koyulduk. Bir süre için koridorda oyalanıp sohbet ettiler.

Lütfen devam edin. Bizi sizinle karşı karşıya getirmeyin.

Koridorda bir alarm çaldı.

"Kahretsin. Üzgünüm, Bun. Yapmak zorundayız-"

"Bekle, onlarla konuşmama izin ver." Hızla ayağa fırladım ama Bradshaw bileğimi tuttu.

Sesi soğuktu. “Zamanımız yok. Eğer direnirlerse... Çıkmak zorundayız. Bu bizim tek şansımız.” Başımı sallayıp hızla koridora çıktım.

Drake ve Paul hemen silahlarını kaldırdılar. Maskemi indirip onlara doğru koştum, gözleri kararsızlıkla puslandı.

“Nell. Ne yapıyorsun sen?!” Paul tısladı ve hızla etrafı tardıktan sonra yaklaştı. “Gitmeye çalıştığını öğrenirse Jenkins’in ne yapacağını biliyor musun?”

“Jenkins burada değil. Bizim *hemen* çıkmamız gerek. Bu benim tek şansım. *Lütfen*,” diye yalvardım ikisine de. Ama her şeyden çok *biz* kelimesini duyduklarını biliyordum. Başlarını kaldırıp M16’sım çekmiş, temkinli bir şekilde yaklaşan Bradshaw’a baktılar.

İkisi de silahlarını ona doğrulttular, alınlarından terler damlıyordu.

“Biz konuşurken Jenkins dönüş yolunda. Sana sürpriz yapmak için erken dönmek istedi,” dedi Drake ve bana ters ters baktı. *Siktir*.

“İkiniz bizimle gelebilirsiniz. Çıkmak istiyorsunuz, değil mi? İşte fırsat.”

“*Bunny*,” diye tısladı Bradshaw, parmağı tetikteydi.

Yüz ifadeleri çarpıktı. Beni vurmayacaklarını biliyordum. Jenkins onları acımasızca öldürürdü.

“Gidelim,” dedim usulca ve birbirlerine doğrultulmuş silahların arasından geçtim. Bradshaw tereddüt ettikten sonra silahını indirip beni takip etti. Arkamıza bakmadan terasa koştuk. O ikisine ne olacağını bilmiyordum ama en azından bizi durdurmak için bir şey yapmamışlardı.

Önce Bradshaw aşağı atladı, peşinden gittim. Botlarım yere değdiği anda, “Bu riskliydi,” diye homurdandı.

“Eğer bizi öldürmek isteselerdi öldürürlerdi,” diye cevap verdim.

“Diğerlerine hangi yöne gittiğimizi söyleyebilirler.” Uzun ot-
ların arasından hızla koştuk. Yakındaki tarladaki gelinciklerin
kokusu burnumu gıdıkladı.

Umarım yapmazlar. Ancak Jenkins’in insanlardan bilgi al-
mak için hızlı çalışabileceğini biliyordum.

Bir helikopter üzerimizden uçup kaleye doğru giderken göğ-
sümde bir endişe oluştu. Jenkins olduğunu ve kaosa dönüşmek
üzere olduğunu biliyordum. Beni avlaması ne kadar sürerdi?
Midem bulandı.

Çamurlu bir yamaçtan aşağı kayarken Bradshaw bana dönüp
bakmadı ama sesi kendinden emindi. “Merak etme. Seni alma-
sına izin vermeyeceğiz.”

Ayağa kalkıp tekrar ilerlemeye başladığımızda kaşlarım şaş-
kınlıkla çatıldı.

“Biz mi?” diye sordum.

Durup bana bakmak için döndü. Maskesini indirdi ve kalbi-
mi ateşe veren bir sırıtışla bana baktı.

“En sevdiğimiz psikopatı buraya tek başına göndereceğimi-
zi mi sandın, küçük Bun-Bun?” Jefferson çalılıkların arasından
çıktı, yüzü kamuflaj için tamamen çamura bulanmış haldeydi.

“Jobs?!” Kollarına atlarken utanç verici bir çığlık attım. Gü-
lerek başımı okşadı.

Pete çalılıkların arasından çıkıp elini omzuma koyarken gurur-
la, “Malum kendinden olanı geride bırakmaz,” dedi.

Harrison, Jefferson’ın yanında durdu ve bana göz kırptı.
“Bizi özledin mi?”

Eren, Bradshaw’un yanına gelip bana elini uzattı. Bir an için
ona baktım. Bu adam, beni Jenkins’e gümüş tepside sunmayı
planlayan adamdı; *ölü olarak*. Tüm bunların olmasının sebebi
oydu. Ama zamanın öfkeyi öldürmek gibi bir huyu vardı.

“Bunny. Seni tekrar görmek güzel,” diye mırıldandı usulca,
sesine pişmanlık ve suçluluk karışmıştı.

Elini tutup gülümsedim. “Geri döndüğüme sevindim, Çavuş.”

Yeniden odaklanmadan önce bana gülümsedi. “Pekâlâ, vakit kaybetmeyi bırakıp tahliye noktasına gidelim askerler!” diye bağırdı ve hepimiz sıraya girdik. Kardeşine başını sallamadan önce bana hınzırca bir sırıtış attı.

Gece görüş gözlüklerimizi taktık ve sık ormanda hızla ilerledik. Son görevimizden beri bulunduğum yerden, dağlara doğru ilerlememiz uzun sürmedi. Kuzey Labrador tehlikeli bir yerdi; sadece vahşi hayvanlar bile dehşet vericiydi.

İlk bir saat mutluluk içinde geçti. Epey mesafe kat etmişken ağaçların arasından bir yerden, bir arazi aracının sesini duyduk. Kalp atışlarım hızlandı ama Bradshaw elini omzuma koyup hemen arkamda olduğuna dair güvence verdi.

Öyle ya da böyle, bu gece buradan ayrılıyordum.

Bu kalbimi kırsa bile, tekrar Jenkins’e dönmeyecektim.

“Sorun yok. O şeyleri bu arazide kullanamazlar. Orman çok sıkı,” diye fısıldadı Jobs.

Başımı salladım, kayalık bir yamaçtan aşağı inerken takılmaya odaklanmaya çalıştım.

Harrison yamaçtan inmeme yardım etmek için bana elini uzatırken, “Tahliye noktası ne kadar uzakta?” diye sordum. Ay yüzünü gösterirken gece görüş gözlüğünü çıkardı ve gözlerime baktı. İlk tanıştığımızda o kusursuz burnunun tepemi nasıl attırdığını unutmuştum, sarı saçları hâlâ eskisi gibi yumuşak ve düzdü.

“Yaklaşık dört kilometre daha güneyde. Eren’in Kanada’da bir arkadaşı olduğu için şanslıyız-” Harrison’ın kafası bir mermi-nin gücüyle geriye savruldu. Kanı yüzümü kaplarken eli şiddetle elimden ayrıldı.

“Harrison!” Çığlığım küçük vadide yankılandı. Bradshaw beni düşen yoldaşımızdan uzağa doğru itmeye başlamıştı bile.

“Ateş edildi!” Jefferson bağırdı ve hep birlikte bir sonraki ağaç grubuna doğru koştuk.

Dönüp Harrison’ın hareketsiz bedenine baktım. Midem bulandı ama boğazıma yükselen safrayı yuttum. *Onun ölümünün bir hiç uğruna olmasına izin verme.* Bacaklarımı daha hızlı hareket etmeye zorladım. Çalılıkların arasından geçerken dallar bizi kamçılardı.

Eren emin adımlarla ilerliyordu, acımasız bir tempo tutturmuştu. Ağaçların tepesinden, uzaklardan birkaç el silah sesi daha yankılandı. Harrison için olmadığını umdum.

İki kilometre sonra Eren yavaşladı ve bizi alçak ağaçların altında topladı. Hızlı ve kesik nefesler alarak konuştu. “Tahliye noktasına ulaşmak için düzlükleri geçmemiz gerekiyor. Jenkins’in bu kadar erken dönmemesi gerekiyordu, o yüzden vadide mayınlar ve hava sorunları olabilir. Herkesin bir arada ve odaklanmış olmasını istiyorum.” Jefferson’dan Pete’e, bana ve sonra Bradshaw’a baktı. Harrison burada olmadığı için gözlerinde acı belirdi. “Helikopteri kaçırsak başka çıkış yolu yok.”

Ciddiyetle başımı salladım.

Benim için geri gelmişlerdi. Biri bu uğurda çoktan ölmüştü.

Ağaçlığın kenarına ulaştığımızda adımlarımız yavaşladı. Eren yumruğunu kaldırdı ve işaretiyle durduk. Arazide araç olup olmadığını dinledi.

Bradshaw ikizinin yanında durmaya gitti. Aldıkları her nefesle omuzları ağır ağır hareket ediyordu, sessiz bir konuşma yaptılar.

Pete, elini rahatlatmak için M16’sını yeniden yerleştirirken, “Seni bırakmayı reddetti,” dedi hüznle. Başımı salladım, gözlerimi Bradshaw’dan ayıramıyordum.

Jefferson güldü ama ses tonunda mutluluktan eser yoktu. “Gerekirse tek başına gelirdi.”

Boğazım düğümlendi. Harrison'ın cesedini orada bırakmış olmamız içlerini parçalıyor olmalıydı. "Harrison için çok üzgünüm."

Başlarını eğdiler.

Bradshaw dikkatini bana çevirip elini uzatırken, "Bunny, oraya giderken yanımda kal," diye mırıldandı.

Pete ve Jefferson'a, "Tetikte olun," dedim. Belirsiz bir şekilde sıritsalar da başlarını salladılar.

"Sen de, Bunny."

Bradshaw'un yanına geçtim ve titreyen ellerimi silahımın üzerine koydum. *Burada hepimiz kolayca ölebiliriz.*

"Hey, iyi olacağız." Bradshaw beni kendine doğru çekti ve yanağıma tatlı bir öpücük kondurdu. Başımı sallamaya çalıştım ama hareketim çok güçsüzdü.

Eren bana bakarken bakışları sertleşti. "İkinizi buradan çıkarmadığım bir dünya yok. Ödemem gereken kefaretlerim var ve listemde ilk sırada siz varsınız." Bana gülümseyip alnıma dokundu. "Ne olursa olsun, senden hep hoşlandım."

Alnım kırıştı ve ufak bir gülümse gönderdim. "Aynı şekilde, Çavuş."

Bulutlar ayı örttü ve karanlık, bir sis örtüsü gibi üzerimize çöktü. "Orada ne olursa olsun, her zaman birbirimize bağlı olacağız. Eğer bu birlikte son görevimiz olacaksa, daha önce hiç bu kadar iyi askerlerle çalışmadığımı bilin." Eren'in sesi hatıralarla doluydu ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez gözlerinde korkunun parladığını gördüm. Geçmiş için pişmanlığı ve belki de yeraltı ekibinden geriye kalanların özgür olması için umudu vardı.

Jefferson ve Pete bir adım daha yaklaşarak ellerini onun omzuna koydular. Bradshaw elini onlarınkinin üzerine koydu. Ben de elimi Eren'in göğsüne koydum ve yüz hatlarında anlık bir hüznü belirdi.

Jefferson sessizce, “Buradan çıkacağız, Çavuş,” dedi. Pete ve Bradshaw ona duydukları güvenle başlarını salladılar.

Eren gözlerini kapatıp gülümsedikten sonra başını salladı. “Hadi gidelim.”

Vadi eğimli ve çoraktı. Ayaklarımız ormanın güvenliğinden ayrıldığı anda kalp atışlarım hızlandı ve göğsümde çılgınca çarpmaya başladı. Burası hâlâ sessizdi ama bunun ne kadar süreceğini kim bilebilirdi ki? Jenkins birçok kaynağı olan zeki bir adamdı. Kaçış noktamızın tam olarak nerede olduğunu ve önümüzü nasıl keseceğini bildiğinden hiç şüphem yoktu.

Bradshaw sağ tarafımda, Eren ise sol tarafımda sessizce ilerliyordu. Tıpkı onlarla ilk karşılaştığım zaman olduğu gibi, aralarındaydım.

“Bekle!” Bradshaw olduğu yerde durup seslendi. Yanında durduk. Yerde el yapımı patlayıcı var mı diye bakındım ama göremedim.

“Ne görüyorsun, Bones?” Eren benden önce davrandı. Gözleri ufka doğru kısıldı.

“Sağ tarafta, nehir kıyısına yakın bir yerde hareketlilik var ve hemen ileride zemin bozulmuş.” Bradshaw gözlerini nehir kıyısından ayırmadı. Eren de hareket gördüğünü başıyla onaylayınca midem bulandı.

Pete küfredip silahını kaldırdı. “Kötü haberlerim var, Çavuş. Solumuzda dört düşman var,” dedi sessizce.

“*Siktir.*” Eren tereddüt etti, en iyi çıkış yolunu arayarak etrafına bakındı. “Tek sıra halinde ve birbirimizden uzak durarak hareket etmeliyiz. Eğer bir el yapımı patlayıcı patlarsa... en azından bir arada olmayız.”

Jefferson, “Çavuş, dağılırsak bizi kolayca avlayabilirler,” diye araya girdi ama Eren kesin bir ifadeyle başını iki yana salladı.

“Ben önden gideceğim,” dedim sert bir sesle. Korkumu yutup ileri adım attım. Hepsi birbirine baktıktan sonra Bradshaw bana sert bir bakış attı.

“Sanki sana izin verirmişim gibi.” Yanımdan geçip gitti ve göğsümdeki huzursuzluk hissi ikiye katlandı. Eren kardeşine sert bir bakış attıktan sonra öne geçti.

“Asıl sanki ben ikinizden birinin cehennemde rehberlik etmesine izin verirmişim gibi. İlerlemeye devam etmeliyiz. Henüz yerimizi tespit etmediler ama bu her an değişebilir. İçimizde en iyi gözlere sahip olan benim. Birinin üzerine basmayacağım.” Eren’in sesi ondan istediğim kadar kendinden emin çıkmıyordu.

Ama ne söylediğimin bir önemi yoktu. Çoktan harekete geçmiştik. Bradshaw kardeşinin arkasından engebeli arazide yavaş, kararlı adımlarla ilerledi. Birkaç saniye bekledikten sonra arkalarından yola koyuldum. Pete peşimden geldi ve Jefferson en arkayı aldı.

Bradshaw’un topuklarının kalkıp hareket edişine baktım. Vadideki yolun dörtte üçünü tamamlamıştık ki Eren adım attı ve çıkan ses ruhumu delip geçti.

Klik.

Gözlerim dehşetle irileşti.

Eren’in figürünün ardındaki gökyüzü öfkeliydi. Nazik gülümsemesi ölümün vaadiyle titredi. Bradshaw öne doğru koşmaya çalıştı ama omuzlarını kavradım.

“Etrafımdan yürüyün, yavaşça. Hadi, sorun yok.” Eren sert bir sesle emretti. Pete ve Jefferson yanımdan geçip sabit bir tempoyla önden yürüdüler. İkisi de sessizce başlarını sallayarak çavuşumuza saygılarını ilettiler. Nedense, kelimelerin eksikliği göğsümü daha fazla burktı.

Bradshaw sendeleyerek bir adım attı ve sonra durdu, tüm vücudu titriyordu. Yanaklarından yaşlar akarken, “Sensiz gide-mem,” dedi. “Sensiz olmaz, Eren.”

“Bana bak,” dedi Eren yumuşak bir sesle. Bradshaw ona baktı ve Eren sakın görünmek için çabaladı. “Ben iyiyim. Ama ikinizin siktir olup gitmesine ihtiyacım var. Sizi seviyorum. İkinizi de. Şimdi gidin.” Sesi çaresizdi. O koyu mavi gözleri hiç bu kadar bitkin görmemiştim, gözleri doluyordu ve duygularını bastırmaktan çenesi titriyordu.

Bradshaw yavaşça kardeşinin yanından geçti, omzunun üzerinden son bir kez bakıp dümdüz yürüdü.

Eren’in yanında durdum, gözyaşlarım ruhumdan yağmur damlaları gibi dökülüyordu.

“Ona iyi bakacağım, Eren,” diye söz verdim. Gözlerindeki bakışa huzur doldu ve nazikçe alnıma vurdu. Parmakları öyle soğuktu ki yüreğim burkuldu.

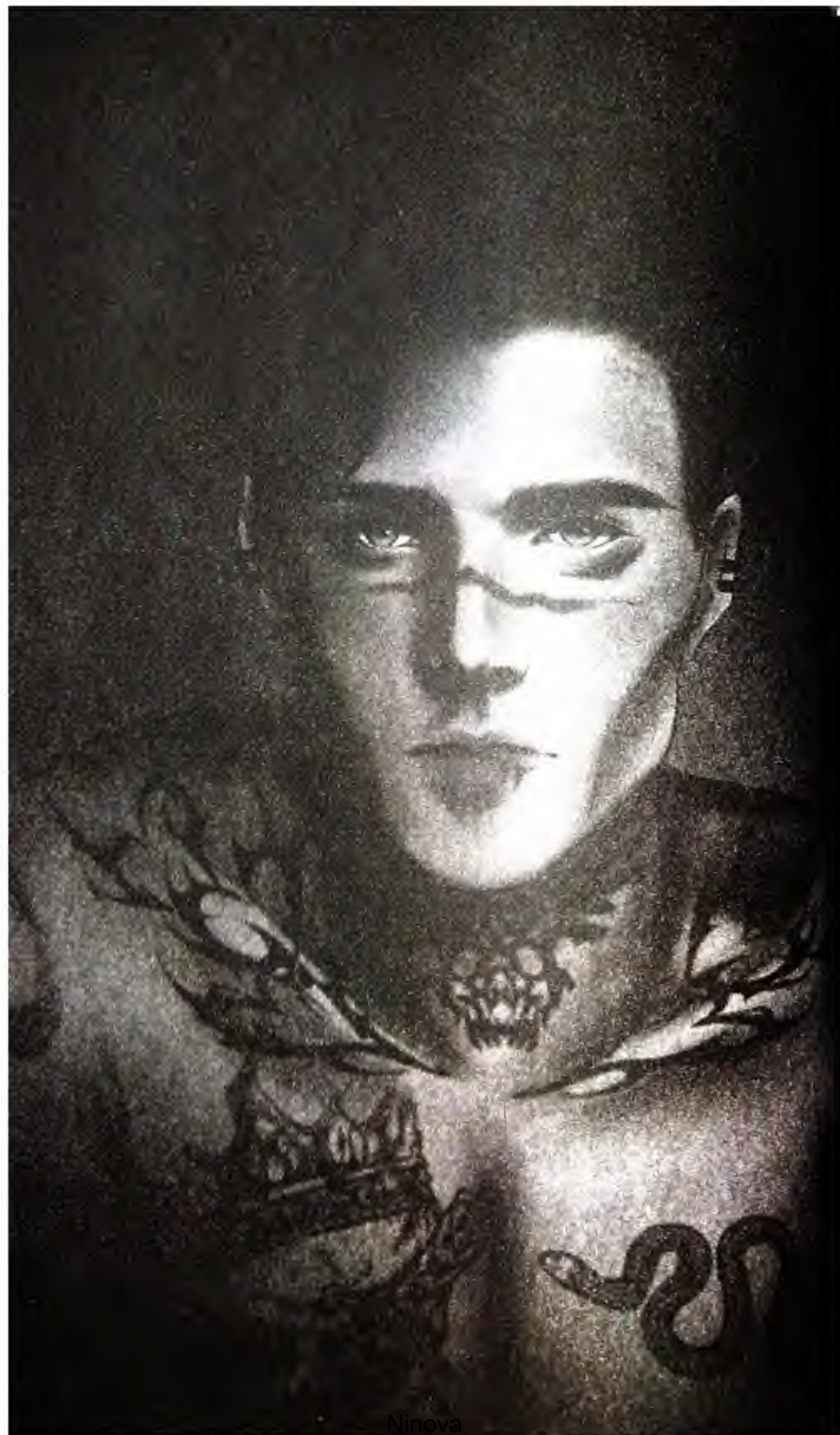
“Bakacağını biliyorum.” Nazik sesine ve kalbimi sarmalayışına tutundum.

Bacaklarımı ondan uzaklaşmak için zorlarken dişlerim takırdadı. Bradshaw çoktan sahanın dışına çıkmıştı, Pete ve Jefferson onun yanındaydı. Onlara ulaştım, birlikte eğimli vadiden inmeye devam ettik, mayın tarlasında tek başına kalan çavuşumuza kaçamak son bakışlar attık.

Bir patlama sesi sessiz, karanlık dağlarda çınladığında gözlerimiz kurumuştı ve keskin, yankılanan patlamaya tepki olarak vücudum acı verici bir şekilde sarsıldı.

Kimse konuşmadı.

Bradshaw’un omuzları sessiz çığlıklarıyla sarsılıyordu. Eren olmadan ilerlemeye devam ettik.

Ninova

kırk bir

BRADSHAW

EL YAPIMI BOMBANIN PATLAMA SESİ VE EREN'İN ONUN ÜSTÜNDE DURDUĞUNU BİLMEK GÖĞSÜMDE KOCA BİR BOŞLUK AÇTI. Hissettiğim tek şey göğüs boşluğumda biriken kandı. Kendi içimde boğuluyordum.

Onsuz yaşayamazdım. Ben... yapamazdım.

Bacaklarım durdu ve Bunny de durup kıpkırmızı olmuş gözlerle ve titrek kaşlarla bana baktı.

"Gidemem, Bun. Onun için geri dönmem gerek."

Gözleri kederle kısıldı ve başını iki yana salladı. "Bunu yapamayacağımızı biliyorsun, Bones. O... O..." Kelimeleri söyleyemedi. Boğazım düğümlendi, midem bulandı.

Jefferson ve Pete arkalarına baktığında durduğumuzu fark ettiler. Jefferson, "Bones... bunun çok fazla canını yaktığını biliyorum ama duramayız. Devam etmeliyiz," derken sesi çatladı.

Başımı iki yana salladım, yumruklarım yanlarımda titriyordu. "Hayır, Onsuz yaşayamam. Yapamam." Başımı eğdim, gözyaşları burnumun üzerinden aşağı damladı.

Bunny ellerini başıma koyup saçımı olabildiğince sakınleştirici şekilde okşadı. Gözyaşları başımın arkasına düştü. "Çok üzgünüm... ama onun fedakârlığının boşa gitmesine izin veremeyiz.

Devam etmemiz gerekiyor,” diye yalvardı. Haklı olduğunu biliyordum.

Başımı tereddütle salladım ve bedenimi onlarla birlikte hareket etmeye zorladım. Her adım midemi biraz daha bulandırıyor.

Bunny yanıma yaklaşıp elini benimkinin içine kaydırды. Ona bakmaya dayanamıyordum. Bakarsam tüm soğukkanlılığımı tekrar kaybederdim.

“Bir kilometre ötede. Helikopter yolda ve yirmi dakika içinde yere inecek,” dedi Jefferson alçak sesle. Başımı salladım ve M16’mı sıkıca tuttum.

“Buradan öylece çıkıp gitmemize izin vermeyecekler.” Yorumum kulağa ciddi geliyordu ama kardeşim ölmüştü. Patlamadan önce bizi fark etmedilerse bile artık burada olduğumuzu biliyorlardı. Bu sadece an meselesiydi.

Bunny durup başını sola çevirdi, hiç tereddüt etmeden tüfeğini kaldırıp ilk kurşunu sıktı. Dördümüz diz çöküp dürbünlerimizi gözlerimize doğru kaldırdık.

“Solumuzdan yaklaşan iki kişi var,” derken tekrar tetiği çekti. “Bir.”

Pete ve Jefferson sağa ve ön tarafa ateş açtılar. *Lanet olsun.* Bu kadar yaklaşmışken etrafımız sarılamazdı. Kulaklarımdaki kan düzensiz bir şekilde zonkladı. Yan kanada doğru baktım, üç asker yaklaşıyordu.

“Onlara cehennemi yaşatın, Malum.” Kanattan yaklaşan en yakın askerin boğazına ateş ederken dişlerimi sıktım. Yere devrildi, diğerleri onun yanından geçerken gözlerini bile kırpmadılar.

Silah sesleri gece göğünü kaplarken kaos ortaya çıktı. Bir askeri uyluğundan vurduğum sırada alt tarafımda bir acı hissettim. İkimiz de homurdandık ve ben bir sonraki adamı vurmak için

tüfeğimi kaldıramadan tekrar ateş etti. Üst kolum acıyla yandı ve sistemimdeki şok elimin işlevini yitirmesine sebep oldu. M16 elimden kaydı. Çabucak tabancamı çıkardım ve askeri yakın mesafeden göğsünden üç kez vurdum. Vücudu sendeledi ve bana çarptı. Yoldaşları bana ateş açarken onu kalkan olarak kullandım.

Siktir. Bıçağını kılıfından çıkararak Bunny'ye bir bakış attım, hiç düşünmeden birinin boğazını kesti. Gözlerim ıstırapla kısıldı. Kimseyi öldürmek istememişti ama iş bu noktaya gelmişti.

Kurşunlar durduğunda, cesedi bıraktım ve iki adamı yüzlerinden vurdum. Tetiği çektiğimde bir tanesi ruhumun derinliklerine bakıyordu. Onun Bunny'nin korumalarından biri olduğunu fark ettim. Kaçmasına yardım etmeye çalışmaları buraya kadardı. *Demek ki efendileri istiyorsa onu cehenneme geri sürüklerlermiş.*

Kurşun yüzünü parçaladığı anda gözleri donuklaştı. Yoldaşının yanına düştü. Sendeleyerek ayağa kalktım ve kanlı elimi yaralı tarafıma bastırdım. Pete ve Jefferson üç askerle göğüs göğüse çarpışırken Bunny iki askerle dövüşüyordu.

Tam Bunny'ye doğru gidiyordum ki *onun* korkunç sesini duydum.

"Bradshaw. Bright kardeşler için ne talihsiz bir son, öyle değil mi? Onu rahat bırakamadınız." Jenkins elinde siyah bir bıçak ve bir tabancayla on adım ötede duruyordu. Üniforması mat griydi, geriye doğru taranmış sarı saçlarını daha çok öne çıkarıyordu. Uğursuz, karanlık gözleri yüz hatlarımı dikkatle inceliyor, neden olduğu umutsuzluğun keyfini sürüyordu.

"Senin gibi bir canavarı sevememesi benim suçum değil," dedim zehirli bir şekilde.

Jenkins başını geriye atıp güldü. Gülümsemesi samimiydi; omuzlarından akan kötülük inanılmazdı. Bıçağını bana doğrulttuğunda saç telleri alnına döküldü.

Dudaklarının kenarı kıvrılırken, “Keşke bir kalbim olsaydı,” dedi. Sonra üzerime saldırdı. KA-BAR’ımı çekmekte yavaş kaldım ama ağır darbesini engelledim. Yaralı koluma keskin bir sancı gönderdi ve kanım bıçağımı tutuşumun dengesini bozdu.

Jenkins çektiğim acıdan faydalandı ve ayaklarımı yerden kesti. Yere çarpmanın kuvveti ciğerlerimdeki tüm nefesi kesti ama kendimi onun saldırısına hazırladım.

Bıçağını boğazıma saplamaya çalıştı ama kolumla onu engelledim. Uyluğuna sapladığım bıçağıma rağmen irkilmedi bile. Anlık zaferimi bana karşı kullanarak bıçağını omzumun derinliklerine sapladı. Vücudum sarsıldı ve acı içinde bağırmamak için dişlerimi sıktım.

Jenkins bıçağımı kalçasından çekip elinde döndürürken gülümsedi ve kahkaha attı. “Sevgili askerimizi kim yetiştirdi sanıyorsun? Onu bulduğumda cinayete meyilli, küçük bir şeyden başka bir şey değildi. Sence onu kanatları altına kim aldı? Hayatta kalması için gereken her şeyi kim öğretti? Ve sen onu benden öylece alabileceğini mi sanıyorsun?” Kalbi olmadığını iddia ediyordu ama belli ki Bunny’nin kendisine sadakatsizliğinden rahatsız olmuştu.

“Senin gibi şeytani bir puşt yerine her zaman beni seçer. Onun için bir anı olarak kalman daha iyiydi. O zaman seni seviyordu.” Sözlerim yerine otururken ona sııttım. Gözleri bir an için o kötülüğü kaybetti ama bunu üzerinden hızla attı ve bıçağımı diğer omzuma saplayıp beni yere yapıştırdı. Kanımın toprağa sızmasına izin verdi.

İnleyip onu üstümden atmaya çalıştım ama gövdemin üzerine iyice yerleşmişti.

Bunny, bir askerin onu karnından vurmasıyla haykırdı. Yere yığılıp dizlerinin üzerine düştü. Yüzüne ve ellerine kan bulaşmıştı. Savaş alanı cesetlerle kaplıydı.

Göğsüm sıkıştı, sonrasında geçen zaman yavaş ve uzun hissettirdi.

“Bunny!” diye bağırdım. Pete hızla başını kaldırıp ona yardıma koştu. Jenkins silahını kaldırıp bir an bile düşünmeden Pete’i vurdu. Kurşun başının yan tarafına isabet etti ve sanki savaşa atılmış bir cesetten başka bir şey değilmiş gibi yere devrildi.

Hayır.

Jefferson hiçbir yerde görünmüyordu. Gözlerim Pete’in durduğu yerdeki cesetlere kaydı. Bakışlarım Jefferson’ın cansız gözleriyle buluştu, boğazı kesilmişti ve toprağa kan sızıyordu.

Boğazım kurudu ve tüm mücadele gücü bedenimi terk etti.

Jenkins kahkaha attı ve aynı anda bıçakları omuzlarımdan çıkardı. Onları bedenimden çıkarmak için kullandığı şiddetli güçle birlikte öksürdüm. Beni yan çevirdi ve elini başımın üzerine bastırarak ağırlığının yüzümü yere batırmasına izin verdi.

“Adamımın onu öldürüşünü izlemeni istiyorum.” Askerinin Bunny’nin işini bitirmesini beklerken karanlık bir şekilde güldü. Karnından vurulmuş biri için cesurca savaşıyordu ama onunla dövüşen adam yaralanmamıştı, Bunny’nin yüzüne acımasız bir darbe indirdi.

“Bunny!” Sahip olduğum tüm güçle mücadele ettim ve onu sırtımdan attım. Jenkins sendeleyerek ayağa kalktı. Suratına bir yumruk indirdiğimde boynunun üzerine düştü. Abanoz bıçağını avuçladım ve öfkeyle göğsüne sapladım. Bıçağı son bir kez çekip yüzünü kestiğimde çılgılık attı. Bıçağın keskin ucu dudığına denk geldi ve çenesinin yarısına kadar yarıldı. Nefeslerim kontrolsüzdü ve vücudum içimde dolaşan adrenalinle ileri geri sallanıyordu.

Askerin dikkati, patronunun devrilmesiyle dağılınca Bunny üstünlüğü ele geçirdi ve bıçağını onun şakağına sapladı. Herifin tüm vücudu sarsıldı ve topallayarak geriye yığıldı.

Dikkatimi tekrar Jenkins'e verdim. Benden çaldığı tüm hayatlar için üzerime bir karanlık çöktü ve yüzünü defalarca yumruklamaya koyuldum. Son anlarında her şeyi hissetmesini istiyordum. Sebep olduğu tüm acıyı hissetmesini istiyordum. Dişleri kırıldı ve o dişlerinde boğulurken yüzüme kan sıçradı. Yüzü neredeyse tanınmaz hale gelene kadar ona vurmaya devam ettim.

Omzuma yumuşak bir el değince durdum. Bunny'ye bakarken nefesim ağır ve düzensizdi. Gözleri kızarmıştı ve acayip yorgun görünüyordu. Karnını tutan elleri titriyordu, küçük bedeninden kan akıyordu.

Çenesi kaskatı halde, "Bırak da işini bitireyim," dedi üzgün bir ifadeyle.

Tereddüt ettim. Onu boğarak canını alma dürtüsü hâlâ parmak uçlarımda titriyordu.

"Lütfen."

Zorlanarak ayağa kalktım ve Jenkins'in yanına eğilişini izledim. Jenkins'in gözleri neredeyse hemen yumuşadı.

Adam onu seviyor. Sözde aşkının ardında bıraktığı katliamı görmek için etrafıma bakındım. Yanında getirdiği asker sayısı niyetini belli ediyordu. Dövüşün adil olmasını istemişti. Jenkins adil olmaktan çok uzaktı. Hatta belki de o bile ondan kaçmasını istiyordu.

Evet, onu seviyordu. Kendi çarpık şekliyle.

Ninova

kırk iki

NELL

JENKINS HAREKETSİZCE YATIYORDU, BOYNU TUF HAF BİR AÇIDAYDI VE NEFESİ BOĞUKTU. Sarı saçları kendi kanıyla kırmızıya boyanmıştı ve öyle kötü dövülmüştü ki kalbime hüznün tohumları ekildi. Bıçağın etini parçaladığı sol tarafındaki dişleri açıktaydı ve turunduğu bir parça yaşamla göğsü zayıfça titriyordu.

Parmak uçlarımla yanağını hafifçe okşadım, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyordu. Gözleri kısıldı ve açık kalmak için savaştı.

“Yarattığın şu karmaşaya bak,” dedim yumuşak bir sesle. Bir çocuğu yatağa yatırır gibiydim.

Kan öksürdü ve bana küçük bir gülümseme gibi görünen bir şey sundu. “Son bir dans, sen ve ben. Sürdüğü sürece eğleneliydi, Gallows. Bana...” Acıyla irkildi ve tekrar öksürdü. “Şu a-apıl şarkıyı y-yine mırıldanabilir misin?” Elini yavaşça kaldırdı ve başparmağını nazikçe yanağımda gezdirdi.

Başımı salladım.

“*Davy Jones*” her zaman favorisiydi, belki de hüznünlü bir melodi olduğu içindi. Jenkins, benim çarpık, yalnız askerim.

Birbirimizin yanında kan kaybederken kanlarımız birbirine karışıyordu. Şarkıyı mırıldandım ve gözleri titreyerek kapanana kadar saçlarını usulca okşadım.

Bradshaw bana bir silah uzattığında boğazım kasıldı, soğuk çeliği sevgili Jenkins'imın şakağına bastırdığımda melodimin sesi kesildi.

“Benim için ağlama, aşkım. Ben bu dünya için yaratılmadım. Ben karanlığım... Bana ışığın bir parçasını gösterdiğin için teşekkür ederim.” Sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti.

Gözlerimden yaşlar akarken, “Seni seviyorum, Jenkins,” dedim. İtirafım karşısında gözleri büyüdü ve daha önce hiç görmediğim bir gülümseme kuru dudaklarında belirdi. Elini sol göğüs cebine koydu ve sanki kalbi sızlıyormuş gibi kavradı.

Pat.

Ses ta içimde yankılandı.

Jenkins'in başı artık yana eğikti ama kırık gülümsemesi hâlâ duruyordu ve bana sonsuza kadar dadanacak bir çığlık attım.

Jenkins'in göğsüne yığılıp bağırdım. *Neden her şey bu noktaya gelmek zorundaydı?* Elimi elinin üzerine kaydırduğımda altında bir şey hissettim. Elini nazikçe çekip göğüs cebini açarken gözlerimden yaşlar damladı. Üzerine tavşanlar oyulmuş gümüş, yuvarlak bir müzik kutusuydu. Parmaklarım o kadar şiddetli titriyordu ki anahtarı çevirmekte zorlandım ama çevirdiğimde, onun için mırıldandığım ninni usulca duyuldu. Müzik kutusunun kapağını kaldırdım, içine küçük bir not kazınmıştı.

Ben uzaktayken beni düşün diye.

Gallows & Jenkins

Müzik kutusunu kapatıp kalbimin üzerine koydum. Bradshaw yanıma eğilip elini omzuma koydu. Dokunuşu beni kendime getirdi, yaralarımın yayılan acı başımın yorgun bir şekilde sallanmasına neden oldu.

“Biliyorum.” Ona kırık dökük bir bakış attığımda Bradshaw fısıldadı. “*Biliyorum.*”

Ayağa kalkmama yardım etti ve tüm bu ölüm alanına bakarken sendeledik.

“Geri dönmek istiyor muyuz ki?” dedim dalgınca. Bir parçam burada ölümlerle kalmak istiyordu. Ve hep birlikte gecenin içinde kaybolmayı.

Bradshaw beni biraz daha sıkı tuttu. “Eğer istediğin buysa seninle burada ölümlüm, Bun.”

Ona baktım, yanaklarımız kanla ve kurumuş gözyaşlarıyla lekelenmişti. Sonra başımı iki yana salladım. “Tahliye noktasına gitmeliyiz... aksi halde tüm bu ölüm hiç uğruna olacak.”

Başını salladı ve tahliye noktasına topallayarak giderken bir-birimizden destek aldık.

Beş dakika sonra bir helikopterin geceyi delen sesini duyduk.

Bradshaw, “Neredeyse vardık,” diye fısıldayıp şakağımdan öptü.

Arkamızdan bir bağırış geldi.

Eren? Belli belirsiz bağırışı bir kez daha duyduğumda gözlerim kocaman oldu.

Bradshaw da duydu ve yüzü yeniden canlandı. Olabildiğince hızlı hareket ettik ve biri diğerini taşıyan iki askeri görene kadar geri gittik.

“Eren?!” diye bağırdım ve adrenalin tekrar içime işlerken acım azaldı. Onu taşıyan adamı hemen tanıdım. “*Paul?*” Onun iyi biri olduğunu biliyordum.

Onlara ulaştığımızda Bradshaw dizlerinin üzerine çöküp kardeşine umutsuzca sarıldı. Gözlerim bacaklarına kaydı. Biri güçlkle tutunurken diğeri dizden aşağısını kaybetmişti.

O hâlâ hayattayken onu terk ettiğimiz düşüncesi göğsümde bir sızıya neden oldu. Gözlerim Paul’unkilerle buluştu. “Teşekkürler demek yeterli değil,” dedim boğulur gibi. Bradshaw çaresizce kardeşine tutunup ağladı.

Paul gülümsedi. “Hadi, biriniz kan kaybından ölmeden önce acele edelim.” Başımı sallayıp ona acı verecek şekilde sarıldım. Paul elinden geldiğince Eren’in bacağına bir turnike yapmıştı ama bu şekilde uzun süre dayanamazdı. Hiçbirimiz dayanamayacaktık. “Helikopter kalkmadan önce tahliye merkezine gitmeliyiz.” Paul, bilinci açılıp kapanan Eren’i taşıdı.

Tahliye noktasına ulaştığımızda üçümüz de sessizce ağlıyorduk. Paul bizi desteklerken yüzündeki sert ifadeyi korudu. Helikopter inerken ve sağlık personeli uçağa binmemize yardım etmek için dışarı çıkarken daha fazla gözyaşı döktük. Gölge birliklerden değillerdi. Eren’in diğer işlerinden edindiği arkadaşları olduklarını varsaydım. Harrison vurulmadan hemen önce Eren’in Kanadalı müttefikleri olduğunu söylüyordu.

Bu özgür olduğumuz anlamına mı geliyor?

Labrador’dan ayrılırken kalbimin odaları hüznle doldu. Gözlerimi kapattım ve Jenkins’in son gülümsemesini düşündüm. Sonsuza dek burada yatacak olan kemiklerini düşündüm.

Müzik kutusunu sıkıca kalbime bastırdım.

Bradshaw hastane yatağına mahkûmken epey kas kaybetmişti. Ben de öyleydim ama benimki onunki kadar belirgin değildi. Odasına adım attığımda gülümsedi. Benimkinden sadece birkaç kapı uzaktaydı, o yüzden buraya girmem gerekenden daha fazla sinsice sızıyordum.

“Hâlâ uyuyor mu?” diye fısıldarken Eren’in yatağına doğru baktım. Doğrulup bana ters ters baktı. Bir kahkaha patlattım, o da ciddiyet numarasını daha fazla sürdüremedi.

“Bu hastanede bir tavşan dolaşırken nasıl uyuyabilirim?” diye takıldı Eren. Omuz silktim, buraya her geldiğimde çok fazla gü-rültü çıkardığının farkındaydım. Ama elimde değildi. Eren’in yatağından, odanın diğer tarafındaki Bradshaw’un yatağına

döndüm ve sııttım. Gözlerini kıstı ve parmağıyla yanına gelmemi işaret etti.

Hastanede birkaç hafta geçirmek herkes için çok fazlaydı. Tüm bu süre boyunca o kadar sıkılıyordum ki hareket etmeden oturmam mümkün değildi. Calgary'ye vardığımızda Paul bizimle yollarını ayırmıştı. Keşke ona bir şekilde teşekkür edebilseydim ama özgürlüğü ona fazlasıyla yetmiş de artmış gibiydi.

Eren'in *mocha lattesi*ni yan masasına bıraktıktan sonra Bradshaw'unkini göturdüm.

Eren, "Ah, basit medeniyet nimetleri," diyerek kahvesinden bir yudum aldı.

Bradshaw sırtıp kendi kahvesini yudumladı. "Kabul etmeliyim ki epey iyi. Buna alışabilirim." Beni yatağına çekince kahkaha attım.

"Dikkat et, ben de hâlâ yatak istirahatindeyim." Karnımdaki dikişler yüzünden irkildim, Bradshaw dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

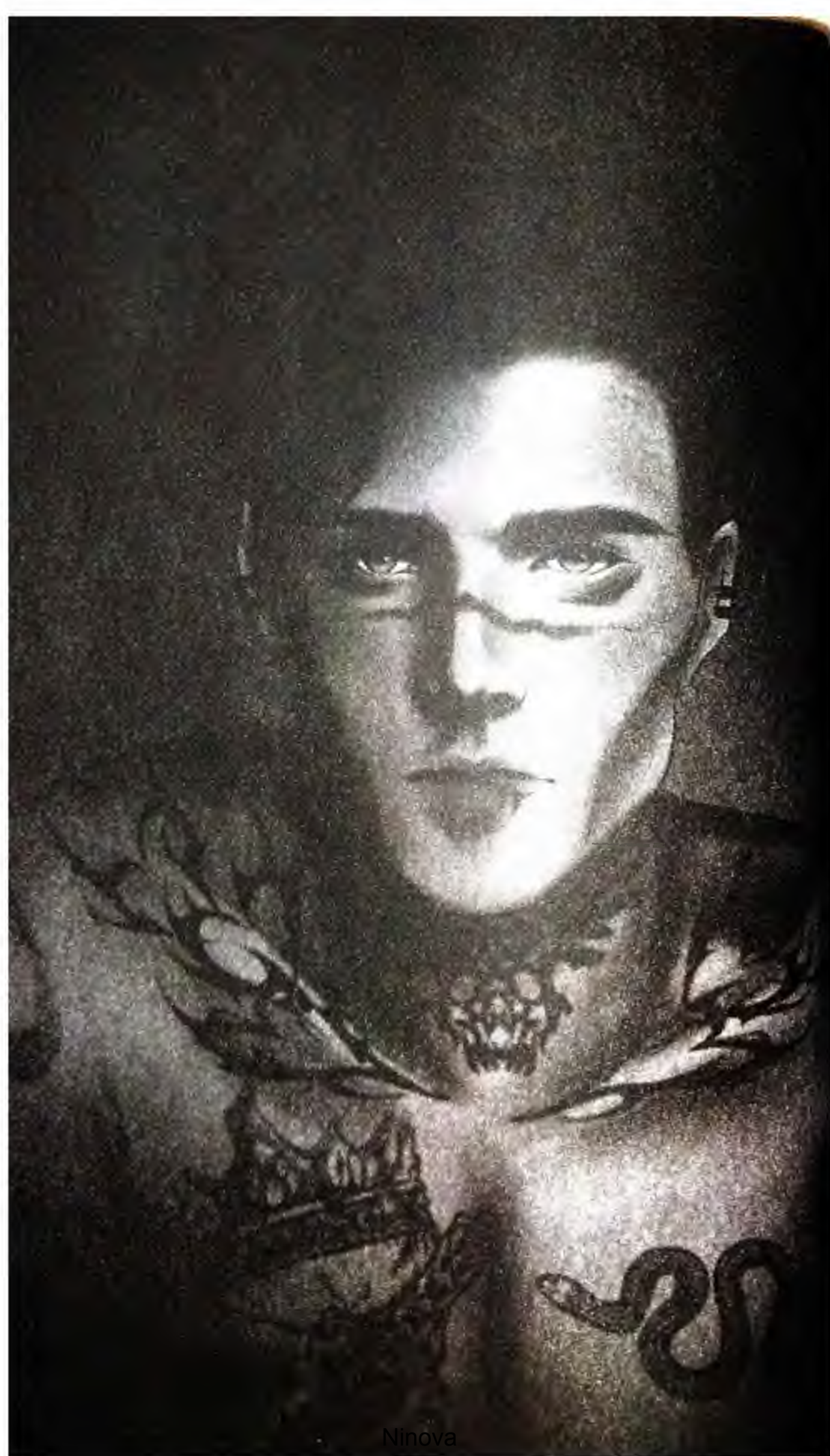
"Özür dilerim, Bun. Bunu nasıl telafi edebilirim?" Tek kaşını imalı bir şekilde kaldırdı.

Eren kahvesini yudumlarken boğuluyordu. "*Hayır*. Hayır. Seyretmek zorunda kalmayacağım, bir daha olmaz!" Hemşirenin kendisini kontrol etmesi için düğmeye basmaya başladı. "Yardım edin!"

Bradshaw kahkaha attı ve ben de kendimi tutamayıp ona katıldım. Hemşire kontrole geldiğinde, Eren birbirimizi öpmemizi engellemek için yastıklarını odanın diğer ucuna fırlatıyordu.

Çılgınlığın ve kahkahaların arasında Bradshaw kulağıma fısıldadı. "Bana ebediyetin sözünü ver, Bun. Akıl sağlığımın başladığı yer sensin." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Sen de benimkinin bittiği yerdesin."

Ninova

kırk üç

BRADSHAW

BEŞ YIL SONRA

UZAKTAKİ BACAMIZDAN DUMAN ÇIKIYORDU. Ithornhill, İskoçyada kış o kadar kötü değildi. Buraya dört yıl önce taşınmıştık ve dünyanın geri kalanından uzak kalmayı sevdiğimizi fark etmiştik.

Gölge birlikler muhtemelen her zaman bizi arıyor olacaktı. Ancak Labrador'da öldüğümüzü düşünme ihtimalleri de yüksekti.

Kulübemiz, duvarlarında yosun ve sarmaşıkların büyüdüğü, taş çerçeveli eski bir evdi. Yazları yemyeşil tepeler bizi kollarını açarak karşılıyordu ve dördümüz toprak yolları çevreleyen taş çitler boyunca yürümekten keyif alıyorduk.

Bu hayat büyük ya da tehlikeli değildi ama istediğimiz hayattı.

Hayatımdaki en önemli üç insan hayatta ve benimle birlikteydi. Daha fazlasını isteyemezdim.

Eren titreyip kollarını Bunny'ye doladı. "Çok soğuk. Artık geri dönebilir miyiz?" Ona ters bir bakış attığımda Eren onu bıraktı. Bunny de benim gibi odun taşıyordu, kolları doluydu.

“Hiçbir şey yapmayan bir sen varsın. Şikâyet etmeyi bırak,” diye çıkıştım ve Eren bana sırtıttı. Gözlerim protez bacaklarına kaydı. Onların üzerinde o kadar iyi yürüyordu ki bacaklarının kesildiğini asla anlayamazdınız.

“Hey, ben bakıcılık görevindeyim, unuttun mu?” Eren bana gözlerini kısarak baktıktan sonra kaşlarını çatan Nathan’a güldü.

Üç yaşındaki oğlum elinden geldiğince dikkatli bir şekilde, “Benim dadıya ihtiyacım nok,” dedi.

Eren onu, “Yok,” diye düzeltti ve Nathan’ın kaşları daha da çatıldı.

Bunny kahkaha attı ve oğlumuza bakarken gözleri yumuşadı. Hayatın bana verdiği ikinci şansla göğsüm ısındı. *Ne olursa olsun, koruyacağım bir aile.*

“Bu gece bara gidip Rei’nin çalışıp çalışmadığını görmeliyiz,” diye şakıdı Bunny. Eren’in yüzünün düşüp kızarmasına karşı gülmüseddi.

“Evet, Rei seninle sohbet etmekten hoşlanıyor gibi görünüyor, Eren,” diye ekledim kayıtsızca. Sırıtişını gizlemeye çalıştı ama ondan gerçekten hoşlandığını biliyordum.

Nathan’ın kırmızı yanakları bir gülümsemeyle büyüdü. “Rei’den hoşlanıyorum!”

Eren gülerek Nathan’ın elini sıktı. “Sen de mi?”

Odun yığınını dizdik ve öğle yemeği için masamıza oturduk. Şömine sıcaktı ve ateş kulübemizi iyice aydınlatıyordu. Duvarlara astığımız fotoğrafların üzerinde turuncu ışığı titriyordu. Bazıları Malum’a aitti, Abrahm yanımda gülümsüyordu. Bir diğerinde ise Jenkins ve Bunny Londra’daydı, balkonda öpüşürken çekilmiş bir fotoğraflarıydı. Kalbim artık burada bizimle olmayan tüm yüzler için sızladı ama hâlâ burada olanlarla birlikte havalara uçtu. Yeni eklenenlerle de.

Bun bazen eski piyanomuzun üstünde duran gümüş müzik kutusuna bakıyordu ve onun da Jenkins'i, benim Abrahm'ımı her zaman özleyeceğim şekilde özlediğini biliyordum.

Ayağa kalktı ve sırtıma kazıdığı sembolün olduğu yeri okşadı. Ne anlama geldiğini çözmem biraz zamanımı almıştı.

Nihayetinde ben, bir Riot askerine âşık olmuştum.

Teşekkür

Bu kitabı yazmak inanılmaz eğlenceliydi. Karakterlerin hikâyede kendi yollarını çizmelerine izin verdim ve onları hayata geçirmekten gerçekten keyif aldım!

Yazarlık yolculuğumda beni takip ettikleri ve kitaplarımı okudukları için okurlarıma teşekkür ederim!

Eşim Bay Moronova'ya hikâye kurgulama ve alfa okuyucu olma konusundaki tüm yardımları için teşekkür etmek istiyorum. Hikâyemin bir araya gelmediğini hissettiğimde yazmaya devam etmem için bana gerçekten cesaret verdi.

Editörüm Kelsey ve değerlendircim Leanne'e teşekkür ederim. Bu ikisi beni rotamda tuttu ve bu kitabın gerçekten parlamasını sağladılar!

Beta okuyucum Jay'e teşekkür ederim. Her zaman zamanında okuyorsun ve teslim tarihlerime uymama yardımcı oluyorsun.

Düzeltilme okuyucum ve asistanım Cierra'ya yapmayı unuttuğum şeyleri bana her zaman hatırlattığı için teşekkür ederim! Sen olmasan aklımı nasıl başımda tutardım bilmiyorum.